

Helstáb Ákos

Gendor Legendái

V. Könyv

BARBÁROK FÖLDJÉN

I.fejezet FORDULATOK

Gil Barand, a hegyi tündérek Rómarak házának követe bosszús arccal állt a trónterem előtti folyosón. Ha házának érdekei nem kívánták volna meg, minden bizonnyal megszegi a protokoll szabályait és soron kívül lép be Phopal király elé, de azok a bosszantó brardok ismét megelőzték. Gil Barand kemény vonású férfi volt. Magasabb egy átlagos embernél és zingeritből készült páncélja sem takarta el edzett izmait. A hegyi tündérek szokásos fegyverét, a kalidium íjat nem hozhatta magával, viszont hosszú, keskenypengéjű tündérkardját megengedte az illem.

A folyosón csak a királyi testőrség tagjai álltak rajta kívül. Néma szoborként strázsáltak a helyükön, de mikor egy sötétkék pelerinbe rejtőzött alak elhaladt előttük, tisztelgésre emelték a kezükben tartott alabárdot. A követ felismerte a ruhája alapján. Az udvari varázsló volt az.

Aldin, az átváltoztatások mestere megállt Gil Barand előtt, de nem vette le fejéről a csuklyát, ezért az arca továbbra is homályban maradt. Tisztában volt vele, hogy a hegyi tündérek lenézik az embereket, még ha jól képzett varázslóról van is szó, de tudta, hogy hatalmas ennek ellenére tiszteletet vált ki a férfiből.

–A csulafülű brardok követei hamarosan távoznak – szólalt meg száraz, szinte fojtott hangon. – Már csak egy kis türelmedet kérjük. – Gil Barand megpróbálta leplezni felindultságát, ezért az illemnek megfelelően másra terelte a szót.

–Megelégedettséggel töltött el, hogy Gliarang jó egészségnek örvend.

–Ennek örülök – szögezte le Aldin. – Már egy hete pihenéssel tölti az idejét, mióta sikerült kiszabadítani.

–Mi történt a bűnösökkel? – érdeklődött a követ, hiszen tudta, hogy az embereknél jóval enyhébbek a büntetések, mint náluk, a Goar hegységben.

–A jövő héten lesz a főbűnösök kivégzése. A többi kényszermunkára kerül. – A válasz hallatán Gil Barand arcára ismét megvető pillantás ült ki. Látszott rajta, hogy nincs megelégedve, s nem is bírta magában tartani a szót.

–Itt is be kellene vezetni a nyilvános kínzást. Egy egyszerű kivégzéstől nem fog elmenni a bűnözők kedve. Nálunk már évtizedek óta nem fordult elő hasonló eset.

–Más nép, más szokások – állapította meg az udvari varázsló közömbös hangon, ám ezzel a követet korántsem nyugtatta meg. Csuklyája alól fürkésző tekintettel mérte végig Gil Barandot. Szerette volna tudni, hogy mit akarhat a királytól. Érezte, hogy nem csupán egy udvarias beszélgetésről, hanem többről van szó. A hegyi tündér arcára túlságosan jól kirajzolódtak érzelmei.

A trónterem felől érkező zajok elárulták, hogy a brardok tárgyalásának vége van. A testőrgárda tagjai kinyitották a két díszes ajtószárnyat, s a helyiségből három apró, csupaször csulafülű brard hömpölygött ki. Méretben nem voltak ugyan sokkal kisebbek a szőrös fülű brardoknál, – tehát Gil Barandnak éppen a mellkasáig értek – ám hosszú, lekonyuló csupasz fülük mindennél jobban elárulta hovatartozásukat. Ormányuk alatt halk beszélgetésbe kezdtek, miközben kiérték a folyosóra. Egy fejbiccentéssel köszöntötték a követet és a varázslót, de egy pillanatra sem álltak meg, majd el is tűntek a folyosó végében.

Gil Barand megvető tekintettel követte az apró, izmos szőrömököt, majd magabiztos léptekkel elindult a trónterem felé. A tágas csarnokot megvilágító ablakok nem engedtek be elég fényt, úgyhogy az oszlopokon itt–is ott–is mécsesek világítottak. A király és a királynő trónusa mellett egy idős, feketeköpenyes férfi ült egy kis asztalnál. Aldin szeme résnyire szűkült Firibusz trükmester láttán, de szótlanul a követ nyomába szegődött, majd ő is elfoglalta helyét a királyi trónus jobb oldalán, Firibusszal szemben. A király mellett most üresen állt Horane királynő trónszéke. Maga a király magas, szikár férfi volt. Arcát szakáll keretezte, s szőke hajának nagy részét elfedte Paldin díszes koronája.

Gil Barand enyhe főhajtással fejezte ki tiszteletét Phopal előtt, aki ugyanígy köszönt vissza.

–Nagy örömkre szolgál, hogy a Römarak ház követe személyesen jött el hozzánk – hangjába némi gúny vegyült, hiszen Gil Römarak tündérnagyúrtól elvárható lett volna, hogy személyesen jöjjön el a lányáért. Mindezzel Gil Barand is tisztában volt.

–Mély sajnálatomat kell kifejeznem, amiért uram nem jöhetett el – itt egy kis szünetet tartott, miközben fürkésző szemei végigfutottak

Firibuszon és Aldinon. – A háború ugyanis áterjedt a Goar hegységre is. Gil Römarak, a hegyi tündérek legfőbb hadura, s így nem volt módja rá, hogy személyesen eljöjjön. – Phopal tekintete erre a hírre elsötétült, Firibusz pedig olyan hangosat horkantott mérgében, hogy a követ csodálkozva nézett rá.

–A háború tehát hozzátok is elért – sóhajtott a király. – Így természetesen érthető, hogy urad nem jött el személyesen a lányáért. Gondoskodni fogunk arról, hogy Gliarang biztonságban juthasson haza. – A király szavaira Gil Barand kicsit zavartan megköszörülte a torkát, és belekezdett mondandójába:

–Gil Römarak nagyúr két ügyben is küldött hozzád fenség. A háború idejére katonai szövetséget ajánl Paldin népeinek, s javasolja, hogy készüljetek fel a harcra, mert az ellenség hadmozdulatai arra utalnak, hogy a harcok erre fognak folytatódni. – Itt a követ tartott egy kis szünetet, szótlanul is felajánlva ezzel az uralkodónak, hogy megtehesse észrevételeit. Phopal azonban nem szólalt meg. Csupán kissé előredőlt a trónusán és figyelmesen várta, hogy Gil Barand folytassa. – Uram továbbá arra kér téged, hogy amíg otthonunkban a helyzet nem rendeződik, Gliarang nálatok maradjon.

Phopal hátradőlt trónusán, összefűzte ujjait és gondolkodott. Szemmel láthatóan meglepte az utóbbi kérés, mely ráadásul a követ számára eléggé megalázó lehetett. Pár pillanatig csak Firibusz tollának sercegése hallatszott, amint feljegyezte a követ szavait, majd Phopal hirtelen elmosolyodott és vidám szemekkel nézett a tündérre.

–Sníger minden bizonnyal örülni fog ennek a változásnak. A Fekete Liga szövetségét ugyanis a Kalandor Akadémia tagjai számolták fel.

–Gil Barand kérdő szemekkel nézett a királyra, aki erre tovább folytatta: – Bizonyára hallottál már a londákról. Azokról az emberekről, akik a tudást keresik Délvidéken és a tudománynak szánják az életüket. Sníger, egy tapasztalt londa, akadémiát alapított az én támogatásommal, nem messze innen. Gliarang felkutatásában fontos szerepük volt és ők hozták ide vissza a lányt. Valószínűleg neki sem lesz ellenvetése, hogy az időt ott töltsse el, a hozzá hasonló korú gyerekek társaságában.

–Amennyiben a hely biztonságos, uramnak bizonyára nem lesz ellenvetése.

–Legalább olyan biztonságos, mint ez a vár – bólintott a király. Gil Barand erre meghajolt, kifejezve ezzel köszönetét, de még várakozva nézett Phopalra. A király értette, hogy mit akar:

–A csulafülű brardok követsége az imént távozott ugyanebben az ügyben. Paldin népei egyként állnak mellettetek ebben a háborús időben. Add át uradnak üdvözetünket és biztosítsd róla, hogy mindenben a segítségére leszünk, ami csak módunkban áll.

–Köszönöm – hajtott ismét fejet a követ, s ezzel be is fejezte mondandóját. Katonás mozdulattal megfordult, majd határozott léptekkel hagyta el a termet.

Kicsit délebbre innen az Akadémián eközben várakozásteljes hangulat volt. Mindenki Sníger érkezését figyelte. A londa ugyanis azért ment Diut Igvauba, hogy megtárgyalja a királlyal az iskola sorsát. A gyerekek egyöntetűen arra szavaztak, hogy maradjanak együtt és folytassák a tanulást, amíg fel nem készítik őket újabb kalandokra.

Nem kis meglepetésükre szolgált, hogy a londa Gliaranggal együtt tért vissza. A lány a szokottnál is komorabban dinogolt Sníger mögött. Csak Nerich kapitány kísérte őket. A londa arca is komor volt és csak az vette el egy időre a rossz kedvét, hogy Darger és An Vapet elé siettek.

–Képzeld! Ez a brard fickó pusztá kézzel kidöntött egy fát – visította a manófiú, szinte meg sem várva, hogy a londa leszálljon az állat hátáról. An Vapet mentegetőzve vágott közbe:

–Én igazán nem akartam, de megbotlottam és...–ekkor vette csak észre a tündérlányt – Hát te hogyhogy...? – de Darger nem engedte neki, hogy befejezze:

–Gliarang visszajött! – kiáltotta hangosan és már rohant is a kastélyba, hogy elújságolja a hírt a többieknek. Sníger megcsóválta a fejét, majd leszállt a rhabdodonról. Arca ismét elkomorult majd An Vapetra nézett:

–Gyertek mindannyian az ebédlőbe! Ott elmondok mindent.

Az ebédlőasztal mellett kíváncsian gyülekeztek a gyerekek és a tanárok. A két kalandor; Shrak és Goldinger, Tobria, Nerich kapitány, valamint még Mákos bácsi is jelen volt. Csak Smilard és Medom halk pusmogása oldotta a feszült és várakozásteljes csöndet.

A két fiú azon tanakodott, hogy a tündérlány miért jött vissza a londával.

Sníger megvárta, míg mindenki elhelyezkedik, majd csak ezután állt fel.

–Mialatt a fővárosban jártam, sok változás történt – az arcára kiülő komorság áterjedt a többiekre is, s most mindenki feszülten figyelt. Érezték, hogy valami baj van. – Mint tudjátok, londa vagyok. Vannak bizonyos kötelességeim a rendem felé, és míg a városban jártam, kaptam egy levelet. A levélben arra szólítottak fel, hogy sürgősen utazzak Londonba¹ és számoljak be a Nyugati pusztaságban tett utazásomról. – A gyerekek döbbenten néztek rá és a felnőttek is csalódottnak látszottak. A pillanatnyi csendet Darger kétségbeesett hangja törte meg:

–Itt hagysz bennünket? Megszűnik az Akadémia? – A döbbent társaság láttán Sníger arcára önkéntelenül is mosoly ült ki.

–Az Akadémia nem szűnik meg, csak egy kicsit átalakul. Engem a kötelesség északra szólít és nincs más választásom, mennem kell. De az előírások szerint csak három hónapot kell Galiv Anenben töltenem, majd azután ismét útra kelhetek. Megígérem, hogy visszajövök, és újra én fogom vezetni az Akadémiát. Ezt Phopal király is a lelkemre kötötte.

–És addig ki lesz a vezetőnk? – kérdezte komoran Shrak, az izomkollosszus, akinek ereje a brardokéval vetekedett. Sníger nem válaszolt rögtön. Látszott rajta, hogy kellemetlen neki a bejelentés. Nyelt egyet, lehajtotta a fejét, aztán csak kibökte:

–Firibusz trükkmester – a bejelentés hallatán a teremben döbbent csönd lett. Ha Medom szájában nincsenek ízületek, az állkapcsa bizonyára az asztalon koppan, ám így is az a veszély fenyegette, hogy tátott száján berepül valami. Mikor magához tért, ő szólalt meg először:

–Na én fogom magam és elmegyek! Erre senki sem kényszeríthet! – Sníger arca erre megkeményedett. Olyan szigorúan nézett vissza a hercegre, hogy az megállt a mozdulat közben és most állva nézett farkasszemet a tanítóval. A londa hangja szokatlanul keményen és szigorúan csengett:

¹ London a londák központja Galiv Anen (Lídium birodalma) városában.

–Senki nem mehet sehova! Ám, ha megfutamodsz és cserben akarod hagyni a többieket, csak tedd! Király akarsz lenni, vagy mi? Én nem szeretnék egy olyan király uralma alatt élni, aki a bajban otthagyja a társait és megfutamodik! – szavai törként hatoltak Medom szívébe. A fiú elkeseredetten nézett körül. Az arca sápadt volt, de még volt annyi ereje, hogy újra megszólaljon:

–De miért pont Firibusz? Ő gyűlöli a gyerekeket! Miért engedted, hogy az ő kezei közé kerüljünk? – mérgesen rogyott le a székére és a legszívesebben elsírta volna magát. Smilard a segítségére sietett:

–És nem lehetne mondjuk valamelyik kalandor²; Shrak, vagy Goldinger?

–Ez volt Phopal király feltétele – csóválta meg a fejét a londa. Medom már készült rá, hogy egy keresetlen szóval toldja meg az előbbi szavakat, de Sníger lehűtötte: –A királynak erre nagyon jó oka is volt. Firibusz feladata nem elsősorban az Akadémia vezetése, hanem a biztonságotok garantálása lesz. Gliarang hazájában már háború dől, és a hírek szerint Nhuúl³ seregei is hamarosan ellenünk fordulnak. Az én véleményem is az, hogy a jelen helyzetben Firibusz volt az egyik legjobb választás.

Szavait ismét döbbszent csend fogadta. Mindannyian belátták, hogy a londának valószínűleg igaza van, sőt a gyerekeket a háború híre ijedtséggel töltötte el. Egyedül An Vapetet villanyozta fel a hír. Az asztalra csapott, – amitől a fa majdnem megrepedt – és indulatosan állt fel.

–Ha Brardiában háború van, akkor nekem is haza kell térnem!

–Még nincs háború sem Brardiában, sem Paldin bármelyik részén – állította le a londa. Aztán kedvesebb hangon hozzá tette: – Ugye te sem akarsz cserben hagyni minket? Szeretnék mindenkit épségben viszontlátni! Gliarang sem térhet haza. Míg a helyzet nem változik, velünk marad. Tiaramot⁴ pedig észak felé menet magam kísérem Hadd Lamúrba. Firibusz viszont még egy lányt fog magával hozni: Gyurkinát, aki az ő tanítványa. A többi tanárotok itt marad, és vigyázni fog rátok. De ti is vigyázatok magatokra! – a londa

² A kalandorok fő foglalkozása Délvidéken az volt, hogy rejtélyes ügyeket, bűneseteket oldottak meg jőpénzért.

³ Az egyik a hét mágus közül.

⁴ Egy erdei tündérlány, akit a kalandorok nemrég szabadítottak ki.

sóhajtott egyet, majd megfordult és váratlanul kiment. Mire a gyerekek észbe kaptak, már nem volt sehol. Egyedül a felnőttek értették meg a férfi érzelemkitörését. Egy újabb pillanatnyi döbbsz csend után Goldinger szólalt meg:

–Amíg én és Shrak itt vagyunk, nincs mitől félnetek! – Tobria hálásan nézett a férfit a megnyugtató szavakért. –A kiképzés pedig folytatódik! Még sok munka van előttünk!

Vacsora után mindenki lefeküdni készült. A londa csak ekkor került ismét elő. Az arca nyugodtabb volt és pár szóval elköszönt a gyerekektől. Azok szomorúan vették körbe, de ő kedvesen elzavarta őket aludni, mielőtt még túlságosan érzékenyült volna. Tanítványai azonban sehogy nem akarták elengedni, míg végül csak Tobria segítségével "szabadult meg tőlük". Mielőtt azonban minden gyerek elment volna mosakodni, Sníger Csi-Pan mellé lépett, gyöngéden megfogta a lány kezét és félrevonta.

–Ha visszatérek Londonból, a szüleid nyomába eredünk. Ne tegyél semmilyen ostobaságot! Ha még élnek, akkor közös erővel tudunk csak segíteni nekik. Leanon állatai már kutatják a pusztaságot és mire visszajövök, már konkrétan fogjuk tudni, hogy mivel is állunk szemben.

A lány hálásan nézett vissza rá és csak ennyit suttogott halkan: – Köszönöm! – majd elindult a lépcsőn felfelé. Aztán mikor Sníger már a lépcső alján volt, a lány odafutott hozzá, kezében egy darab összekötött hajtincssel. Sníger ismerte ezt a barbár szokást, ezért elmosolyodott. A lány a szemébe nézett, majd a kezébe nyomta a hajfonatot és szó nélkül felszaladt a lépcsőn. A londa szeme könnybe lábadt: a hajtincset a barbárok a családtagjaiknak adták, mikor azok hosszabb útra mentek. Ez emlékeztette az utazót, vagy a vadászt a családjára és arra, hogy otthon szerető szívek várják, míg vissza nem tér. A londa jól megmarkolta a hajtincset és az erszényébe tette. Ennél nagyobb kincs már rég nem volt nála.

II.fejezet GONDBAN A LONDA

Az Akadémia látszólag elcsendesedett, ám a szobákban a gyerekek egyáltalán nem tűntek álmosnak. A változások most egészen felzaklatták őket és emiatt nem bírtak aludni.

A lányok szobája csöndesebb volt, mint a fiúké. Muland és Ixis megpróbált ugyan néhány szót váltani Gliaranggal, de a tündérlány szinte dacosan félrehúzódott, majd az ágya felől nemsokára már csak halk szuszogás hallatszott. Csi-Pan csöndesen kucorgott az ágyán. A két másik lány tudta, hogy most nem lehet zavarni. A barbár lány ilyenkor valahol nagyon távol járt. Eltűnt már belőle az a vidámság, ami a Leanornál tett látogatás után betöltötte. Ismét az a furcsa Csi-Pan volt, akit azelőtt megismertek.

Ixis éppen ezért nem is foglalkozott vele. Gliarangra nézett és halkan odasúgta Mulandnak:

–És még rám mondták, hogy fenn hordom az orrom..

–Biztosan rossz neki, hogy nem mehet vissza a szüleihez – mentegette Muland. – De nem tehetnéd le azt az izét a nyakadból? Olyan idegesítő, ahogy ott tekereg.

–Guzmó nem árt senkinek! – simogatta meg a vállára tekeredő apró kígyót a glaula, aztán ismét a tündérlányra terelte a szót. –Egy hegyi tündérről mondd, hogy szomorkodik? Én már sokat hallottam róluk és nem sok jót várok ettől a lánytól. A hegyi tündérek lenéznek minden más népet.

–Nem látom rajta, hogy több lenne, mint mi.. – mondta a kereskedő lánya, aztán eszébe jutott, hogy Ixis jóval magasabb származású és helyesbített. –Úgy értem pont olyan, mint egy ember.

–Hát nem is több az biztos! – állította a lány, akinek igen megjött az önbizalma, amióta először sikerült felmásznia a kötélre a mászó fánál. –De ha te nem lennél itt, akkor a falra másznék! Csi-Pan már megint olyan, mint egy holdkóros – ezt azért halkan mondta, nehogy meghallja a barbár lány és megbántódjon.

–Én is próbáltam vele beszélgetni, de nem sikerült – válaszolta Muland.

–Szörnyű dolgokon ment keresztül – bólintott Ixis. –Én biztosan beleőrültem volna, ha elveszítem a szüleimet!

Muland az édesanyjára gondolt és elérzékenyült egy pillanatra. Még most sem tudta elhinni, hogy nem láthatja többé. Az apja pedig állandóan úton volt. Ixis látta, hogy a lány mindjárt elsírja magát, ezért másfelé terelte a szót:

–Én félek Firibusztól. Mindig olyan szigorú – Muland erre szipogott egyet és bólintott:

–Hát én sem örülök neki!

A fiúk szobájában nem ilyen kedélyesen zajlott a beszélgetés. Medom feje vörös volt a méregtől és a tehetetlenségtől. Smilard egy darabig próbálta nyugtatni, de nem jutott semmire.

–Azért annyira nem szörnyű az a pasas – jegyezte meg Sahmat.

–Úgy ám! – csatlakozott hozzá Darger. –Ha gonoszkodik, akkor majd megmutatjuk neki! – a hatás kedvéért még a csúzlíját is elővette. Erre aztán Medomnak is eszébe jutott valami:

–Igazad van öcskös! – a megszólításnak a manófiú nem örült túlságosan, de a herceg mit sem törődött vele. –Megbánja a vén méregzsák, hogy idejön, azt megígérhetem!

–Remélem, nem akarsz valami örültséget csinálni! – figyelmeztette Smilard.

–Á! – legyintett Sahmat. – Csak pókot tesz az ágyába, meg viszketőport a dunyhájába – ezen aztán kuncogott egy sort, de Medom arca komoly maradt.

–Valahogy így gondoltam én is. Kezdetnek megteszi a viszketőpor is. Az az ember a velejéig gonosz! Nézzétek meg Csakrist. Úgy tartja azt a fiút, mint egy állatot. És megtiltotta neki, hogy beszéljen velünk.

–De most vele jön egy lány is – ellenkezett Darger. –Valami Kínja, vagy mi a neve.

–Gyurkina! – javította ki Smilard.

–Mindegy mi a neve! – szólt rájuk Medom. –Még soha nem láttam azt a lányt, de el tudom képzelni, micsoda figura lehet – arcát torz fintorra húzta, mintha csak egy boszorkányt akarna eljátszani.

–És ha valami szívdöglesztő..–ellenkezett Darger. –Mint mondjuk Tiaram.

–Firibusszal? – nevetett gúnyosan Medom. –Nem hinném, de majd meglátjuk. Ki segít nekem? – nézett körül és csak ekkor vették észre,

hogy An Vapet már javában húzza a lóbőrt. –Na, ezt sem kell már altatni.

Darger örömmel jelentkezett a feladatra, Sahmat és Smilard azonban nem látszott túl lelkesnek.

–Mitől féltetek? – kérdezte a herceg. – A felnőttek el vannak foglalva.

–De lehet, hogy Sníger még a szobájában alszik – ellenkezett Sahmat. –Őt igazán nem szeretném bántani.

–Igazad van! – bólintott Medom. – A holnapi lesz a mi napunk..

Sníger korán hajnalban talpon volt. Az éjjel mindent megbeszélt az Akadémia tanáraival, ezért most valamivel nyugodtabban indulhatott útnak. Csak Mákos bácsi kísérte ki, aki a rhabdodont felmálházta a számára.

–Viszlát! – mondta a londa az istállómasternek és megpaskolta az állat nyakát. A rhabdodon lassú ügetésbe kezdett, majd gyorsan eltávolodott. Mákos bácsi aggódó szemekkel nézett utána. Valahogy nem bízott benne, hogy a londa visszatér. Hiába csicseregtek a madarak és jelent meg a fák koronáján az első napsugár, az istállómaster sötét gondolatok gyötörték. Sok mindent látott és hallott, ami közönséges ember számára nem volt látható. Az állatok viselkedése, a levegőben levő szagok sok mindent elárultak neki, ami másnak észrevehetetlen volt. És ezek a jelek most vészjóslónak tűntek.

Váratlanul egy guznik⁵ röppent el előtte, majd tett egy kört a levegőben és a férfi karjába csímpaszkodva állt meg.

–Hát te meg mit hoztál, kis barátom? – kérdezte Mákos bácsi, és levette az apró tekeracet az állat lábáról. Kinyitotta, hogy lássa, kinek szól:

Sníger!

Megérkeztem a Pusztaságból. Sürgősen beszélnünk kell! A Vörös Sárkányban találkozunk!

Denevér lovag

–Ezzel egy kicsit elkéstél, de sebj! Írok a gazdának, hogy a londa épp most tért vissza a városba. Remélem még ott találja, mielőtt

⁵ postadenevér

Hadd Lamúrba megy – az idős férfi megcsóválta a fejét és elindult a melléképület felé. Ezek a postadenevérek elég értelmesek voltak, de főleg csak helyszíneket találtak meg, személyeket kevésbé. Mindazonáltal remélhető volt, hogy a guznik fürgébben repül, mint ahogy a londa halad, és így előbb a városba ér. Ahogy feltekintett, figyelmét nem kerülte el a fák között elsuhanó árnyék. Mákos bácsi elmosolyodott, és halkán megjegyezte:

–Örködj csak Csakris! Valahogy olyan érzésem van, hogy nagy szükség lesz az őrségre – komor gondolataiból Helia néni érkezése zökkentette ki. Az idős hölgy, aki most teljes lendülettel vetette bele magát a konyhai teendőkhöz, kedvesen visszaköszönt neki.

–Mi van, Mákos? Fogtál egy Guznikot?

–Kicsit elkésve jött, mert a londának hozott volna üzenetet.

–Sníger már el is ment? Pedig szerettem volna még találkozni vele.

–Ühüm – jegyezte meg az istálló-mester, akinek ismét eszébe jutottak a megérzései. –Hát most egy darabig nem fogsz, az biztos.

Sníger elég későn reggelizett a vár konyhájában, majd ezután, a királyhoz indult. A folyosón Phopal éppen szembe jött vele.

–Sajnálom, hogy elmész – Siettem, hogy elköszönhessek tőled – mondta a király. Amióta szakállt növesztett, arca kicsit megváltozott. Valahogy idősebbnek tűnt, bár tartása továbbra is egyenes és méltóságteljes volt. Könnyű, díszes ruhát viselt, látszott, hogy ma nem vár vendégeket.

–Én sem örülök neki, de be kell látnom, hogy vannak kötelességeim a rendem felé.

–Én is szívesen meghallgatnám a teljes történetet – mosolyodott el a király. – Bár tudom, hogy ezt a hosszú időt nem csak a Pusztaságban töltötte, mégsem kérlek, hogy mesélj róla. – A londa meglepettnék látszott és ezt nem is rejtette véka alá.

–Kíváncsi lennék rá, hogy mivel árultam el magam..

–Hallottam rólad egyet-mást, de erre most nincs idő. Tudod Nick'O Tina sok mindent bevallott. Már Firibusz is sejti, hogy nem csak londa vagy, hanem annál több. De Rennéről⁶ ő sem mesélhet és ezért megértelek. Az útitársaid azonban már várnak és nem illene, hogy megvárakoztasd őket!

⁶ A tudós tündérek titkos szigete Délvidéktől nyugatra.

Bár a londa nem örült neki, hogy leleplezték, bosszús sem volt, mert úgy érezte, hogy a titka jó kezekben van. Elindultak az udvar felé. Három tündér és két királyi testőr várta őket Tiaram társaságában. A testőrök paldini lovas páncélt viseltek és három rhabdodon volt velük. A tündérek könnyű bőrruhában voltak, rövid kardot és íjat viseltek, s lóháton közlekedtek. Most Sníger is szívesen utazott volna egy ilyen állaton. Valahogy más érzés volt egy lovat megülni. Nem volt bennük az a vadság, ami a pusztából hozott, és csak pár évtized óta tenyésztett hátasokra jellemző volt. Az erdei tündérek barátságosan köszöntötték őket, a testőrök pedig tisztelegtek.

–Szép időnk lesz az útra – fordult feléjük a legmagasabb, szőke, hosszú hajú tündér. Hegyes füleivel le sem tagadhatta volna származását. Volt a három férfiban valami közös, de a londa nem tudta eldönteni, hogy mi lehet az. Erre azonban hamar fény derült.

–Ő Sníger, aki veletek fog tartani az úton – mutatta be a londát a király.

–Ennek nagyon örülünk – válaszolta erre a tündér. –Tiaramot már ismered. Én Laram vagyok, Tiaram apja. Ők pedig Lasram és Khisram, Tiaram testvérei.

–Előkészítettük Sníger hátasát uram! – lépett melléjük az egyik testőr. –Mindent a málhába tettünk, amit kért.

–Köszönöm Bomat!

–Még vissza kell mennem a hátizsákomért – mondta erre a londa. – Anélkül tapodtat sem indulok! – s ezzel elviharzott. Mire visszatért, a többiek már a nyeregben ültek.

–Vigyázzatok magatokra! – mondta a király.

–Nemsokára visszatérek – köszönt el a londa.

–Még egyszer köszönünk mindent! – szólalt meg a legidősebb tündér, és a csapat elindult. Phopal egy darabig még nézte őket, ahogy elhagyták a belső várat, majd csak azután tért vissza a palotába. Az egyik ablakban egy férfi figyelte a távozókat. Kék csuklyája alól szeme elégedetten villant, majd tovább sietett a folyosón.

Diut Igvaur lakói hozzászórtak az idegenekhez, ám a tündéreket mégis megbámulták. Különösen Tiaram szépségén akadt meg a szemük. A lány kicsit félszegen ült a lovon és megpróbált

láthatatlanná válni, ám ez nem sikerült neki. Nem hallott ugyan gúnyos megjegyzéseket, mégis valahogy zavarták a rá bámuló szemek és az, ahogy összesúgtak az emberek az érkezésükkor. A várost azonban hamar elhagyták, és ez a nyomasztó érzés is megszűnt. Régóta először lehetett látni mosolyt ezeken az ajkakon. A hazatérés öröme volt ez. Valahol északon ott van Hadd Lamúr erdeje, az otthon, ami várja őket. Tiaram úgy érezte, hogyha végre hazaérnek, soha többé nem hagyja el az erdő biztonságát. Most mindennél jobban erre vágyott. Nem csak anyja ölelésére, hanem az erdő biztonságára.

–Nagyon hálásak vagyunk, amiért megmentettétek a lányomat – fordult Snígerhez Lasram. – Kevés tündér büszkélkedhet három gyermekkel, de mi ezt az egyet is igen megsirattuk volna.

–Ha jól tudom, ehhez nekem alig van közöm. Valójában ők hárman mentették meg magukat Gliaranggal és Smilarddal.

–A Liga felszámolása mégis csak az Akadémiának köszönhető – ellenkezett a tündér.

–Sajnáltam otthagyni őket – terelte más felé a szót a londa. – Remélem, hamar visszatérhetek hozzájuk.

–Nálunk is vannak iskolák, de legtöbbször a szülők és a rokonok tanítják a gyerekeket. Ez a kezdeményezés mindenestre egyedülálló. És mit tervezel? Hány évig tanulnak nálad a gyerekek?

– A londát kicsit meglepte a kérdés, hiszen ezen még maga sem gondolkodott el igazán. Ennek azonban itt volt az ideje.

–Amíg fel nem készülnek a valódi kalandokra!

–A véletlenekre nem lehet felkészülni – szólalt most meg Lasram, akinek valamivel sötétebb volt a haja, mint az apjának.

–Mégis meg kell adni a legtöbb esélyt, amit a tudás és a gyakorlás adhat – válaszolt erre Sníger. – Az életre magára valóban nem tudunk felkészíteni senkit. De adhatunk neki erőt és ötleteket, hogy minél jobban szembenézhesen vele.

–Nemhiába mondják, hogy bölcssek vagytok ti londák – mondta erre Laram. – Mifelénk igen kedvelik a magatok fajtát. Ha lehet mondani jobban, mint a tudós tündéreket. Ők valahogy fölöttünk állnak, még ha közülünk valók is.

–Rennen titkai közé tartozik mindez. Titoktartás zárja le az ajkukat, míg mindenre fény nem derül. De szerencsére jobban félnek a mágusoktól, mintsem kikotyogják azt, amit nem lenne szabad – a

londa arcán komor árnyék suhant át. Ha valaki, hát ő szembenézett ezzel a világgal és tudta, hogy mivel jár Rennennről eljönni, vagy onnan visszatérni. Már régóta nem gondolt a méregre, amit ott kapott, de most eszébe jutott a kis fiola, melynek tartalmát végveszélyben ki kellett ürítenie. Ez volt a garancia arra, hogy Rennens titka ne juthasson a mágusok kezébe.

Az Akadémia tagjai a reggeliző asztalnál halkán fogyasztották el az ételt és kíváncsian várták, hogy Goldinger mit fog mondani. Persze An Vapet csámcsogása és bőfögeése most is megtörte a csendet, de ezt már mindannyian megszokták. Akár brardiában is jól érezték volna magukat. Végre mindenki befejezte az evést és Goldinger felállt.

–Holnaptól nagyobb változások lesznek a tanmenetben, ezért a mai napon kirándulni megyünk. Jó kalandorhoz híven mindenki hozza magával a fegyvereit. Mire visszaérünk, Firibusz trükkmester már itt lesz és elmondja az új házirendet. – A gyerekek némán és kissé mogorván hallgatták, de nem szóltak semmit. Csak Medomnak vörösödött megint a feje.

Percekkel később már az udvaron gyülekeztek. Medom mérgesen suhintott egyet a kardjával, majd odaszólt Ixisnek:

–Azt a kigyót el is felejtheted! Firibusz nem fogja megengedni, hogy állatot tarts a házban!

–Az majd elvállik! – válaszolt a glaula, de az a maradék jó kedve is elszállt, amit a tavasz közepének meleg napsütése az arcára csalt. Medom elérte a célját és elégedetten ment Sahmathoz – alig feltűnően kerülve Smilard társaságát, akire neheztelt az okoskodása miatt.

–Na, ezzel ütöttek is a tervünknek! Firibuszt nem várja már semmilyen meglepetés.

–Alig hiszem! – szólalt meg váratlanul Darger, aki futva érkezett és a csúzliját kivéve semmit nem hozott magával.

–Miről beszélsz? – fordult felé a herceg.

–Most jövök Sníger szobájából – suttogta a manófiú. –Senki nem vette észre, hogy beosontam...–ám nem fejezhette be, mert a házból Shrak kiabálása hallatszott.

–Ez kenyérbe fog téged morzsolni, ha megtudja, hogy te voltál! – vigyorgott rá a herceg.

–Honnan tudhattam volna, hogy be fog menni? – nyögte Darger. –Az ajtó fölé erősítettem a viszketőport. –Medom mérgesen nézett rá, csak Sahmat és Smilard nevetett.

Goldinger és Tobria érkezett meg csendesen beszélgetve. Úgy tűnt, más vezetőjük nem is lesz.

–Shrak nem jön? – kérdezte aggódva Darger.

–Nem érzi jól magát! – válaszolt kurtán a kalandor és elvigyorodott.

–Szóval te voltál a tettes! Nem fog örülni, ha kiderül!

–Kiderül? – tördelte a kezét a manógyerek, mire Tobria elnevette magát.

–Azt hiszem jobban jártál, hogy nem Firibusznak jutott. Az ő trükkjei sokkal kellemetlenebbek, ha rajtad próbálja ki őket!

–Hova megyünk? – kérdezte Medom.

–Van itt egy régi torony, nem messze a déli határtól – válaszolta Goldinger. Megnézzük milyen állapotban van – a hangja valahogy sejtelmes volt. A herceg érezte, hogy elhallgat valamit.

–És lakik ott valaki?

–Azt kell megnéznünk! – mondta erre Goldinger és a szája mosolyra húzódott.

An Vapet vidáman lódította meg a buzogányát:

–Állok elébe!

Az akadémiától északra a londa és a tündérek a két testőr társaságában gyorsan haladtak az úton. Hamarosan elérték Csuhé falvát, de egy percre sem álltak meg. A helybéliek ugyan jól megnézték őket, aztán visszatértek hétköznapi munkájukhoz. Errefelé sem voltak gyakoriak az erdei tündérek, ezért ezen legalább pár napig el lehetett diskurálni.

Nem sokkal a falu után egy fekete lovast vettek észre a hátuk mögött, ahogy gyors tempóban a nyomukba ér. Lassítottak egy kicsit és félrehúzódtak, hogy elengedjék a siető embert, aki a londonak egyre ismerősebbnek tűnt. Aztán ahogy közelebb ért, meg is tudta, hogy miért:

–Hiszen ez a Denevér lovag! – mondta hangosan.

–De jó, hogy megtaláltalak! – hangzott már messziről a férfi fújtató hangja. Sisakját levette, haja csapzott volt az izzadságtól és a lova is

fáradtnak tűnt. –Már küldtem egy guznikot, de úgy látszik, későn. A Vörös Sárkányban vártalak, aztán jött egy levél, hogy már eljöttél. Látom kísérete vagy a tündér uraknak és a hölgynek! – ezzel a társaság többi tagja felé fordult.

–Ők Laram és a gyermekei. Hadd Lamúr felé tartunk. – A lovag összevonta a szemöldökét és gondolkodott egy pillanatig:

–Mégis jobb lenne, ha velem jönnél. Itt még talán biztonságos, de Tokria veszélyben van!

–Miért mondd ezt? Talán Nhuúl seregei már ide is behatoltak?

–Nhuúl? – nevetett fel a lovag. –Annál sokkal rosszabb! Valaki kikapcsolta a Dínógátat⁷! Leanor azt mondta, hogy te értesz az elektromossághoz!

–Micsoda? – rökönyödött meg Sníger. De hát akkor...

–Csak idő kérdése, mire erre a hullők is rájönnek. Ha csak egy is átjut a Gáton, a manók földje nagy veszélyben van. Azután azt az egyet követi majd a többi is!

–Phopálnak szóltál?

–Nem, de értesítettem a Thánt, hogy gond van a Gáttal. Ha áttörnek, akkor ott van még a Devo folyó, ami feltartja őket egy darabig. Egyelőre Leanor kezében van a dolog és nem akarok pánikot kelteni, ha nem muszáj. Nekem most olyasvalakire van szükségem, aki ért az elektromossághoz.

–Leanor is ott van? – csodálkozott Sníger. –Ez végre egy jó hír.

–Miről beszéltek? – kérdezte aggódva Laram, aki csak foszlányokat hallott a beszélgetésből, de érezte, hogy valami baj van.

–Nem mehetek tovább veletek – közölte Sníger. – Sajnálom, hogy meg kell másítanom az ígéretemet, de Tokriát olyan veszély fenyegeti, amiben most kifejezetten rám van szükség.

–Akkor mi is veletek mehetünk – közölte Laram. – Nyugatfok felé Tokrián át vezet az út.

–Akkor nincs mit késlekednünk! – kurjantott a lovag és a hangjában levő vidámság most valahogy megnyugtatta a lódat. Csak hatásaik szomorkodhattak kissé, mert vége lett a kényelmes poroszkálásnak.

⁷ A DínóGátat a Nagy Homály előtt építették. Csak a tudós tündérek ismerték a működését. Ez választotta el a barbárok földjét Délvidék többi részétől.

III.fejezet

A GUBÓ

A Danadortól északra eső dombság erdőiben béke és nyugalom honolt. Ahogy haladtak az ösvényen, mely a repedezett kergű tölgyfák között vezetett, csak itt-ott tűzött be rájuk a napfény.

Darger ismét elemében volt. Több fára is felmászott, aztán Goldinger és Tobria mellé szegődött és arról faggatta őket, hogy mi vár rájuk annál a bizonyos őrtoronynál, ahova tartanak.

Medom Sahmattal maradt le a sor végén és valamin nagyon pusmogtak. Smilard nem törődött velük. Valami megváltozott benne és nem értette, hogy mi az. Egyszer csak azt vette észre, hogy Gliarang mögött van és egyre csak a tündérlányt bámulja. Furcsa érzések töltötték el. Szeretett volna beszélgetni a lánnyal, de tartott is tőle. Tudta, hogy a hegyi tündérek mennyire tartózkodóak. Aztán csak erőt vett magán, felgyorsította a lépteit, hogy a lány mellé érjen és megszólította.

–Sajnálod, hogy itt kellett maradnod? –A lányt meglepte a kérdés. Egy pillanatra barátságossá vált az arca, ahogy kizökkent borús gondolataiból, aztán ismét erőt vett magán és szigorúan nézett vissza a fiúra.

–Meg fogom tudni oldani! –Smilard sehogy sem értette, hogy mit kedvel ezen a lányon annyira, mégis olyan remegést érzett a gyomrában, amit még sosem. Szinte örült a lány kemény szavainak, mert nem volt benne biztos, hogy normálisan tudná folytatni a társalgást.

–Akkor jó –fejezte be kurtán és ismét lemaradt egy kicsit. Igen bután érezte magát, de hátulról nem vehette észre, hogy a tündérlány ismét megenyhült, s hogy pár pillanatig kiült a fájdalom az arcára. Ám nem úgy nevelték, hogy ezt megoszthatta volna valakivel.

–Na mi van? –kérdezte gúnyosan Medom Smilardot, aki olyannyira lemaradt, hogy a hátul battyogó fiúk utolérték. –Úgy nézel ki, mint aki citromba harapott!

–Hogy mi? – ocsúdott fel a glaul, aztán észbe kapott és elterelte a szót. –Ti meg miben mesterkedtek már megint? Lehet, hogy Firibusz szigorú, de nem hinném, hogy gonosz.

–Hát igen! – gúnyolódott a herceg. –Csak úgy sugárzik belőle a szeretet, meg a megértés!

–Én sem úgy értettem! De nem gondolom, hogy könnyű élete lehetett...

–Azért még nem kell mások életét is megkeseríteni! – mondta mérgesen Medom. –Már pedig mi tenni fogunk róla, hogy ne érezze itt jól magát! – Sahmat egyetértően bólogatott.

–Nem hagyjuk, hogy megkeserítse az életünket! Csak ésszel kell elbánni vele. A lényeg az, hogy sose tudja meg, hogy ki az ellensége! – Smilard nem várta meg, míg részletesen kifejtik a terveiket. Inkább egyedül szeretett volna lenni. Felgyorsította hát a lépteit és megelőzte a buzogányával szórakozó brardot. Aztán végül is Ixis és Muland mellett kötött ki, akik most kellemesebb társaságnak érkeztek.

–Veletek szóba áll ez a tündérlány? – kérdezte tőlük.

–Á! – legyintett Ixis. –Úgy fennhordja az orrát, mintha legalábbis a világ urának a lánya lenne.

–Persze érthető – folytatta Muland. –Ha engem a tündérek közé vinnének, én is ennyire egyedül lennék..

–Nem hiszem, hogy így viselkednél – rázta meg a fejét a glaula. Ekkor Goldinger lépett melléjük és a szája elé tette a kezét.

–Hamarosan megérkezünk. Most már csendesedjetek le!

–De hát miért? – kérdezte Smilard.

–A felderítés most a ti feladatotok lesz! Nem hinném, hogy ezzel az ellenféllel ne tudnátok elbánni.

Önbizalom ide, vagy oda, Ixis arcából egy pillanat alatt kifutott minden vér és Muland sem festett jobban. Szerencsétlen ábrázatuk láttán Goldinger elmosolyodott.

–Talán jobb, ha most a fiúk mennek előre... És még valami – mondta vigyorogva. A kalandor derűje kifejezetten bosszantotta őket – Amit találtok, azt épségben kell elhoznotok!

–Hát ez remek.. – szólalt meg most Medom, aki felzárkózott az elől levőkhöz. An Vapet azonban lelkes volt:

–Akármilyen is az, élve fogjuk idehozni! – és már el is indult előre, lassú, óvatos léptekkel.

–Ostoba szörmók! – sóhajtott Medom és a brard után indult. A többiek csendben követték, előkészítve a fegyvereiket.

Nem messze előttük egy szürke építmény romjai bontakoztak ki. A valaha mészkőből épült torony mára már sokat veszített

büszkeségéből. Egy kicsit megrogyott és javarészt benőtte a növényzet. A kövek több helyen kiszakadtak az épületből és szanaszét gördülve heverték a fák között. A falakat benőtte a moha és a borostyán. Itt-ott páfrányok lógatták leveleiket a fal repedéseiből kinyúlva.

Maga az építmény még így is magas volt és a fák lombkoronája fölé nyúlt.

–Nem tűnik túl biztonságosnak – suttogta Medom Sahmatnak, ahogy egy fatörzs mögül az épületet figyelték. Lassan, fától-fáig haladva cserkésztek be a tornyot, de nem tapasztaltak semmilyen mozgást. Csak a madarak rezzentek fel a közeledtükre, melyek közül úgy látszik nem is egy az ódon építményben telepedett meg. Ha valaki volt benne, most már minden bizonnyal tudta, hogy vendégei vannak.

Ixis és Muland többször is hátranéztek. Megnyugtatta őket, hogy Tobria és Goldinger még látótávolságon belül vannak. A két felnőtt azonban szemmel láthatóan nem velük, hanem inkább egymással volt elfoglalva. Gliarang nem messze mellettük állt. Ő nem azért maradt le, mert félt volna valamitől, hanem büszkén, összefont karokkal figyelte a többieket. A lányok közül csak Csi-Pan tartott a többiekkel. Most szorosan An Vapet mögött osont, egészen a borostyánnal benőtt toronyfalig. Hatalmába kerítette a vadászat izgalma és megfelejtkezett a múlt sötét árnyairól. Csak a jelenre koncentrált minden idegszálával.

Megpróbáltak minél csendesebben közlekedni, de ebben még nem volt kellő gyakorlatuk. Darger belépett valamibe.

–Fújj! Mi ez? – nyögte, majd fintorogva szagolt bele a levegőbe. An Vapet, akinek közülük a legjobb volt a szaglása, most hátrahőkölve felhúzta az ormányát.

–Az biztos, hogy nem dínószar! De valami más szag is van a levegőben. Még sosem éreztem.

–Én is érzem, de nem tudom, hogy mi lehet – mondta a barbár lány, aki már a bejáratnál volt. A többiek kivont kardokkal, vagy felajzott íjjal követték. Csi-Pan bekémlelt a nyíláson. Odabent sötét volt és valami ragacsos hálószerű anyag állt az útjukat.

–Mucsa–mucsa – jegyezte meg Darger némi undorral a hangjában. – Útálom a pókokat!

–Ez nem az! – szólt rá Csi-Pan. –Ez valami más. Nem ragad annyira, mint a pókfonal és könnyebben szakad. Medom megpróbált előre menni, de An Vapeten nem tudott keresztülgázolni. A brard morogva nyomult be a sötétbe, meglóbálva buzogányát. A többiek szorosan a nyomában. Csak Darger maradt odakint, mondván, hogy ő inkább hátulról fedezi őket.

A rozoga építmény belsejében is megtelepedtek a növények. A borostyán elkóborolt indái ide is benyúltak, levél ugyan alig-alig volt rajtuk. A fából készült lépcső már régen elkorhadt. A torony belsejében halomban álltak az aláhullott kövek.

Lassan alkalmazkodott a szemük a sötéthez. An Vapet, alacsony termete miatt csak az alul levő fonadékot szakította el. A többi az embereknek maradt. Megálltak a torony aljában és körülnéztek. Nem mozdult semmi.

–Sehogy sem tetszik ez nekem! – mondta Smilard.

–Ott fent van valami – mondta Csi-Pan halkan.

–Mi az? – kérdezte Medom, akinek borsózott a háta ezen a nyomasztó helyen.

–Nem mozdul – közölte a barbár lány.

–Talán lőjünk bele – javasolta Sahmat. –Igaz, hogy akkor nem tudjuk épségben hazavinni.

–Lőjünk mellé – ötlött most Smilard eszébe és célzásra emelte íját. Aztán le is engedte, mert nem látott semmit. Csi-Pan szemei viszont jobbak voltak. Felajzotta íját, majd tompán pendült a húr, s végül csak a nyílvessző koppanása hallatszott. Törmelék hullott a magasból, mire önkéntelenül is becsukták a szemüket. Ahogy ismét sikerült felnézniük, iszonyodva vették észre, hogy valami megmozdul odafent. An Vapet kivételével rémulten hátráltak a kijáráthoz. Csi-Pan volt a leggyorsabb.

A brard is látta, ahogy a hatalmas test megdől a magasban, de nem akart megfutamodni. Erősen megmarkolta buzogányát, de aztán mikor látta, hogy nem történik semmi, ő is a kijáráthoz ment.

–Nyugodtan bejöhettek, csak ledőlt az a valami a helyéről. Szerintem nem is élőlény, csak egy gerenda.

–Fehér gerenda? – kérdezte vissza Csi-Pan.

Az erdőből Gliarang harci kiáltása hangzott fel. Gyorsan kiléptek a toronyból és futni kezdtek a tündérlány felé, hogy megnézzék mi történt. Mikor odaértek, ámulva látták, hogy egy hatalmas kígyó

tekeredett a tündérlányra, aki azzal sem tudta megállítani, hogy a törzs vastagságú pikkelyes testbe vágta a kardját. A kígyó egyre jobban a lány köré fonódott. Gliarang hasztalan próbált szabadulni tőle. Ixis remegő kézzel, sápadtan állt a közelben, Muland pedig ájultan feküdt a földön. Goldinger és Tobria nem voltak sehol.

Smilard, aki a leghamarabb ért oda, a futás lendületét is beleadva döfte a kígyóba a kardját. Rögtön utána Csi-Pan következett – aki utolsónak indult a toronytól – s gyakorlott mozdulattal ugrott a magasba, hogy kését a kígyó koponyájába döfhesse.

Az állat teste megvonaglott, majd elernyedtt és a földre csúszott. Gliarang egyáltalán nem látszott ijedtnak, viszont annál dühösebb volt.

–Köszönöm, de én is elbántam volna vele! – ezzel lerúgta magáról a kígyó testét és elindult a torony felé.

–Ha ez volt a szörny, akkor bizony nem jártunk sikerrel – jegyezte meg fűjtatva Medom, aki éppen ekkor ért oda.

–Szívesen máskor is! – morogta Smilard, mérgesen nézve a távozó lány után.

–Jó volt az ugrásod Csi-Pan – dicsérte meg a lányt Darger.

–Nem hinném, hogy ez lakott volna a toronyban – közölte ekkor Sahmat. –A kígyók nem szőnek fonalat.

–Akkor jobb, ha megkeressük, amit akarunk, mert lemegy a nap, mire hazaértünk! – mondta még mindig dühösen Smilard, majd a tündérlány után sietett. Hamar utol is érte:

–Valóban úgy nézett ki, mintha a helyzet magaslatán lennél! – szólt rá.

–Mire akarsz kilyukadni? – kérdezte amaz szúrós tekintetét a fiúra szegezve.

–Hát hogy.. szóval szerintem.. ha nem segítünk.. – Smilard zavarba jött. Dühös volt, de a lány szemei valahogy megigézték.

–A látszat néha csal – szögezte le Gliarang és tovább indult a torony felé. –Idáig érzem a kondorlepke szagát!

–Hogy micsoda? – kérdezte Medom, aki ekkor ért melléjük.

–Egy ártalmatlan lepkefaj. Ettől voltatok úgy berezelve? – hangjában volt némi gúny, amivel most sikerült Medomot is felbosszantania.

–Szóval azt mondd, hogy nyugodtan beszélhettünk volna egy olyan helyre, ahol azt sem tudjuk, hogy mi van? Ha olyan nagy hős vagy, akkor hozd ki azt a lepkét!

Gliarang nem méltatta rá, hogy visszaszóljon, csupán folytatta tovább az utat a torony felé. Nyugodt mozdulatokkal ment be az épületbe, s tűnt el annak sötétjében. A többiek dermedten nézték. Medom arca vörös volt a méregtől, Smilard pedig megpróbálta összeszedni magát.

–Valaki bejönne segíteni!? – hallatszott a kiáltás bentről.

–Na ugye! – horkant fel Medom és elindult a lány után. A többiek követték. Most már csak Ixis maradt kint Mulanddal, akibe sikerült életet vernie.

A torony sötétjében Gliarang egy nagy kőrakás tetején állt. Arcára halvány mosoly ült ki, ahogy a belépőkre nézett:

–Ott van fönt a gubó. Abból fog kikelni a lepke. Egyedül nem tudom leszedni.

Darger, aki még mindig óvatosan lépett beljebb, most elővette a tűzszerszámát és meggyújtott egy száraz ágat, amivel bevilágította a helységet. A fényben végre tisztán kivehették azt, amiről Csi-Pan is beszélt. Vagy három méterrel a fejük fölött egy ember nagyságú gubó volt az egyik korhadt gerendához tapasztva. Az előbb a lövés kimozdította a helyéből, s a fa most beékelődött a torony két fala közé. Még szerencse, hogy nem esett le, mert biztosan nagy kárt okozott volna.

–Ki fogja ezt elbírní? – kérdezte Medom.

–An Vapetnak nem fog gondot okozni – jelentette ki Sahmat. – Inkább az a kérdés, hogy hogyan szedjük le onnan? – pár pillanatig csendben tanakodtak, majd a kereskedőfiú rukkolt elő egy ötlettel.

–Nézzétek! Feljebb még van egy gerenda!

–És? Mi van vele? – kérdezte Medom.

–Te hoztál kötelet – mondta neki Sahmat. –Most pont arra lesz szükségünk!

–Nem rossz ötlet! Majd Ixis felmászik rajta! – vigyorgott a herceg.

–Dehogy! – legyintett Sahmat, aki most igen elgondolkodott és nem vette a poént. –An Vapetnak kell felmásznia!

–Mit csináljak? – jelentkezett lelkesen a brard.

–Oda kell felmásznod! – mutatott a kereskedőfiú a magasba.

–Nem lesz gond! – jelentette ki a brard. Rákötötte a buzogányára a Medom által cipelt erős kötelet, majd áthajította a gubó fölötti gerendán. An Vapet ügyesen felkúszott rajta, majd tanácstalanul nézett le a többiekre.

–Most mit csináljak?

–Úgy kell eltörnöd a gerendát, hogy a gubónak ne essen baja! – figyelmeztette a fiú. –Menj kicsit a fal felé! – irányította a brardot. – Most jó! Várd meg míg kimegyünk! Nem lenne szerencsés, ha a fejünkre esne az egész. Ha kiértünk, üss a buzogányoddal a fára úgy, hogy eltörjön! De te maradj a biztonságos felén!

–Az egész szét fog dőlni, és a brard is palacsinta lesz! – vélte Medom.

–Ha a számításaim nem csálnak, akkor nem lesz semmi gond – ellenkezett Sahmat, majd felkiáltott An Vapetnak.

–Minden világos? – A brard ugyan erre bólogatással válaszolt, de ez nem győzte meg őket teljesen. Egyedül a kereskedőfiú volt biztos a dolgában. Kimentek hát, majd bentről egy nagy reccsenést hallottak. An Vapet odafent egy jól méretezett csapással eltörte a már amúgy is korhadt fát. Csak arra kellett vigyáznia, hogy a gubó sértetlen maradjon. Kis híján az egész lezuhant, de szerencsére a másik fele még tartotta, s ezért csak a gerenda egyik vége zuhant a földre.

–Most mit csináljak? – kérdezte a brard tanácstalanul. Sahmat belépett, majd a többiek is a nyomában. An Vapet eközben leereszkedett a csonkról a földre. A gerenda másik fele eltört ugyan, de fent maradt. Azt még el kellett vágniuk valahogy, ha a gubót tartó részt szabaddá akarták tenni.

–Most oda kell felmásznod – mondta a fiú és a gerenda törött vége felé mutatott. –Ha ott is eltöröd a gerenda szabad lesz. A vége a falnak fog csapódni, de a gubónak nem lesz baja!

–Szét fog kenődni az egész a földön – vélte Medom, de véleményét most nem merte túl hangosan hangoztatni, mert látta, hogy Sahmat ura a helyzetnek.

An Vapet ismét felmászott, majd végül ezt is teljesen eltörte. A szabaddá lett gerendadarab döngve csapódott a torony falához. Kövek potyogtak a magasból. Darger rémülten rohant kifelé.

–Az egész összedől! – kiáltotta, de a többiek nem ijedtek meg. Valójában csak egypár kisebb kő hullott le a magasból, na meg némi por. A gerenda a gubóval hatalmasnak tűnt, s biztosan nem bírták volna megmozdítani, ha nincs velük a brard.

–Le kellene szedni a fáról a gubót – vélte Muland, aki végül Ixissel együtt bemerészkedett a toronyba.

–Akkor elpusztul a lepke! – figyelmeztette őket Gliarang.

–Elbírod Vapet? – kérdezte Medom a brardot.

–Nem lehet gond! – vélte a brard, majd hihetetlen izmait megmozgatva megemelte a fát. –Talán jobb, ha kint vártok meg – szusszantotta. –Nem szeretném, ha valaki megsérülne!

Mikor végre kiért a szabadba, mindannyian megéljeneztek. An Vapet büszkén húzta ki magát és a torony külső falának támasztotta a gerendát. Ekkor már Tobria és Goldinger is ott voltak. A fal ebben a pillanatban nagyot reccsent. Valami megcsikordult, s a torony kőépítménye megmozdult a gerenda nyomása alatt. An Vapet az utolsó pillanatban kapta el a vastag fát, nehogy a lepke gubója megsérüljön.

–Ez nem volt jó vicc! – vélte a herceg, miután megállapították, hogy a torony fala egy jó darabon ismét beomlott. Szerencsére az egész építmény még nem dőlt össze. –Mi is bent lehettünk volna! És egyébként is! Mi volt ez a kigyó dolog? – Goldinger a felelősségre vonástól és a meglepetéstől eleinte csak hümmögni tudott, aztán ismét felderült az arca:

–Mindig jöhetnek közbe váratlan nehézségek!

A herceg a fejét csóválva nézett végig rajtuk.

–Megerszem a kalapom, ha ezek között nincs valami – súgta oda Sahmatnak.

Már a kastély közelében jártak, mikor Shrak jött velük szembe az ösvényen. A fején sok apró vöröslő folt látszott.

–Firibusz már vár titeket – mondta Goldingernek.

–Megszereztük, amit az öreg akart – felelte erre a kalandor, semmi jelentőséget nem tulajdonítva a trükkmester érkezésének.

–Még mindig nem értem, hogy mit akar Mákos bácsi ezzel a gubóval.

–Engem nem is túlzottan érdekel – felelte erre Goldinger. –Az a fontos, hogy a kaland jól sikerült. Kár, hogy nem voltál ott!

–Nagyon vicces! – villantotta ki a fogsorát Shrak. –Ha megtudom ki volt, nem ússza meg szárazon!

–Akkor talán jobb, ha nem árulom el – vigyorodott el a férfi. –Bár, ha megerőltetnéd magad, te is rájöhetnél! –Aztán halkabban hozzátette: –Firibusz közelségében jobb, ha felkészülsz az ilyenekre.

–Egy gyerektől még csak eltűrök egy ilyen csínytevést, pláne, ha nem nekem szánta, de egy felnőtt ne viccelődjön ilyesmivel –

morogta Shrak, az Állat. Aztán fogta magát és hátrament a brard fiúhoz, hogy megnézzze a gubót. Egy ember nagyságú fehér lepkebáb volt egy jókora gerendán. Shrak némileg fintorogva vizsgálta meg a szerzeményt, aztán visszatért Goldingerhez.

–Azért jó lesz, ha odafigyelünk az öregre! Ki tudja mi kel ki ebből! Még sosem láttam ilyent.

–Csak egy kondorlepke! – nevette el magát Tobria, aki kicsit lemaradt tőlük. –Egy ártalmatlan növényevő lepkefaj, de az istállómeister azt állítja, hogy példátlan eset, hogy itt bábozódjon be.

–Hát jókora lepke lesz belőle, az bizonyos – szögezte le Shrak és megcsóválta a fejét.

Ekkor már feltűnt előttük a kastély. Schman, az inas az ajtóban állt. Mellette egy komor, díszes ruhába öltözött férfi.

–De hisz ez Zafir! – mondta Tobria csodálkozva.

–Jaj, ne! – nyögte Medom. –Már csak ez hiányzott! –Shrak megfordult és neheztelve nézett vissza rá:

–Egy király tudjon alkalmazkodni! –szeme igen mérgesen villant, s Medom tudta, hogy jobban teszi, ha nem szólal meg többet. Mögötte Smilard is fancsali képet vágott, de inkább nem szólt.

Az ebédlőben gyűlt össze a csapat. Igen megéheztek az egész napos úttól és most már nagyon várták a vacsorát. Firibusz zöld köpenyt viselt. Sníger helyén ült az asztalfőn. Mellette foglalt helyet Zafir, az udvari tanító, Barc parancsnok, a királyi testőrgárda egyik vezetője, és egy szomorkás kinézetű, sötéthajú szemüveges lány. Kedves arca kíváncsian fürkészte a gyerekeket, aztán félve Firibuszra nézett. A férfi most nem vele foglalkozott, hanem leendő tanítványait vizsgálta szigorú tekintetével. Megvárta, míg mindegyik helyet foglal, s csak utána állt fel.

–Megtiszteltetés számomra, hogy ha ideiglenesen is, de átvehetem az Akadémia vezetését. Tapasztalataimnál fogva sok változtatást tartok szükségesnek és nem kizárt az sem, hogy a létszámot is alaposan felbővítjük – tekintete elégedettséget sugárzott, bár érződött rajta, hogy a feladatot rangon alulinak tartja. – Mindenkitől engedelmességet várok el! Aki a szabályokat megszegi, az számoljon a következményekkel. Sok mindent észreveszek, ami mások szeme elől rejtve van. Bár senki nem közölte velem, egyértelműen megállapítottam, hogy érkezésem előtt a szobámban valaki egy

bizonyos port helyezett el, ami végülis valaki másra került. Senki ne gondolja, hogy nem ismertem fel a földön levő port és a lábnyomokat. Ez esetben azonban eltekintek attól, hogy a bűnös nyomába szegődjek. A továbbiakban senkinek nem lesz rá módja, hogy a tudtom nélkül elhagyja akár a szobáját is – hangja fenyegető volt, amitől a gyerekek egyáltalán nem látszottak lelkesnek. Medom mérgesen bámult maga elé az asztalra. Kezét a szék mellett ökölbe szorította és feje is kezdett vörösödni. Darger pedig olyan sápadt volt, mintha minden vér a lábába futott volna. Talán egyedül Zafir, az udvari tanító volt igazán elégedett.

–Az új szabályokat azonban elég, ha reggel hirdetem ki! Vacsora után a gyerekek mosakodni, majd feküdni mennek! A tanárok pedig a könyvtárszobában gyülekeznek megbeszélésre – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon, majd intett az inasnak, hogy hozhatja a vacsorát.

Shrak és Goldinger összenézett. Egyáltalán nem volt ínyükre az ilyesfajta dirigálás. Mint kalandorok, megszokták a független, szabad életet. Most azonban más volt a helyzet. A Snígernek tett ígéretük és az, hogy megkedvelték ezeket a gyerekeket, egyértelműen maradásra kényszerítették őket.

Bár az ifjú kalandorok igen megéheztek, többségüknek egészen elment az étvágya. Legtöbbjükön úgy érezte, mintha elvették volna a szabadságát, s ez nyomasztóan hatott rájuk. Egyedül An Vapetet nem zavarta semmi. Igaz, hogy a brardoknál sokkal nagyobb a szigor, mint általában az embereknél és emiatt egyáltalán nem nyomasztotta az ilyen irányú változás.

Csi-Pan nem is figyelt oda, Gliarang arca pedig nem árult el semmilyen érzelmet. Ixis és Muland Firibusz tanítványát figyelték, s Gyurkina, a fiatal trükkmester-tanítvány részvétellel nézett vissza rájuk, ez a nézés azonban nem volt kétségbeesett, ami némi reménnyel töltötte el őket.

A felnőttek közül Shrakon látszott legjobban, hogy mennyire idegesíti a trükkmester fölényessége. Bár nem szólt semmi rosszat, de nem is próbálta meg elrejteni az arcára kiülő érzelmeket. Smilardot ez most kifejezetten vigasztalta.

Zafirt már a legtöbben ismerték is a palotából. Olyan ember volt, akinek nagy a tudása, de annál kevésbé ért a gyerekekhez. Szüntelen aggodalmaskodásával pedig sírba vitte tanítványait. Barc parancsnok

jelenléte is meglepte őket. Nem tudták elképzelni, hogy a férfi mire fogja tanítani a társaságot.

Vacsora után a gyerekek többnyire letörten kullogtak mosakodni és aludni.

–Véget ért a jó világ – suttogta Sahmat Medomnak.

–Azért az nem olyan biztos! – morogta a herceg. – Igen nagyra van a tudományával, de nem mindenható. Neki is csak túl lehet járni valahogy az eszén.

–Észnél kell lennünk, ha nem akarjuk megütni a bokánkat! A végén még Smilardnak lesz igaza.

–Holnap már többet fogunk tudni – folytatta a kereskedőfiú, aztán elvigyorodott. – Láttad Shrak arcát, ahogy Firibuszra nézett?

–Hát az biztos, hogy nem kedveli túlzottan – mosolyodott el Medom is. – Csak azt sajnálom, hogy Aldin nincs itt. A királyi varázsló nagyon jó fej és ki nem állhatja Firibuszt. Ő az egyetlen, aki igazán el tudna bánni vele.

Tobria még a megbeszélés előtt Mákos bácsiért sietett. Firibusz tervei szerint az idős férfinak kell majd az állattant tanítania. A trükkmester régóta ismerte Mákos bácsit, hiszen a férfi sokáig dolgozott a várban. Maga Phopal király is kedvelte és mivel sokszor magának a királynak is a segítségére volt, örömmel vállalta el ezt a feladatot.

Az istálló félhomályában rhabdodonok és lovak pihentek. Az istállómestert Tobria végül is itt találta meg. A férfi éppen valamilyen növényeket rendezgetett.

–Mik ezek? – kérdezte érdeklődve a nő.

–A kondorlepke nem eszik meg akármit – válaszolt a férfi. – Nektárra lett volna szükségem, de a nektárt most néhány gyógynövény édes főzetével fogom kiváltani.

–De hát mire kell ez az állat?

–Valami különösét érzek – mondta az istállómester. Furcsa szagokat, amiket más nem érezhet – hangja valahogy titokzatos volt. – Aztán meg az állatok is máshogy viselkednek egy ideje.

–Valami baj van? – kérdezte aggódva Tobria.

–Még nincs – rázta meg a fejét az öreg. – Az pedig, hogy mi lesz a lepkével, az hadd legyen az én meglepetésem – arcára mosoly húzódott. – Hamarosan kiderül. Talán már holnap.

IV.fejezet DÍNÓGÁT

Paldin birodalmának nyugati részén egy csapat közeledett Gizrin falva felé. Az apró mezei manók, akik a réteken dolgoztak – többnyire állataikat legeltetve – most felnéztek, hogy szemügyre vegyék az idegeneket. Négy tündér és négy ember közeledett a falu aprócska házaihoz az úton.

–Nézd apa! – kiáltott fel egy csöppnyi manógyerek, mikor meglátta őket. – Milyen szép az a tündérlány! – Az emberi szemmel gyermek nagyságú mezei manó apuka kurtán válaszolt:

–Az biz-a! – s megpödrötte hosszú, fekete bajuszát. Körülöttük lystrosaurusok legelészték békésen a mezőn, s két bozontos kutya heverészett a csordát figyelve. A kutyák majdnem akkorák voltak, mint maguk a manók.

–Ugye a mi falunkban alszanak és elűzik a rémet!

–A meglehet fiam – válaszolta a manó és maga is reménykedve nézett az idegenek felé. Hosszú ideje már, hogy nem jött erre senki idegen – ahogy a lovasok és dinoglók melléjük értek, az elől haladó barnaköponyeges ember megállította a rhabdodonját és a manóhoz fordult.

–Köszöntöm gazduram! Ugye ez Gizrin falva?

–Ez biz a! – bökte ki kurtán a manó.

–És történt erre valami szokatlan mostanában? – csatlakozott a köpenyeshez a mögötte lovagló páncélos férfi.

–Csodálom, hogy még nem hallották a híré! – eredt meg a paraszt nyelve, s köpött egyet a földre, mintha éppen pipázott volna. – Pár napja eltűnt két manó a faluból, éjszaka meg valami szörnyű rém jár a környéken és senki nem mer kijönni a házakból.

–Ettől féltém! – súgta oda a lovag a barna köpenyes londonak.

–Az urak jól fel vannak fegyverezve – jegyezte meg a manó Snígert és Denevér lovagot vizsgálva, majd a tekintete a tündérekre siklott.

–Hálásak lennének a falubeliek, ha megoldanák nekünk ezt a problémát.

–És nem volt még itt senki a vajárok⁸ közül? – firtatta tovább a londona.

⁸ A manók harcosait nevezték így.

–Tegnap voltak itt a thán⁹ emberei, de aztán hamar el is mentek. Azt mondták valami baj van a Gáttal, és hogy küldenek erősítést – mondta a manó.

–És mikor jön az az erősítés? – kérdezte most a lovag.

–Azt nem mondták – vonta meg a vállát a manó. – De ha többet akarnak tudni, a fogadóban biztosan találnak valakit!

–Látta már valaki azt a rémet? Hogy nézett ki?

–Nem látta azt még senki. Csak a lábnyomát, mer az is elég ijesztő. Éjjel mindenki becsuk ajtót, ablakot és reteszt, nehogy baja essék.

–Köszönjük gazduram! Ég áldja! – búcsúzott el Sníger.

–A jó szerencse legyen kendtekkal is! – köszönt a manó és a fia felé fordult. A gyermek azonban nem volt már a közelében. Ő ugyanis egészen belefelejtkezett a tündérek csodálásába.

Az egyetlen utcában a délután zajai visszhangoztak: favágás, patadobogás, dinoszaurusz fütty és morgás. Itt-ott a lystrosaurusok horkantása és trágyaszag árulta el a faluban tartott állatokat. Gizrin keleti részén húzódott a Homokvár. Ez egy földbe vájt erőd volt, ami ugyan nem bírt olyan védelmi erővel, mint Lídium kővárai, mégis biztonságot nyújtott az időnként megjelenő manóhordák és rablóbandák ellen. Egy kővel és fával megerősített bunker, melyet könnyen és hatékonyan lehetett megvédeni. Senki nem volt most ezen a helyen, hiszen nem volt háború. A Homokvár mégis szépen karban volt tartva, készen minden eshetőségre.

Csendesen mentek tovább, s csak pár falubelivel futottak össze, akik alaposan megnézték az idegeneket. Az apró házak között csak egyetlen nagyobb épület volt a falu főterén: a Rigófütty fogadó. A szegényes építmény valaha jobb időket látott, de a gyér átutazó forgalom miatt mostanában nem volt pénz a karbantartására. Miután odakint megkötötték hátasaikat, egy kihalt vendéglőbe léptek. A parasztok közül sem volt most itt senki, aki szomját oltotta volna a tavaszi nap délutáni melegében. Sníger már-már azon tűnődött, hogy a fogadó bezárt, mikor egy kövér, kopaszodó manó jött eléjük.

–Üdvözöllek benneteket! – mondta nagyon udvariasan, de hangja szomorúan csengett volt. – Miben lehetek a szolgálatotokra?

⁹ Tokria első emberét, a manók fejedelmét nevezték thánnak.

–Éjszakai szállásra lenne szükségünk, no meg némi információra – mondta a londa. A tündérek és a két testőr eközben letelepedtek az egyik asztalhoz és halkan beszélgettek egymás között.

–Jól tesztitek, hogy nem a szabadban töltitek az éjszakát! – jött most közelebb a fogadós. – Bizonyára hallottatok már a rémről – hangja ideges volt, tele félelemmel.

–A rémről? – kérdezett vissza a lovag, mintha még nem értesült volna semmiről.

–Ami éjszakánként a környéken portyázik! – nézett rájuk hitetlenkedve a férfi. – Eleinte csak a falubeliek állatait dézsmálta meg, aztán.. – hangja elcsuklott, amint visszagondolt a szörnyűsége. – eltűnt két manó is. Zirin gazda csak kiment a kertbe, hogy bezárja a kaput, aztán nem látták többé. Csak egy furcsa lábnyomot találtak az udvar porában és vért. – A kocsmáros nagyot sóhajtva erőt vett magán, majd folytatta: – És tegnap Hulon gazda tűnt el hasonló módon. Éjjel senki nem mer kimenni. Valami hatalmas állat morog odakint. Érezni a föld dobogását, ahogy közeledik. Még a kutyák is elmenekülnek, vagy elbújnak.

A lovag összehúzta szemöldökét miközben elgondolkodott:

–Milyenek voltak azok a lábnyomok?

–Három karmos lábujj. Többen azt mondták, hogy egy dinoszaurusz, de azoknak nincs ekkora lábnyomuk!

–Messze, a Gáton túl élnek óriási hullók – szögezte le a londa. – Egyik-másik majdnem akkora, mint ez a falu.

–Hát errefelé ilyenek nem élnek. Hallottuk, hogy valami gond van a Gáttal. A vajárok szerint a két dolog összefüggésben van, de ők is csak jöttek és mentek, hogy erősítést hozzanak. Itt hagytak minket a bizonytalanságban. Ha élnek is ilyen szörnyek, akkor nappal még senki nem látott ilyent. Az ajtókat és ablakokat vastag reteszek védik. Ha kint maradtatok volna éjszakára, rátok is az a borzalmas sors vár.

–Mutasd meg a szobánkat, aztán egy kis ennivalót is kérnénk – mondta a lovag, miközben a tündéreket figyelte. Azok türelmesen ültek az asztalnál, miközben valószínűleg útjuk utolsó szakaszáról beszélgettek. A két testőr, aki a kíséret tagja volt, egy másik asztalnál pihent.

Az emeletre falépcső vezetett. A szobájuk apró volt és tiszta. A két szoba ágyai kényelmes éjszakát ígértek. Köcsög, a fogadós,

magukra hagyta őket. Lement, hogy elkészítse a vacsorát. A lovag a londára nézett és megkérdezte:

–Mit gondolsz?

–Én tudom! Szerinted? – kérdezett az vissza.

–Átjutottak. Nem tudom Leanor merre lehet? Azt hittem már itt van.

–Furcsa, hogy ilyen hamar átjutottak. Ez nagyobb értelemre vall, mint amit gondoltunk.

–Mikor a Pusztaságba mentem, a Barna erdőig jutottam el – mondta komoran a lovag. – A krátert teljesen feldúlták. A mumuk hatalmas és értelmes hüllőkről meséltek, akik trinitet bányásztak. Kíváncsi vagyok arra a lábnyomra. Nem lennék meglepve, ha ugyanolyan lenne, mint amilyent a Barna erdőnél láttam.

A nap lemenőben volt, mikor Sníger és a lovag egy helybéli manó társaságában körülállták a lábnyomot. A paraszt, aki ide vezette őket, most idegesen kémlelt körül. Szája kiszáradt a félelemtől, és kicsit sem nyugtatta meg a másik kettő nyugalma.

–Szép nagy példány – szögezte le Sníger.

–Ahogy sejtettem! Ugyanaz a lábnyom. A mumuk szerint több mint három méter magas – állapította meg a lovag.

–Hamarosan sötétedik! Muszáj visszamennünk! – nézett rájuk reménykedve a paraszt.

–Elkísérünk – jött a válasz a londától. A falusi legszívesebben szaladt volna hazáig, de nem merte otthagyni a lassan bandukoló két embert. Nehezen találtak olyan manóra, aki az éjszaka leszállta előtt kimerészkedett velük az erdőig, ahol a legjobban kivehető lábnyomot látták. Az igazat szólva még két felfegyverzett emberrel is alig mert kimenni a falu végébe. Csak a trinit tallér tette meg a hatását, de az is csak nehezen.

Hamarosan a lovag és a londa egyedül ácsorogtak a kihalt utcán, de aztán a tündérek is csatlakoztak hozzájuk.

–Szeretnénk tudni, hogy mi a baj – mondta Laram. –Ha tudunk, mi is segíthetünk.

–Úgy tűnik, hogy egy dinoszaurusz átjutott a Dínógáton és éjszaka a faluban portyázik – mondta a lovag.

–Akkor éppen itt az ideje, hogy elbánjunk vele. Lasram! Ti Tiarammal menjetek vissza az épületbe, amíg mi utánajárunk ennek a dolognak.

–Szeretnék veletek maradni! – mondta a lány, kérően nézve atyjára. Laram már éppen rá akart parancsolni, mikor a lovag megállította.

–Ha igaz, amit tudunk, a lányod nagyobb biztonságban van itt, mint a házban. Ezek a nagytestű hüllők könnyen kárt tesznek az épületekben. Maradjunk együtt, ha lehet. A lányodra majd vigyáznak a testőreink.

–Ez esetben rendben van – mondta a tündér, bár az arca gondterhelt volt. – Úgy látom, van olyan részlete a dolognak, amit nem akartok megosztani velünk.

–Sok mindent mi sem tudunk – ellenkezett a lovag diplomatikusan. – Csak reméljük, hogy ma este megláthatunk valami olyant, amit régóta keresünk.

A manók rettegve húzódtak vissza otthonaikba az éjszakai rém elől, ahelyett, hogy őrzőjáratot szerveztek volna, hogy kideríthessék, mi is történik valójában. Ám a falusiak gyávasága ellenére Gizrin főterén most jól felfegyverzett társaság várta az éjszakai jövevényt.

–Furcsa, hogy még a katonák sem tettek semmit – mondta a londa.

–Talán kevesen vannak – vélte a lovag. – Ez az állat, ha egyáltalán állatról van szó, könnyen elbánná velük.

–Vagy inkább pontosan tudják, hogy miről van szó.

–Ha egyáltalán messzebb látnak a Dínógátnál – a lovag becsukta a szemét és fülelt. Ziad, Gendor nagyobbik holdja gyengén világított, ezért a hallása most több segítséget nyújtott. Érezte, ahogy megremeg a talaj egy nagy test súlya alatt. A rezgések lassan követték egymást, ami arra utalt, hogy az állat óvatosan közeledik. A tündérek most felálltak és készenlétbe helyezték íjaikat. Sníger kezében két apró fémcillag villant meg, ahogy köpenye alól elővette a kezét. Látszólag nyugodtan álltak egymás közelében. Talán csak Tiaram volt kicsit sápadtabb a szokásosnál, de ez a gyenge holdfényben alig látszott. A két testőr szorosan mellette volt, nehogy baja essen.

Az utcára egy hatalmas sötét árny kúszott be. Magasabb volt, mint az épületek. Nyilvánvaló volt, hogy egy ragadozó dinoszaurusz, amely valahogyan átverekedte magát a Dínógáton. Egyedül volt. Orrából hangosan tört elő a levegő, s félig tátott szájában jól látszottak gyilkos fogai. Mégsem igazán a szörny volt félelmetes a szakavatott szemek előtt, hanem az, hogy az állat páncélban volt.

Még hozzá pontosan a testére szabott páncélban. Ezen mindannyian meghökkentek

Más valószínűleg összecsinálta volna magát a félelemtől, de a lovag ehelyett halk füttyentéssel hívta fel magukra a figyelmet. A lény feléjük fordult, miközben láthatóan kissé meglepődött azon a merészségen, amit az emberek és a tündérek mutattak. Ahhoz volt szokva, hogy a zsákmányai vinnyogva, vagy üvöltve menekülnek előle, ezért ez most megzavarta. A tündérek célzásra emelték ijaikat, de még nem lőttek. A dinoszaurusz méregette ellenfeleit. Normális esetben már támadott volna, de most elbizonytalanodott. Erőfölénye azonban nem volt kétséges, ezért támadásba lendült. A gyors támadás volt az élete. Zsákmányai még egyszer sem menekültek meg a hirtelen harapástól, bár ezt többnyire nem szemtől szemben ejtette meg, hanem hátulról, a menekülő áldozat mögül.

A lény Sníger közelébe ért, aki látszólag védtelenül állt vele szemben, ám ekkor apró fény villant, majd a tündérek íjai is megpendültek. A hulló üvöltése megremegtette a falut. Ahelyett, hogy halálos harapásra nyitotta volna száját, most ő hörgött a fájdalomtól. Az egyik szemébe törként hatolt be a dobócsillag, a másiktól pedig a tündérek nyilai álltak ki. Az állat vakon tombolt. A harc azonban ezzel még nem érhetett véget, hiszen csak az egyik érzékszerve bénult meg. A lovag ekkor előreugrott. Kardja gyors mozdulattal lendült, s metszette át a lény nyaki ütőereit. Az őrzőgő őshüllő izmos farka halálos táncot járt, de ügyesen kitértek előle. Sníger csodálattal szemlélte, miközben kissé elhátráltak a haláltusájában vergődő lénytől. Már csak másodpercei voltak vissza, s döngve terült el a földön.

Megdöbbenve néztek végig az állat testén. A hulló mellső végtagja szokatlanul megnyúlt. Még Sníger sem látott soha ilyen dinoszauruszt. Komikusan aránytalanul mutatott ebben a fém páncélban. A testét fedő fém kezdetleges munka volt ugyan, s semmi művészi nem volt benne, de testre szabott páncél volt. A lovag végigsimított rajta:

–Ez trinit! – maga a páncél így rendkívül értékes volt. Talán az egész faluban nem volt annyi trinit, mint ezen a lényen önmagában.

–Döbbenetes! Ha ez az állat intelligenciával rendelkezik, akkor nagy baj van! Ezek szerint mégis igaz, amit... – aztán meggondolta magát

és nem fejezte be a mondatot. Laram összefonta a karját a mellkasán és hitetlenkedve nézte a lényt:

–Értelmes dinoszaurusz? Elképzelhető, hogy élnek ilyenek a Nyugati pusztaságban. Oda nagyon kevesen mernek elmenni! Ha jól hallottam, még a londák is szívesebben tanulmányozzák a sárkányokat, mint, hogy oda betegyék a lábukat.

–Tudod, hogy ott is élnek harcos törzsek – ellenkezett Sníger.

–Hát nem irigylem a barbárokat. Állandó harcban az életükért – csóválta meg a fejét a tündér.

–De elég hetente, vagy havonta egyszer vadászniuk! – mosolyodott el a londa.

–Érdekes ez a hosszú kar. A mellső végtag karmai sem akkorák, mint egy ragadozó őshüllőé. Ezekkel a kezekkel valóban képes lehet tárgyakat készíteni – gondolkodott hangosan a lovag. – Vajon hol húzódnak meg a szellem határai?

–Arra gondolsz, hogy egy állatnak lehet-e lelke? – kérdezte a londa, akit meglepett a hirtelen jött filozófiai kérdés.

–Inkább arra, hogy lehet-e szelleme? Lehet-e benne önzetlen szeretet? Ha nem, akkor egy intelligens gyilkoló géppel van dolgunk. Egy hadseregnyi ebből, s még egy langorbel¹⁰ sem bírna el velük. Ha helyrehoztuk a Gátat, ennek utána kell járnunk!

Néhányan, a bátrabb manók közül a csata zajának elülte után óvatosan kimerészkedtek a térre, hogy megnézzék mi történt. A hősök azonban most nem foglalkoztak velük. A tetem eltüntetését már a falubeliek is megtehetik. A dolog nehezét ők már elvégezték. Maga a trinit páncél valószínűleg minden fáradalmukért kárpótolja majd őket.

A tündérek hamar nyugovóra tértek, de Sníger és a lovag még jó darabig vizsgálta a lényt és csak késő éjszaka indultak aludni. A boncolás mindenesetre nagyon tanulságos volt – jóllehet a manók tetszését egyáltalán nem nyerte el.

A hajnali napfény végre nyugalmat hozott Gizrin lakóinak. A dinoszaurusz tetemének eltüntetéséé mégis az egész délelőttöt igénybe vette, pedig a falu majd minden lakója segédkezett a munkában. Az

¹⁰ Azokat a lényeket nevezték langorbeleknél, akik egy idegrendszeri mutáció miatt sokkal gyorsabbak voltak másoknál.

idegenek nem sokáig maradtak a fogadóban, mert egy idő után kezdte zavarni őket a hálálkodók tömege.

A falu lakói jó darabon elkísérték őket a Gát felé, de a Devo folyón túlra már nem akartak menni.

–Tudnunk kell, hogy mi történt! – mondta komoran Laram a gyermekeinek. – Ha visszatérünk Hadd Lamúrba, el kell mesélnünk ezt a történetet. Talán a tudós tündérek adhatnak rá magyarázatot.

–Meg kell vizsgálnunk a Dínógátat – közölte Sníger. – Innen nem látszik, hogy baja lenne.

–Pedig nincs benne áram, abban biztos lehetsz – állította a lovag.

–De hogy jutunk át a folyón? – kérdezte Laram.

–Nem olyan széles, hogy a lovak ne tudnának átúszni – mondta a lovag. Sníger ezen kicsit bosszankodott, mert ő rhabdodohnáton volt, s ezek a hüllők nem úsztak olyan jól, különösen, ha a hátukon ült valaki. A lovag azonban a londára nézve még hozzá tette: – Az én hátasom két embert is elbír. A testőrök meg majd itt maradnak és vigyáznak a dínókra.

–Talán jobb lenne, ha Laram gyermekei is itt maradnának. Ha át kell mennünk a Gáton, ott nem lesznek biztonságban.

–Szerintem pedig mellettünk vannak csak igazán biztonságban – ellenkezett a lovag.

–A gyermekeim velem maradnak! – közölte ellenkezést nem tűrően Laram.

–Ebben az esetben indulhatunk – vonta meg a vállát a londa, majd leszállt a hüllő hátáról. A két testőrnek ugyan nem nagyon tetszett a dolog, de kénytelenek voltak beletörődni abba, hogy maradniuk kell.

A folyó sodrása nem volt túl erős és a távolság sem viselte meg túlzottan az állatokat. A lovag fekete lova a két utast is kiválóan megtúrta. Hamarosan már a túlparton voltak. Sníger bízott benne, hogy a zsákjában levő szerek nem áztak el, mert bizony majdnem nyakig merültek a hideg vízbe. Szerencsére a hátizsák vízhatlan belső oldala nem engedte át a nedvességet, s így épségben maradt minden.

A lovag mosolyogva figyelte, ahogy a londa leellenőrizte a csomagját, majd mikor az állatok szusszantak egy kicsit az erőfeszítés után, ismét nyeregbe pattantak, s elindultak a Gát mentén, hogy megtalálják a hiba forrását. Maga a Gát hatalmas, csillogó

fémről készült rácsos építmény volt. Láthatóan nem fogott rajta az idő. Mindkét oldalán úgy egy méter széles, fénylő sárga sáv vette körül a földön: a napcellák. Ezek biztosították az áramot a védőgát számára. Valószínűleg maga a fém nem tartotta volna elég hatásosan távol a hullóket. A lovag még mielőtt elindultak volna, a rácshoz lépett és megérintette. Sníger egy pillanatra ijedten nézett rá, mert attól tartott, hogy a férfit megrázza az áram, de nem történt semmi.

–Döbbenetes – hűlt el Laram. – Ez nagy baj. Igen nagy baj! Mindenképpen utána kell járnunk.

A lovag nem szólt semmit, csak nyeregbe pattant. Felsegítette Sníger a háta mögé, majd elindultak dél irányában.

–Miért pont arra megyünk? – kérdezte a tündér.

–Nem messze innen van egy elosztó oszlop észak felé. Onnantól kezdve már van benne áram. A hiba itt van. Nem is olyan régen én magam fedeztem fel a helyet. Én azonban nem értek hozzá annyira, hogy megcsináljam.

Elindultak hát dél felé. A nap már delelőjén járt, mikor a lovag megállította a csapatot. Magasan a fejük fölött egy sólyom lebegett.

–Leonor? – kérdezte Sníger.

–Igen – válaszolta a lovag.

–Akkor nincs nagy baj.

A Gáton egy jókora lyuk éktelenkedett. Mintha egy része szabályosan eltűnt volna. A nyílás közelében egy zöldruhás lány állt, mellette egy lycanops hevert a földön. Ám nem emiatt hőkölték vissza egy pillanatra a lovak. A Gát túloldalán egy gorgosaurus figyelte őket. Éppen ezért a Sólyomlány sem köszöntötte az érkezőket, hanem a ragadozó őshüllőre fordította minden figyelmét. Leonor énekelt. Hangja nem volt erős, s a nyelv, amin dalolt, sem volt ismert számukra, mégis átmelegítette a szívüket és békesség töltötte el őket. Már nem tartottak a szörnyektől. Nyugodtan mentek tovább a lány felé. A hulló, velük szemben ugyanígy tett. Ott leheveredett a földre, majd játékosan, mint a kutya a gazdájának, a legérzékenyebb pontját, a hasát tartotta Leonor felé. A Sólyomlány odament hozzá és megsimogatta a gorgosaurust. Közben egy pillanatra sem hagyta abba az éneket.

–Ez csodálatos! – jegyezte meg Laram. – De hogy lehetséges mindez?

–A szeretet hatalma – suttogta a lovag.

Miután az óriási hulló szeméből minden vadság eltűnt, s teljesen kezessé lett, Leonor végre az érkezőknek szentelhette a figyelmét. Abbahagyta az éneklést, – nagy sajnálatukra – s örömmel köszöntötte őket. Laram a lányt jobban szemügyre véve tisztába jött vele, hogy a Leonor is tündér. Ezen ismét elcsodálkozott.

–Sok csodálatos dolog van Hadd Lamúrban, de ilyent, mint ma még sosem láttam.

–Leányodhoz már volt szerencsém – mondta most a Sólyomlány, s szeretettel megfogta Tiaram kezét. – Boldog az az apa, akinek ilyen szép családja van!

–Köszönjük, hogy vigyáztál erre a helyre! – mondta a lovag. – Pár nappal ezelőtt már átjött itt egy nagy hulló. Sikerült kiderítened, hogy mi történt itt?

–Egészen biztos vagyok benne, hogy varázslat – komorodott el Leonor egy pillanatra, aztán ismét felderült az arca. – És mégsem éreztem gonosztságot. Szinte biztos vagyok benne, hogy ez a varázslat nem szándékosan jött létre.

–Furcsa – jegyezte meg Sníger. – Ezek szerint a varázslatot olyasvalaki követte el, aki nincs tisztában a hatalmával.

–Valahogy úgy – válaszolta a Sólyomlány.

–Csak azt nem tudom eldönteni, hogy mi a veszélyesebb. Egy tanulatlan varázstudó, aki nincs tisztában a tudásával, vagy egy tanult varázsló, aki nem csinál ilyen ostobaságot.

–Én csodálom, hogy valamelyik mágusnak még nem jutott eszébe, a Dínógát felnyitása – mondta Laram. –Minek háborúzni, ha ezek a szörnyek maguktól is elvégzik a piszkos munkát.

–Nhuúl nem elpusztítani akarja az országokat, hanem leigázni. Annak azonban mindenképpen utána kell járnunk, hogy mi történik itt valójában! – vetette ellen a lovag. – Sníger! Meg tudod javítani?

–Csak az eltűnt vezetékeket kell kipótolni, na meg a hiányzó részeket helyre tenni. Egyedül azonban képtelen vagyok ennyi munkát elvégezni. Igazság szerint most a legjobban egy brardra lenne szükségem és sok-sok fémre.

–Talán én is jó leszek! – mondta a lovag, – Ha pontosan elmagyarázod, hogy mit kell csinálni, akkor meg tudom javítani. A dolognak egy feltétele van: Ne kérdezz semmit! – Sníger furcsán nézett vissza a lovagra Szemében némi gyanakvás látszott.

–Te trükkmester vagy és én ezt nem verem nagy dobra – közölte a lovag szárazon Látszott rajta, hogy nem igazán akaródzik neki, hogy folytassa. Leanor azonban közbeszólt:

–Snígernek nyugodtan elmondhatod. – A Denevér lovag erre bólintott, majd folytatta:

–Én pedig varázsló vagyok, ezt pedig te ne verd nagy dobra! – halkán beszélt, hogy a tündérek ne hallják meg. – Sníger arcán komor árny futott át, majd kérdően nézett a Súlyomlánya. Ő visszamosolygott rá és ez a mosoly minden árnyat eltüntetett a londa arcáról.

–Nem véletlen, hogy trinitből van a páncélja. Különben nem tudná visszafogni a démonjait. De jobb, ha munkához láttok, mert nem szeretnék még egypár gorgosaurust magam mellé édesgetni.

V.fejezet SKRAJAVADÁSZAT

Hajnalodott. A nap még nem bújt elő teljesen, csupán a kastély körüli fák koronáját világította meg. Az éj azonban tűnőben volt. Firibuszt ösztönei ébresztették. Veszélyt érzett, ezért rendkívüli gyorsasággal kelt fel. Keskeny töre már villant is, ahogy megpördült és az ablak felé ugrott, pedig nem volt már fiatal.

Csakris éppen a lábát lógatta lefelé, mikor a trükkmester pengéje megállt néhány centiméterre a lábán levő, cipőnek már alig-alig nevezhető valamitől.

–Ütődött! – morogta a férfi. – Százszor mondtam már, hogy jelezz, mielőtt érkezel!

A fiú lehuppant a szoba padlójára és mutogatni kezdett. Beszélni ugyan nem tudott, ám a trükkmesterrel így is remekül megértették egymást.

–Egy barbár fiú? – csodálkozott Firibusz. – Mi a csudát kereshet errefelé? Hiába mutogatsz, hogy eltévedt, ebből egy szót sem hiszek el. Egyébként is teljességgel lehetetlen. Ahhoz át kellett jutnia a Gáton és el kellett vergődnie idáig – miközben beszélt, fel-alá járkált a szobában és egy idő után már nem is figyelt a kócos, szedett-vedett rongyokba öltözött fiúra. – Ki kell derítenünk, hogy mit jelent ez a dolog. Figyeld a fiút és tereld errefelé, ha csak lehet! Gyurkinát fogom ráállítani.

Csakris bólintott és már menni készült, mikor Firibusz megragadta a grabancát.

–Nem értem, miért nem használod a ruhákat, amiket a múltkor odavittem! Úgy nézel ki, mint egy bohóc!

A fiú mutogatott, majd ismét a trükkmester folytatta: –Egyáltalán nem szükséges, hogy megvárd, míg teljesen elkopnak! – szólt rá mérgesen. –Ha legközelebb is ilyen toprongyosan kerülsz elé, leszórlak ragacssal! – Csakris szemébe némi ijedtség ült ki. –És a köpenyt is meg kellene tanulnod használni! – A fiú elindult, majd miközben az ablakon mászott kifelé, Firibusz még utána szólt: – Legközelebb ne világosban gyere, mert észre fognak venni!

A lányok szobája ébredés után hangosabb volt a szokottnál. Gyurkina igen barátságosnak bizonyult, ami némileg javította Ixis és

Muland kedvét. Mindannyian felébredtek már, s mivel elég sokan voltak, Tobria külön szobába költözött tőlük. Csi-Pan némán a plafont bámulta, Gliarang pedig már percekkel ezelőtt kiment a mosdóba.

–Örülünk, hogy itt vagy – mondta kedvesen Muland. –Egész jót aludtam, azután, hogy meggyőztél arról, hogy Firibusz nem olyan gonosz.

–Nem nem olyan gonosz, hanem egyáltalán nem gonosz – vetette ellen a lány. –Este is megmondtam, hogy csak egyszerűen szigorú – közben a köpenyét rendezgette, amibe különféle tárgyakat dugdosott. –Mi az a sok ízé? – érdeklődött Ixis.

–A trükkjeim – mosolyodott el Gyurkina. –Amelyiket már tudom alkalmazni, azokat magamnál kell hordanom. Vészhelyzetben sok múlhat ezen.

–Azt mondtad ugyan tegnap, hogy rajtad kívül csak Csakris a tanítványa, de kiket akar még ide hozni?

–Ő sosem beszél magáról és a dolgairól. Én is csak azért tanultam nála, mert a nagybátyám. Vannak sejtéseim, de nem akarok találgatni. Firibusz napokra el szokott menni, de azt sosem mondja, hogy hova.

–Nem szeretném, ha mindenféle idegen ide jönne! Szerintem veled együtt így nagyon jól vagyunk – mondta Ixis, aztán Csi-Panra nézve még hozzá tette: –Talán még túl sokan is. Főleg ez a tündérlány kiállhatatlan.

–Hát nem túl kedves, az biztos – mondta Gyurkina. –De majd megpróbáljuk szóra bírni. Rá fog jönni, hogy semmivel sem különb, mint mi.

–A hegyi tündéreknél a lányok is nagyon kemény iskolába járnak – mondta Muland.

–Az enyémnél nem lehetett sokkal keményebb – mosolyodott el a trükkmester lány. –Hamar meg fog győződni arról, hogy semmivel sem több, mint mi. De meséljete! A fiúkkal mi a helyzet?

–Smilardnak szerintem Gliarang tetszik – kuncogott Ixis.

–Sahmat és Medom jöhet csak számításba – folytatta Muland. –Már mondtam neked: Sahmat a bátyám. Jó fej és kitűnően számol.

–Medom meg jó parti! – mosolyodott el ismét Ixis.

–És a tanárok? – folytatta a kérdezősködést Gyurkina.

–Tobria a legjobb fej – mondta Ixis. –Ha ő nem lenne itt, akkor már rég haza szöktem volna. Mindent meg lehet vele beszélni.

–Szerencsére nem sokkal idősebb, mint mi – tette hozzá Muland.

–Hú! – szisszent fel Gyurkina. –Hát udvarhölgy nem lennék, az biztos! Hogy azoknak mit kell kiállni! Swíter komolyan veszi a munkáját.

–Ki az a Swíter? – kérdezte Muland.

–Ő képzi ki az udvarhölgyeket – mondta erre Ixis komoran. –Csak egyszer találkoztam vele. Valaha ő is udvarhölgy volt. Még akkor is érezni, hogy milyen szigorú, amikor női ruhában van.

–Miért? Egyébként milyen ruhába öltözik.

–Többnyire páncélban láttam – mondta erre Gyurkina, miközben megtörölte a szemüvegét. –Egyébként meg kell jegyeznem, hogy nem túl praktikus az öltözetek. Ha kalandorok akartok lenni, kényelmesebb ruhákat kellene hordanotok!

Ixis és Muland erre összenéztek.

–Hát.. Szóval mi nem akarunk kalandorok lenni.. – Gyurkina csodálkozó képet vágott, de Ixis folytatta. –Ne értsd félre! Jó ez a hely, meg minden.. De távol áll tőlünk, hogy veszélyes vállalkozásokba fogjunk, meg hogy megmentünk másokat. Otthon egy csomó unalmas dolgot kellett csinálnom, meg még unalmasabb társaságokba járnom. Itt inkább érdekes és izgalmas..

–Nekem meg ismerősöknél és rokonoknál kellene a cselédmunkát végezmem, míg apánk vissza nem tér egy-egy üzleti útról. Kirklak kereskedő. Tudom, hogy ez a dolga, de itt inkább otthon érzem magam, mint azoknál, akik eddig befogadtak. Apánknak elég sokat kellett fizetnie azoknak, akik vigyáztak ránk. Meg persze alaposan ki kellett vennünk a részünket a házi és ház körüli munkákból is.

–Na jó – bólintott a trükmester lány. –De csak szóljatok, ha mégis praktikusabbá akarjátok tenni ruházatotokat!

Smilard és Medom végre szóba álltak egymással, miután egymásba botlottak a mosdóban. A glaul éppen a lavór fölött próbálta meg felfrissíteni magát.

–Úgy látom, nem sokat aludtál az éjjel – jegyezte meg a herceg.

–Hát van benne valami.. – nyögte Smilard.

–Gliarang? – kérdezte együtt érzően Medom, de Smilard nem szólt semmit, ezért hozzá tette: –Itt az ideje, hogy fátylat borítsunk a múltra. Jobb, ha összefogunk a jelen helyzetben!

–Kérdés, hogy mit értesz összefogás alatt? Esztelen dolgokba már nem tudsz belerángatni!

–Be kell látnom, igazad van! Előbb ismerjük ki az öreget, aztán majd meglátjuk! Ne feledd, hogy nekem már volt vele dolgom párszor.

–Az, hogy összezőrdültetek, az még nem baj. Én is veszekedtem már párszor apámmal, mégis szeretem – vetette ellen Smilard. Ekkor An Vapet csörtetett be. Majdnem hasra esett egy vödörben, aztán megcsúszott a nedves kövön és elterült a földön. A két fiú most összevigyorgott. A glaul a kezét nyújtotta Medomnak, a herceg pedig belecsapott. Újra szent volt a béke.

Az ebédlőben Firibusz szigorú tekintettel mérte végig a gyerekeket. Megvárta, míg teljes csend lett, aztán felállt és lassan szólalt meg, mint aki nagy horderejű dolgokat akar közölni.

–A mai napon megnézem, hogy eddig mit tanultatok. Egy kalandornak mindenhez értenie kell, ügyesnek és gyorsnak kell lennie! Meg kell élnie a jég hátán is! A kalandor okos és ravasz. A bűnügyek és bajok megoldásához nem elég az erő! Az ész és ügyesség sokszor hasznosabb és célravezetőbb! Ha látom, hogy mire vagytok képesek, jobban elő tudjuk készíteni a tanításotokat. A tanáraitoktól persze sok mindent hallottam, de többnyire csak jót – arcára egy pillanatig mosoly ült ki, elsimítva a szigorú ráncokat, aztán ismét összevonta a szemöldökét és folytatta. –A feladatotok nem lesz könnyű! – kis hatásszünetet tartott, majd mikor kiélvezte a pillanatot, hogy mindenki már tükön ül a kíváncsiságtól, csak akkor bökte ki:

–Skrajavadászat.

–De hát skrajára hogy lehet vadászni? – kérdezte kissé ingerülten Medom. –A skraják a mezőkön élnek és a környéken még nem is láttam!

–Lesz itt skreja bőven! – mondta komoran Firibusz. –A kastélytól délre levő réten...

–A skraják elég veszélyesek! – ellenkezett Medom – A rágójuk erős, nagyot ugranak és repülni is tudnak!

–Ez nem kisdédóvó! – mordult rá a trükkmester. –Nem dinoszauruszra kell vadásznod, csak ártalmatlan növényevő skrajákra! –Medom pulykavörös volt a méregtől, de inkább nem folytatta, hanem visszaült a helyére. Shrak és Goldinger együtt érzően néztek rá. Tudták, hogy a skrajákra nem is olyan egyszerű vadászni. A többieknek még nem volt ilyen tapasztalatuk. A gyerekek többsége még nem is látta ezt a rovar. Az egész társaságból csak Csi-Pan és An Vapet látszott lelkesnek. Mindketten szerették a vadászatot.

–Ne aggódjatok! – súgta oda Tobria a lányoknak. –Én is ott leszek!

Zafir, az udvari tanító, némán ült az asztalnál. Döbbenettel figyelte Firibusz módszereit, s bár egyre jobban elborzadt, mégis nőtt benne a kíváncsiság, hogy mi fog kisülni ebből.

A réten zöld, kutya nagyságú sáskák nyüzsgöttek. A trükkmester elégedetten nézett körül. A világ minden kincseért sem látta volna be, hogy túllőtt a célon. Shrak és Goldinger gondterhelten nézett össze. Ennyi rovar még nekik is gondot okozna.

–Én oda nem megyek! – közölte Ixis, pedig kedvenc kígyója most is vele volt, jelezvén, hogy már nem fél az állatoktól.

–Én sem! – suttogta kiszáradt torokkal Muland.

–Ne féljetek, ha nem akartok, nem kötelező – súgta nekik Tobria. – Viszont el kell viselnetek, hogy Firibusz rátok akasztja majd a "gyáva" jelzőt.

–Inkább gyáva vagyok, minthogy sáskákkal etessem meg magam! – közölte a glaula. A hátuk mögött Mákos bácsi jelent meg, és halkán odasúgta nekik:

–Nem ostobaság, amit a kisasszony mond! Egy skraja bizony nem tréfadolog! – aztán a trükkmesterhez ment és váltottak néhány szót. Firibusz ezután feléjük fordult:

–Mivel Mákos bácsi jól ismeri ezeket a rovarokat, szerencsésebb, ha elsőnek ő mutatja meg, hogy mit kell csinálnotok. – Az istállómaster nem látszott túl lelkesnek, de Firibusz ártatlanul mosolyogva folytatta: –Végére is ártalmatlan növényevőkről van szó..

–Azért nem egészen ártalmatlanok! – vágott a szavába Mákos bácsi.

–Persze egy trükkmester szemében ez nem jelent különösebb nehézséget, mégis van pár dolog, amire fel kell hívjam a figyelmet. Ezek az állatok azért nőhettek ilyen nagyra, mert úgynevezett

trachea-tüdejük van. Hasonlóan a kuszonokhoz. A legtöbb rovar képtelen lenne ekkorára nőni, a légcsőrendszerének gyenge hatékonysága miatt. Az itt levő gyerekek közül talán csak Medom herceg vadászott skrajára, úgyhogy ő tudja, hogy milyen is ez valójában. Ezek az állatok nagyot tudnak ugrani, többnyire éppen akkor, mikor az ember már úgy érzi, hogy elfogta őket. Aztán meg hirtelen támadó kedvük kerekedhet, és az emberre ronthatnak az éles rágóikkal. Ez bizony veszélyes dolog! – szemöldökét szigorúan összevonta, majd folytatta. –Mindenképpen legyetek óvatosak! A nálatok levő fegyverek nem kifejezetten skraják ellen valók. Csak a Csi-Pan kezében levő rövid lándzsa használata célszerű.

–De hát azt alig tudjuk használni – mondta Smilard.

–Megpróbálhatod karddal, vagy íjjal is – vonta meg a vállát a férfi. – Előbb azonban figyeljétek meg, hogy csinálom! A kemény kitin páncélt nem könnyű átszúrni. – Mákos bácsi ezután elkérte Nerich kapitánytól az egyik lándzsát és elindult az állatok felé. Egyik gyereket sem kellett biztatni, hogy figyeljen.

–De hát mi a csudának van itt ennyi ezekből? – kérdezte Sahmat.

–Feromon – mondta Gyurkina. –Egy szaganyag, amivel Firibusz idecsalogatta őket. Zafír, aki csöndesen állt mellettük, most feljegyzéseket készített. Eltökélte, hogy ha Firibusz módszerei beválnak, ő is változtatni fog a tanítási módszerein.

Mákos bácsi ekkor ért az óriási sáskák közelébe. Azok a rét közepén kerülgették egymást, eléggé felbolydult állapotban. A mezőre egyre több állat érkezett. A férfi megállt, pár pillanatig várakozott, majd egy villámgyors mozdulattal előredőft a lándzsáját és az egyik állat máris felnyársalva lógott a fegyver végén. Pár pillanatig még rángatózott ugyan az áldozat, de aztán megmerevedett. Ekkor a férfi egy másik skrajának került az útjába és kénytelen volt elengedni zsákmányát, hogy kitérjen az állat ugrása elől. Az rögtön továbbpattant, ahogy földet ért. A skraja nem lehetett túl könnyű, mert Mákos bácsi igencsak fűjtatott, mire hozzájuk vonszolta.

–Na, jól megfigyeltétek? – kérdezte Firibusz. –Akiben van elég bátorság, az máris indulhat! De csak egyenként, hogy mindenkit megnézhessek! – aztán eszébe juthatott valami, mert hirtelen Gyurkinához fordult. Magához intette, súgott a fülébe valamit, majd ismét feléjük fordult.

A lány szó nélkül otthagya az egész társaságot és elindult vissza a kastély felé. A vadászatra természetesen ismét Vapet jelentkezett elsőnek, hiszen annak még a gondolta sem merülhetett fel, hogy őt gyávának higgye valaki.

–Hát rendben! – bólintott Firibusz. –Lássuk, hogy csinálja egy brard! Mákos bácsi felé nyújtotta a lándzsáját, de Vapet elhárította.

–Köszönöm, de én inkább maradok a buzogányomnál! – ezzel megindult a lények felé. A brard vérmérséklet nem hazudtolta meg magát. Még Shrak is elismerően nézett An Vapet lendületes támadására, ám a skraják sorra kitértek. Hiába hadonászott a buzogányával, az állatok elugráltak, vagy felröppentek előle. Aztán az egyik egyszer csak nekitámadt. Váratlanul rá ugrott és beleharapott a bundájába. An Vapet felnyögött, majd egy hirtelen ütéssel szétlapította a támadó rovar kitinpáncélját. Így hát egy kisebb sebesüléssel ugyan, de sikerrel járt. Könnyedén hozta zsákmányát a többiek elé.

–Sajátos módszer – mondta Firibusz, aztán a többi gyerekre nézett. – Ki a következő?

–Én! – jelentkezett Csi-Pan.

–Talán jobb lenne, ha előbb a fiúk ritkítanák meg őket! – mondta Tobria, ám a lány már el is indult.

Gliarang büszkén, összefonott karokkal figyelte, hogy mi történik. Kíváncsi volt rá, hogy mit tud a barbár lány. Őt többre tartotta, mint a többieket. Ami ezután történt, az mindannyiukat meglepte.

Csi-Pan a levegőbe szökkent, s már ott meglendítette a lándzsáját. Egy skraja vergődve hullott a földre a halálos dőfés után, és a lány nem tudta abbahagyni, amit elkezdett. A földre érve olyan gyorsan forgatta a fegyverét, hogy pillanatok alatt több rovar is elterült a közelében. Aztán a sűrűbe ugrott és ott osztogatta a halálos szúrásokat. Az állatok sorra feküdtek ki mellette. Már abba kellett volna hagynia, de vérében volt a vadászat. A tudatosságnak most nem volt helye. Csak ő volt és a vadászzsákmány. Percekig otthon érezte magát. A rovarok mozgása mintha lelassult volna körülötte és a kívülálló szemében ő egyre őrjítőbb sebességgel osztotta a halált.

–Hé! – kiáltotta Firibusz, aki alig kapott levegőt a meglepetéstől. – Mi folyik itt? De hisz ez a lány.. Az nem lehet!

–Sníger is említette, hogy Csi-Pan nagyon gyors – mondta Goldinger. –Ez még nem jelenti azt, hogy langorbel lenne! Pedig ilyen boszorkányos gyorsasággal csak egy langorbel mozog. Én mondom, ez a lány nálam is gyorsabb.

–Egy langorbel azért még ennél is gyorsabb, de úgy látszik, hogy ő még nem esett át az avatáson.

–Miféle avatás? – kérdezte Tobria, de Firibusz most a visszajövő lány felé fordult.

–Össze kellene szedni őket! – mondta Csi-Pan szinte közönyösen. – Egyedül nem bírom! – Az egész társaság, még a büszke Gliarangot is beleértve, csodálkozva bámult rá.

–Azért hagyhattál volna a többieknek is! – morogta a trükkmester, miközben a szemében valami tiszteletféle csillant. –Hol tanultál meg ilyen gyorsan... hm ... vadászni?

–Otthon mindig így vadásztunk – felelte a lány. – Bocsánat, de nem tudtam abbahagyni!

–Hát... jól van – nyögte ki kicsit elbizonytalanodva Firibusz. – Ez esetben várunk kell délutánig, míg újabb skraják érkeznek a feromon hívására. Addig is segítetek összeszedni a dögöket!

–Ezt jól megmutattad nekik! – mondta Ixis Csi-Panhoz fordulva, miközben Mulanddal ketten vonszoltak egy óriási döglött skraját, melynek jókora lyuk éktelenkedett az oldalán.

–Kár, hogy nem láttad Firibuszt! – mosolygott Muland. – De még Gliarang is elcsodálkozott.

–Gliarang? – kérdezte vissza Csi-Pan csodálkozva, mintha most hallaná először ezt a nevet. Aztán bólintott egyet és a hegyi tündér felé mutatott. –Ja! Őrá gondoltok? Nálunk hordo-núnasnak hívják őket. Erősek és szívósak, mint mi, de fémből készült páncélban járnak. Ők sem félnek a hullóktól.

–Nálatok is laknak hegyi tündérek? – csodálkozott Muland.

–Mifelénk nem – rázta meg a fejét a lány. –Tőlünk messze, északra élnek, a hegyekben. A núnasok nem nagyon barátkoznak a dino-barat-okkal.

–Mi az a dínóbarát? – kérdezte Ixis.

–A hegyi tündérek hívnak minket d i n o - b a r a t - nak – mondta erre a lány, miközben elvonszolta mellőlük az egyik skraját.

–Aha – összegezte Ixis és újra megragadta az állatot. Muland nagyokat nyögött mellette.

Csi-Pan most Gliarang mellé ért, aki éppen letette az állatát a nagy kupacba rakott skrajahalom mellé. A tündérlány most a barbár felé fordult.

–Te honnan tanultál meg így verekedni? Úgy harcolsz, mint a tündérek közül a legnagyobbak! – hangjában most nem volt semmi büszkeség, ezért Csi-Pan barátságosan felelt neki.

–Az apám azt mondta, hogy anyám vadgyökeret evett és ezért vagyok olyan gyors, mint a harcosok – aztán közömbösen megvonta a vállát. –Csak ritkán vettem hasznát, mert alig vittek el vadászni – a régi emlékek hatására egy pillanatra ismét a távolba révedt a szeme és arcán egy könnycsepp gördült le.

–Hiányoznak a szüleid, igaz? – kérdezte minden kertelés nélkül Gliarang. –Hidd el én is így vagyok vele. Néha irigyellek, hogy te sírhatsz..

–Neked nem szabad sírni? – kérdezte csodálkozva a barbár lány.

–Nálunk szégyen a sírás – mondta szomorúan a tündérlány. –Pedig néha nagyon jól esne. Nem is értem igazán ezt a szabályt.

–Én megkönnyebbülök tőle – mondta Csi-Pan és megtörölte a szemét. A társalgás azonban itt félbe is szakadt, mert Smilard ért melléjük. A fiú megpróbált úgy tenni, mintha nem lenne nehéz a skraja, pedig majdnem megszakadt alatta.

–Valami baj van, lányok? – próbált meg szóba elegyedni velük, de ismét nem járt sikerrel. A két lány szótlanul, egymás mellett ment vissza egy újabb állattetemért.

–Hát ezeken a fene sem igazodik ki! – vonta meg a vállát Smilard. An Vapet messziről hajította a kupacra a nála levő két skraját. A glaul alig bírt elhajolni előlük.

–Hé! Szörmók! Jobban is vigyázhatnál! – kiabált rá mérgesen. –Még agyoncsapsz valakit!

–Bocs! – kiáltott vissza a brard legyintve egyet, de nem méltatta több figyelemre, hanem már indult is vissza a következő két példányért. Ekkor Medom is oda ért.

–Segítenél? – kérdezte, majd együtt megfogva az állat ízelt lábait, feldobták a kupac tetejére. –Hát ezzel a tündérlánnyal nem lesz egyszerű dolgod! – hangjában volt egy kis részvét és egy kis gúny is.

–Hülyeség, igaz? – kérdezte Smilard. –De ha egyszer képtelen vagyok kiverni a fejből! Magam sem tudom, hogy mi tetszik benne!

–Ez a szörnyű az egészben – felelte a herceg, mintha ő maga óriási tapasztalatokkal rendelkezett volna. –Meg a lányokon egyébként sem lehet kiigazodni.

–Épp ezt mondtam az imént – mondta morcosan Smilard.

–Talán írj neki egy szerelmes levelet – javasolta Medom.

–Előbb nyelek szöveget! – állította a glaul. –Ennek a lánynak nincsenek érzelmei, de úgy látom Csi-Pan sem sokkal jobb. Most egymásra találtak.

–Hát a barbár lány jól használja a lándzsát, az biztos! – vigyorodott el Medom. –Nem szívesen lennék az ellensége! Egyébként szerintem jobb, ha elfelejted ezt az egész Gliarang ügyet! Ixis és Muland sokkal normálisabbak, még ha kényesek is egy kicsit.

–Elfelejténém én, ha tudnám, de megpróbálok lemondani róla. Nem lehetek ennyire megkergülve!

–Ja, öregem! A szerelem nem kis dolog!

–Azért szerelmes még nem vagyok – morogta a glaul. –Csak nagyon tetszik!

–Ja, az más! Akkor csak verd ki a fejedből és kész! A következő bálon olyan lányokat mutatok neked, akik százszor szebbek, mint ezek!

–Kezet rá! – vigyorodott el Smilard és megpróbálta érzelmeit a harag irányába elterelni. Gondolta még mindig jobb, ha haragszik rá, mintha szerelmes belé.

Mákos bácsi közben Dargert és Tobriát csalta magával, mondván, hogy a manógyerek úgysem fog tudni segíteni.

–Gyertek csak velem! Megmutatom, mi lett a gubóval!

–Csak nem azt akarja mondani, hogy már ki is kelt? – kérdezte csodálkozva Tobria.

–De bizony! – mosolygott a férfi.

–Erre én is kíváncsi vagyok! – dörzsölte össze a két kezét a manógyerek.

Hamar megérkeztek a kastélyhoz, s az istálló előtt most meglepő látvány fogadta őket: egy óriási éjfekete lepke, szárnyán apró, világos foltokkal. Az állat ki volt kötve egy fához. Szárnyai akkorák

voltak, hogy minden bizonnyal egyik épületbe sem fért volna be. Az érkezők láttán kicsit megriadt, majd óvatosan megmozgatta a szárnyait.

–Hát ez csodálatos! – mondta a manógyerek.

–Sajnos egy felnőttet már nem bír el, de a manók számára ideális szárnyas lenne – jegyezte meg Mákos bácsi.

–Ezzel azt akarja mondani, hogy ezen repülni is lehet? – csodálkozott Darger.

–Mi az, hogy lehet? A yattok már évszázadok óta ilyeneken röpködnek!

–A yattok? Akik tavaly ott voltak a Molni játékokon? – ámult el Tobria is. –Hát furcsa szerzetek voltak, az biztos!

–Még pár nap, és olyan szelíd lesz, hogy ki is próbálhatod – mondta az öreg Dargernek.

–Nem hiszem, hogy fel mernék ülni rá! – tiltakozott a manófiú.

–Kicsit rázós, az igaz, de könnyű irányítani. Mindig arra repül, amerre néz és érzékenyek a csápjai – Mákos bácsi a lepkéhez ment és megsimogatta az állat hosszú, ízelt lábait. –Éppen ezért könnyű irányítani. Holnap kapok mézet, aminek nagyon fog örülni! A Keleti pusztaságban az óriás tölcsérvirág nektárját szívogatja, de az nem él errefelé.

–Akkor hogy került ide ez az állat? – kérdezte az udvarhölgy.

–Ez egyelőre nekem is rejtély. Egypár bokrot azonban biztosan kopaszra rágott még hernyó korában. A kuszonok örömmel felfalták volna, ha megtalálják!

Ebéd után a gyerekek az udvaron beszélgettek, miközben Firibuszra vártak. A trükkmester eltűnt az erdőben és már hosszú ideje nem jött vissza.

–Remélem a délutáni skrajavadászat elmarad! – mondta Tobriának Ixis.

–Én sem bánám – jegyezte meg az udvarhölgy.

–Majd megint Csi-Pant küldjük előre – vigyorgott Medom. –Még Vapet is megsebesült, nemhogy mi szórakozzunk ezekkel a dögökkel!

Firibusz ekkor került elő Gyurkina társaságában. A férfi kicsit feldúlt volt, a lány pedig szemmel láthatóan mérges. Sötétkék

köpenye csak úgy lobogott utána, ahogy megpróbált mestere nyomában maradni.

–Elnézést kérek a késésért! – fordult Shrak, Goldinger és Tobria felé.

–Sajnos a délutáni foglalkozást el kell halasztani.

–Mi történt? – kérdezte Goldinger.

–Ezt majd négyszemközt – mondta, miközben jelentősegteljesen a gyerekekre nézett. –Most vissza kell térnem az erdőbe. Addig is tanítsák a gyerekeket fegyverhasználatra és mozgassák meg egy kicsit az izmaikat, nehogy eltunyuljanak! Ha megjöttem, mindent elmesélek. – Szeme egy pillanatig megállapodott Csi-Panon, aztán Gyurkinához fordult. –Te pedig tégy úgy, ahogy mondtam! – Ezután elviharzott az erdő felé.

Shrak megvonta a vállát és Tobriához lépett:

–Ha már így alakult, jobb lenne, ha egy kis testedzéssel kezdenék, mielőtt fegyvert vennének a kezükbe – ezután súgott valamit Goldingernek és elindult ő is az erdő felé.

–Hová megy? – kérdezte Tobria.

–A feje után! – legyintett Goldinger és belekarolt Tobriába, hogy miután távolabb vonta a gyerekektől, súghasson a fülébe valamit. Erre az udvarhölgy elmosolyodott és a csoporthoz fordult:

–Kövessetek!

Eközben Ixis és Muland körülvették Gyurkinát, aki láthatóan igen zavarban volt. Medom és Smilard is melljük szegődött.

–Miben mesterkedik az öreg? – kérdezte Medom. –Remélem, nem valami támadást tervez ellenünk!

–Akkor jobb, ha résen leszünk – bólintott Smilard. –Lehet, hogy csak próbára akar tenni minket. Gyurkina biztosan tudja, hogy hol fog rajtunk ütni.

–Nem fog rajtatok ütni! Éppen elég baja van! – ellenkezett a lány.

–De mi történt? – aggódalmaskodott Ixis.

–Sajnos megígértem neki, hogy nem mondom el.

–Pedig valami baj van, én látom! – mondta Muland.

–Baj az van! – sóhajtott a Gyurkina. –De kérlek hagyjatok, mert úgysem mondhatok semmit!

–Akárhogy is nézem, nekem ez nagyon gyanús – közölte Medom. – Alig tette be ide a lábát, mindent fenekestől felforgatott, most meg eltűnik az erdőben, hogy megoldhassa a problémáit.

–Szerintem Csakrissal van valami gond – gondolkodott hangosan Sahmat, aki Dargerrel mellékük szegődött. –Emlékezzetek csak vissza! Már napok óta nem láttuk.

–Hé! Ne maradjatok le! – kiáltott nekik Tobria, aki az időközben összebarátkozott Csi-Pannal és Gliaranggal már a gyakorlólhelyen volt.

–Figyeled a két habókot? – súgta Ixis Mulandnak.

–Végre Gliarang is szóba áll valakivel – suttogta vissza a lány. –A végén még leereszkedik hozzánk.

Horane királynő két udvarhölgyével a Stadion melletti kis parkban sétált. A hosszúkás területen a sétány egy kis tó körül vezetett és az út mentén levő fák között a kertész keze munkáját dicsérő virágágyások díszlettek. Éppen egy nagy rózsabokor mellett mentek el, mikor az egyik udvarhölgy megragadta az úrnő karját és hátrébb rántotta. Horane halk sikoltással fejezte ki nemtetszését, ám ekkor már látta, hogy mi történik. A bokorból négy jól felfegyverzett feketeruhás férfi ugrott elő. Ketten közülük kifeszített íjaikat az udvarhölgyekre szegezték. A hátul álló magas, izmos alak szólalt meg:

–Úrnő! Velünk kell jönnie! Kérem, ne ellenkezzenek! – hangja komor volt, fenyegető, de egyben tiszteletteljes is.

–Mit akarnak? – kérdezte Horane sápadtan, miközben a két udvarhölgy felkészült, hogy akár az életük árán is megvédjék úrnőjüket.

–Ha velünk jön, nem fog bántódása esni! – jegyezte meg még egyszer a férfi, miközben társa előre lépett, hogy félretolja az udvarhölgyeket. Úgy látszik, nem volt tisztában azzal, hogy őket éppen az ilyen helyzetekre képezték ki. Az egyik lány egy gyors mozdulattal megragadta a férfi kezét, s miközben megrántotta, teljes erejéből hasba rúgta. A másik előre lendült, hogy az íjászokat intézze el. Pár pillanat múlva a három férfi eszméletlenül feküdt a földön.

–Talán inkább mégis maradnék – közölte Horane, miközben bátorlalan mosoly ült ki az arcára.

–Sajnálom, de vagy így, vagy úgy, de velem kell jönnie! – szólalt meg ismét a férfi. Nyugodt hangja valahogy félelmetes volt. Egy lépést tett előre, de az udvarhölgyek már ott is voltak, hogy elintézzék. A férfi azonban gyakorlott mozdulatokkal tért ki az

ütések elől, aztán miután a két lányt egy-egy gyors rúgással elintézte, még egyszer megjegyezte: –Nem szívesen ütök meg hölgyeket! –Az egyik eszméletlen lány kezébe egy levelet helyezett, majd megragadta az úrnő csuklóját és maga után vonszolta. Szerencsére a királynő nem kiabált és nem hisztizett. Ez egy kicsit meglepte a férfit, ezért Horane-re mosolygott: –Viszont örülök, hogy nem kell betömnöm a száját. Sajnálám, ha a haja szála is meggörbülne! – társai most kezdtek magukhoz térni és feltápászkodtak a földről.

–Mit akarnak tőlem? – kérdezte a királynő.

–Túszcsere lesz – közölte szárazon a férfi, miközben elővett egy újabb borítékot, ám erre még nem írtak semmit. Horane megnézte a papírt, s rémület ült ki az arcára. A borítékon egy fekete kéz volt: a Liga jele.

VI.fejezet HOLLÓGÁT

Míg a lovag és Sníger a Gát maradványait vizsgálták, s a londa elmélyülten magyarázott valamit, Leanor a gorgosaurust próbálta meg visszaterelgetni a pusztaság belsejébe. A tündérek egy darabig magukra maradtak. Lasram kíváncsian nézett körül a Gát mellett és vágyakozva tekintett a Gáton túlra:

–Otthon nem fogják elhinni, hogy jártunk a Gátnál. Apám! Engedd meg, hogy valami emléket vigyünk a Pusztaságból!

–Nem szeretném, ha átmennétek a Gáton – jegyezte meg a tündér. – Nem hiszem, hogy jó származna abból, ha erdei tündér a Gáton túlra tenné a lábát. A mi fajtánkból még soha senki nem járt ott!

–Éppen itt az ideje! – lelkesedett erre Khisram is. –Bekerülünk a tündérek történelmébe, mint az elsők, akik a Gáton túl is jártak!

–Nem hiszem, hogy ez jó ötlet – mondta bizonytalanul Laram, de a fiúk lelkesedése kezdett rá is átragadni.

–Na! Apa! Nem megyünk messzire! – füzte apját Tiaram is. – Szedünk valami virágot bizonyítéknak és már jövünk is vissza! A tudós tündérek is sokszor megfordultak itt és nem esett semmi bajuk!

–Rendben van – egyezett bele Laram. –De együtt megyünk és végig a közelben maradunk! – ezután megkötötték a lovaikat egy fiatal tölgyfához és elindultak a nyílás felé.

–Hova készültök? – kérdezte Sníger csodálkozva.

–Még sosem járt közülünk senki a Dínógáton túl. Szedünk valamit, ami bizonyítja, hogy átmentünk! – mondta fiatalos hévvel Khisram.

–Nem jó ötlet! – felelte erre komoran a lovag.

–Itt maradunk a közelben – biztosította őket Laram.

–Maradjatok együtt és a legkisebb gyanús jelre futás vissza! – figyelmeztette őket Sníger.

Laramot kezdte bosszantani ez a gyerekes aggodás, bár ő maga is éppen ezt csinálta az előbb. Éppen ezért nem válaszolt, csak bölintott egyet és elindult a pusztaság felé. Valahogy őt is megbabonázta ez a vidék. A soha nem látott táj kibontakozó szépsége és a Hadd Lamúrtól teljesen eltérő növényzet.

–Nézzétek, milyen magas fák! – mondta Tiaram. –Majdnem akkorák, mint a mi otthoni tölgyeink!

–Ott valami megmozdult! – suttogta Lasram. –Az lenne az igazi, ha egy hüllőt vinnénk haza!

–Eszetekbe se jusson! – szisszentette Laram. –Az előbb még csak virágot akartatok szedni!

–Nézzétek azt a sárga foltot! – kiáltott fel Tiaram. –Olyan virág Hadd Lamúrban biztos nincs! – ahogy közelebb mentek a növényekhez és közeledtek a Pusztaság egyre sűrűsödő fáihoz, csalódottan vették észre, hogy a sárga virágok közönséges boglárkák, amilyenek Paldinban sokhelyütt virágoznak.

–Talán egy cikász levelét kellene leszedni – javasolta Khisram. – Olyan Hadd Lamúrban és Paldinban sincs.

–Jó ötlet! – egyezett bele az apa, akinek lelkesedése az átláthatatlan erdő közelségétől kezdett alábbhagyni és most már inkább szeretett volna elmenni erről a baljóslatú helyről. Oda mentek hát a legközelebbi alkalmasnak látszó fához és Khisram ügyesen elkezdett felkúszni rá.

Kicsit távolabb tőlük a Dínógátnál Sníger ekkor felkapta a fejét. Lába alatt alig kivehetően megdobbant a föld.

–Érezted?

–Dinoszauruszok! – bólított a lovag és felálltak. –Figyelmeztetnünk kell a tündéreket!

Khisram ekkor érte el az alsó ágat és a késével levágta.

–Gyertek vissza! Hüllők közelednek! – hallották a londa kiáltását. Laram ijedten nézett körül, de még mindig nem vett észre semmit. Sníger és a lovag elkezdtek futni feljük. Leanor nem volt sehol.

–Siess fiam! – kiáltotta a tündér, s homlokát kiverte a verejték. Most már ő is érezte, hogy megdobbant a föld. Khisram fürgén mászott lefelé, de ez a gyorsaság most nem volt elég. A közelben megreccsentek a fák és nagytestű ragadozó hüllők bukkantak elő. Ugyanolyan páncél volt rajtuk, mint azon a hüllőn, amit előző nap megöltek.

Mikor észrevették a tündéreket, nagyot bődültek és megindultak feljük. Khisram ekkor ért földet és elkezdtek futni. Sníger és a lovag már nem volt messze, de a hüllők beérték őket. Tiaram felsikoltott és Laram hátranézett. A lány elesett és most az egyik hüllő megragadta, hosszú, ujjas kezével. A másik három ragadozó pedig rájuk rontott. Még az ijaikat sem tudták elővenni. Erőt vett rajtuk a félelem és tehetetlenül nézték, hogy támadóik nekik rontanak. Laramnak már

csak annyi ideje maradt, hogy kardot rántson, aztán már ott is volt az első támadó. Ezután elsötétült előtte minden.

Sníger kezében dobócsillag villant, s a rájuk rontó hullő felordított. Ez a pillanatnyi megtorpanás elég volt ahhoz, hogy egy mérgező dobótűt vegyen elő és az állatba vágja. Ettől a lény mozgása lelassult, majd döngve terült el a földön. Az erdőből újabb hat hullő érkezett. A londa csodálkozva látta, hogy a tündéreket nem ölik meg, hanem magukkal viszik. Mégsem rohanhatott előre a veszébe, hogy megmentse őket. Kénytelen volt szembe nézni a másik lénnel, ami feléjük indult. Ez már óvatosabb volt, mert látta, hogy mi történt a társával. A dobócsillagot ügyesen kivédte a kezében levő apró kerek pajzsával, majd elbődült. Sníger a földhöz vágott valamit, amitől sűrű köd keletkezett. Egy pillanatig még látta, ahogy a lovag támadásba lendül, majd ő maga is kitért oldalra és egy újabb üveget vett elő.

A savat tartalmazó üveg nagyot csörrenve tört szét a csodálkozó hullő fején. Éppen a lovaggal volt elfoglalva, aki igen gyors mozgással támadta. Ordítására társai is felfigyeltek, s most újabb négy hullő indult el feléjük. A többiek már el is vitték a tündéreket.

–Vissza kell vonulnunk! – kiabálta a lovag, aki maga mögé nézett és hullőket látott közeledni a Gát hiányzó része felé, majd belevágta a kardját a savtól vergődő szörnybe. Sníger kénytelen-kelletlen belátta, hogy igaza van és maga is elindult vissza. Hallotta, ahogy a háta mögött döngő léptek közelednek, de nem fordult meg. Tudta, hogy ha a lények átjutnak, abból nagy baj lehet. Aztán hátrafordult és látta, hogy üldözői megtorpannak. Erre ő is lassított, mert nem értette, hogy mi történik. A lovag ekkor ért mellé. Ahogy Sníger előre fordult, ámulva látta, hogy Leonor ott áll a kapuban.

A lány mintha megnőtt volna. Karjait kitárta és ismét énekelt. A dallam olyan melegséggel töltötte el, hogy a londa nem volt képes tovább futni. Valami hatalmas erő kényszerítette térdre. Szeme sarkából látta, hogy a lovag is elterül mellette. Hirtelen csend lett. Végtelen békeesség kúszott be a csata zajának helyére. Mintha lelassult volna az idő. Leonor alakját fény vette körül és olyanná vált, mint egy látomás. Hogy mindez percekig, vagy órákig tartott, azt nem tudta. Könnyecseppek futottak végig az arcán, szeme becsukódott és átadta magát a mindent betöltő békeességnek.

Húvös kezek simogatására ébredt. Ahogy kinyitotta a szemét, látta, hogy a hátán fekszik és Leonor mellette térdel.

–Ébredj! Elmentek – mondta a lány kedvesen. Hangja szomorú volt. Felállt és a távolba nézett. A magasban egy fehér sólyom jelent meg és a kezére szállt. Nem adott ki hangot, Leanor mégis tudta, hogy mit üzen.

–Nyugat felé mentek. A tündéreket is magukkal vitték.

–Akkor utánuk kell mennünk! – mondta Sníger és összeszedte magát.

–De előbb helyrehozzuk a Gátat! – szólalt meg a lovag a háta mögött. –Akárhogy is nézzük, de a Gát fontosabb. Ha befejezed az utasításokat, akkor megcsinálom, és már indulhatunk is!

–Igazad van! Ezek a lények nem juthatnak át a Gáton! Csak azt nem értem, hogy miért nem ölték meg őket. Miért vitték magukkal?

–Ha utánuk mentünk, ezt is meg fogjuk tudni – mondta komoran a lovag és a nyugat felé elterülő erdő felé nézett.

–Én nem mehetek veletek – jelentette ki Leanor.

–Pedig nagy szükségünk lenne a segítségedre! – komorodott el még jobban a lovag.

–Valamiért itt kell maradnom. Magam sem tudom, hogy mi az – tekintete a távolba nézett. –Lehet, hogy napokig is itt kell lennem.

–Még valami rossz hír? – mosolyodott el Sníger kényszeredetten. Ekkor egy guznik röppent hozzájuk. A postadenevér a lovag kezébe csimpaszkodott és úgy lógott fejjel lefelé. A lábára erősített kis tekercset a férfi gyors mozdulatokkal tekerte ki. Arca ha lehet még komorabb lett és így közölte:

–Horane királynőt elrabolták.

Phopal mérgesen járt-kelt a trónteremben.

–Fényes nappal a saját váramból rabolják el a feleségemet!

–Biztosítalak, hogy hamar elkapjuk a tetteseket! – mondta erre Aldin, az udvari varázsló. –Mihelyt kapok valami hasznos információt, én magam eredek a nyomukba.

–Én akarom kitekerni az összesnek a nyakát! – kiabálta mérgesen a király. –Csak tudnám, hogy mi lehet a céljuk? A levélben csak annyit írtak, hogy hamarosan megérkezik a következő üzenet.

–Az éppen elég baj, hogy tudjuk, honnan jött – mondta a varázsló. – Nem hiszem, hogy véletlen az egybeesés Nick O’ Tina kivégzésének napjával.

–Bárcsak már elintéztük volna a boszorkányt! De ha őt kéri váltságul, akkor is megkapják! Utána ismét elfogjuk, mert most már tudjuk, hogy kivel van dolgunk. Mozgósítani kell a legjobb embereinket! Értesítsd az elérhető kalandorokat, üzenj Firibusznak és...

–Engedelmeddel, már intézkedtem. Üzentem Firibusznak, de nem tartottam célszerűnek, hogy visszajöjjön. Ha a Liga még működik, akkor az Akadémia az első támadási pontjai között lesz.

–Igazad van – mondta komoran Phopal. –Átkozott egy helyzet. Remélem, legalább a lovag visszajön. Ő mégis csak egy kalandor...

–Meg kell jegyezni, hogy a Denevér lovag adta magának ezt a címet. Sem nálunk, sem Lídiumban nem tartanak számon ilyen lovagot.

–Akkor lehet, hogy északról, a sivatagon túlról jött – válaszolta idegesen Phopal, aztán megpróbálta összeszedni magát, mert nem akarta megbántani az udvari varázslót. –Ne haragudj, de nagyon ideges vagyok. Most a legkisebb problémám az, hogy a lovag lovag-e valójában.

A trónterem ajtaja kinyílt és az udvarmester lépett be rajta.

–Van valami híred? – kérdezte aggódva a király.

–Sajnos semmi jó, uram – hajtotta le a fejét az idős férfi. –A régi bánya üresen áll. Viszont...

–Viszont? – vont a szemöldökét Aldin.

–Érkezett egy újabb levél.

–Már vártuk! – kapott utána Phopal és meg sem várva, hogy az udvarmester illendő módon átnyújtsa neki, kikapta a kezéből. A férfi meghajolt és távozott. A király remegő kezekkel bontotta ki a borítékot. Benne cikornyás írással a következő szöveg állt:

A királynőért cserébe Nick'O Tinát kérjük. A túsokat holnap este a nap ötödik ívében cseréljük ki a Zanót melletti erdőben az útelágazásnál.

Az utat figyelni fogjuk!

A foglyot csak két ember kísérheti. Ellenkező esetben a királynőnek baja eshet!

Khil Mandegen

–Ki az a Khil Mandegen? – kérdezte Aldint Phopal.

–Valószínűleg csak egy álnév – vonta meg a vállát a varázsló. –Azt hiszem nincs sok választásunk.

–Látszólag nincs! – jegyezte meg mérgesen a király. Aldin szemei összeszűkültek, de nem szólt semmit. Phopal forralt valamit, amit előbb utóbb úgyis megtud. Jelenleg ő volt a legerősebb támasza.

A Dinógát ismét ép volt. A lovag egy pillanatig elégedetten nézett végig a művén, de ahogy Leanorra siklott a tekintete, arca ismét komor lett.

–Hárman, háromfelé – jegyezte meg szomorúan –Talán akkor is használnom kellett volna az erőmet, mikor a tündéreket megtámadták. Túl sokat haboztam.

–Ezen ne emészd magad – szakította félbe a lány. –Amit tettél, jól tetted. Az erőt, ami benned van, egyáltalán nem szabadna használnod! Azt sem kellett volna hagynom, hogy a Gátat megjavítsd– figyelmeztette. –Most pedig csak ti mentek! Én maradok – mosolyodott el Leanor. Szavai elűzték a két férfi komor gondolatait. –Ahk veled megy Sníger! Ha baj van, ő előbb figyelmeztet majd – és karjáról a fehér sólyom a londa vállára röppent. –Ha már én nem mehetek veled, legalább biztonságban tudjalak!

–Keresd meg Hagab főnököt Hollógátnál! – javasolta a lovag. –Az a legközelebbi település.

–Ahk majd mutatja az utat – jegyezte meg Leanor, bár tudta, hogy Sníger nem járatlan a pusztaságban. – Légy óvatos!

–Erre nem kell bízni. A lovat jobban féltém, mint magamat – a tündérek lovai bár gyorsak voltak, ezen a földön mégis idegenként hatottak. Mintha egy másik bolygóról érkeztek volna. –Sníger fűgén szállt fel a lóra, és búcsúzóul még megjegyezte, ahogy visszanezett a Gátra:

–Igazán jól sikerült. Legalább Paldint biztonságban tudom. Ég veletek! – aztán megbíztatta a lovát és elindult a hullók nyomán.

–Veled is Sníger! – mondta szinte egyszerre Leanor és lovag. Bizakodva néztek a férfi után. Tudták, hogy a londa egyben trükkmester is. Egyedül olyan, mint a nesztelen árnyék. Nem ismerte ugyan az ellenséget, mégis tudta, hogy képes felvenni vele a harcot.

A legnagyobb fegyvere a nyugalom és a szeretet volt, mely megvédte a félelemtől és a reménytelenségtől.

–Indulnom kell! – szólalt meg a lovag, ahogy Sníger eltűnt a szemük elől.

–Tudom – bólintott a lány. –De hamarosan találkozunk! – arcára mosoly ült és szemei mélyen a lovag szemébe néztek.

–Mikor jön el az időm? – kérdezte szomorúan a lovag. –Félek, ha visszamegyek, ismét használnom kell az erőmet, ahogy most is, amikor a Gátat megjavítottam.

–A gonosznak még nincs elég hatalma rajtad – felelte a lány. –De hamarosan eljön majd az idő. Most elég, ha a benned levő gonoszt a másik gonosz ellen fordítod! – kezei lágyan végigsimítottak a borostás arcon, melyre egy pillanatig évszázadok fáradsága ült ki. Aztán a fáradság helyét valami melegség vette át. Leanon egész halkán súgta, mintha valami titkot akarna megosztani vele:

–Ő veled van! Nincs mitől félned!

–Hiányozni fogsz Sólyomlány! – a lovag gyöngéden megfogta a lány kezét és megsókolta. Arcára most vidámság ült ki, ahogy betöltötte a szeretet és a remény. Leannal szemben ismét egy fiatal férfi állt, akin látszólag nem fogott az idő.

–A trinitet ne vedd le! Azt Ő szentelte meg, hogy megvédjen téged és másokat is.

–Tudom. Hol foglak megtalálni?

–Nem én leszek a szabadítód! – felelte a lány válaszolva a ki nem mondott kérdésekre. Amikor eljön az idő, Ő majd megtalál – mondta a lány és az égre emelte a tekintetét. Hosszú, barna haját most meglebbentette a szél. A lovag mélyen emlékezetébe véste ezt a képet, hogy ha szükség lesz rá, erőt meríthessen belőle. Megfogta lovának gyeplőjét és elindult a Gáton levő ajtó felé. Leanon hosszan integetett neki, míg csak szemei követni tudták.

A hullók nyomai jól kivehetők voltak. Nagy súlyuk és durva mozgásuk kikövezett országút volt egy londa számára. Lova lelassított, ahogy az erdő egyre sűrűsödő rengetegébe értek. Sníger megállította és fülelt. Aztán újra nekiiramodtak. Gyorsan, ahogy csak az állat bírta. A négy tündérnek most egyetlen reménysége volt: egy trükkmester.

A magas fák többnyire cikászok és fenyőfélék voltak. Mintha a Gáton túl élő növényzet sem mert volna behatolni ideig. Az erdő belseje felé egyre nőtt a homály, mert a sűrű lombkorona alá nem süttött be a tavaszi napfény. A londa komoran gondolt arra, hogy nem is olyan rég még boldogan hagyta el ezt a vidéket, hogy Paldinban nyugalmat találjon, majd visszatérhessen Lídiumba. Aztán megszorította azt a hajfonatot, amit Csi-Pantól kapott és ez erőt adott neki. Ahk vijjogása ébresztette fel gondolataiból. Lelassította a hátasát, majd megvárta, míg a madár a vállára röppen.

Érezte, hogy valaki figyeli őket. Az előttük nyíló széles ösvényt a hullók taposták ki, nem kímélve a vastagabb fákat sem. A fák közt madarak hangja hallatszott, de a londa érezte, hogy nem madár az, aki rájuk les. Ahk nyugodtan ült a vállán, amiből tudta, hogy nem lehet nagy veszély.

–Lépj elő bátran, akárki vagy is! Nem kell tőlem tartanod! – kiáltotta. A sűrűből egy bőrruhás, izmos nő lépett elő. Jól látszottak a hátára erősített fegyverei: egy kard és egy íj. Sötét haja volt, de bőrszíne elárulta, hogy nem a pusztaságban született.

–Itt nem nekem van félnivalóm, hanem neked! – kurjantotta hetykén a londára.

–Ugyan mitől kellene félnem? – kérdezte vissza a londa. A nő jelentőségteljesen végigfuttatta szemét a hullók által letaposott erdőn, aztán ismét a férfi felé fordult.

–Hát azt látom, hogy még a félelem is elhagyott ijedtében, mert magának a halálnak az ösvényén jársz – mondta a nő, miközben közelebb jött a férfihoz. –Roni vagyok, a dínóvadász.

–Én meg Sníger a londa – mutatkozott be erre ő is és szélesen elmosolyodott, mert nem gondolta, hogy ezen a vidéken még kellemes útitársa is akadhat.

–Lóval botorkálsz errefelé, ahol még életemben nem láttam ilyen állatot?

–Akkor meg honnan tudod, hogy ló? – kérdezte vissza élcelődve a londa.

–Mondom, hogy itt még nem láttam lovat! – vont a vállát Roni.

–A Gáton túl minden tündér ilyenén rohangál. Nem hinném, hogy itt ez a legbiztonságosabb közlekedési eszköz. És mi járatban vagy errefelé?

–A barátaimat elrabolták azok a nagy hullók.

–Homoszaurszok – köhintett egyet Roni és az arca egy pillanatig elkomorodott. –Nincs egy éve, hogy először láttam ilyent, most meg már mindenütt ott vannak!

–Mit tudsz róluk? – A londa arcára kétkedés ült ki, hiszen ő maga is csak nemrég hagyta el a pusztaságot, ám ezekről a lényekről mit sem tudott. Ha úgy volt, ahogy Roni állította, már neki is hallania kellett volna erről.

–Azt, hogy esztelenség, ha egymagad akarod kiszabadítani őket! Még nekem sem könnyű préda, pedig van tapasztalatom a dologban.

–Hajlandó lennél segíteni?

–Nagy örömömre szolgálna! – mondta a nő és mérgesen összeszorította az öklét. –Persze arra nincs garancia, hogy még életben vannak. Ezek nem szeretik az emlőshúst, de szükség esetén ráfanyalodnak. Másrészt gyűlölnek minden gondolkodó lényt magukon kívül.

–Ha valóban gondolkodó hüllők, akkor egész Gendor veszélyben van.

–Gendor a végét járja, az biztos! – legyintett Roni. –Ezeket a mágusok sem füstölik ki! Ha jól tudom, egyet ki is csináltak már innen északra – bár a nő szörnyű dolgokat mondott, volt valami lekicsinylő a hangjában a hüllők felé.

–Egy mágust? – hitetlenkedett Sníger.

–Ezek bűbájt esznek reggelire és mágust vacsorára – vigyorodott el Roni. –Ravaszak és kiszámíthatatlanok! De Gendornak azt hiszem, nem ők a legnagyobb problémái.

–Akkor mégis hogyan tudsz nekem segíteni? – kérdezte a londa, mivel úgy gondolta, hogy a nő a mágusokra céloz, mint problémára.

–Én még ravaszabb és kiszámíthatatlanabb vagyok – mosolyodott el ismét a dínóvadász¹¹. –Másrészt nem ijedek meg a saját árnyékomtól! Csak meg kell keresni a gyengéjüket és kész. De te sem vagy az a fajta, aki össze csinálja magát az első üvöltésre – mérte végig Snígert.

–Jó nevelést kaptam! – mosolyodott el a férfi. –De ideje lenne indulni! Te gyalog közlekedsz?

¹¹ Dínóvadász csak az lehetett, akiben nem volt félelem még akkor sem, amikor a legnagyobb veszélyben volt. Ez tette csak lehetővé a nagytestű hüllők hatékony hidegvérű vadászatát.

–Kefét ettem tán? – morogta a nő. –Olyan hatásom van, amitől még ezek a Homoszaurusok is tartanak!

Éleset füttyentett és a hangra megmozdult az erdő. A fák közül egy három méter hosszú, két méter magas zöldes színű őshüllő cammogott elő. Erős csontgallérja megvédte a nyakát. Az orrán meredő hegyes szarutülok volt a fegyvere.

–De hisz ez egy montanoceratops! – ámult el a londa. –A brardok egyik kedvelt hatás állata, amióta a bivalyokat már nem annyian használják.

–Brardok? – gondolkodott el Roni. –Mintha már hallottam volna róluk. Biztosan nem a Gátnak ezen a felén élnek.

–Nem – mondta Sníger miközben a nő felugrott az állat hátára erősített kékeszöld bőrülésre. A nyeregből hat erős, hosszú barbárlándzsa meredt felfelé. Sníger tudta, hogy az itt élő törzsek ilyeneket használnak a dinoszaurusok vadászatakor. –Hallod-e! Nem a leggyorsabb hatást választottad! – mondta feddően, mert tudta, hogy a montanoceratopsok alig gyorsabbak a bivalyoknál.

–Hogy nem-e? – kérdezte Roni, majd elnevette magát. –Megcsal a szemed Sníger! Ez nem közönséges montanoceratops! De a titkát nem árulom el! Négyszer otthagyja a lovadat, akármennyire is Hadd Lamúrból származik. Pacsi fürge, mint a nyíl!

–Erre kíváncsi vagyok! – csodálkozott a londa, de Roni nem várta meg, hogy bizonyítékot kérjen. Indulásra ösztökélte hatását, mely eleinte valóban lassúnak tűnt, de mozgása hirtelen felgyorsult, s Sníger tátott szájjal bámulta, ahogy egyre távolodnak. Vágtára kellett ösztökélnie hatását, hogy ne veszítse szem elől őket. Szerencsére a dínóvadász lassított és bevárta a férfit.

–Hát ilyent még nem láttam – szólalt meg a londa. –Állatban még sosem volt szerencsém langorbelhez.

–Langor... Micsoda?

–Langorbel – bólított mosolyogva Sníger. –Nálunk így nevezik azokat, akik utolérhetetlenül gyorsak. Sokan milliókat adnának a langorbelek titkáért.

–Hát itt a millióknak nem sok hasznát vennék! Csak hátráltatná őket a nagy súly a harcban. De Pacsival mi a lehető legjobb páros vagyunk! – barátságosan megpaskolta az állat nyakát, mire az egyetértően elbődült. –Azt mondom, ne kövessük tovább a hüllőket.

A nyomaikat holnap is megtaláljuk, de hamarosan lemegy a nap. Ma éjjel Hagab főnök vendégei leszünk Pan-Vazar erődjében.

–Pan-Vazar a mi nyelvünkön Hollógát – bólintott Sníger. –Induljunk hát!

Az erdő hamarosan ritkulni kezdett, bár már jó ideje elhagyták a hullók nyomait. A nap kezdett alábukni, tehát éppen ideje volt, hogy szállás után nézzenek. Sníger is tisztában volt vele, hogy a Pusztaságban nem célszerű a szabadban, s különösen nem a földön tölteni az éjszakát. Ahogy kiértek az erdőből, már fel is tűnt előttük az erdő. A londa nem először járt itt.

Pan-Vazar hatalmas, harminc-negyven méter magas fatörzsekből épített fala megvédte az óriáshullók támadásaitól. A vékonyak látszó fatörzsek miatt kívülről a vár törekenynek és gyöngének tűnhetett a felületes szemlélőnek, de belül erős földsánc támasztotta a fatörzseket, sőt kívül kihegyezett, kifelé meredő rönkök óvták a falat.

A két ember most a kapu felé vette az irányt. Mivel ez a hely volt az erdő leggyengébb pontja, ezért különösen meg volt erősítve. A kapu két oldalán levő megfigyelőtornyokból most a barbárok nyelvén kiáltott le az őr. Szerencsére Sníger már elég időt töltött itt ahhoz, hogy megértse, mit mond:

–Kik vagytok, és mit akartok?

–Roni vagyok a dínóvadász és Sníger a londa – kiáltotta a nő. – Éjszakai szállást kérünk Hagab főnöktől!

Az őr feje eltűnt, majd kis idő múltán a kapu halkan kitárult. Mindkettejüket ismerték már ezen a helyen. Fegyveres barbárok rohantak előre, az érkezők fogadtatására. Egyik érkező sem ijedt meg, mert tudták, hogy itt ez a szokás. Leghátul egy hatalmas testű, dínópáncélba öltözött, bőrsisakot viselő ember állt. Mögöttük bezárult a kapu és helyére csúsztak a biztosító reteszek.

–Legyetek üdvözlöve! – kiáltotta harsányan a főnök, s elébük sietett.

–Rég láttalak, dínóvadász! – mondta Roninak, s levette kékeszöld sisakját. – Téged viszont nem is olyan régen Sníger.

–Üdv néked Főnök! – mondta a nő. –Öröm számomra, hogy újra itt lehetek. Nem is tudtam, hogy ismeritek egymást.

–Talán nincs olyan rég, hogy itt jártam. Üdvözöllek Hagab főnök! – Sníger a nő számára meglepő módon régi barátként üdvözölte Pan-Vazar vezetőjét.

–Hmm – nézett a lóra Hagab. –Lovat már bizony nagyon régen nem láttam. Biztosan komoly oka volt, hogy visszatértél a Gáton túlról egy ilyen hátason. Talán jobb híreket hoztál onnan, mert itt nem a legjobb a helyzet.

–Ha a homoszauruszokra gondolsz, akkor úgy érzem, nem sokat tétlenkedhetünk – felelte Sníger.

–Gyertek! Legyetek a vendégeim és meséljétek el, hogy mi a helyzet távol a Pusztaságban és a Gáton túl! – elindultak az erőd belseje felé. Ahogy elhagyták a kapuhoz vezető keskeny, kövekkel és földdel szegélyezett folyosót, kitértek előttük maga Hollógát, egy igazi barbár település: fából készített kisebb-nagyobb házak, mindegyik ellátva istállóval a különféle házas állatok számára. A falu nyüzsgő esti életét a tereken lobogó tábornokok is jelezték. Ahogy a férfiak és a nők, úgy a gyermekek is ébren voltak még. A legtöbb helyen most fogyasztották el a közös vacsorát, melyet a tábornokoknál készítettek el. Izmos, harcedzett férfiak és nők álltak körül a tüzeket. Kivétel nélkül mindenki dinoszaurusz bőrből készült ruhát viselt. Többségük kíváncsian nézett az idegenekre, de a legnagyobb érdeklődést a ló iránt mutatták.

–Mama! Itt egy mesebeli ló! – kiabálta az egyik kisgyerek.

–De hiszen ez nem is zöld! – csodálkozott egy másik, kissé csalódott hangon.

–És tényleg tüzet fúj az orrán? – hallatszott a harmadiktól, amin Sníger már elnevette magát.

–Csak menj a közelébe, majd meglátod! – szólalt meg egy idősebb nő. Ekkor megálltak. Egy emeletes ház elé értek. Nyilvánvaló volt, hogy ez a főnök háza. Állataikat bevezették az egész alsó szintet elfoglaló istállóba, melyben túlnyomórészt rhabodonok, lystrosaurusok és lycanopsok voltak. A ló nagyon izgatott volt, ezért Snígernek meg kellett nyugtatnia, mielőtt követték volna a főnököt.

Az emeleti lakásba fából készült létra vezetett. A fából és nádból készült bútorok és a cikász jellegzetes illata töltötte be a levegőt. A világosságot apró mécsesek biztosították. Fiala lányok siettek a vendégek fogadására, majd miután kényelembe helyezték magukat, sült húsokat és gyümölcsöket szolgáltak fel nekik.

–Éreztétek otthon magatokat! – mondta a főnök. –Ők a lányaim – mutatott a körülöttük sürgölődő három lányra. Szemmel láthatóan

büszke volt rájuk. –Most egyetek, pihenjetek, aztán mesélnetek kell!
– kényelmesen elhelyezkedett a számára készített jókora fotelban, melyet finoman megmunkált dínóbőr borított, s közben elégedetten nézte, ahogy éhes vendégei falatoznak.

Tiaram kábultan nyitotta ki a szemeit. Sötét volt. Kellemetlen szagok és hangok töltötték be a levegőt. Ezen kívül kezdett hideg lenni és a tündérlány nem volt túl melegen öltözve ahhoz, hogy a hűvös tavaszi éjszakát a szabadban töltse. Megpróbált megmozdulni, de ekkor éles fájdalom hasított a kezébe és a lábába. Hirtelen arra gondolt, hogy még mindig a bányában van, és a Liga tartja fogva, aztán ahogy szeme kezdte megszokni a sötétet, rájött, hogy a szabadulását nem álmodta, de most talán rosszabb helyzetben van, mint akkor.

Egy barlang hideg kővén feküdt megkötözve. Mellette Laram és a testvérei. Ettől megnyugodott valamelyest, mert legjobban attól rettegett, hogy elveszíti a családját.

–Apám! – súgta halkan, de nem mert ismét megszólalni, mert a távolból morgást hallott. Végtelen megkönnyebbülés volt számára Laram halk hangja:

–Tiaram – Laram inkább nyögött, semmint beszélt volna. –Örülök, hogy hallok a hangodat!

–Hol vagyunk? – suttogta a lány.

–Egy földalatti barlangban, valahol a pusztában.

–És mit akarnak tőlünk?

–Azt nem tudom! De valószínűleg nem étel leszünk, mert egy jókora őszállaton falatoznak éppen. Csak egy maradt itt őrségnek.

–És a testvéreim?

–Élnek, de még nem tértek magukhoz. Khisram elég súlyosan megsebesült. Remélem, kibírja.. – a tündér hangja elkeseredett volt. Ha nincs ott Tiaram, talán el is sírja magát. Most azonban neki kellett reményt öntenie a lányába. –Valahogy ki kell szabadulnunk! Tudsz mozogni?

–Nem. Meg vagyok kötözve.

–Próbálj közelebb csúszni, hogy elérjelek! Megpróbálom kikötni.

–Tiaram odagurult apja mellé, bár minden mozdulat fájdalmas volt a számára. Laram megkereste a csomót a kezén és megpróbálta eloldozni.

–Sajnálom, hogy engedékeny voltam – súgta Tiaramnak.

–Ne vádold magad! – felelte a lány. –Mi beszéltünk rá. Most meg kell próbálnunk kiszabadulni!

VII.fejezet HERK

A testedzésről megérkező társaságot Goldinger és Nerich kapitány fogadta. Mindketten nagyon izgatottnak látszottak. Firibusz és Shrak még nem volt sehol.

–PihenjeteK egy kicsit! – mondta a kalandor és félrevonta az udvarhölgyet. Nerich kapitány – a maga módján – megpróbált beszédbe elegyedni a gyerekekkel.

–Llátom Tobria jjjól megizszasztott titeket – a gyerekek igen fáradtnak tűntek és még ahhoz sem volt kedvük, hogy megmosolyogják a férfi furcsa dadogását.

–Egy kicsit szeretnéK pihenni – mondta Darger.

–Puhányok – közölte csípőre tett kézzel Gliarang. Csi-Pan mellette állt és feltehetően egyetértett vele, bár nem szólt semmit. Csak ők ketten – no meg An Vapet – nem tűntek fáradtnak. Úgy tűnt, hogy Gyurkina sem szokott hozzá az ilyesfajta testedzéshez. Igaz, hogy ő nem vette le magáról a trükkmesterek kötelező kelléktárát és így is becsülettel végigcsinálta a feladatokat.

Tobria és Goldinger eközben valamiféle nézeteltérésbe keveredtek, mert egyre jobban vitatkoztak. Aztán az udvarhölgy mérgesen elrohant az istállók felé és a kalandor bosszúsan tért vissza hozzájuk.

–Tobria visszamegy Diut Igvaurba,

–Fffiribusz nem fffog neki ööörülni – csóválta meg fejét a kapitány.

–Kezdd el a fegyverhasználat óráát! – mondta neki Goldinger és a lány után sietett. Nem messze jutott azonban, mert Tobria egy rhabdodon hátán éppen most robogott el mellettük. A kalandor mérgesen tette csípőre a kezét, s addig nézett a lány után, míg az el nem tűnt az úton a fák között.

Gyurkina kivételével, aki állandóan magával hordozta a teljes kelléktárát, a többieknek fel kellett menni a szobájukba a fegyvereikért. Medom közben Smilarddal beszélgetett.

–Furcsa, hogy Tobria ilyen hirtelen elment. Remélem nem anyámmal történt valami..

–Ezt meg miből gondolod? – kérdezte a glaul.

–Az udvarhölgyek arra lettek nevelve, hogy minden erejükkel a királynőt szolgálják és védjék. Az, hogy ő itt lehet, az egy különleges és szokatlan dolog. Azt hiszem, apám keze van a dologban.

–Ez esetben igazad lehet – bólintott Smilard. Mögöttük a lányok egész más szempontból firtatták meg az esetet:

–Figyelted, Tobria hogy elsietett? – kérdezte Ixis Mulandot.

–Valamin jól összevesztek – bólintott a lány és belépett a szobájukba. Csi-Pan és Gliarang már felfegyverkezve tartott kifelé.

–De nem hiszem, hogy azért ment volna el. Mégis csak engedelmességgel tartozik!

–Persze, hogy nem! – állította Muland. –Tobriát nem úgy ismerem, mint aki könnyen megsértődik. Lehet, hogy valami rossz hírt kapott!

– közben felvették a fegyvereiket: kardot és íjat, hátukra a teli puzdrát, majd elindultak lefelé.

–Igazad van! Itt van Gyurkina. Ő biztosan többet tud – ezt a megjegyzést Ixis már egyenesen a lánynak szegezte.

–Mire gondolsz? – kérdezett vissza a trükkmesterlány.

–Hát, hogy Tobria miért sietett el. Meg arra is, hogy hova tűnt el Shrak és Firibusz.

–Ez utóbbiról nem beszélhetek – csóválta meg a fejét Gyurkina. –De Tobriának súlyos indoka kell, hogy legyen, mert különben meg fogják büntetni. Ő udvarhölgy, aki feltétlen engedelmességgel tartozik a királynőnek. Márpedig úgy tudom, hogy őt ide rendelték.

–De az is lehet, hogy sürgősen Firibusz után kellett indulnia – mondta Muland. –Lehet, hogy Csakris csinált valamit.

–Dehogya! – méltatlankodott a lány.

–Vagy újabb Liga támadásnak nézünk elébe – mondta Ixis, amit félig komolyan is gondolt.

–Vagy valami mást találtak, ami most akar megtámadni minket – feszegette tovább a kérdést Muland. –De akkor neked is ott kellene lenned, hogy segíts!

–Nem jársz messze az igazságtól, bár nem hiszem, hogy meg akarna támadni minket. Szerintem teljesen ártalmatlan – bökte ki végül Gyurkina, de egyből meg is ijedt, hogy elszólta magát.

–Ne félj! Mi nem mondjuk el senkinek – biztosította Muland. –És milyen szörny? Egy sárkány, vagy valami más?

–Jaj nekem, ha Firibusz megtudja, hogy elmondtam – a lány tényleg meg volt ijedve, de Ixis tovább bátorította.

–Megígérjük, hogy nem mondjuk tovább – kicsit várt is, hogy Gliarang és Csi-Pan messzebb kerüljenek tőlük.

–Hát jó! De tényleg ne mondjátok el senkinek! Egy barbár fiúról van szó. Firibusz szerint veszélyes, mert Csakris mondott neki valamit.

–Csakris nem néma? – csodálkozott Ixis.

–Ő mutogatással beszél – válaszolta a lány.

–Egy olyan barbár, mint Csi-Pan?

–Állítólag onnan jött. Dínóbőr ruhát visel, sötétebb a bőrszíne, de nincs is nála fegyver. Ugye nem mondjátok el senkinek!

–Dehogya! – vágta rá egyszerre mind a ketten. Nem vették azonban észre, hogy Csi-Pan és Gliarang némán mentek le előttük a lépcsőn. A barbár lány hallása különösen jó volt. Minden idegszálával a mögötte jövőkre koncentrált, s miután ezeket hallotta, a szokottnál is élénkebb lett.

–Történt valami? – kérdezte Gliarang.

–El kell mennem! – mondta erre Csi-Pan. Ekkor értek ki az udvarra. Nerich kapitány már várta őket.

–De hát hova? – kérdezte csodálkozva a tündérlány.

–Jött valaki a pusztaságból – súgta vissza a barbár lány. –Beszélnem kell vele! Meg kell tudnom, hogy mi történik a hazámban.

–Szólj, ha indulsz! Veled megyek – határozta el hirtelen Gliarang, annak ellenére, hogy tudta, hogy apja nem erre kérte meg az üzenetében. Úgy érezte elege van ebből a társaságból.

Elindultak hát a többiekkel együtt a gyakorlóhely felé. Mikor azonban oda értek, Csi-Pan hirtelen a kapitányhoz fordult és halkán odasúgta neki:

–Ki kell mennem.

–Mmmicsoda? –csodálkozott a férfi.

–Hát tudja...

–Ddde hát miért nnnnnem intézted el az előbb? – mondta mérgesen a kapitány. –Mmmmenj, dde siess vissza!

–Én is elfelejtettem – mondta most szerencsétlen képet vágva Gliarang és egy bájos mosollyal ajándékozta meg a férfit, aki erre csak bosszúsan legyintett és a többiek felé fordult. A két lány elsietett a kastély felé. Csak Gyurkina követte őket aggódóan a tekintetével, míg csak el nem tűntek az épület mögött.

A két lány sietve összekapkodott pár holmit, majd Csi-Pan beosont a konyhába is némi élelemért. Aztán ahelyett, hogy visszamentek volna a többiekhez, beszaladtak az erdőbe.

A fa tövében, melynek tetején Firibusz és Csakris bújt meg, egy fiú pihent. Zöldeskék hullóbőr ruhát viselt, világosbarna haját fejpánt fogta össze, csuklóján csuklóvédő, de fegyver nem volt nála.

–Biztos vagy benne? – kérdezte suttogva Firibusz most már harmadszor Csakrist, akit ez a bizalmatlanság kezdett idegesíteni. – Semmi jelét nem látom, hogy varázsló lenne. – A fiú erre nem felelt, de már nem is volt rá szükség, mert a trükkmester a saját szemével győződhetett meg róla. A fiú mellett levő kő ugyanis felizzott, majd egy csillogó kristály jelent meg a helyén. A fiú megérintette, végigsimított rajta, aztán visszatette és elindult, hogy folytassa útját arra, amerre eddig tartott: Kromanhoman barlangjához.

Hirtelen fájdalmat érzett a vállában. Egy dobótű állt ki belőle. Odakapott a kezével és a dobótű vízzé változva eltűnt a helyéről. Érezte azonban, hogy a tűn volt valamilyen anyag, de nem törődhetett vele, mert egy háló hullott rá a magasból. A hálót nem volt képes átváltoztatni, ami megijesztette. Miközben megpróbált megszabadulni a fogságából, ellenfelét kereste a szemével. Mozdulatai azonban egyre jobban lelassultak. Tudta, hogy csapdába esett, de már nem volt visszaút. Kábultan rogyott le a földre.

Shrak messziről figyelte, hogy mi történik. Ő nem látta, amikor a fiú átváltoztatta a követ, csak azt vette észre, amikor Firibusz támadásba lendült. Szerencsére őt nem vették észre, s bizony nem is vele voltak elfoglalva. A trinites kötéllel megkötözött fiút a trükkmester a vállára vette és elindultak nyugat felé. Shrak árnyékként követte őket. Sötét gyanú fészkelte magát a gondolataiba és elhatározta, hogy megmenti a gyereket. Sok unszimpatikus embert ismert, de Firibusz túltett mindegyiken. Shrak világ életében szabad és független kalandor volt, de most egy trükkmester dirigált neki. Sníger kért, Firibusz pedig parancsolt. A két dolog között nagy volt a különbség. A kalandor ezt nem tudta elviselni. Úgy gondolta, elérkezett az idő, hogy megleckéztesse a trükkmestert.

Firibusz és Csakris nem mentek messzire. Az erdő egyre sűrűbb lett, majd egy helyen, szinte az erdőbe olvadva egy hatalmas fa emelkedett. Ős öreg, odvas tölgyfa volt, melynek odvát sűrű bozótos rejtette el az avatatlan szemek elől. A trükkmester átküzdötte magát a bozóton, majd bebújt a szűk nyíláson, maga után vonszolva a barbár varázslógyereket. A fa belsejében lépcső vezetett lefelé. Keskeny, földalatti járatba jutottak, melynek falát át, meg átszötték a vastag gyökerek. Aztán a keskeny rész egy jól kiépített, tágas csarnokba torkollott. Több szoba is nyílt innen. A falak szürke kőből és döngölt földből voltak, de volt rajtuk valami csillogó bevonat, ami nem engedte át a nedvességet. A világítást hosszú gyertyák halvány fénye szolgálta. Az egyik sarokban ott állt a láda, melyet még az onagrosi kastélyból hoztak el nemrég. Benne Firibusz összes tekerese.

A trükkmester letette a fiút a földre.

–Most lekötözzük egy székhez, és ha magához tér, értesítesz. Minél több információt meg kell tudnunk tőle! Mit akart itt, hova indult? Lehet, hogy nagyon veszélyes! Mégis csak egy varázsló! – Arca megvető fintorba torzult. –Ezek mind gonoszak és alattomosak. És legyél óvatos! – figyelmeztette még egyszer a fiút, majd segített neki megkötözni az előszobában levő egyik székhez. Miután végeztek, a trükkmester elindult kifelé, Csakris pedig türelmesen helyet foglalt az egyik fotelben és egy vastag könyvet kezdett olvasgatni. Nem érezte magát túl jól azokban a ruhákban, amiket a mester felhúzatott vele, de kénytelen volt beletörődni, hogy jól kell kinéznie.

Firibusz fürgén szaladt fel a lépcsőn, majd kibújt a fa keskeny nyílásán. Aztán már csak egy tompa ütést érzett a tarkóján és elsötétült előtte minden.

Shrak óvatosan félrevonszolta a kábult trükkmestert. Azt hitte nehezebb dolga lesz, de hamar végzett Firibusszal, akit megkötözött, majd egy fa törzsének támasztott. A lábait szabadon hagyta, hogy amikor magához tér, elindulhasson segítségért. Átkutatta a férfi köpenyét, melyben egy csomó üveget, dobótört és zacskókat talált. Aztán mivel nem tudta, hogy mi mire való, inkább nem vett magához semmit. Elindult a fa felé, de óvatos volt, mert tudta, hogy Csakris is bent van és egy trükkmestert nem könnyű kiszámítani.

Megvárta, míg szeme hozzászokik a félhomályhoz, majd halkan, hogy ne csapjon semmi neszt, elindult lefelé a lépcsőn. Bekukkantott a félhomályba vesző folyosóba és látta, hogy az egy tágasabb terembe nyílik. A terem valamivel világosabb volt. Óvatosan indult előre, szorosan a falhoz lapulva, hogy ne vegyék észre. Jókora, izmos teste miatt ez nem is volt olyan könnyű feladat ezen a szűk helyen. Most már látta Csakrist, aki egy fotelban üldögélt. Lábai törökülésben, s ölében egy jókora könyv. Szemben vele a megkötözött barbár gyerek.

Shrak egy gyík fürgeségével lendült előre, de bizony így sem járt volna sikerrel, ha Csakris az új ruhái miatt nem mozgott volna olyan esetlenül. A fiú riadtan ugrott fel. Kezeivel tiltakozni próbált. Shrak azonban keményen megragadta és lefogta.

–Szóval Firibusszal ártatlan gyerekeket raboltok? – Csakris összevonta a szemöldökét és az igaztalan vád hatására morcosan bámult maga elé. Tudta, hogy így, mutogatás nélkül úgysem tud védőbeszédet tartani. A kalandor most kioldozta a fogoly köteleit az egyik kezével, a másikkal pedig az ifjú trükkmestert tartotta szorosan. Aztán a két gyerek helyet cserélt. Csakris került a székre megkötözve, a kába barbár fiú pedig a fotelba.

–Ne félj, nem hagylak itt! – mondta Shrak Csakrisnak, aki igen morcosan nézett rá. –Kiviszem ezt a kölyköt a levegőre, hogy életet verjek bele. Kíváncsi vagyok rá, hogy miért kellett elfognotok! Nem látszik túl ártalmasnak. – Csakris erre ismét összevonta a szemöldökét és tiltakozásképpen megrázta a fejét. Shrak azonban már hátat is fordított neki. Vállára vette a másik gyereket és elindult felfelé.

–Nem értem, mit csinálnak ilyen sokáig! – mondta Ixis.

–Megnézem, hol vannak – ajánlotta Gyurkina, aki azóta, amióta a két lány elment, igen izgatottnak tűnt. A többiek közben folytatták a célba lövést. Medom gúnyosan jegyezte meg:

–Mégis csak nőkről van szó, ha barbár, ha tündér..

–A nagydoglog, az nagydoglog – tette hozzá huncutul Sahmat. – Vannak dolgok, amiket nem lehet elsietni!

–Na de ilyen sokáig? – csodálkozott Smilard is.

–Miért ne? – kérdezte most Ixis, aki a fiúk ellenében még a két másikért is kiállt. –Ha sokáig tart, akkor sokáig tart. Biztosan megvárják egymást.

–Nne rám cccélozz azzal az íjjal! – kiáltott a glaulára a kapitány, mert már-már attól lehetett tartani, hogy Ixis hátrafelé nézve fog előre löni. A lány erre észbe kapott és ismét a célra figyelt. A nyilvánvaló azonban így is elsuhant a céltábla fölött. – Nem megy ez nekem – mondta csüggedten a lány. –Gyakorolhatom, amennyit csak akarom!

Herk, az ifjú varázsló kinyitotta a szemét és egy nagy, kopasz fejet látott maga fölött. Az első emléke a támadás volt és most védekezésül ismét azt kívánta, hogy ez az alak tűnjön el, vagy legalábbis változzon szarvassá. Kívánsága ismét teljesült: Shrak arca megnyúlt a csodálkozástól, majd a varázslattól. Börpáncélja furcsán lötyögött azon a szarvas testen, ami hirtelen megjelent a helyén.

Csi-Pan könnyedén követte a trükkmester és Shrak nyomait az erdőben. A Pusztaságban töltött évei alatt a nyomolvasás minden csínját-bínját megtanulta és a két kalandor segítségével nemrég át is ismételte, bár ezen a téren nem tudtak neki újat mondani. Gliarang is gyors volt, de alig tudta követni a lányt. A hegyi tündérek edzettsége most elmaradt a barbár fürgeség mögött.

–Várj meg! – kiáltotta Csi-Pan után, mikor észrevette, hogy egyre nő a távolság kettejük között.

–Bocsáss meg! – fordult hátra a lány. –Otthon is legyőztem mindenkit futásban. Még a fiúkat is! – mosolyodott el. –Csak annyira felcsigázott, hogy megtudhatok valamit az otthonomról! Megpróbálok lassabban futni.

–Akkor jó! – mosolyodott el Gliarang is. –Mehetünk! – keskeny ösvényen szaladtak tovább, ami az erdő belsejébe vezetett. Lábuk gyors volt és nesztelen. Csak a fürge szarvasok érhetek volna a nyomukba, de az erdő itt csendes volt és elhagyatott. Aztán a barbár lány lassított és végül megállt. Gliarang jól bírta ugyan az iramot, de most örült egy kis pihenőnek.

–Ott van! – mutatott előre Csi-Pan, ahol a fák között egy magányos fiú közeledett feléjük. Aztán izgatottan elő is lépett.

–Kik vagytok? – csodálkozott el a két lány láttán Herk és felkészült rá, hogy ha kell, őket is szarvassá kívánja.

–Én Csi-Pan vagyok Bluk Wling törzséből – mondta az elől álló lány csillogó szemekkel.

–Én pedig Gliarang a hegyi tündérek népéből – tette hozzá a másik.

–Azért jöttünk eléd, mert szeretném megtudni, mi van a Pusztaságban.

–A Bluk Wling törzsét ismertem, míg a Homoszaurszok el nem tűntették – mondta komoran a fiú, de tekintete így is megenyhült. – Én Herk vagyok Azer Hoggból. Tőletek keletre éltünk. De jobb, ha nem itt beszéljük meg a dolgokat, mert ellenség van a környéken. Az előbb egy nagy kopasz fickó támadt rám.

–Shrak? – csodálkozott a két lány. –De miért?

–Nem tudom – vonta meg a vállát Herk. –Én Kromanhomanhoz tartok, akitől tanácsot kell kérnem. A mi törzsünket is a Homoszaurszok veszélyeztetik. Már nagyon sokan meghaltak közülünk a csatákban.

–Ezek azok a hüllők, akik a népemet kiirtották! – mondta keményen Csi-Pan. –De miért?

–Senki nem érti a nyelvüket, de az biztos, hogy egyre több területet foglalnak el. Újabban már páncélt is viselnek. Trinit páncélt, hogy ne fogja őket a kívánság. Velem ugyanis mindig furcsa dolgok történnek. Állandóan teljesülnek a kívánságaim...

–Nem varázsló vagy te véletlenül? – kérdezte csipőre tett kézzel Gliarang. –Mi az, hogy teljesülnek a kívánságaid?

–Hát például azt kívánom, hogy ez a kő változzon arannyá – mutatott egy kavicsra a földön, akkor a legtöbb esetben arannyá is változik – a kődarab fel is izzott és egy csillogó aranyrög jelent meg a helyén. – Látjátok?

–Igaza van Gliarangnak! Te varázsló vagy!

–Varázsló? – csodálkozott Herk. –De hát nem teljesül minden kívánságom! Például hiába kívántam, hogy legyenek Kromanhomannál, nem teljesült. Vagy, hogy tudjak repülni...

–De hát egy varázsló csak egyféle dolgot tud! – mondta Gliarang. – Te át tudod változtatni a dolgokat, más pedig másféléket tud. Mondjuk, át tud változni.

–Ezt nem tudtam! – mosolyodott el a fiú. –Eszerint tényleg varázsló lennék? Én meg azt hittem, hogy egy manó kísér mindenhova és

teljesíti, amit szeretnék...– a két lány erre hangosan felnevetett, de a fiú nem értette miért. Mosolyogva és csodálkozva nézett rájuk. Mikor végre abbahagyták a nevetést, Gliarang szólalt meg:

–Csak azt nem értem, hogy Shrak mit akart tőled. Egyébként Kromanhoman titkára nem is olyan rég derült fény. Én úgy hallottam, hogy nem is lakik ott senki, csupán egy könyv van az útvesztő végén, amit elolvashatsz, ha túléled az összes próbát.

–Micsoda? – rökönyödött meg Herk. –Ezek szerint teljesen feleslegesen jöttem el ideig? De hát honnan veszed ezt? A népem legöregebb embere mondta, hogy él a Danadorban egy bölcs, aki minden kérdésre ismeri a választ.

–Ez csak egy mendemonda! – legyintett Gliarang. –Meg az is, hogy két fekete sárkánya van. Azok is maguk költöztek oda a Déli-felföldről. Kromanhoman egy legenda, semmi más! Egy évvel ezelőtt egy lovag és pár yatt végigjárta a labirintust és nem találtak semmi mást, csak egy könyvet. Az apámnak mondta egy hírnök a télen.

–De hát ez borzasztó! – szomorodott el Herk. –Akkor hát nincs, aki segíthetne a népemen?

–Visszamegyek veled – jelentette ki Csi-Pan. –Már nem félek a szörnyektől!

–Ez örülség! – mondta Gliarang.

–Nem kell velünk jönnöd! – felelte erre kicsit mérgesen a barbár lány.

–Nem vehetjük fel a harcot hárman a dinoszauruszokkal szemben!

–Én már egyszer megszöktem előlük, Herk meg varázsló – ellenkezett Csi-Pan. – A Pusztaság az otthonom! – Gliarang erre lehajtotta a fejét. Ő is nagyon vágyott haza, s ezért megértette a barbár lányt. Olyan egyedül érezte magát, mint még soha. Csi-Pan kedvesen hozzá lépett és a vállára tette a kezét. – Menj vissza az akadémiára és mondd meg nekik, hogy elmentem a Pusztaságba. Most, hogy Sníger elment, már semmi nem tart vissza – ekkor eszébe jutott, hogy mire kérte meg a londa és elszomorodott. Mégsem volt képes visszafordulni.

Gliarang habozott. Végre megkedvelt valakit és most menjen vissza azok közé, akik után egyáltalán nem vágyik? Aztán támadt egy ötlete:

–Elkísérlek titeket a Gátig! – arcára halvány mosoly ült ki. – Most már úgyis mindegy.

Shrak kábán támolgott egy darabig, aztán megkereste Firibuszt, akinél mindig volt valami trinit, hogy megvédhesse magát a varázstudóktól. A férfi még mindig eszméletlenül feküdt azon a helyen, ahova a kalandor lefektette. Ujján ott volt a trinitből készült gyűrűje, amit Shrak most a szájába vehetett. Szarvas alakja felizzott, majd megnyúlt és ismét ott állt az Állat, aki már nem volt állat. Most már tudta, hogy hibát követett el, ezért megpróbálta jóvátenni. Kiszabadította Csakrist és ketten felélesztették a trükkmestert.

Gyurkina kissé kétségbeesett képet vágott, mikor visszaért. Goldinger is vele volt.

–A tényeket ismerve úgy tűnik, hogy Csi-Pan és Gliarang megszöktek. Utánuk kell mennünk!

–Nekem is mennem kell! – közölte Gyurkina. –Firibusz a lelkemre kötötte, hogy Csi-Pant figyeljem – vallotta be.

–Aakkor már cscscsak én és Barc papaparancsnok maradunk itt aaa gyerekekkel.

–Na meg Zafir. De őt még alig láttam. Mindenesetre nem maradhattok itt – mondta Goldinger. Mindannyiunknak mennünk kell! Hallottad a híreket!

–IIIgazad van – helyeselt a kapitány és intett a kezével, hogy kövessék. Goldinger továbbra is osztogatta az utasításokat:

–Szólj Mákos bácsinak, hogy készítse elő a hátasokat! Én megkérem Helia nénit, hogy rakjon el nekünk két napra való élelmiszert és értesítem az udvari tanítót is – aztán a gyerekekhez fordult. – Mindenki gyülekezzen a kastély előtt! Úgy készüljetek, hogy előfordulhat, hogy az erdőben töltjük az éjszakát!

–Mi inkább itt maradnánk – mondta Ixis.

–Senki nem maradhat itt! – kiáltott rá idegesen Goldinger. – Komolyan mondom, ma mindenki meg van örülve!

–Végre egy igazi kaland! – vigyorgott Medom. – Már kezdtem unatkozni.

–Gondoltam, hogy Gliaranggal előbb-utóbb bajok lesznek – morogta Smilard.

–Én nem féltém őket – csatlakozott hozzájuk Sahmat. –Amit reggel láttunk a skrajákkal, az meggyőzött arról, hogy Csi-Pant nem kell félteni. Belevaló egy lány!

–Nem értem miért vagy annyira oda érte? – kérdezte Medom.

–Dehogya is! – nyögte kényszeredetten Sahmat.

–Engem nem győztél meg! – szólt vissza Smilard és előre futott a lépcsőn. An Vapet már szembe jött velük, vidáman lóbálva a buzogányát. Csak Darger kullogott hátul. Ő már elfáradt erre a napra:

–Nem lehetne egy kicsit enni és pihenni, mielőtt indulunk?

Khil Mandegen nem vette le álarcát, bár most csak a szemét takarta egy sötét maszk, s a szája szabadon maradt, hogy ehessen és ihasson. Egy parasztházban voltak. A hosszú, tölgyfából készült asztalnál a királynő ült vele szemben.

–Gondolja, hogy van értelme annak, amit csinál? – kérdezte Horane.

–Természetesen – a férfi keskeny szája mosolyra húzódott. – Ellenkező esetben nem csinálnám. A Liga hatalmasabb, mint gondolnák! Behálózza az egész birodalmat – ekkor egy kicsit megköszörülte a torkát. – Legalábbis Paldint és Tokriát. Az országot jóval inkább mi irányítjuk, mintsem a kedves férje.

–Mi értelme van egy olyan hatalomnak, ami láthatatlan? – kérdezte ismét a királynő.

–Sokkal biztonságosabb, mint királynak lenni – jegyezte meg Mandegen, majd még hozzá tette: –És izgalmasabb is. Biztosan nem találná ki, hogy én ki vagyok valójában. A közéletben egy senki. Itt azonban nagy a hatalmam.

–Csodálom, hogy ilyen kevésre tartja magát, hiszen remekül verekedett az udvarhölgyeimmel. Bár talán szerencséje volt, hogy Tobria nem volt velem.

–Oh! A Molni játékok egyik nagy felfedezettje? Emlékszem rá. Bájos teremtés, de nem hiszem, hogy nálam jobb lenne! Ugye hallott már a langorbelekről?

–Maga...? – csodálkozott a királynő.

–Ne higgye, hogy a langorbelek csak jók! Valaha, nagyon régen két csoportra szakadtak. Mi windonnak nevezzük magunkat, míg a többi langorbelt lahonnak. Ha sikerül megtalálnunk a lahonokat, akkor már csak mi maradunk. Hozzá kell tennem, a lahonoknak már nagyon régen nyoma veszett. A mi rendünk nem olyan ostoba! A Liga

vezetői a windonok közül kerültek ki. Talán így már érti, hogy miért olyan nagy a hatalmunk. –Horane arca sápadt volt. Akaratlanul is kiült a félelem az arcára. –De ne féljen! Amíg Phopal nem követ el valami nagyobb ostobaságot, addig király maradhat. Hiába fogták el Nick’O Tinát! Ő csak egy a vezetők közül! A Liga közben ismét megerősödhetett, mert nem figyelt rá senki! Kicseréljük magára és kész. Ön pedig elmeséli a királynak, amit tőlem hallott. –Horane megpróbálta összeszedni magát. Ez a fickó olyan cinikus és magabiztos volt, hogy a királynőnek önkéntelenül is az jutott eszébe: az elbizakodottság lesz a veszte.

Phopal szobájában állt egy díszes fadoboz. Régi ereklye, még a homály előtti időkből. Még régen, az apósától; Horban glaultól kapta, mert megmentette a lányát. A dobozban heverő kard eredete a homály előtti időkre nyúlt vissza, s ma már senki nem tudta, hogy markolatában miért izzik zölden a kő.

A király úgy gondolta, hogy felesége kiszabadításához most ezt a kardot övezi magára. Kinyitotta hát a kopott, régi fadobozt, melyet hegyi tündér rúnák díszítettek. Ismét megcsodálta a zölden izzó követ és a pompás ívű és markolatú kardot, mely évszázadok óta mit sem változott. Aztán ahogy áhítattal kezébe vette a fegyvert, különös érzés fogta el. A kard nyelében a kő színe kékre változott, fénye felerősödött, s mintha egy különös erő kúszott volna a király karjaiba. Testét kékesen izzó fény vette körül és a szoba félhomályában most nappali világosság lett. A kard pengéjén kéken izzott a tündérek rúnája: Szétválasztom a jót és a rosszat.

Phopalt gyerekes izgalom fogta el és gyorsan letette a kardot. A különös jelenség azonnal megszűnt és a kő színe ismét zöldre változott. Tudta, hogy olyasmire jött rá, ami nagyon fontos. Csak még azt nem értette, hogy mi történt valójában. Hogy mi ez a különös fény és erő? Talán a londáktól választ kaphat erre a kérdésre.

VIII.fejezet ZIAD ÁRNYÉKÁBAN

A Denevér lovag nyugodtan állt, szemben a trónnal, de a király most idegesen járkált fel és alá. Tulajdonképpen Nick'O Tinát várták, akit most erős kíséret hozott fel a börtönéből. A lovag egyre csak a király oldalán függő kardot fürkészte, s ez most már Phopalnak is szemet szűrt.

–Látom észrevetted az új kardomat.

–Megnézhetem? – kérdezte a lovag, hangjában némi izgalommal.

Phopal ettől a kéréstől kicsit zavarba jött. Azután, hogy előző nap milyen felfedezést tett, nem szívesen vált meg a kardtól. Régóta ismerte a lovagot, de mindig titokzatos volt és ahogy a múltja, úgy a jelene is homályba veszett sokszor. Eszébe jutottak Aldin figyelmeztető szavai is, aztán elhessegette magától a borús gondolatokat. Nagy nehezen lecsatolta övéről a díszes hüvelyt és átnyújtotta a férfinak. A lovag szinte remegő kezekkel vette át. Mintha pillanatok alatt megöregedett volna. Arca ráncos lett, haja megőszült. Phopal még sosem látta ilyennek. Szerette volna visszavenni a fegyvert, de már késő volt.

–Ezt kaptam az apósomtól, amikor megmentettem..., azaz mentettük a lányát – hebegte zavartan.

–Ez a kard a Homály előttről való – súgta halkan a lovag, mintha attól tartana, hogy valaki meghallhatja. Magasra emelte, s alaposan megvizsgálta a hüvelyt. –Hegyi tündér rúnák.

–Ezt honnan tudod? – kérdezte most már egyre jobban rosszat sejtve a király.

–Láttam már ilyent... nagyon, nagyon régi darab – lassan, óvatosan húzta ki a pengét, vigyázva, hogy a markolatot véletlenül se fogja meg.

–Miért nem fogod meg rendesen? – kérdezte Phopal. Hangja most már kicsit ingerült volt.

–Mrill kő van benne – súgta áhítattal a lovag és alaposan megnézte a pengét. –Szétválasztom a jót és a rosszat! – olvasta. –Nem is tudod, hogy mi van nálad? – kérdezte csodálkozva, majd egy hirtelen mozdulattal visszacsúsztatta a pengét a hüvelybe és átadta a királynak. Arca kisimult és haja is ismét sötétre változott. Phopal

ámulva figyelte ezt a furcsa változást, de nem tette szóvá. Szemmel láthatóan megkönnyebbült.

–Ennek a kardnak nagy hatalma van – szájára keskeny mosoly húzódtott. –Azt javaslom, hogy miközben kicseréljük a foglyokat, legyen a kezed ügyében! És ha bármi történik, fogd a markolatát! Tudja-e valaki, hogy nálad van ez a kard?

–Persze, hogy tudja – vágta rá a király. –Hiszen sok embernek megmutattam már!

–Az baj! – a lovag homlokára komor ráncok húzódtak.

–De hát mit tud ez a kard?

–Mrill... – a férfi szeme a távolba meredt, mintha évezredek mélyére nézne vissza, jöllehet most alig nézett ki harmincöt évesnek. –Ha megjöttünk a királynővel, még visszatérünk rá, de most már nincs időnk! – és valóban: A trónterem bejárata felől lépések közeledtek.

Az ajtó kitárult és nyolc katona kíséretében egy csúf gulani manót hoztak be. Keze trinittel volt megkötözve. Mögöttük Aldin, az udvari varázsló.

–Nick'O Tinát előállítottuk – jelentette az egyik katona. A varázslónő sárga szemeit a királyra emelte, s tekintetében gúnyos káröröm volt. Szakadt ruhája, sebes arca és bőre elárulta, hogy nem a legjobb körülmények között tartották, s valószínűleg jó pár kínszáron is keresztülment.

–Minden rendben volt? – kérdezte a király a varázslót.

–Igen – válaszolta Aldin. Ezúttal sötétkékké csuklyát viselt. Tekintetét a lovagra emelte. Szemeiben harag és megvetés volt. –Biztos vagy benne, hogy ne én menjek veled?

–Nem – súgta neki határozottan a király miután a banya hallótávolságon kívül került. –Mégis jobb szeretném, ha te a palota rendjét biztosítanád. Azt hiszem, úgysem tehetünk semmit, amíg Horane nincs biztonságban. Remélem Firibusz is felkészült a kastély védelmére! Nem szeretném, ha Medomnak bántódása esne! – mondta a király, nem is sejtve, hogy a trükkmester most egészen más dolgokkal van elfoglalva.

Tobria izgatottan ült Drakliff kovácsnál, amíg az a trinit nyilakat készítette. A magas, izmos, feje tetején kopaszodó férfi ütési nyomán szikrákat hányt a fém.

–Egész biztos, hogy ma este lesz a túszcseré – mondta a kovács.

–Ha elkészültél, akkor figyelnem kell majd, hogy mikor indulnak.
–Biztos, hogy jó ez az ötlet, kisasszony?
–Biztonságban kell tudnom az úrnőmet! – vágta rá egyből a lány. –
Ha én itt vagyok, talán el sem rabolják.
–Ne legyél abban olyan biztos! – csóválta meg fejét Drakliff. –Ezen a földön mindenkinél van erősebb és gyorsabb. Még maguknál a mágusoknál is! Azok sem tudnak bejutni Rennen szigetére, akármekkora a hatalmuk.
–Fogadalmat tettem, hogy a bajban úrnőm mellett állok és megvédelmezem – hajtotta le fejét a lány. Haját most kontyba fonva viselte és arca elszántságot tükrözött. –Éppen most a legfontosabb, hogy mellette legyek!
–Na! Készen is vagyunk! – emelte fel a tizedik nyílveesszőt a férfi. – Ezeknek Nick’O Tina sem tud ellenállni, majd meglátod!
–Hálás köszönetem! – felelte Tobria. –És ne feledd! Nem is láttál!
–Nem feledek! – mosolyodott el a férfi. –De nagyon vigyázz magadra, mert ha bajod lesz, én is szorulok ám!
–Most nem én vagyok a fontos – válaszolta a lány, s búcsúzóul még visszaintett, majd eltűnt az ajtóban. Nyomban rhabdodonhátra pattant, hogy elinduljon a nyugati kapu felé. A hírek szerint arra fog menni a király, bár azt senki nem tudta megmondani, hogy maga a túszcseré hol lesz. Tobria mégis arra tartott, hogy titokban majd a nyomukba szegődhessen.

A nap már lenyugodni készült, mikor a nyugati kapu kinyílt és három sötét alak hagyta el Diut Igvaurt. Ziad, Gendor nagyobbik holdja lassan kúszott fölfelé a tiszta égen, hogy fényével beezüstözze az éjszakai tájat. A középben levő megkötözött, alacsonyabb lényt egy lovas és egy dinogló kísérte. Nick’O Tina is lovon ült, – bár ezt a jószágot ma már körülményesebb volt beszerezni – mivel a rhabdodonok hátán nehezebb volt megülni kézsegítség nélkül. A néma menet lassan haladt nyugat felé. A lovag egy pillanatra megállította a lovát, s hátranézett.

–Mi történt? – kérdezte Phopal.

–Semmi különös – válaszolta a lovag. –Csak volt egy olyan érzésem, hogy nem vagyunk egyedül.

–Ha követnek minket, akkor könnyen bajba kerülhetünk – mondta erre a király.

–Jó lesz, ha vigyáztok, mert Mandegen a legkisebb baklövésre kinyír titeket! Ő jóval hatalmasabb, mint én! – rikácsolta a boszorkány.

–Tán maga Nhuúl a főnököd? – kérdezte vissza a lovag. Phopal látszólag nem reagált. Komoran nézett maga elé. Minden figyelmét az előtte álló feladatra koncentrált. Nem akarta Horane-t elveszíteni.

–A Ligának nincs szüksége mágusokra – sziszegte Nick’O Tina. –Az országod már most a mienk! – hangja rekedt nevetésbe fulladt, aztán köhögött egyet.

–Elég! – kiáltotta Phopal és kezét a kardja markolatára szorította. A kard nyelében a zölden izzó Mrill kékre változott.

–Ne igazsd fel magad! – szólt rá a lovag. –Jobb, ha épségben visszük oda!

–Furcsa kardod van király! – sziszegte Nick’O Tina. –Világító kard? – szavaira azonban most már senki nem felelt.

A csapat élén Goldinger haladt. Mögötte a gyerekek, végül Barc parancsnok, Nerich kapitány és az állandóan aggodalmaskodó Zafir. A kalandor a nyomokat követte, s teljesen egyértelműen látszott, hogy a két lány Firibuszt és Shrakot követte. Már jó utat megtettek, mikor kezdett rájuk sötétedni és a férfinak le kellett szállni a dinoszaursz hátáról. Az iram így lelassult egy kicsit, és a gyerekek könnyebben beszélgethettek.

–Az erdőben alszunk? – kérdezte kicsit ijedten Ixis.

–Nem szeretném – mondta erre Muland.

–Nem sokkal rosszabb, mint a kastély! – bízatta őket Gyurkina.

–Nem hát! – helyeselt Medom. –Van olyan kígyó, aminek a marását nem is érzed. Aztán meg ott vannak a mucsá-mucsák, amik éjjel portyáznak. A két lány erre olyan sápadt lett, hogy még a félhomályban is jól ki lehetett venni. A fiúk persze jót nevettek ezen, de Gyurkina letorkollta őket.

–Semmi szükség a rémtörténeteitekre. Teljesen biztonságosan lehet az erdőben aludni, ha tudjuk a módját!

–Én csak fán vagyok hajlandó – jelentette ki Darger, aki An Vapet háta mögött dinogolt, mivel nem akart leszállni a hátasáról.

–Én majd örökökök! – mondta a brard. –Nem kell félnetek semmitől!

–Egy brardnak több esze van, mint nektek! – mondta a trükmesterlány.

–És az a favágó, akinek az összes vérét kiszívta valami? – kérdezte vigyorogva a herceg.

–Ha nem hagyod abba, leszórlak hasmenőporral! – közölte Gyurkina.

–Ez is azért van, mert az a két féleszű lány nem bírt megülni a fenekén! – morogta Smilard is, aki most duplán haragudhatott Gliarangra.

–Hé, öregem! – mondta Medom. –Ez már beszéd! De azért megmentjük őket, hogy lássák kivel van dolguk!

Goldinger ekkor felegyenesedett. Messze előttük az ösvényen egy alak jelent meg. Sietős léptekkel közeledett feléjük. Rögtön felismerték: Shrak jött velük szembe.

–Megszöktek a varázslóval! – mondta mérgesen az Állat. –Ugye az a barbár lány, meg a gyorslábú hegyi tündér volt az?

–Igen – válaszolta Goldinger. –Ezek szerint megtaláltátok a nyomokat?

–Igen. Északnyugat felé mentek. Firibusz a nyomukban van.

–És te? – kérdezte a kalandor.

–Gondoltam, hogy utánunk jöttök, másrészt visszamegyek Dargerrel, hogy kipróbáljuk azt a lepkét, amiről az öreg beszélt. Azzal talán a levegőben is megtaláljuk őket.

–Ma már nincs értelme tovább mennünk – mondta Goldinger. –Láttál valami táborhelyet a közelben?

–Igen! Kövessetek!

Laramnak nem sikerült teljesen kioldoznia Tiaram köteleit. Keze teljesen elzsibbadt, s emiatt azután lánya vette át a bogozás feladatát. Lassú, fáradtságos munka volt, de senki nem zavarta meg őket. A szörnyek úgy látszik mással voltak elfoglalva. A durva kötél lassan engedett az ügyes ujjaknak, mire az apa végre kiszabadult. Ezután már sorra jöhetett a lány és a két fiú.

–Most mihez kezdjünk? – kérdezte Lasram, a legidősebb testvér.

–Fel kell derítenünk ezt a barlangot! – mondta Laram. –Khisramot hozni kell, mert nem hiszem, hogy tud menni! – A fiú erre felnyögött. Egy nagy vágás volt a lábán és a mellkasán, amiket a hullók fegyverei okoztak, mikor szökni próbált. A vérzés már elállt, de a sebek igen fájdalmasak voltak.

–Mielőbb ki kell tisztítanunk a sebeket – jegyezte meg aggódva Tiaram. –Nem nagyon látok, de az biztos, hogy mindkét seb nagy.

–Arra menjünk, ahonnan nem hallatszik a szörnyek zaja – javasolta a tündér apa, majd botorkálva, egymást segítve elindultak az egyre mélyülő sötétség felé.

–Kik áshatták ezt az üreget? – kérdezte Tiaram.

–Nem tudom, de nem hinném, hogy a hüllők – a hátuk mögül ekkor zajt hallottak. Megdobbant a föld, s az egyre erősödő dobbanásokból most már tudták, hogy egy nagytestű lény közeledik feléjük. A barlang végében egy fáklyás homoszaursz jelent meg. Hüllőfejével körülnézett a járatban, majd felüvöltött. A szörnyű kiáltásba beleremegett az alagút. Tiaram legszívesebben befogta volna a füleit. A lény ezután elindult feléjük a barlang belseje felé.

–Siessünk, ahogy csak tudunk! – mondta Laram és kicsit lemaradt, hogy feltartóztassa a szörnyet, amíg gyermekei menekülnek. A járat azonban egyszer csak véget ért. Kétségbeesetten simultak a hideg falhoz, ahol a hüllő hamar utol is érte őket. Arca eltorzult és vékony hangon nyekergett, mintha csak kinevette volna őket. Mikor szembekerült velük, ismét elbődült. A járat végén két másik homoszaursz jelent meg. A lándzsával felszerelt lények most arra kényszerítették őket, hogy forduljanak vissza. Fáradtan és csüggedten mentek hát a három lény kíséretében a fény felé, ahonnan semmi jó nem hallatszott.

Egy nagyobb, fáklyákkal jól megvilágított barlangcsarnokba érkeztek. Tucatnyi szörny állt körbe egy dinoszaursztetemet, mely már majdnem csontig le volt rágva. A barlang egyik végében meredek út vezetett felfelé, ahol a kijárat volt.

A hüllők lándzsákkal egy szedett-vedett ketrecig kísérték őket. Kezdetleges munka volt ugyan, de a célnak kitűnően megfelelt: ide terelték most be a foglyokat, akik így szem előtt is voltak és meg sem szökhettek. A tákolmány most készülhetett el, mert ahogy Tiaram megfogta a rácsot, gyorsan el is kapta a kezét, olyan meleg volt.

–Úgy tartanak minket, mint az állatokat – méltatlankodott Laram. Most már Khisramot is jobban meg tudták nézni. A fiúnak nagy fájdalmai lehettek, mert mindkét seb elég nagy és mély is volt. A hüllők rájuk zárták a ketrecet, s visszatértek lakomájuk maradékához. Új fogdájukban csak víz volt a számukra, melyet egy agyagból készített égetett edényben hagytak ott nekik, de ez is nagyon jó volt most, hogy iganak és kitisztíthassák a fiú sebeit. Ahogy a víz

megtöltötte gyomrukát, éhségük is csillapodott némileg. Khisramot lefektették, hogy pihenjen, ők pedig a hüllőket figyelték.

–Hát az étkezési szokásaik nem túl civilizáltak – mondta Laram, ahogy a vértől szennyes lények táplálkozását figyelte. Azok nagy húsdarabokat téptek, vagy vágtak ki a tetem testéből, majd nyersen gyömöszölték hosszúkás pofájukba. Eközben furcsa morgó-visító hangjukon folyamatosan beszélgettek – talán jobb nem is tudni, hogy miről.

–Elég kilátástalan a helyzetünk – hallatszott csüggedten az apa hangja.

–Muszáj megszöknünk! – mondta erre Tiaram. –Khisram sebeire gyögnövények kellenének, különben elfertőződhet.

–Vajon ezek mikor alszanak? – kérdezte Laram.

–Ebből a ketrecből nem hiszem, hogy kiszökhethénk – csóválta meg a fejét Lasram. –Mindent elvettek tőlünk.

–Primitívek és értelmesek is egyben – mondta most Tiaram. –Mégis nem hinném, hogy maguktól ilyen szervezettek. Szerintem valaki irányíthatja őket. Talán egy varázsló..

–Ugyan már! – mondta Lasram. –Akkor nem lenne rajtuk trinit páncél.

–Pedig igaza van Tiaramnak – gondolkodott el az apjuk. –Tudnak kovácsolni, használnak fegyvereket, de a viselkedésük valahogy primitív.

–Amíg nem szeretik a tündérhúst, addig nem zavar a primitívségük, de még mindig nem értem, hogy mit akarnak tőlünk – Laram letelepedett Khisram mellé és megfogta a kezét. –Ne félj fiam, amint lehetőségünk nyílik, megszökünk. – A fiú nem felelt. Lázás álomba merült.

Ziad jól bevilágította a tájat ezen a felhőtlen éjszakán. Zanót fényei már halványan feltűntek a távolban, mikor három alak közeledett az elágazáshoz. Itt már egy csoport ember gyülekezett. Néhányuknál fáklyák, mindannyian álarcban, rhabdodonhafton.

Phopal éppen annyira közelítette meg őket, hogy beszélni tudjon velük.

–Hol van Horane?

–Itt! – léptetett elő egy magas, izmos férfi, a királynőt vezetve, aki szintén egy dínón ült. Az úrnő kezei meg voltak ugyan kötözve, de a

fáklyák fényénél is látszott, hogy nincs semmi baja. –Látom Nick’O Tinát is meghoztátok! Most pedig indítsátok el a varázslónkat és megkapjátok a királynőtöket!

Phopal megpaskolta a manó lovát, mely lassan, léptetve megindult a banditák felé. Horane rhabdodonja szintén elindult. Ahogy egymás mellett elmentek, a királynő jól kivehette a varázslónő vészjósló sárga szemeit:

–Készüljetek a halálra! – sziszegte a boszorkány és megbízta a lovát. Egy pillanat múlva már a társai között volt. Ghil Mandegen leoldotta róla a trinit köteleket, mire a manó felvisített:

–Végezzetek velük! – a banditák egy része el is indult, hogy teljesítse a parancsot, ám Mandegen felemelte a kezét:

–Ez nem volt a parancsban!

–Ez az én parancsom! – kiabálta Nick’ O Tina és sárga szemei dühösen villantak a férfi felé, aki továbbra sem volt hajlandó elindulni. Emberei még mindig teketóriáztak, hogy kinek engedelmeskedjenek, közben Horane elért a királyhoz. Phopal leoldotta a köteleit és megölelték egymást.

–Erre most nincs idő! – szólt rájuk a lovag. –Induljatok! Úgy látom támadás készül!

A boszorkány leugrott a lóról, alakja megnyúlt, s a legközelebb levő dinogló kezéből kitépte a lándzsát. Termetes troll képében indult meg az uralkodópár és a lovag felé. Ugyanekkor Phopal mellett egy árny jelent meg a sötétben, s megfeszített íjjal a gulani manóra lőtt. A nyílveendő a boszorkány homlokába fúródott, aki azon nyomban visszaváltozott, s mint egy zsák terült el némán a földön. Ghil Mandegen meglepetten nézett Nick’O Tina maradványaira, aztán mérgesen elkiáltotta magát:

–Támadás!

–Meneküljetek! – kiáltotta a lovag, ő maga pedig előrántotta a kardját és levette a sisakját, hogy jobban lásson. Tobria mellé szaladt, aki ismét megfeszítette az íját. A lövés nyomán egy férfi holtan bukott le a hulló hátáról. Aztán már csak az iszonyatos üvöltés jutott el a füléig, ami a lovag torkából szakadt ki. Sötét árny terült szét a mezőn, de Ghil Mandegen akkor már a lovag mellett termett, s gyilkos dőfésre emelte kardját. Villámgyors mozdulata az utolsó pillanatban lassult le. Most látta csak, hogy ellenfelének a szeme vörösen izzik, miközben a benne lakozó túlvilági démon lesújt. A

tudatvarázslat az egész csoportra szétterjedt. Mindenki megállt, és leengedte a fegyverét. Maga Ghil Mandegen is a földre dobta kardját.

Egyedül Phopal volt magánál, akit most izzó kék fény vett körül, ahogy védekezésre készen kezében tartotta fegyverét.

–Ki vagy te? – kérdezte a lovagtól ámulva.

–Egy mágus vagyok, a hét közül. Egy mágus, akit még nem fertőzött meg a gonoszság, még ha ez a küzdelem igen gyötrelmes is! Menekülj Phopal király és vidd magaddal az udvarhölgyet meg a feleségedet is! És arra kérlek, hogy rólam senkinek ne beszélj! Ezt kérem cserébe a szolgálatomért!

–Megígérem – bólintott Phopal. –De mi lesz ezekkel?

–Ezeknek végük van, de te sem vagy biztonságban! Vigyázz, mert hamarosan az életedre fognak törni! Az ellenség a palotádban van, és ha visszatérek, meg fogom keresni! – De most menj, mielőtt elveszítem az uralmamat magam fölött!

A király nem kérdezett többet. Tobriát és Horane-t, rhabdodonra ültette, s elindult velük Diut Igvaur felé. Kezében továbbra is izzott a kard, majd ahogy vezette a két nőt, mintha rájuk is átterjedt volna a furcsa fényesség. Szemükbe pedig visszatért az élet.

–Mi történt? –kérdezte a királynő.

–Majd később elmesélem – felelte a király. – Most siessünk haza!

A mágus megvárta, míg a három ember kiér a varázslat bűvköréből, s mélyen Ghil Mandegen szemébe nézett. A férfi elméje számára nyitott könyvvé vált, ahogy a mágia át- és áthatolt az agytekervényeken, kiszűrve belőle a gondolatokat. Aztán a varázslat abbamaradt, mert minden varázsló ereje véges. A mágus már tudta, amit tudni szeretett volna. Tekintetét egy percre az égre emelte és felkiáltott:

–Miért?

Kiáltását azonban elnyelte az éjszaka. Ziad elé is egy felhő tolult, hogy árnyékával még jobban növelje a sötétséget.

Aztán a mágus intett a kezével, s az előtte levő férfi holtan zuhant le a földre. Az egyik a sötét langorbelek közül, akik rossz útra tévedtek. A Denevér lovag tudta, hogy a másik két vezetőt is sürgősen meg kell keresnie, mert a Liga négy lábon állt.

Ebből kettő most már halott: Ghil Mandegen és Nick'O Tina.

Az erdei tisztást halványan megvilágította a közepén gyújtott tűz. Gliarang komoran melengette a kezét a ropogó fahasáboknál.

–Nem tartom jó ötletnek, hogy tüzet gyújtottunk!

–Nincs mitől félnünk – mondta erre mosolyogva Herk. – Nincs annál szórakoztatóbb, mint amikor a tűz fényére a közelbe jönnek az állatok!

–Mi abban a szórakoztató?

–Hát mikor azt kívánom, hogy a medve váljon sündisznóvá, vagy a zsarnokgyík¹² madárrá, az elég szórakoztató szokott lenni – arcára határozott mosoly ült ki és majdnem el is nevette magát. – A zsarnokgyík például jó darabig képtelen volt feltápászkodni, mert nem tudott mit kezdeni a szárnyaival.

–Képzelem miféle szörny lehet – mondta mérgesen a tündérlány, aki még sosem látott ilyen állatot.

–Ne aggódj! – próbálta megnyugtatni Csi-Pan is. – Az én fülem már messziről meghallja, ha jön valami. Persze csak ha az orrom előbb nem jelzi az érkezését.

–Ilyen jó a szaglásod? – csodálkozott Gliarang. – Olyan vagy mint egy brad! – és kivételesen el is mosolyodott.

Letelepedtek hát a tűz köré a magukkal hozott pokrócokra és mivel Herk vállalta az első őrseget, a két lány hamarosan el is szundított.

Az éjszaka egy darabig csendes és nyugodt volt, ám Csi-Pan hamarosan felriadt.

–Érzed? – fordult a varázslófiú felé.

–Mit? – kérdezte az szórakozottan. Herk egészen közel ült a tűzhöz és kezét a lángok fölé tartotta.

–Ha jól érzem a szagot, akkor ez egy kuszon.

–Az micsoda?

–Egy óriásrovar – válaszolta a lány. Nálunk nincs ilyen a pusztában.

–Mivé varázsoljam?

–Hadd intézzem el! – kérte a lány. – Már egész kijöttem a gyakorlatból!

–Ahogy gondolod – vont a vállát a fiú, s nem is mozdult el a tűz mellől. Csi-Pan felállt, majd szembefordult a néma és koromsötét

¹² Tyrannosaurus rex

erdővel, mely hamarosan megmozdult. Szemben velük azonban nem egy, hanem öt kuszon jelent meg.

–Esetleg ne segítsék? – kérdezte Herk.

–Ez nem tétel – jelentette ki a lány, majd előre lendült. Hasonlóan hadakozott, ahogy a skrajákkal tette. Az első kuszon már átszúrt testtel fetrengett a földön, de már a következő kapta oldalába a lándzsát. A rovarok visszahőköltek az elképesztő sebesség láttán, de Csi-Pan nem lassított. Pár perc alatt elintézte őket, majd visszatért a tűzhöz. Kicsit zihálva vette a levegőt.

–Nem lehet megenni őket? – kérdezte Herk.

–Keserű a húsup – legyintett a lány.

–Szép munka volt – jegyezte meg csöndesen a fiú. – Még nem láttam ilyen gyorsan harcolni senkit! Én sosem szerettem harcolni. Igazából szeretem az állatokat.

–Pedig jó lehet varázsolni!

–Néha jó, néha nem. Tudod, olyan hatalmasnak érzem magam, mikor valóra válik a kívánságom.. izé.. varázslatom. De mindig van bennem valami rossz érzés is. Mintha lenne bennem valami.. valami rossz. Ezt nem tudom elmagyarázni. Például tudok szép dolgokat csinálni – megfogott egy követ a tűz mellett és az a kezében csillogó smaragddá változott. – Csak egy idő után mindig visszaváltoznak.

–Szóval, amit varázsolsz, az később megszűnik?

–Igen. Néha csak pár órát, máskor néhány napot marad úgy. Aztán újra kívánnom... varázsolnom kell.

Az erdőből ekkor vad morgással két szőrös farkasdisznó ugrott elő. Nem volt idejük rá, hogy megbeszéljék a stratégiát. Csi-Pan előre lendült, Herk pedig varázsolta. Az egyik állatot a lány lándzsája terítette le, a másiknak a teste pedig felizzott és eltűnt.

–Hé! – kiáltott fel Csi-Pan. –Ez meg hova tűnt?

–Ha minden igaz, csigává változott – mondta a fiú. – Hirtelen ez jutott eszembe.

–Még jó hogy nem mennydörgő gyíkra¹³ gondoltál – mosolyodott el a lány.

–Pihenj, mert nemsokára őrségváltás lesz! Ziad már a második ívében¹⁴ jár!

¹³ Brontosaurus

–Igazad van – mondta Csi-Pan. –Holnap még hosszú út áll előttünk.

Lefeküdt hát a pokrócára, betakarózott és egy darabig csöndesen nézte a csillagokat. Arcán csillogó könnycsepp csordult végig, miközben arra gondolt, hogy hol lehetnek a szülei, aztán pedig Sníger a londa. Végül becsukta a szemeit és nyugtalan álomba merült. Azt álmodta, hogy valakik figyelik őket, nem messze innen, az erdőből: egy trükkmester és egy bozontos hajú fiú.

¹⁴ Gendoron az idő mérésére íveket és nem órákat használnak a nap és a holdak járását figyelembe véve. Egy ív kb. három órának felel meg.

IX.fejezet NYOMON

Sníger nem tudott sokat pihenni az éjjel, mert sokáig beszélgettek Hagab főnökkel. A reggeli ébredés a főleg nádból készült ágyon éppen ezért most igen korainak tűnt. Mégsem volt idő a késlekedésre. Még pirkadat előtt magukhoz vettek némi élelmet és felkészültek az útra.

–Mit kérsz a lovadért? – kérdezte Hagab, akinek a tetszését nagyon elnyerte az állat.

–Szerintem is jobb lenne, ha lecserélnéd! – mondta Roni. – Itt a Pusztaságban több hasznát veszed egy rhabdodonnak, mint egy lónak!

–Rendben van – egyezett bele Sníger, akitől a hosszú, Pusztaságban töltött évek miatt nem volt idegen a dinogolás. – De csak akkor, ha kapok hozzá két erős vadászlándzsát.

–Megegyeztünk! – bólintott Hagab és már indult is, hogy hozza a fegyvereket. Közel, s távol ő volt az egyetlen barbár főnök, aki immár rendelkezett lóval. Most már kezdte érteni Sníger, hogy hogyan terjedtek el olyan gyorsan a hüllők Paldinban. Először talán csak egy volt, aki büszkén mutatta meg a rhabdodonját, aztán aki adott magára, mind megpróbálta lecserélni a lovait. Azon sem csodálkozott volna, ha húsz év múlva a pusztaságban már alig használnának rhabdodont.

De nem gondolkodhatott ezen sokáig. Miután megkapta hátasát és a két hosszú lándzsát, a törzsfőnök elkísérte őket a kapuig. Az örök jelezték, hogy szabad az út és nincs a közelben ragadozó. Ekkor a két kapuszárny kitárult.

–Legyetek óvatosak! – kiáltotta Hagab főnök, miközben vendégei elhagyták Hollógátát és integetve búcsúztak tőle.

Roni biztos mozdulatokkal vágatott előre. Hamarosan ismét egy erdőben voltak. Itt már nem nőtt olyan sűrűn a főleg cikászokból álló növényzet és ezért a tavaszi napfény jól megvilágította a területet. Nemsokára rá is találtak az ösvényre, melyet a hüllők kitapostak.

–Sejtettem! – mondta Roni, miután megállította Pacsit.

–Mit? – kérdezte Sníger és gyanakodva nézett körül.

–Ezek délnyugat felé mentek. Feketevár és Krond irányába.

–Egyik helyet sem ismerem, bár Krondról már hallottam – vallotta be Sníger. –Gondolom a talpák¹⁵ városai lehetnek.

–Krond valóban a talpák városa, de Feketevár nem véletlenül kapta ezt a nevet. Egy kőből készült erőd, amit a seppiák uralnak.

–Seppiák? – csodálkozott a londa. –Ezt a nevet most hallom először, pedig töltöttem pár évet a Pusztaságban!

–Tőlük talán még a homoszaurszok is tartanak, úgyhogy nem hinném, hogy oda mentek! Azoknak annyi karjuk van, hogyha hármat lefogsz, marad még öt másik. Aztán meg úgy másznak a falon és a fán, mint a pók. Még szerencse, hogy kevesen vannak!

–A talpák barátságos népek. Igaz, hogy csak egyszer találkoztam velük..

–A homoszaurszok biztosan nem kedvelik őket, mert a föld alatt laknak. Szerintem kövessük a nyomokat, amilyen gyorsan csak lehet! Ha Krond felé mentek, akkor a talpák is veszélyben lehetnek.

–A hullók nem arra vannak kiképezve, hogy a földet túrják – mondta a londa, miközben ismét elindultak.

–Jártam fönn északon – felelte erre Roni. – A trogurok¹⁶ még nem találkoztak homoszaurszokkal, de a Barna erdő mumujai annál inkább. Rengeteg trinitet vittek el a kráterből. Ott aztán úgy ástak, hogy el sem hinném, ha magam nem láttam volna azt a pusztítást. Ne hidd, hogy a talpák biztonságban vannak!

Hátasaikat egyre gyorsabb iramra ösztöklétkék, bár Sníger nem hajtotta annyira a rhabdodonját, mert úgysem vehette fel a versenyt Pacsi gyorsaságával és nem látta értelmét, hogy kimerítse az állatot. Emiatt a dínóvadász is lassabb tempóra kényszerült. Ez az iram Pacsinak amolyan cammogás számba ment.

A londa valójában kicsit nagyszájúnak tartotta a nőt, de hamarosan meggyőződhetett róla, hogy nem véletlenül hívta magát dínóvadásznak. Egy páfrányos cikászligeten haladtak keresztül, mikor a nő felemelte a kezét, felágaskodott a nyeregben és már rántotta is elő a kardját. Sníger hasonlóan cselekedett, bár még nem érezte a veszélyt. Pár pillanat múlva megjelentek az ellenfeleik: velociraptorok. Majdnem ember nagyságú ragadozó hullók.

¹⁵ Föld alatti üregekben élő ürgeszerű értelmes lények.

¹⁶ Apró, hosszú, szúrós tüskékkel felfegyverzett lények, akik a Nyugati pusztaság északkeleti részén élnek.

Roni leszállt a földre a hátasáról és semmi mást nem használt, csak a kardját. A hullók lassan közeledtek, lévén mégis csak emberekkel van dolguk. Mintha gyanakodva nézték volna a két ellenfelet. Sníger rhabdodonja igen meg volt rémülve, de Pacsin nem látszott a félelem. A dínóvadász furcsa taktikát választott: futásnak eredt, amitől a dinoszauruszok felbátorodtak és utána vetették magukat. A nő ebben a pillanatban megpördült és keresztülszúrta a legközelebb levő állatot. A mögötte levő már csak szó szerint fejvesztve menekült volna, de inkább elterült a földön. Társaik a szerencséjükre még nem voltak elég közel és ki tudtak térni a csapások elől.

Snígernek eközben négy másik raptorral gyűlt meg a baja. Mivel a rhabdodon tűnt gyengébb ellenfélnek, azt támadták meg. A londa azonban nem először futott össze ezekkel a lényekkel. Mérgezett dobónyilai két állatot leterítették, majd a harmadikkal a kardja végzett. A negyediket Pacsi tűzte a túlkére, mert a támadó a montanoceratopsban könnyű, lassú ellenfelet gondolt és nem számított annak gyors támadására.

Roni éppen aprólékot készített az egyik hullóból, majd a londa segítségére sietett. Az a két állat, mely a csapatból életben maradt, most inkább úgy döntött, hogy visszavonul. Nyekergő-visító hangot hallatva tűntek el a páfrányok között.

–Ezek sem támadnak többet emberre – mondta a nő.

–Igazad lehet – válaszolta Sníger. – Elég értelmesek ahhoz, hogy ebből a támadásból tanuljanak. Bárcsak a többi velociraptort is tájékoztatnák!

–Jól szerepeltél az első vizsgán – mosolyodott el Roni. –Ezek szerint a londáknak jó az iskolájuk, még ha...

–Még ha?

–Bocsáss meg, de .. ha nem is vagy már olyan fiatal. – Snígert váratlanul érte ez a megjegyzés, de aztán elnevette magát.

–Hát ebben valóban igazad van! Bizony megéltem már egyet-mást és jó pár szörnyet eltettem láb alól. De elárulok valamit – arca ekkor elkomorodott. –Torkig vagyok az egészszel! Ha az a pár ostoba tündér nem merészkedik túl messze, akkor már rég úton vagyok Galiv Anen felé.

A dínóvadász megértően nézett vissza rá.

–Én is elgondolkodom néha, hogy miért csinálom ezt az egészet.

–Már éppen meg akartam kérdezni. Egy csinos fiatal nő miért kockáztatja az életét, ahelyett, hogy gyermekeket szülne egy békés helyen? – Roninak láthatóan fájt ez a kérdés, mert ajkai keskenyre húzódtak és az arca is elsápadt.

–Jobb, ha indulunk! – mondta, talán túlzottan is sietve és felugrott Pacsi hátára. Sníger megpaskolta rhabdodonja nyakát, hogy megnyugtassa a még mindig riadt állatot, aztán elindult a nő után. Most egy jó darabig némán mentek. A londa érezte, hogy a nő számára kellemetlen témát érintett, ezért nem akarta erőltetni a beszédet. Tudta, hogyha el akarja mondani, akkor úgyis megteszi, ha eljön az ideje.

Ahogy haladtak délnyugat felé, a pusztaság képe is változott némileg. Snígernek ez a vidék ismerősebbnek tűnt, mint amin eddig jártak. Nyugat felé egy magas domb tetején sziklából épített erőd magasodott. Már ebből a távolságból is jól lehetett látni, hogy milyen hatalmas.

–Sosem láttam kőből készült várost a pusztaságban – jegyezte meg Sníger.

–A seppiák nem bíznak a fában – mondta komoran Roni. –De nem bíznak semmiben és senkiben! Jobb messziről elkerülni őket!

–A barbár törzsekkel sincsenek jóban? – A dínóvadász erre hahotázva felnevetett:

–Hát már hogy lehetnének jóban, mikor megeszik őket?

–A seppiák emberevők?

–Mindegy nekik, hogy mi az, ami mozog! A barbárok ott irtják őket, ahol tudják, de ez viszont is így van. Megeszik a talpákat, a trogurokat és a hüllőket is. Nem mondhatni, hogy válogatnak!

–És mennyire értelmesek? – kérdezte Sníger, akin ismét erőt vett a kíváncsiság, és úgy érezte, hogy ha megéri, újabb bejegyzésekkel gazdagíthatja majd London könyvtárát.

–Még nem jött vissza senki, hogy elmesélje! – nevetett fel ismét Roni. Sníger Feketevár felé nézett, hogy lehetőleg minél több információt rögzítsen. A magas kőfalak mögül egyetlen egy, szintén kőből készült torony magasodott ki. Teteje lapos volt és sehol nem látszott rajta mozgás. Így azonban, hogy már rendelkezett némi információkkal ezekről a lényekről, egész más szemmel nézett az építményre.

–Elég értelmesek lehetnek, ha ilyen várost tudtak építeni.

–Az értelemben bele tartozik a másokkal szemben való viselkedés is – szólalt meg mérgesen a dínóvadász és megvetően köpött egyet Pacsi hátáról. – Ha ebből a szempontból nézem, nem többek, mint az állatok! – A londának el kellett ismernie, hogy van abban valami, amit a nő mond. Ismét eszébe jutottak a Rennes szigetén eltöltött idők. Ebben az értelemben a szupertechnikában élő tudós tündérek között is voltak állatok. És ez a dolog igazán szomorúnak tűnt.

–Lehet, hogy a seppiák között is vannak értelmesek, csak a többség elnyomja őket. Engem arra tanítottak, hogy ne ítéljek az előítéleteim alapján.

–Ezt magyarázd meg azoknak, akiknek hozzátartozói seppialakomák lettek!

–A világot megjobbitani szavakkal nem lehet! – mondta erre Sniger, és a nő úgy látszik egyet érthetett vele, mert már nem szólt semmit. Kikerültek pár cikászt és nyargaltak tovább délnyugatnak. Feketevár körvonalai hamarosan eltűntek mögöttük, de ezt egyikük sem sajnálta.

A reggeli, amit Herk készített, elégedettséggel töltötte el a két lányt is, hiszen a fiú nem csak a saját tudását használta fel az elkészítéséhez. Mindenesetre a nyúl sült nagyon ízlett mindhármuknak és még félre is tudtak tenni belőle a nap további részére.

–Keveset hallottam rólatok a hazámban – vallotta be Gliarang, miközben összepakolták a holmijukat.– De úgy látom, sokban hasonlítanak a népeink. Bár hozzá kell tennem azt is, hogy az Akadémián is láttam pár új dolgot.

–Azt mondják, hogy a hegyi tündérek lenézik a többi népet – mondta Csi-Pan.

–Úgy tanítják, hogy a többi lény alacsony származású és csak munkásnak alkalmazható – a lány szavaiból érezni lehetett, hogy most már nem ért teljesen egyet ezzel a nézettel. – Mikor Csi-Pant megláttam a skrajákkal küzdeni, akkor be kellett látnom, hogy nem csak a mi népünkben vannak ügyes harcosok. Persze Nerich kapitány is jól forgatja a fegyvert, meg a kalandorok is, de akkor még nem döbbsentem rá erre igazán.

–Szóval most már nem gondolod, hogy...

–Nem! – jelentette ki határozottan Gliarang, meg sem várva, hogy a barbár lány befejezze. –Azt hiszem nem jól tanítottak minket és ez nem jól van így! A mi népünk azonban kemény és nehezen befolyásolható.

–Azt hiszem, nehezebb dolog beismerni, hogyha tévedtünk, mint legyőzni valakit – jegyezte meg Csi-Pan elismerően.

–Ideje indulnunk! – közölte Herk, miután mindent összeszedtek. –Ha nem csálnak az érzékeim, hamarosan vendégeink lesznek!

Bár nem láthatták, mert a trükkmester jól elrejtőzött, Firibusz végig figyelemmel követte őket a sűrűből. Elégedetten vette tudomásul, hogy a hívatlan vendég irányt változtatott, bár annak nem örült igazán, hogy Csi-Pan és a tündérlány is vele tart. Először arra gondolt, hogy megpróbálja szétválasztani őket, annak ellenére, hogy a lány gyorsasága ismét lenyűgözte. Tudta, hogy Gliarang szökéséből még diplomáciai bonyodalmak is lehetnek. Aztán elhatározta, hogy segíti hazatérni a két barbár gyereket. Nem annyira jóságból, mint inkább azért, hogy megszabaduljon a varázslófiútól. Ez egy trükkmester számára a legfontosabb feladatok közé tartozott. De mivel nem maradhatott itt tovább és vissza kellett térnie a kastélyba, Csakrist bízta meg azzal a „nemes” feladattal, hogy kövesse és figyelje őket, sőt ha kell, védje is meg a szökevényeket.

A fiú először összevonta bozontos tekintetét, aztán vidám mosoly ült ki az arcára és bólintott. Hiszen Firibusz gyakorlatilag pár nap szabadságra küldte, ami igazán jó hír volt.

Így eshetett meg, annak ellenére, hogy Herk maradéktalanul eltüntette a nyomaikat, sőt hamis csapást is készített Csi-Pan útmutatásai alapján, mégis nemsokára társaságuk akadt. Csakris, ahogy mesterét biztos távolban tudta, olyannyira a gyerekek nyomába szegődött, hogy egyenesen csatlakozni akart hozzájuk.

Herk kicsit ijedten nézett hátra, amikor észrevette, hogy mögöttük egy zöld köpenyes, kócos hajú fiú rohan.

–De hiszen ez Csakris! – mondta vidáman Csi-Pan, mikor meglátta.

–Az a kótyagos erdei gyerek? –kérdezte Gliarang, aki már hallott a trükkmester tanítványról.

–Igen – bólintott Csi-Pan. –Nem tudom, mit kereshet itt. Állítólag néma és nem mutatkozhat senki előtt.

–Nem tud beszélni? – kérdezte csodálkozva Herk.

–Valahogy úgy – válaszolt Csi-Pan, aztán széles mosoly ült ki az arcára. Összenézett Herkkel és tudta, hogy mindketten ugyanarra gondoltak. A varázslófiú talán jóvátehetné, amit a természet elrontott.

–Talán, ha azt kívánnám..

–Ühümm – súgta a lány, de a trükkmester fiú akkor már oda is ért. Bár tisztában volt vele, hogy Herk varázsló, – és mint ilyen: ellenség – nem törődött ezzel. Gyerekes izgalommal mutogatta el nekik, hogy csatlakozni szeretne hozzájuk.

–Na, mi van? – kérdezte Csi-Pan Herktől. –Nem csinálod?

–Úgy látszik, ez nem sikerül.

–Ha csatlakozni akarsz hozzánk, akkor örömmel vesszük a társaságodat – jelentette ki Gliarang. Csakris erre bólintott és arcára határozott mosoly ült ki. Bizalmatlanul maga mögé nézett, mintha csak attól tartana, hogy Firibusz itt is a nyomában lesz, de a trükkmestertől most már nem kellett tartania.

–Szerintem a trinit Gátolt meg abban, amit akartál – mondta a tündérlány a varázslófiúhoz fordulva, de lehetőleg olyan halkán mondva, hogy Csakris ezt már ne hallja meg. –Majd gondoskodunk róla, hogy később sikerüljön! – Herk sejtette, hogy mire gondol, de nem egészen értette ezt a trinit históriát.

–Amikor azokkal a furcsa hullőkkel harcoltunk, akkor sem sikerült semmi – mondta.

–Ez nem jó hír – komorodott el Gliarang. –Csi-Pan és én ugyan jó harcosok vagyunk, de te mire mész a tudásod nélkül? – úgy látszik, hogy ezt már Csakris is meghallotta, ezért széles mosollyal magára mutatott, aztán egy pillanatra kifordította a köpenyét és bepillantást engedett a trükkmesterek széles kelléktárába. Voltak ott különféle zacskók, fiolák, dobónyilak, kötelek, zsinegek, meg még ki tudja miféle dolgok, aztán a fiú ismét bezárkózott, de a mosoly az arcán maradt.

–Firibusz trükkmesternek tanít ki téged – mondta részvétellel Csi-Pan, aki egyáltalán nem bízott ebben a bohóckodásban.

–Trükkmesternek? – kérdezte Herk, aki még sosem találkozott ezzel a szóval.

–Amolyan varázsló varázstudás nélkül – vonta meg a vállát Gliarang. Náluk nem voltak trükkmesterek és ő sem tartotta sokra azt a

hókuszt–pókuszt, amit eddig látott. Jobban bízott a kardjában, az íjában és az erejében.

–Szeretem az új dolgokat – lelkesedett Herk. – Majd este tanítasz, jó? – mondta Csakris felé fordulva, aki erre bólintott egyet és vidáman folytatták az utat. Most már négyen.

–Itt töltötték az éjszakát – mondta Goldinger a mező közepén talált kialudt tűzre mutatva.

–Nyulat ettek – tette hozzá Barc parancsnok. Mögötte An Vapet megnyalta a szája szélét, de nem szólt semmit.

–És kuszont, meg farkasdisznót tettek hozzá köretnek – jegyezte meg Nerich kapitány.

–Ezek nem sokat vacakoltak – mondta keserűen Smilard, végigfuttatva tekintetét az állatok maradványain.

–Jobb egy langorbellet jobban lenni – bólintott Medom.

–És mi akarunk segíteni nekik? – kérdezte Sahmat. – Lehet, hogy inkább mi szorulnánk majd az ő segítségükre. – Meg velük van egy varázsló is.

–Szép egy trió lehet – jegyezte meg Ixis. – Gondolom, hogy miféle varázslóról van szó.

–Igen? – kérdezte Medom. – Te tudsz valamit?

–Annyit biztosan, hogy gyerek az illető – mondta a lány. – Hallottam a parancsnokot és Goldingert beszélgetni.

–Véletlenül.. – gúnyolódott Sahmat.

–Hát..majdnem véletlenül – mondta kicsit elpirulva Ixis. – De Muland is velem volt!

–Ja! Az mindjárt más – mondta a herceg. – Szóval egy gyerek varázsló, akinek nem sok tudása van.

–Nem hinném, mert elbánt velük, akárhogy is csinálta – mondta most Muland.

–Akkor jobb, ha felkészülünk minden eshetőségre! – vélte Smilard.

Nem sokat maradtak a réten, hanem felszálltak hátasaikra és folytatták tovább az útjukat, ám az ösvény hirtelen északnyugatról nyugat felé kanyarodott.

–Furcsa – mondta Goldinger és lefékezte rhabdodonját. – Én a helyükben nem ebbe az irányba mentem volna.

–Úgyis tudják, hogy a nyomukban vagyunk! – mondta Sahmat. – Csodálnám, ha nem valami tévútra vezetnének minket.

–De Csakris nyomai továbbra is északnyugatra vezetnek.
–Csakris is velük van? – csodálkozott Ixis.
–Firibusz is velük volt, de úgy látszik, ő már visszafordult. Remélem Shrak elmeséli neki, hogy mi történt.
–Akkor itt valami tényleg furcsa – mondta Ixis.
–Lehet, hogy a fiú eléjük akart vágni – gondolkodott hangosan Gyurkina, akinek eddig alig hallották a hangját. – Ez esetben nekünk is rövidebb, ha Csakris nyomait követjük!
–Jó a logikád – mondta elismerően Goldinger. – Kövessük hát az ifjú trükk mestert. Gyurkina csak jobban ismeri az észjárását!
–Ritkán volt hozzá szerencsém – felelte a lány. – De én a helyében kihallgattam volna őket és elébük vágnék. Minek fölöslegesen kerülni, ha nem muszáj!
–Akkor ne várákóztassuk őket tovább! – intett a kalandor és ügetésre ösztökélte hátasát.
–Csapdába csalnak minket és mind itt fogunk meghalni! – suttozta Medom Smilardnak, lehetőleg úgy, hogy Muland meghallja. A lány kicsit elsápadt és indult előre, hogy elmesélje Ixisnek, amit hallott. Medom arcára egy pillanatig gúnyos mosoly ült ki, ám a következő pillanatban iszonyatos viszketés fogta el a nyakánál. Ahogy hátra fordult, látta, hogy Gyurkina van mögötte.
–Ennyit a csapdákról – közölte a lány és Medom képébe vigyorgott.
–Hé! – kiabálta a herceg. – Én csak vicceltem! De a tied nem jó vicc! Irtózatosan viszkét!
–Szerintem a te vicceid sem túl jók! – mondta most már mérgesen a trükkmester lány. – Most inkább össze kellene fognunk, semmint egymásnak keresztbe tenni!
–És ezt éppen te mondod? – vakarózott vadul Medom. – Ez felér egy gyilkossági kísérlettel!
–Vannak ennél sokkal kellemetlenebb trükkjeim is – vont a meg a vállát Gyurkina és ő is előre dinogolt a többiekhez.
–Kezd elegendem lenni ebből a perszónából! – morogta a herceg.
–A szerelem első jelei – mosolygott el most Smilard, törlesztve Medom eddigi gúnyolódásait.
–Hát már te is ellenem vagy? – kérdezte a másik.
–Dehogy! – nyugtatta meg a glaul. – De rajtatok tartom a szemem!

Máros bácsi elővezette a lepkét, miközben Darger és Shrak követték. A fekete állat valóban szelídebb lett és mindenben szót fogadott az istállómasternek.

–Kényes jószágok ezek – jegyezte meg Máros bácsi. – Csak éjszaka célszerű velük repülni, vagy hajnalban és szürkületkor. Ezért nem repülnek vele a manók! Ők nem látnak a sötétben, mint a yattok. De azért így is hasznát vesszük. Gyere fiam, ül fel ebbe a nyeregbe! Magam készítettem.

Darger kicsit bizalmatlan volt az állattal, de amíg a férfi fogta a gyeplőt, addig nem izgult túlságosan. Shrak felsegítette a lepkére és segített neki becsatolni a biztonsági övet is.

–Így már nem eshetsz le – mondta az öreg. – Most gyakorlunk egy kicsit itt a földön. Ha jobboldalt húzod meg a kantárt, jobbra fog nézni és arra is megy. Ha balra, akkor arra. Csak a kettőt egyszerre ne húzd, mert akkor felrepül!

Darger óvatosan kezdett a kormányzáshoz és a lepke valóban kezes báránként követte a mozdulatait. Pár kört írtak le az udvarban, azután, mikor már kezdett sötétedni, az istállómaster kioldotta a kantárt.

–És most próbálj meg felszállni vele! Ha mindkettő gyeplőt meghúzod, fellibben! Kicsit rázós utazás, de jól oda vagy kötve!

–Micsoda? – szólalt meg ijedten a manófiú, és abban a pillanatban önkéntelenül is rántott egyet a gyeplőn. A lepke máris a magasba röppent, mit sem törődve a hátán ordító Dargerrel. A manógyerek arca teljesen elsápadt, de közben folyamatosan kiabált félelmében. A lepke föl-le libbent alatta, ami annyira furcsa volt számára, hogy a gyomra teljesen felkavarodott. Később még az ordítást is abbahagyta. Olyan erősen szorította a gyeplőt, hogy ezzel hatását önkéntelenül is még magasabb szárnyalásra ösztökélte. Aztán egyszer csak valóban hánynia kellett, s hogy ne saját magát rondítsa össze, oldalra hajolt. A lepke ekkor fordulatot vett a levegőben és a gyeplő lazulásával együtt lejjebb is ereszkedett.

–Egész jól csinálja – jegyezte meg a földön Shrak, miután már nem hallotta Darger ordítását.

–Még azért van mit gyakorolnia! – mondta Máros bácsi, ám figyelmüket most elterelte, hogy Firibusz érkezett meg rohanva az erdőtől.

–Ti mit csináltok itt? – kérdezte szemrehányóan. – És hol vannak a gyerekek? Most éppen a vacsoraasztalnál kellene ülniük! – Shraknak hirtelen a fejébe szállt a vér és csak a büntudata tartotta vissza attól, hogy rendre utasítsa a trükkmestert.

–A gyerekek éppen Csi-Pan és Gliarang nyomába szegődtek. Ugyanis hír jött a királytól, hogy a Liga támadásba lendült és valószínűleg az Akadémia lesz az egyik célpontja. Éppen ezért nem lett volna helyes, hogy külön menjenek a két lány után.

–Kit érdekel az a két fruska! – csattant fel a trükkmester. – Csakris különben is a nyomukban van, úgyhogy túl nagy bajuk nem eshet. Csi-Pan meg tudja védeni magát és a varázslófiú is el tudott bánni egy trükkmesterrel meg egy kalandorral! – kiabált az Állattal a férfi mérgesen, aki most nem szólt vissza, csupán az ökleit szorította össze. – Phopal ránk bízta a herceget és többi gyereket! Nekik nem eshet bántódásuk! Gyerünk utánuk! Vissza kell hoznunk őket! – Ez a parancsolgatás már végképp sok volt Shraknak.

–Nekem ne dirigáljon egy nagyképű, nagyszájú trükkmester! – kiabálta most vissza kivörösödött fejjel. – Én a magam ura vagyok, és itt hagyom az egész bagázst, ha ez valakinek nem tetszik!

–Ahogy akarod! – felelte Firibusz mérgesen, de már nem kiabálva. – A kalandorokkal éppen ez a baj! Nincs bennük felelősségérzet. Hadd pusztuljanak ott, mit számít neked!

–Goldinger velük van a két katonával – vágott vissza az Állat. – Nagyobb biztonságban vannak, mint itt!

Firibusz éppen mondani akart valami velőset, mikor valami a nyakába csurrant. Nem volt éppenséggel túl jó szaga.

–Mi ez? – ordította és felfelé nézett. Aztán rögtön hasra is vetette magát, mert egy fekete árny suhant el a feje fölött.

–A pilótánk – mondta Shrak és az előbbi mérgét most valahogy vidámság váltotta fel. – Ő fogja megtalálni a szökevényeket! – aztán inkább elfordult, hogy ne nevéssen a trükkmesterrel szemben. Firibusz szitkozódva próbált megszabadulni Darger vacsorájának bűzlő maradványtól.

Roni és Sníger egy nagyobb páfrányos mögül kémleltek ki. Előttük egy domb magasodott, a közepén jókora nyílással, mely a föld alá vezetett. Négy hatalmas, páncélos hüllő örködött a bejáratnál.

–Kron d elbukott – mondta mérge sen a dínó vadász.
–A talpákkal nem olyan könnyű elbánni – mondta Sníger. –De az is biztos, hogy a tündé reket ide hozták.
–Nem lesz könnyű kiszabadítani őket!
–Megvannak a módszereim – felelte erre a londa és előhúzott egy kis üveget. – Egy trükkmesternek széles a kelléktára.
–Mi ez? – kérdezte a nő.
–Kábító gáz fejlődik belőle. Csak arra kell ügyelnünk, hogy mi ne szívjuk be!
–És gondolod, hogy hatással lesz ezekre a bestiákra?
–Mindenesetre kipróbáljuk. Vajon hányan lehetnek?
–Az örökön kívül több tucat is elfér Talpa Mord¹⁷ üregeiben. Ha elkábítod a hüllőket, a tündérek is kifekszenek!
–Őket ki tudjuk hozni!
–Pacsi gyorsabban kihozza őket, semmint kettőt pislognának!
–Akkor ne várassuk őket tovább!

¹⁷ Kron d barbár elnevezése.

X.fejezet LESZÁMOLÁS

Csak egy pukkanó hang hallatszott. Ennyi jutott el a homoszaursz örök tudatáig, azután kába álomba merültek. Kesernyés szagú sárga gáz terült szét a dombon, mely fölött valaha fedett bejárat állt, s szivárgott egyre beljebb Kront barlangjárataiba. Az elvágódó örök csörömpölő zajára újabb hullók jelentek meg, majd ők is kábultan dőltek el. Sníger és Roni mindezt biztos távolból figyelték.

–Ez aztán hatásos szer – mondta elismerően a nő.

–Teljesen elkábítja őket, de nem hálnak meg. Erre az esetre pont ideális – felelte a londa. – Nem minden lény ellen hatásos, de most bevált. A légző és a keringési szervrendszer tovább működik.

–Mikor mehetünk közelebb?

–Pár órát várnunk kell, az biztos. Jobban tesszük, ha pihenünk, míg a hold a negyedik ívébe ér. Igen kellemetlen lenne tehetetlenül végignézni, hogy a szörnyek hogyan fognak el.

–Ez azt jelenti, hogy a dinoszaurszok maguknál vannak, csak mozogni nem tudnak? – csodálkozott Roni.

–Igen, legalábbis egy bizonyos mértékig – felelte Sníger. – Ugye nem azt fontolgattad, hogy megölöd őket?

–Furcsa, de éppen azon tűnődtem, hogy képtelen lennék megölni egy ilyen bestiát, amikor teljesen védtelen.

–Illúziók! Az ember végzetei – mondta a londa. – Az a baj, hogy jelen esetben nem ismerjük és nem is ismerhetjük a valóságot. Hol a határ ember és állat között?

–Erre tőlem várod a választ? – kérdezte Roni kicsi éllel a hangjában.

–Ha megmondod, hol a határ az élő és az élettelen, az értelmes és az értelem nélküli között, akkor én is válaszolhatok. De áruld el, te megölnéd őket?

–Van-e jogom ítékezni, ha ezek a lények többek, mint állatok?

–Tehát te sem – bólintott Roni. – Pedig minden érv arra mutat, hogy meg kellene ölni őket.

Most a földön ültek, miközben Pacsi és Sníger rhabdodonja – melyet Szelesnek nevezett el – a közelben pihentek és valamilyen növényen rágódtak. Roni is a szájába vett egy darab szárított húst és szemeivel a csillagokat pásztázta.

–Gyönyörű, ugye? – kérdezte a londa, aki szintén alig tudott betelni a tiszta sötétségben sziporkázó apró fénypontok látványával. –Ismered a csillagokat?

–Nem – felelte komoran a dínóvadász. – Nem ismerem, csak szeretem. Olyan megnyugtató a fényük. Ziad is kerek most, mint akkor, amikor... –hangja elhalkult. Régi emlékek törtek elő, amiket nem akart feltárni egy másik ember előtt. Sníger nem szólalt meg. Ő egy lányra gondolt. Egy lányra, messze nyugatra, Rennes szigetén. Tudta, hogy ő is ugyanezek alatt a csillagok alatt áll, s talán még találkozni fognak. Ha nem itt Gendoron, akkor valahol máshol.

Emlékek: Rennes – egy hatalmas város, pártok, intrikák, divat, korrupció, megfélemlítés és technikai csodák. Griwana maradni akart, Sníger pedig menni. Útjuk kettévált, de emlékeik megmaradtak. Fájón és mégis gyönyörűen. Sokaknak ennyi sem jutott a szerelemből. Sziporkázón, mint Gendor egén a csillagok. Hol felizzanak, hol elhalványulnak, de mindig ott ragyognak, mint az emlékek az emberi elmében.

–Ne menj! – kéri a lány, s mélyen a szemébe néz.

–Londa vagyok – feleli a férfi. – Míg élek, hajt a vágy a tudás iránt. Testben itt vagyok ugyan, de lélekben már máshol. Valami hajt belülről. Nem véletlen, hogy a rendem tagjai nem nőszülnek. Tudnál-e várni, míg évek múltán visszatérek? Tudnál-e bizonytalanságban élni, míg távol vagyok és lehet, hogy már nem is az élők között?

A lány erre lehajtotta a fejét és egy könnycsepp gördült le az arcán. Sníger megsimogatta aranylón fénylő haját, majd magához vonta. Fölöttük a komor és sötét éjszakában lüktetve ragyogtak a csillagok. Mint az emberi szív dobbanásai az emlékek súlya alatt.

A hosszú asztal a királyi ebédlőben most díszesen volt terítve. Phopal meghívót küldött minden jelentősebb embernek Paldinban. Glaulok, glaulák, udvari tisztviselők mind jelen voltak. Phopal mellett Horane nyugtalanul figyelte az embereket. A király nem volt hajlandó semmit elárulni neki és ez bosszantotta. Valami ármányra készültek azzal a furcsa lovaggal.

Mivel Firibusz trükmester nem volt itt, Aldin, udvari varázsló kék talárjában várakozásteljesen ült a király mellett. A lovag még nem érkezett meg, úgyhogy mindannyian falatoztak és társalogtak. A gyűlés célját senkivel sem közölték, csupán annyit tudtak, hogy az

egész országot érintő kérdésben kell sürgősen a várba jönniük. A király valahogy túlságosan feszült volt és keveset beszélt. Szüntelenül az ajtót leste, de a Denevér lovag csak nem jött.

–Nem értem, hogy mire jó ez az egész? – mondta Horane tettetett haraggal.

–Hamarosan kiderül...remélem – mondta komoran az uralkodó. – Én sem tudok sokkal többet, mint te.

Bár az asztal körül folyamatosan ment a társalgás, a teremben ülők többsége láthatóan izgatott volt. Évek óta nem hívtak össze nagygyűlést, pláne ilyen sürgősséggel, hiszen a legtöbben aznap reggel kapták meg a guznikokkal postázott üzeneteket.

Aztán végre feltárult az ajtó és a Denevér lovag lépett be rajta. Kicsit megviseltnek és fáradtnak tűnt, de miután fejét meghajtva köszönt a királynak és a vendégeknek, elindult az ülőhelye felé. Többen csodálkozva figyelték, hogy mit keres itt, hiszen a nagygyűlésekre sosem volt hivatalos. A férfi most nem viselt páncélt, hanem csak egy díszes bőrruhát, melyen a hegyi tündérek nyelvén volt valamilyen felirat. Egyedül Aldin tekintete volt riadt és hitetlenkedő. A lovagból valami olyan érzés áradt felé, amit nagyon régóta nem érzett.

Phopal felemelte a kezét, jelezvén, hogy csendet kér és szólni akar. Miután a társaság elcsöndesedett és a lovag is helyet foglalt Horane mellett, a király végre megszólalt.

–Sötét idők járnak Gendoron, hiszen mindenki hallott már a háborúról, amit Nhuúl folytat. De nem emiatt kérettelek benneteket, bár lehetséges, hogy az az idő is hamarosan eljön. Talán mindannyian értesültek már a Fekete Ligáról – az asztalnál ülők között most halk pusmogás támadt, de jól látszott, hogy tisztában vannak a dolog mibenlétével. A lovag szúrós tekintete az asztalnál ülőket pásztázta. Aldin szemei összeszűkültek, keze a talárja alá csúszott, de más érzelmet nem árult el. A király folytatta.

–Két nappal ezelőtt elrabolták a feleségemet, hogy váltságul kiszabadítsák a liga egyik vezetőjét; Nick'O Tinát, a boszorkányt. A küzdelemben egy másik ligafőnök is meghalt, egy bizonyos Mandegen nevű, akiről kiderült, hogy a királyi testőrség tagja volt Markin álnéven. Azonban a bűnszervezet többi tagját továbbra is keressük, mivel pénzt hajtanak be a népen, cserébe, hogy megvédjék az embereket saját maguktól. – Ezután a lovagra nézett és bólintott a

fejével. A férfi erre felállt. Hangja mély volt és komor. Mindannyian érezték, hogy ennek az embernek hatalma van, de ezt nem tudták igazán mire vélni.

–Egy kis nyomozást folytattam a napom eddigi részében és bár nem tudtam meg mindent, mégis éppen elég információm van ahhoz, hogy leleplezhessem a liga vezetőit.

–Évek óta nyomozunk, mégsem jutottunk semmilyen eredményre! – szólalt meg most váratlanul Aldin. Szemei villámokat szórtak. – Honnan tudnál te többet, mint mi?

–Nem csodálom, hogy nem jutottatok eredményre, hiszen maga ellen nem dolgozhat az ember! – mondta élesen a lovag.

–Miket beszélsz? – hördült fel a varázsló. – Ki vagy te tulajdonképpen, hogy ilyen koholt vádakkal illetsz engem? – a varázsló ekkor felállt, szeme felizzott, alakja fenyegetővé vált. Ugyanekkor Phopal is megszorította a kardját, s testét kék fény vette körül. Ekkor a keze önálló életre kelt. Mintha valami más erő mozgatná a karját és a kard hirtelen a magasba lendült. Aldin erre felkiáltott és hátralépett. Phopal csodálkozva nézett rá. A kard csapásra készen magasodott fölöttük, de még nem sújtott le.

–Te voltál? – kérdezte hitetlenül. – Hiszen apám azért hívott az országba, hogy segíts neki!

A varázsló arca elsötétült. Nem szólt, tekintete az asztalnál ülőkre siklott, mintegy segítséget kérve. A kard fénye olyan erővel ragyogott rá, hogy képtelen volt varázsolni. Pillanatnyi feszült csönd után Mharat glaul állt fel.

–Lehet, hogy nagy a hatalmad király, mert van egy kardod, ami megvéd a varázslóktól, de ellenem ez mit sem segít. Tedd el azt a fegyvert, amíg nem késő. Ha Aldinnak baja esik, mindannyitokkal végzek! – a király mozdulatlanul állt, kezében a karddal. Próbálta visszafogni a pengét, mert nem tudta, hogy Mharat mire akar kilyukadni, de ez most sok erőfeszítésébe került. A glaul folytatta: – Megtarthattad volna a hatalmadat, ha nem ártod bele magad a Liga dolgába, de most már nincs mit tenni. Az új langorbelek nevében én, Mharat glaulja, átveszem Paldin kormányzását.

Az asztalnál ülők felhördültek ekkora felségsértés hallatán. Többségük csodálkozó és ijedt arcot vágott. Drach és Ixor glaul, akik egymás mellett ültek, most tiltakozva álltak fel, hogy közbelépjenek, ha a királyt bármilyen inzultus érné. Phopalt különösen

megnyugtatta, hogy Drach mellette áll, hiszen ő volt a legnagyobb hatalmú a glaulok között. Mivel a király továbbra sem volt képes letenni a kardot, a langorbel támadásba lendült volna, ám a denevér lovag hangja megállította:

–A kizsákmányolás és elnyomás ideje lejárt Mharat! A varázslóval a Mrill penge elbánik, de veled én magam végzek!

–Ki vagy te? – nevetett fel a glaul, aki most a lovag felé fordult. – Egy szálnalmas kotnyeales alak!

–Annál azért egy kicsit több! – a válasz közben a hangja felerősödött. Felemelt kezére a férfi megbénult, bár éppen halálos támadásba lendült volna. A lovag szeme vörösen felizzott, arca hirtelen megöregedett és félelmetessé vált. Kezéből villám csapott elő, mire Mharat glaulja holtan rogyott a földre. Aldin elképedve nézett rá:

–De hiszen te... – nem folytatta, mert Phopal előrelépett, a lovag pedig térdre rogyott. Aldin, kihasználva a másodpercnyi szünetet, megpróbált az ajtó felé menekülni. Drach glaul azonban kitette a lábát és a varázsló nagyot hasalt a földön. Phopal ismét a sarkában volt és a kéken izzó penge ismét lesújtani készült. Valahonnan távolból, mintha nem is a teremből jönne, a lovag hangja hallatszott:

–Ha vissza tudod tartani a Mrillt, még ne öld meg! – De a penge ekkor már lecsapott, s Aldin velőtrázó sikollyal adta ki a lelkét. A teremre egy pillanatig egy sötét árny borult, s mindenkit félelem fogott el. Aztán a sötétség a következő pillanatban tovatűnt, s a társaság fellélegezhetett.

Phopal kezében a penge még mindig izzott, s a király most a lovag felé fordult.

–Jobb, hogy most meghalt, mert különben sokáig sínylődhetett volna a börtönében.

–Talán néhány dolgot még elárulhatott volna – nyögte a lovag. Az arca még mindig torz volt, de minden erejét összeszedve feltápáskodott. – Gyorsan adjatok valamit, ami trinitből van, mert nem lesz jó vége! Minden erőmet kivette a varázslat és nem tudok uralkodni rajtuk!

Ekkor Horane állt fel, s lecsatolta derekáról a díszes övet, amit még Phopal vetetett fel vele a vacsora előtt.

–Köszönöm – sóhajtott a Denevér lovag, s derekára csatolta az övet, ami kicsit elütött ugyan a ruházatától, de az arca egy pillanat alatt kisimult és megnyugodott.

–Most már igazán elárulhatnád, hogy ki vagy tulajdonképpen – mondta a király, miközben Mharat és Aldin maradványait szolgálk vitték ki a teremből. – Azt hiszem, hogy sokan kíváncsiak lennének rá.

–Hm.. – mondta erre a férfi és leült. – Hogy ki vagyok, azt jobb, ha nem árulom el, mégis fontos, hogy megtudjatok néhány dolgot. – Itt kis szünetet tartott és megvárta, míg a király – némi erőfeszítéssel – hüvelyébe dugja a még mindig izzó pengét, mely mintha most a lovag ellen akart volna fordulni, jóllehet ő jóval távolabb állt tőle, mint Aldin. A teremben feszült csend uralkodott és minden szem a lovagra irányult, akinek arca most ismét megöregedett, miközben szemei a múlt mélységeibe merültek.

–Bár most már mindannyian tudjátok, hogy varázserőm van, tisztában kell lennetek vele, hogy ezen az erőn nem könnyű uralkodni. Valaha hét Mágus élt Gendoron, akik azért idézték meg a démonjaikat, hogy hatalmuk legyen. Azonban több démon jött, mint ahányat szerettek volna, s ezek a démonok másokat is megfertőztek. A varázslók többségébe egy, de néhányba kettő is jutott. Aki meghalt, annak a démonja megint új gazdát keresett. Többnyire újszülöttet, de előfordult már az is, hogy felnőttet, ha annak adottságai megfelelőek voltak. A mágusok hét demont fogadtak be. Egy a tér, egy az átváltoztatás, egy a tűz, egy az átváltozás, egy az átkok, egy a tudat és egy pedig a szer. A démonok hatalma és ereje azonban örületbe kergeti gazdájukat, aki egyre kevésbé képes uralkodni rajtuk. – Itt mélyet sóhajtott, végigfuttatta tekintetét a néma és elképedt társaságon és egy halvány, szomorú mosoly futott át az ajkain. – Egy védelem van csak e démonok ellen. Egy nagy erejű angyal hagyta itt nekünk, aki a bolygón levő fémek egy részéből trinitet készített, hogy használjuk és védekezzünk a varázslók ellen. Ha nem lenne rajtam ez a trinit öv, magam sem tudnék uralkodni a démonja.... démonomon. Talán megértitek most már, hogy miért kell tartózkodnotok a mágiától és annak minden üzőjétől. Betegek és túlvilági erőkkel fertőzöttek vagyunk, kiknek ereje és hatalma kiszámíthatatlan. És még a trinit sem tud megvédeni a mágusoktól. – Itt ismét kis szünetet tartott, arcára a régi emlékek hatására egy pillanatig harag ült ki. – Miután a hét mágus megszerezte tudását, megalapították a Hét Mágus Tanácsát egy toronyban, ahol az idézés történt. Ez a torony a keleti pusztaságban

emelkedik. Már nagyon régóta üres és lakatlan. A hét mágus között a démonok miatt hamar viszály tört ki. Nemsokára már csak öten voltak itt délen: Nhuúl, Hyojj, Gulmon, Dradon és Dirlain. Kettő meghalt, egy pedig eltűnt, s ma sem tudjuk hol van. Az ő hatalmuk nagyon nagy, de nem végtelen. Energiájuk véges, ezért másokat használnak maguk helyett. A gonoszság azonban egyre jobban elhatalmasodik rajtuk, ami miatt a világ ellen fordulnak. Egy reményünk van csak: A Névtelenek rendje, kikben olyan erős a szeretet, hogy rajtuk nem fog semmilyen varázslat. Nekik akár az a hatalom is megadatott, hogy visszaküldjék ezeket a démonokat a másik világra. A háború most hát főleg ezért folyik: minden Névtelent el akarnak pusztítani, hogy ne szállhasson szembe velük senki.

A lovag itt lehajtotta a fejét és befejezte, amit mondani akart.

–De hát a Névteleneket küldjük hadba a mágusok és varázslók ellen?
– kérdezte Drach glaul.

–A Névteleneket nem lehet hadba küldeni – vonta össze szemöldökét a lovag. – Lehetnek elképzeléseitek arról, hogy a szeretet hogyan működik, de még közel sem kerülnétek az igazsághoz. Most az egyetlen lehetőségetek, hogy vártok és reménykedtek. A mágusok egymás ellen is harcolnak. Mindegyik fél a másiktól, ezért a végén csak egy maradhat. A szeretet útjai kifürkészhetetlenek.

–Már elkezdtek az ország határainak megerősítését – mondta a király. – Mit tehetünk még?

–Csak várjatok és figyeljetek! Legyetek készenlétben és élvezzétek a békét, amíg még lehet. De őrizkedjete a mágiától! A Liga maradványait pedig minden faluban és városban fel kell számolni! Mindenütt ott vannak, de a négyfejű sárkány immár fejetlen. Nem gyengítheti belső viszály az országot, mikor ideér a vihar! Ebben a munkában minden glaulnak dolga van! Még azoknak is, akik félelemből engedelmeskedtek a Liga vezetőinek. Ne feledje senki közületek! Ha kell visszatérek és a bűnösök úgy végzik, mint ez a kettő itt az előbb! Még ha langorbel, vagy varázsló is az illető! – A lovag alakja ekkor felizzott és nyomtalanul eltűnt. Az asztalnál ülők felhördültek, majd hangos társalgás indult meg a teendőkről. Az evésre immár senki sem gondolt. Az pedig senkinek nem jutott eszébe, hogy a férfi hogyan tűnhetett el egy trinitből készült övvel a derekán. Márpedig erről sok mindenre rájöhettek volna. Egyedül a

király nézett némán maga elé. Az ő figyelmét ez nem kerülte el, de rossz érzései is voltak miatta. Kardjának fénye pedig lassan kezdett elhalványodni.

Sníger és Roni óvatosan indultak el Krond szétrombolt bejárata felé. A gáz nem oltotta el a fáklyákat, ezért elég jól láttak. Mindenfelé megbénult hüllők feküdtek. A londa közelebb ment egyhez. Kába szemében ijedtség volt és ez megdöbbenetette a férfit. Mozdulni alig tudtak. Az is inkább valamiféle rángatózásnak tűnt.

–Furcsa, hogy ilyen gyenge térlátással hogyan képesek páncélzatot készíteni – suttogetta a londa.

–Arra gondolsz, hogy oldalt van a szemük? – kérdezett vissza a dinóvadász.

–Igen. Ahogy elnézem, maximum öt, vagy tíz fokos lehet a két szem átfedése, ami nagyon kevés.

–Inkább a tündéreket keressük, mint filozofáljunk! – mondta a nő.

–Már nem érezni a keserű szagot, úgyhogy beljebb mehetünk! Nem tudom megölni őket. Így nem! – csóválta meg fejét Sníger és követte a dinóvadászt. A város bejárata egy jókora, vakondtúrásra emlékeztető domb közepén nyílt. Innen vezetett le egy széles, alaposan döngölt út a mélybe. Most már nem védte meg semmi az esőtől.

Ahogy lefelé haladtak, a fehér sólyom vijjogással jelezte nemtetszését. Sníger felemelte a kezét, hogy elengedje.

–Menj csak! Ez a földalatti világ nem neked való! És figyelmeztess minket, ha ellenség közeledik!

Lassan ballagtak lefelé. Bár a dinóvadász nem szólt, elismerő arckifejezésén látszott, hogy elképesztette a gáz hatóereje. Itt is fáklyák világították meg az utat. Aztán kitárult előttük Krond főcsarnoka, ahonnan sok-sok járat indult a föld alá, a sötétségbe. A tágas tér közepén egy teljesen lerágott dinoszaurusz csontváz feküdt és a levegőt rothadó szag töltötte el.

–Sietnünk kell – közölte Sníger. – Még érzem a gázt a levegőben! Nem sok időnk van keresgélni, vagy mi is itt maradunk!

–Ott van egy ketrec! – mondta Roni, s elindult a csarnok oldala felé, ahol durván öntött anyagból készült vasrács állt – üresen.

–Itt voltak, az biztos! – mondta Sníger. Ez itt az egyik tündér vére a ketrec aljában.

–Mi különbözteti meg az alvadt tündérvért a hullőkétől?

–A mellette levő rongydarab és egypár hajszál – mosolyodott el a londa, majd felállt. – Induljunk! Már így is túl sok időt veszítettünk. Szinte biztos, hogy tovább vitték őket.

Elindultak a kijárat felé. Mindketten érezték, hogy már nehezebb a járás és ezért egyre jobban igyekeztek. Már majdnem kiértek, mikor maguk előtt egy magas férfialakot vettek észre. Vállán Leanon sólymával.

–Zang Yar! – mondta Roni, bár szavai inkább nyögésre hasonlítottak. – Te mit keresel itt?

A négytagú csapat gyorsan haladt, de tisztában voltak vele, hogy ha követőik a nyomukban járnak, akkor gyalogszerrel nem jutnak messzire. Csakris és Herk nem bírta olyan jól a gyaloglást, mint a két lány.

–Van egy gyorsabb módszer is a haladásra – mondta Herk, miközben megpihentek egy jókora tölgyfa alatt.

–Éspedig? – nézett rá kérdően Gliarang.

–Mondjuk, kívánnék ide egy nagyobb hátas állatot. Például egy moschopst.

–Azok a hullők lassabbak, mint mi gyalogszerrel! – mondta Csi-Pan.

–Ha valóban szeretnéd, hogy gyorsabban haladjunk, akkor változtasd át valamelyikünket!

–Igazad lehet – mondta Herk. –De nem tudom, hogy mikor fog az illető visszaváltozni...

–Csakris elővesz valami trinitet és már kész is vagyunk – mondta Gliarang türelmetlenül. – Engem változtass át!

–Nem! – szólt közbe a barbár lány. – Én gyorsabb vagyok, ezt be kell látnod. Az a legszerencsésebb, ha én változom át valamivé. Mondjuk, egy sárkány nem lenne rossz. Akkor gyorsan haladhatnánk.

–És ha pont a levegőben változol vissza? – kérdezte Gliarang, aki mindhármuk közül a legjózanabbul gondolkodott.

Ekkor vették észre, hogy Csakris hadonászik a kezével. Látszott, hogy mondani akar valamit, de mivel nem tudott beszélni, mutogatni kezdett. A többiek azonban nem ismerték azt a jelbeszédet, amit a fiú Firibusszal használt, ezért nem értették, hogy mit akar.

A fiú erre megpróbált utánozni valamilyen állatot, s végül arra a következtetésre jutottak, hogy egy moschopsról van szó. Csakris erre elvigyorodott és Csi-Panra mutatva jelezte, hogy ő elég gyors lenne, még így is. Herk bizonytalanul ránézett a lányra.

–Na, mi lesz! Csinálod már? – szölt rá a barbár lány, bár volt némi aggodalom a hangjában. Herk behunyta a szemét. Kezét Csi-Pan felé nyújtotta, akinek alakja és ruhája most felizzott és egy furcsa, nagytestű hüllő jelent meg előttük. A moschops most megrázkódott. Nagy, barnás teste, hosszú nyaka bizonytalanul mozgott, mivel a lány öltözéke és felszerelése is vele változott, elég furcsán nézett ki. Egy felöltöztetett moschops. Fejét lehajtotta hozzájuk és megengedte, hogy mindhárman rákapaszkodjanak. Aztán miután mindannyian találtak fogódzót, megindult. Eleinte bizonytalanul de moschopstól szokatlanul gyorsan, majd egyre határozottabb léptekkel.

Nem messze tőlük egy dínópásztor őrizte a nyáját és csodálkozva nézte a furcsa jelenséget. Hatalmas testű hüllő robogott elő a közeli bozótosból, majd vágatott tovább nem messze tőle, északnyugat felé. A hátán három gyerek. A moschops lába alatt dübörgött a föld és az ember ijedtében a földhöz lapult, lycaenopsa pedig vinnyogva kuporodott mellé.

–Láttál már ilyent Pancsi? – kérdezte a férfi az állattól, miközben feltápáskodott. Már ezek az óriás hüllők is begolyóznak. Úgy rohangálnak, mint egy rhabdodon. Én a király helyében betiltanám ezeket a hátasokat. Közveszélyesen közlekednek! És ezek a mai fiatalok még fel is öltöztetik őket. Hová lesz így a világ?

XI. fejezet NYUGATI ERDŐ

A kis csapat viszonylag nyugodt éjszakát tudhatott a magáénak. Bár Csi-Pan – aki napnyugtakor visszanyerte eredeti alakját – és Gliarang végigaludta az éjszakát, Herk és Csakris sokáig szórakoztatták egymást. A trükkmester növendék a barbár fiút taníttatta kötözési fogásokra, Herk pedig sorra csigákká varázsolta a rájuk támadó kuszonokat és farkasokat. Ezeket aztán Csakrissal egy kis üvegbe gyűjtötték össze. Csak akkor történt egy kis galiba, mikor Csakris trinit medálja hozzáért az egyik állathoz, s az abban a pillanatban visszaváltozott. Szerencsére a farkas annyira meg volt zavarodva, hogy nyüsztelve iszkolt el.

–Ez jó trükk! – vigyorgott Herk. –Így hatékony bombát lehetne készíteni! Csak ki kell találni, hogy az eldobott csigák trinnel találkozzanak és már jön is elő a semmiből a sok kuszon és farkas.

Csakris lelkesen bólogatott. Mire a nap sugarai előbújtak, el is készült az első prototípus. Egy üres üvegbe tett csigát papírlappal választottak el a trinit darabkától. Csakris ügyesen úgy hajította el a szerkezetet, hogy az pörögjön a levegőben és ettől a válaszfal elmozdult, miközben a trinit a csigára esett. Az üveg széttört a földön, majd egy riadt kuszon jelent meg a helyén, mely azon nyomban be is menekült az erdőbe.

–Ti mit csináltok itt? – kérdezte tőlük karba font kézzel Csi-Pan, aki éppen az imént ébredt.

–Egy új találmány – közölte elégedetten vigyorogva Herk. –Kuszon bomba! Zseniális. De készítünk majd mindenfélét és lesz nagy riadalom! – Csakris úgy kuncogott, hogy a szája elé tette a kezét. Mintha csak attól tartott volna, hogy Firibusz észreveszi, milyen jól szórakozik.

Nemsokára ismét úton voltak. Csi-Pan sebesen haladt északnyugat felé és most már nem találkoztak senkivel. Az út ösvénnyé keskenyedett és a gondozott mezőket burjánzó bozótos foglalta el. A szúrós cserjésben a nagytestű hulló nem akart továbbmenni.

–Jobb, ha visszaváltoztatjuk, és gyalog megyünk tovább. Ez már nem egy moschopsnak való terep.

–Igazad van – bólintott Herk, majd elkezdett lemászni a lányról. Csakris szerencsétlen módon leszállás előtt hasra fordult és a medálja a dinoszaurszhoz ért. A varázslat abban a pillanatban megszűnt, mire ők a bozótosba estek.

–Mi a csuda történt? – kérdezte felháborodva Gliarang.

–Nem én voltam! – mentegetőzött Herk és kiszabadította magát a tövisek közül.

–Szerintem Csakris volt – mosolygott Csi-Pan, aki most murisnak találta, ahogy a többiek előkészülődtek. – Sajnálom, de ez már nem nekem való út. ... Már úgy értem a moschops formámnak. Egy darabig gyalog megyünk tovább.

–Semmi baj – felelte Gliarang, bár látszott rajta, hogy kissé bosszús az esés miatt. Aztán ő is elmosolyodott, mert Csakris új szerelését eléggé megtépázta a cserjés és most kissé szakadtan mászott elő. Köpenye tépett volt, a haja pedig a végletekig kócos. Az arcán egy nagyobb karcolásból még szivárgott a vér. A két lány együtt ment hozzá, hogy segítsen neki.

Az ifjú trükkmester megrázta a fejét, jelezvén, hogy semmi baja nincs, aztán elmosolyodott és megvonta a vállát. Hagyta, hogy a két lány letörölje a sebeit és rendbe hozza a ruházatát.

–Na! Így már sokkal jobb – mondta elégedetten Gliarang.

–Ha lesz tűnk, meg cérnánk, még a ruhát is meg tudjuk varrni – tette hozzá Csi-Pan. Herknek azonban ez a kívánság nem jelentett problémát. Csak annyi kockázata volt a dolognak, hogy a varázscérna trinit hatására elengedhet. Ideiglenesen azért ez is megtette.

Mikor végre készen voltak, ismét útra keltek. Immár lassabban haladtak, de legalább jobban megfigyelhették a tájat.

–Milyen elhagyatott része ez Paldinnak – mondta Gliarang kicsit szemrehányóan. – Nálunk nincsenek ilyen gondozatlan bozótosok. Csakris erre mutogatni kezdett, de csak Herk értette, hogy mit akar.

–Nem vennéd le végre azt a trinit medált a nyakadból, hogy Herk meggyógyíthassa a hangodat? – kérdezte vádlón a tündérlány. Csakris erre kissé megszeppent, aztán bizonytalanul körülnézett, mintha veszélytől tartana.

–Legalább addig, amíg vissza nem mész Firibuszhoz! – kérlete Csi-Pan is. – Olyan kíváncsi lennék a hangodra! – a fiú erre beadta a

derekát. Levette nyakából a medált és becsomagolva eltette a zsákjába. Herk nem tévővázott és már varázsolt is.

Csakris a torkához kapott és vadul köhögni kezdett. A két lány mellé lépett, hogy segítsen neki, mert a fiú kétrét görnyedt, aztán hirtelen térdre rogyott.

–Lehet, hogy fel kéne vened azt a medált – mondta aggódva Csi-Pan. – Ez a varázslat nem sikerült.

–Úgy látszik mégsem olyan egyszerű a dolog – szólalt meg Gliarang is és segített a fiúnak előkotorni a medált. Csakris légszomjjal küszködött, de mikor végre előkerült a trinit, egyből megkönnyebbült.

–Most látom csak, hogy milyen veszélyes lehet a mágia – mondta komoran a tündérlány. – Nem gondoltam, hogy ez a hókusz–pókusz komolyan kárt tehet valakiben, pedig láttam, mit csináltak a kuszonokkal és a farkasokkal. A tudásod nem csak szerencse, hanem maga a halál!

Herk komoran nézett maga elé. Érezte, hogy a lány szavaiban igazság van. Talán túl sok igazság is. Otthon is sokszor csinált bajt a kívánságaival. Egyik-másikra nem szívesen gondolt vissza. Tapasztalatból tudta, hogy a halottba életet már nem lehelhet. Még akkor sem, ha visszacsinálta, amit rosszul kívánt. Azer Hoggban néhányan gyűlölték is emiatt. Ez idáig azonban nem érezte igazán hibásnak magát. Most már tudta, hogy varázslás, amit csinál és nem egyszerűen egy rosszul sikerült kívánság. Kezdte érteni azt is, hogy miért van benne az a rossz érzés ilyenkor. Megborzongott.

Gondolataiból Csi-Pan érintése zökkentette ki.

–Ne bánkódj! Mi is hibásak vagyunk, de szerencsére nem történt baj. Most legalább tudjuk, hogy óvatosabban kell bánni az erőddel!

–Igazatok van – mondta Herk. – Csak annyira bánt... szóval most döbbsentem rá, hogy mennyi gonosz dolgot csináltam.. – az arca szokatlanul komor volt. Megfeszítette arcizmait és összeszorította a fogát.

–Menjünk tovább! – mondta határozott hangon Gliarang, mert kezdett attól tartani, hogy sírni lát egy fiút. Annál nagyobb megaláztatást pedig nem nagyon tudott elképzelni.

Csakris vidáman csörtetett előre, mintha mi sem történt volna. Trinit medálja védelmezőn lógott a nyakában. Most igazán hálás volt neki.

Egy erdőhöz értek. A bozotos hirtelen váltott formát. Helyét váratlanul egy sűrű bükkerdő váltotta fel. A fák szürke törzse vastag volt. Gliarang hirtelen úgy érezte, Hadd Lamúrba érkeztek. Azokban a történetekben, amit a tündérek erdejéről hallott, ilyen fákat képzelt el. Talán egy kicsit sötétebbeket és magasabbakat, de méltóságban mindenképp hasonlót.

–Emlékszem erre az erdőre – mondta komoran Herk. – Nem túl barátságos! Mindig maradjunk együtt. Fura lények élnek itt. Olyan gyorsan kell átjutnunk, amilyen gyorsan csak lehet!

–Talán van másik út is – próbálkozott Csi-Pan.

–Lehet, hogy van, de az biztosan hosszabb is. Ez az út egyenesen keresztül vezet az erdőn. Ha összetartunk, nem lesz baj! Egypár olyan bozontos micsodát megint átváltoztatok, aztán nem nyaggatnak többet. Csak a tüskéikre kell vigyázni! Irtózatosan fájt, amikor először belém állt néhány! De azt hiszem megemlegette az is, akitől kaptam!

–Bárki lakik itt, én nem félek bemenni – közölte Gliarang. Csakris gyanakodva nézte az erdőt és tiltakozva rázta meg a fejét.

–Mi a baj? – kérdezte tőle Herk. A fiú erre vadul mutogatni kezdett, de ebből nem lehetett érteni semmit. –Lassabban, ha kérhetem! – szólt rá. Ekkor végre kicsit visszavett a tempón.

Amit mutogatott, abból nagyjából az derült ki, hogy ez az erdő tiltott hely, illetve nagyon veszélyes és nem szabad bemenni. No meg aki beteszi oda a lábát, az meghal, és sosem hallanak róla többet.

–Pedig én átmentem rajta idefelé jövet – csóválta meg a fejét Herk és Csakrishoz lépett. – Bízz bennem! Én varázsolok, Csi-Pan gyors, Gliarang ügyes, te pedig trükkös vagy. Hidd el nincs mitől tartanunk.

Az ösvényen, amit minden bizonnyal nem ember, hanem inkább állatok hoztak létre, csak libasorban haladhattak. Bár Herk magabiztosnak tűnt, még ő is csak óvatosan haladt az erdő sűrűje felé. Ahogy mondta, igaza volt, mert az ösvény egyenesen vezetett. A fák között nem láttak mozgást, de az erdő csöndje valahogy fenyegetően ült az elméjükre. Nem beszéltek. Gliarang büszkén ment Csakris után a sor végén. Ő nem engedhette meg magának, hogy féljen. Az ifjú trükkmester azonban némileg be volt gyulladva és állandóan a köpenyében kotorászott. Vész esetére trükkökön törte a

fejét. Csi-Pan arcára kemény elszántság ült ki. Idegei pattanásig feszültek, ahogy az erdő zajait figyelte. A végletekig idegesítette a csönd, de mégis úgy érezte, hogy valaki, vagy valakik figyelik.

Ívekig haladtak némán – s lehetőleg minél gyorsabban – az erdő egyetlen ösvényén, melyet sehol sem keresztezett másik út. Aztán egy tisztáson mentek keresztül. A déli részén egy torony körvonalait lehetett kivenni. Valószínűleg Moln tartomány egyik régi őrtornya lehetett. Egy olyan, amiben a gubót találták, de annál sokkal romosabb. Bár a nap itt besütött a fák között, a növényvel benőtt romok igen baljóslatúnak tűntek. Mintha az erdő minden nyúge és baja innen származna. És ekkor a távolból morgás és üvöltés hallatszott.

Csakris ijedtében elejtette a kezében tartott üveget, ami eltört a földön, s látszólag a semmiből hirtelen egy kuszon jelent meg mellettük. Csi-Pan olyan gyorsan belevágta a lándzsáját, hogy az állatnak esélye sem volt a menekülésre. Aztán megcsóválta a fejét és a fiúra nézett. Csakris igen sápadt volt. Az egyik kezében dobónyilakat, a másikban két kis üvegcsét szorongatott. Felkészültek a támadásra. Időben, mert ekkor megmozdult az erdő.

–Mi ez? – kiáltotta Gliarang.

–Nem tudom, de jobb lenne, ha elmennénk innen – mondta Csi-Pan. Az erdőből ekkor medve méretű tuskés állatok léptek elő. Fogukat vicsorgatták rájuk, vörös szemeik, nyáladzó szájuk pedig félelemmel töltötték el őket. Talán még Gliarang is érzett belül valami nyomasztóan kellemetlen érzést, amit félelemnek lehetne nevezni. Egyikük sem ismerte ezeket az iszonyatos állatokat, ám a helyzet veszélyének ellenére Herk arcára ismét halvány mosoly kúszott. Kezdett fáradni, úgyhogy éppen ideje volt, hogy tegyen valamit. Az egyik nagytestű szörny elindult feléjük. Úgy tűnt, hogy nem barátkozni akar, mert testéből több tucat apró, hegyes túske vágódott ki. Ha Herk nem védi meg őket, bizonyára mindenkinek jut a kellemetlenségéből, ám így csak néhány csepp víz ért el hozzájuk, mert a fiú a tuskékat röptükben átváltoztatta.

A szörnyek ezt nem nézték jó néven, mert támadásba lendültek. A gyerekek védekező pózba álltak, de Herk felemelte a kezét, mire a szörnyek sorban eltűntek, mintha ott sem lettek volna.

–Biztos, hogy szükség van erre? – kérdezte Gliarang Herktől, aki vigyorogva szedegette az apró, szőrös csigákat egy üvegbe.

–Ezekből lesz a szörnybomba – mondta a fiú.

–És nem fognak visszaváltozni? – kérdezte Csi-Pan kétkedve.

–Nem, nem! Most már tudom, hogy hogyan kell tartósan varázsolni! Csak a rövid varázslat idejének szabályozására nem jöttem még rá!

–Ez igazán megnyugtató! Nem lennék túl lelkes, ha egy ilyen micsoda éjjel felébresztene és össze találna nyálazni – mondta a lány.

–Vagy néhány tüskét eresztene a hátsónkba – nevetett Gliarang is, de hirtelen elkomorodott, mert úgy érezte, hogy ez a felszabadult viselkedés nem méltó egy hegyi tündérhez, különösen, ha a hadúr lányáról van szó.

–Lesz majd csodálkozás, ha bevetjük ezeket – vigyorgott Herk, s összekacsintott Csakrissal, aki immár nem aggódott. Nagy élvezettel szedegette a csigákat és készítette a szörnybombák félelmetes fegyverét.

A nap már negyedik ívében járt, mikor az erdő keleti részéhez újabb csapat érkezett.

–Ettől féltem – nyögte Zafír, aggodalmas képpel az arcán. – Ugye nem akar senki bemenni ide?

–Hát bizony nem egy jó hírű hely – bólintott Goldinger. – De a nyomok világosan erre vezetnek. Nincs más lehetőségünk. Utánuk kell mennünk!

–Miért? Mi ez a hely? – kérdezte Ixis, némi aggodalommal a hangjában.

–A Nyugati erdő – suttogetta Zafír, mintha attól tartott volna, hogy előjön valami rém. Ettől persze a lányoknak nem jött meg a bátorsága.

–Még sosem hallottam róla – mondta Muland, önkéntelenül is lehalkítva a hangját. Még Gyurkina is – aki a lányok közül a legbátrabbnak bizonyult – aggodalmasan fürkészte a vastag, öreg fákat. A kérdésre most ő felelt meg, mert Goldinger már az erdő felé tartott.

–Valaha szántóföld volt az a bozótos is, amin most átjöttünk. Ám azután történt valami szörnyűség és éjjelente... – nem folytatta, mert látta, hogy Ixis és Muland elsápad, Medom arcán pedig kaján vigyor terül szét.

–És még én rémisztgetem őket mi? Hát már rosszul vannak a történet elejétől is! – mondta szinte nevetve, mert a két lány viselkedése igen mulattatta és végre először azt is látta, hogy Gyurkina is aggódik. – Megmondom én, hogy mi van itt! Néhány kótyagos paraszt rémhíreket terjesztett, aztán elmenekültek a környékről! Ha ők bementek az erdőbe, akkor nekünk sincs mitől tartanunk. Elvégre is velünk van An Vapet, meg Goldinger is – a férfi éppen ekkor tért vissza.

–Indulnunk kell! Még sosem jártam itt, de mielőbb túl akarok lenni rajta. Itt már a bozótos óta ők is gyalog mentek, úgyhogy könnyebben utolérhetjük őket.

–Csak ne hamarkodjunk el úgy a dolgot! – figyelmeztette Zafir. – És felhívnám a herceg figyelmét arra, hogy a Nyugati erdő nem mese! – hangjában volt némi él, ami szokás szerint idegesítette Medomot. – Olyan szörnyek laknak itt, amikkel nem vehetjük fel a versenyt. Valaha egy boszorkány lakott itt, akitől rettegtek a környékbbeliek. Azután, mikor a boszorkány rejtélyes körülmények között meghalt, már csak a szolgálai maradtak, a zorgok. Vérszomjas és félelmetes szörnyek. Nincs lovag, aki elbánná velük!

–Hát mindenesetre előtünk járt egy varázsló, egy langorbel, egy trükkmester, meg egy tündérlány, akinek a látásától még egy zorg is maga alá csinál – közölte Medom. Smilard az utóbbi kijelentésén egyetértően bólogatott. Goldinger és An Vapet pedig már el is indult. A többiek – még Nerich kapitány is – óvatosan követték őket.

–Tele lesz hullákkal az út széle, ha igaz, amit Zafir mondott! – vigyorgott Sahmat Medomra.

–Hát ebben biztos vagyok! – nevetett Medom, de ahogy egyre beljebb kerültek az erdőbe, lassan lelohadt a magabiztos vigyor az arcáról. Csönd volt. Túlságosan is nagy csönd. És ez a pókokat juttatta eszébe. Utálta ezt a helyzetet.

Szinte megilletődötten haladtak a fák közt, mikor végre kiérték a tisztásra. Kezdett sötétedni, és közel, s távolban ez volt az egyetlen hely, ahol biztonságban tábort lehetett volna verni. Goldinger felemelte a kezét és megálltak.

–Itt letáborozunk! Éjjel nem mehetünk tovább! Túlságosan veszélyes lenne!

–Sehol nem láttunk semmit! –mondta csalódottan a herceg.

–Én is rosszabbra számítottam – felelte erre Smilard. –De még nem értünk ki az erdőből!

–Valahogy nyomaszt ez a hely – vallotta be Medom. Ekkor vették észre a torony romjait, ami nem messze magasodott a tisztás szélén. A sűrű növényzettől nehéz lett volna a közelébe jutni. – Nem is gondoltam, hogy Moln határai valaha eddig nyúltak.

–Ha lehet, majd beszélj apáddal, hogy ideje lenne errefelé egy kis tájrendezésnek! – jegyezte meg a glaul.

–Amennyire tudom, még nem olyan nagy a népesség, hogy errefelé falvakat lehetne létesíteni. Igaz, hogy ezekből a fákból gyönyörű házak épülhetnének – közben leterítették a földre pokrócaikat. Hosszú utat tettek meg a nap folyamán társaikat követve, de eddig még mindig előttük jártak, pedig ők a rhabdodonjaik hátán gyorsabban haladtak.

Goldingernek sok fejtörést okozott ez a nap. Többször is megállt napközben és a kapitánnyal meg a parancsnokkal együtt az utakat vizsgálták, reménykedve, hogy a gyerekek nem erre tartottak. Félelmeik beigazolódtak, tehát most már nem volt mit tenni. Tudták, hogy erős őségre lesz szükségük az éjjel. Bár a gyerekek megpróbálták rossz nyomra terelni őket, a kísérlet nem sikerült. Egyik-másik ösvény ugyanis olyannyira használt volt, hogy nehezen lehetett kiigazodni rajtuk. A rájuk bízott gyerekek is fáradtak voltak már. A dinogolás a hol sík, hol dombos és erdős tájon kivette az erejüket és feltörte az ülepüket. Délben is csak egy fél órára pihentek meg, míg szegényes élelmüket elfogyasztották.

Örült, hogy legalább egy tisztásra bukkantak ebben az erdőben, de aggódott az éjszaka miatt. Csak az nyugtatta meg némileg, hogy az előttük járó csapatnak nem történt semmilyen bántódása. Körülnézett a mezőn. Most volt egy kis ideje, mert a gyerekek éjszakai helyüket rendezgették. Mindenütt látta Csi-Pan, Csakris és Gliarang lábnyomait egy negyedik, idegen nyommal együtt, majd elcsodálkozott, amikor a rét szélén egy seregnyi széles tappancs nyomát látta a semmibe veszni. Az erdőből előjövő lényeknek egy idő után ugyanis nyoma veszett. Az egyik helyen egy furcsa, szőrös csigát talált, de nem foglalkozott vele különösebben. Attól félt leginkább, hogy ezek az ismeretlen lények repülni is tudnak. Aggódva tért vissza a táborhelyükhöz.

–Már nem bírtam volna sokáig! – mondta Ixis, miután lekötötte rhabdodonját egy dús fűvű helyen, a bozótos szélén.

–Igazán utolérhetnék őket – nyögte Muland, akinek már sajgott az ülepe a sok dinogolástól. – Még egy ilyen nap és végem van..

–Most rögtön aludni akarok – közölte a glaula és leterítette a földre a takaróját.

–Én inkább ennék valamit – mondta Sahmat, aki a testvéréhez jött és hasonlóan fáradtnak tűnt, mint ők.

–Látom te is kidőltél – nézett végig rajta Ixis.

–Ezt az egész napos nyargalászást csak a felnőttek bírják, meg persze Vapet. A brardok úgy látszik, mindent kibírnak.

–Fogadni mernék, hogy most képes elindulni vadászni – mondta Ixis és leheveredett. Ekkor Barc parancsnok lépett hozzájuk.

–Még nincs itt a pihenés ideje! Segítsetek rőzsét szedni a tűzhöz!

–Moccanni sem bírok – közölte Ixis és becsukta a szemét.

–Akkor hideg lesz az éjszakád és az ennivalót sem tudjuk megsütni – mondta a férfi, de nem bosszantotta fel magát, hanem elindult.

–Segítenünk kellene nekik – nézett utána Muland. – Én is éhes vagyok!

–Veled megyek – csatlakozott hozzá Sahmat. Ixis nem törődött velük. Engedte, hogy Guzmó kicsusszanjon a zsebéből és már el is nyomta az álmot.

Az erdőben, a bozótos mögött sok gallyat találtak. Nem mentek messzire, mert tartottak az erdő rémeitől. Medom és Smilard kicsit morgolódva vettek részt ebben a munkában, de Gyurkina, Sahmat és Muland gyorsan összeszedett egy nyaláb rőzsét.

–Nézd! Ott van egy torony – figyelte fel a sűrűben megbújó kőépítményre a kereskedőlány, akinek a félhomályban ez eddig fel sem tűnt.

–Nézzük meg, mi az? – kérdezte a bátyja, maga sem értve, hogy jutott eszébe ilyen örültség pont ebben az erdőben.

–Mindjárt sötét lesz! – ellenkezett a lány. – Én nem mernék oda bemenni!

–Igazad van! Meg úgyis benőtte már a gaz. Menjünk vissza a táborba! – elindultak hát a többiek felé, akik nem törődtek a komor romokkal, melyek már valóban láthattak szebb időket is. Muland még visszafordult. Valahogy olyan baljóslatúnak látta azt a helyet, hogy beleborzongott.

–Valami baj van? – kérdezte tőle Sahmat.
–Furcsa az a hely – válaszolt a lány. – Kíváncsi lettem rá, hogy mi van ott, de nem mernék a közelébe menni.
–Biztosan egy régi őrtorony maradványai, amit ma már benőtt a gaz
– vonta meg a vállát a fiú.

Goldinger és An Vapet zsákmány nélkül tért vissza. Az erdő teljesen kihaltnak tűnt és ezért kénytelenek voltak a náluk levő élelmiszerekből fogyasztani. Azért így is finom illatok törtek elő hamarosan a tűz fölé akasztott bográcsból. Erre még Ixis is felébredt. Már mindenki a tűz körül ült. Az éjszaka a csillagos ég miatt hidegnek ígérkezett.

–Már én is éhes vagyok – közölte a glaula, mire Medom egyből rászólt:

–Talán szednél te is egy kis gallyat nagyságos kisasszony, mielőtt összezsíroznád a kezed!

–Jól van, na! – válaszolt a lány. – Nem szoktam hozzá az egész napos meneteléshez!

–Miért? – kérdezte a herceg. – Melyikünk szokott hozzá?

–Most már ne menjen sehova! – szólt rájuk Goldinger. – Ezen a helyen nem lenne biztonságos. Ha lehet, mindig maradjunk a tűz fénykörében!

–Én már meg bírnám enni – közölte An Vapet, aki talán a legéhesebb volt mindannyiuk között és vágyakozva nézett a kondérra.

–A jó ételhez idő kell – válaszolta erre a kalandor. – Akkor jó, ha már kellően át.. – nem fejezte be a mondatot, hanem szinte reflexszerűen vetett egy hátra bukfcet és vette kezébe a kardját. A fejük felett jókora fekete árny kúszott el. Hirtelen mindannyian megijedtek és a fegyvereik után nyúltak.

–Hahó! – hallatszott a magasból egy ismerős, vékonyka fiúhang. – Megérkeztem!

–Kefét eszek, ha ez nem Darger – jegyezte meg Smilard.

–Akkor megspóroltunk egy kefét – mosolyodott el Barc parancsnok. A hirtelen pánikhangulat egy szempillantás alatt tűnt el, majd mindannyian a magasba integettek.

–Mindjárt leszállok! – hallatszott fentről, és a fekete árny ismét elsuhant a fejük fölött.

–Lesz egy légi felderítőnk – örült meg Medom.

–Már ideje! Szeretném tudni, hogy milyen messze vagyunk a lányoktól! – toldotta hozzá Smilard.

–Nyakamat rá, hogy holnap elkapjuk őket!

–Csak vigyázz, nehogy fejetlen légy! – csóválta meg fejét a glaul.

Darger hátasán ülve a közelükben landolt. A kondorlepke méretes szárnyaival jóval fölébük magasodott, s lassan közeledett a számára félelmetesnek látszó tűzhöz. A manógyerek közben nagy nehezen kioldozta magát és lecsusszant a nyeregből, ügyelve rá, hogy a kantárt ne engedje el, nehogy a lepkéje véletlenül is kereket oldjon. Egy jókora kulacsot vett elő és a lepke hosszú szívó szájszervéhez tartotta. A lény már dugta is bele pödör nyelvét, és mint egy szívószálon keresztül, úgy szürcsölte a kulacsban levő édes nedűt.

–De jó, hogy megjöttél! – köszöntötte elsőként a kalandor.

–Hát, nem voltam benne biztos, hogy megtalállak titeket, de Mákos bácsi alaposan útba igazított. Ez az erdő nem túl barátságos, de a tűz nyomra vezetett. Nemsokára Shrak és Firibusz is megjönnek. Szerintem egész éjjel úton lesznek, hogy utolérjenek benneteket.

–Reggel fel kellene szállnod, hogy megláthassuk, milyen messze vagyunk Csi-Pantól és Gliarangtól – mondta a kalandor, de ekkor már a gyerekek is körülöttük voltak. Csak Barc parancsnok maradt a tűznél, hogy vigyázza a vacsorát, Nerich kapitány, pedig örködött.

–Hogy bírtál ráülni? – csodálkozott Ixis.

–Félelmetes lehetett! – csatlakozott hozzá Muland.

–Én szívesen kipróbálnám – ajánlkozott Sahmat, hűgának nagy meglepetésére.

–Én is! – jelentkezett rögtön An Vapet, aki egy pillanatig még mardosó éhségéről is megfelejtkezett.

–Nem olyan könnyű ám megülni rajta – ellenkezett Darger. – Eleinte nagyon félelmetes volt. Még le is hánytam Firibuszt a magasból! Képzeltetitek milyen dühös volt! De ha egyszer teljesen felkavarodott a gyomrom! – erre aztán mindannyian nevettek egy jót, hiszen Darger mindezt olyan természetes ártatlansággal adta elő, mintha csak egy apró baklövést követett volna el.

–Hát ezt nem hiszem el! – csapkodta nevetve a térdét Smilard.

–Most jól megkapta az öreg!

–Nem olyan jó vicc! – szólt rájuk Gyurkina, aki nem szerette, ha a mesterét bántják.

–Igaza van fiúk – vágott közbe Goldinger, akin azért látszott, hogy alig bírja visszatartani a nevetését.

–De ha egyszer így történt! – mondta Darger. – Aztán még sokat gyakoroltam és most már tudok repülni!

–Kössük le a lepkét és csatlakozz hozzánk! – invitálta a kalandor még mindig mosolyogva. – Hamarosan kész a vacsora!

–Az jó lesz! – mondta a manógyerek. – Már nagyon éhes vagyok!

A társaság fáradtsága oldódni látszott és most a tűz körül a jó kedv lett rajtuk úrrá. Goldinger régi nótákat dudorászott, melyeket Medom, Sahmat és Ixis is ismert. Barc parancsnok mély hangja és Nerich kapitány dadogás nélküli éneke tarkította a szólamot.

*Eljött egykor a hős király,
Hol ismeretlen az ősi táj.
De a serege készen áll,
És halállal szembe száll.*

*Kihalt a város, s a fal kopár,
De nem győzhet tovább a halál.
Falain a hajnal zászlót talál,
S a házakban újra élet van már.*

*Így lett Paldinban hős király,
Ki népének új otthont talál,
Megszűnt a népek közt a viszály,
Legyen mindig bölcs a király!*

Aztán ahogy a tűz fénye halványult, úgy hamarosan elcsendesült mindenki. Először a gyerekek, majd a felnőttek is nyugovóra tértek pokrócaikon. Ketten-ketten örködtek felváltva, mert rossz előérzetük volt. Az éjszaka mégis nyugodtan telt el.

–Nincs szükségünk segítségre! – mondta a dínóvadász, miután felértek Krond bejáratához.

–Pedig sok embert elhurcoltak már nyugatra – mondta Zang Yar.

–Sníger vagyok a londa – mutatkozott be Sníger, mert érezte, hogy a másik kettő nincs túlságosan jóban.

–Örvendek – bölintott a másik férfi. Snígernél kicsit alacsonyabb, szelíd tekintetű ember. Valamelyik északi barbár törzsből származhatott. – Mint hallottad Zang Yar a nevem – arcára mosoly ült ki. – Ronival már régóta ismerjük egymást.

–Volt egy ilyen érzésem.

–Szóval nyugatra vitték őket – vetette közbe a dínóvadász. – Szólhattál volna előbb is!

–Most jöttem vissza – vont a vállát a férfi. – Szép a sólymod – mondta most Snígernek.

–Mindig másra tereled a szót! – szólt rá ismét Roni. – Merre menjünk utánuk?

–Gyertek velem! – válaszolta erre Zang Yar. Mindhárman hátasaikra ültek, – új ismerősüknek is rhabdodonja volt – és elindultak a Ziad által megvilágított éjszakában. Zang Yar biztos mozdulatokkal vezette őket. Három sötét árnyék a Nyugati Pusztaság sötétjében. Ideális zsákmány egy portyázó ragadozónak. Mégsem követte őket senki. Ahk, Leanor fehér sólyma magasan a fejük fölött körözött.

Muland arra ébredt, hogy Ixis rázza.

–Mi a baj? – kérdezte hunyorogva a hűvös hajnali félhomályban. Mindenki aludt, s csak Nerich kapitány és Barc parancsnok volt ébren, de ők is kicsit távolabb a még mindig parázsló tűz pislákoló fényétől.

–Nem találom Guzmót – suttogta a glaula. –Segítenél megkeresni?

–Ilyenkor? – nyögte Muland. –Biztosan csak elment, hogy fogjon magának valamit – még a gondolatától is megborzongott, hogy egy apró kígyót – ami tulajdonképpen lábatlan gyík volt – keresgéljen, arról nem is beszélve, hogy akár még meg is kellene fognia.

–Guzmó sosem hagyott ott, amióta megtaláltam Leanornál. Félek, hogy valami baja eshet. Mást nem kérhetek meg, hogy segítsen!

–Jól van! – egyezett bele Muland, bár legszívesebben visszabújt volna aludni. Mit meg nem tesz az ember a barátság kedvéért. – De hát hogyan találhatjuk meg ezen a helyen. Meg kellene várnunk, míg feljön a nap! Akkor ő is biztosan előjön.

–Mit csináltok? – kérdezte halkán Barc parancsnok, aki észrevette a két lány moizgolódását.

–Csak a kígyómat keressük – mondta Ixis.

–Jól van, de nehogy elmászkáljatok!

–Most segítesz, vagy nem? – fordult Ixis Mulandhoz, aki tanácstalanul ült a fekhelyén. – Szerintem ebbe a bozótba mászott bele – mutatott a mellettük levő sűrű, itt-ott szúrós növényzetre.

–Na, jó – mondta erre a lány, mert nem szeretett ellenkezni és úgy döntött gyorsan túlesik a dolgon. – De csak, ha nem kell megfognom!

–Dehogy kell megfognod! Csak találjuk már meg! – és elindultak a földet vizsgálgatva a bozótos felé. Muland egyáltalán nem bízott benne, hogy ebben a nedves félhomályban találnak valamit. Már most kezdett fájni és vizes lett a lába is.

–Te nem fázol? – kérdezte, hátha Ixis meggondolja magát. De a lány most nem foglalkozott ilyesmivel. A kereskedőlány kénytelen volt rádőbbenni, hogy a glaula tényleg megszerette ezt a kis tekergőző állatkát.

–Erre mehetett – közölte Ixis és bemászott a bozóton levő szűk nyílásba. Alig kúsztak pár lépést, már át is jutottak a túlsó oldalra, majd hirtelen előttük állt a romos torony. Mintha csak a semmiből került volna oda. Muland elbizonytalanodott és megborzongott. Mintha tegnap nem lett volna ennyire közel.

–Ugye nem akarsz oda benézni? – kérdezte reménykedve, de Ixis pontosan oda indult. – Sejtettem – suttogta a kereskedőlány és ment a másik után. Azért még a biztonság kedvéért hozzá tette: –Nem hinném, hogy ez jó ötlet! Barc parancsnok is azt mondta.– valahogy olyan félelemmel töltötte el ez a hely. Volt benne valami baljóslatú. Valami megmagyarázhatatlanul visszataszító.

A torony romjait alaposan benőtte a borostyán. Falai jókora mészkövekből épültek, de ennek már jó ideje lehetett, mert a fagerendák alaposan el voltak korhadva. Az ajtó java részét is kikezdte már az enyészet és könnyűszerrel beláthattak a házikó maradványainak belsejébe. A nap lassan kezdett előbújni, de itt, az erdőnek ezen a részén félhomály maradt. A torony egyik régi ablakán mégis behatolt a fény és így beljebb mertek lépni, keresztül a kidőlt ajtó maradványain.

Ekkor szörnyű látvány tárult a szemük elé. Muland a szájára tapasztotta a kezét, hogy visszafojtsa a feltörő sikítást, Ixis pedig majdnem elájult. A ház falából két csonttá aszott kéz nyúlt ki, mintha valakit egyszerűen befalaztak volna az épületbe. Az egyik kéz egy teljesen ép papírtekercset szorított még holtában is.

–Mi ez? – szörnyülködött Ixis.

–Nem tudom, de menjünk innen! – kérlelte Muland.

–Ez a fickó beleszorult a falba? – a glaula már visszanyerte a lélekjelenlétét. A kíváncsisága olyan erős volt, hogy a félelmét is elnyomta, sőt még Guzmóról is teljesen megfelejtkezett. –Van egy papír a kezében!

–Csak nem akarod kivenni? – kérdezte Muland.

–Neki már úgysem kell! – vonta meg a vállát Ixis és egy gyors mozdulattal kirántotta a csont és bőr kezek közül a papirost. A kereskedőlány megrökönyödve figyelte, ahogy a csontok darabokra törnek és leesnek a földre. Ixis elhátrál a maradványoktól, majd mindketten fürgé léptekkel siettek ki innen, erről a hátborzongató helyről. Ahogy kiértek a szabadba, maguk is elcsodálkoztak azon, hogy hogyan volt bátoráguk mindehhez.

Ixis a kezében szorongatta a lapot, majd megnézte:

–Furcsa ez az írás. Én nem ismerem! Te már láttál ilyent?

–Igen – válaszolta Muland miután kezébe vette a lapot és alaposan megvizsgálta. –Hegyí tündér írás: *Letta dott alia quando*. –Közben Ixisnek ismét eszébe jutott az elveszett állatkája, ezért már mialatt Muland olvasott, megszólalt:

–Bárcsak megtalálnám Guzmót!

–Bárcsak ott lennék, ahol a Guzmód – sóhajtott a Muland és abban a pillanatban felizzott a teste, majd el is tűnt. A következő másodpercben azon kapta magát, hogy Smilard pokrócán áll, a fiú pedig nagyot kiált ijedtében, ahogy a semmiből valami rázuhant. Guzmó tekergőzve siklott ki a glaul takarója alól és tűnt el Ixis holmija alatt.

–Mi a csudát csinálsz itt? – kérdezte Smilard, miután magához tért és felült.

–Izé.. – hebegte a lány, kezében még mindig a papírlapot szorongatva. –Nem tudom, hogy kerültem ide. Az előbb még Ixissel együtt voltam... – a glaula ekkor mászott elő a bozótból. Rémült arccal éppen kiabálni készült, hogy Muland eltűnt, de ekkor tág szemekkel meredt a kereskedőlányra. Barc parancsnok és Nerich kapitány hozzájuk rohant.

–Hát te?

–Itt kötöttem ki – hebegte még mindig zavartan a lány.

–Leszállnál végre rólam? – kérdezte mérgesen Smilard, miközben Medom és Sahmat hangosan hahotáztak.

–Ja... persze – válaszolta készségesen a lány és lelépett a fiúról. – Én csak éppen felolvastam ezt a papírt..hogy: *Letta dott alia quando..*

–Mit csináltok itt? – kérdezte morcosan Goldinger, aki nemrég ébredt és már a reggeli készítésén fáradozott. –Inkább segítsetek, hogy előbb indulhassunk Csi-Panék után.

–Csi-Panék után? – kérdezte zavarodottan Muland és a teste ismét felizzott, majd nyomtalanul eltűnt. Ixis alig hallhatóan felsikoltott, a többiek pedig tátott szájjal néztek a semmibe.

Ahogy a kis csapat végre megkönnyebbülve elhagyta a Nyugati erdőt, melynek szélén érte őket az éjszaka, a távolban feltűnt a Sibukkó folyó. Itt már nem volt olyan sűrű a növényzet, ezért Csi-Pant ismét moschops-szá változtatták. A három utas elhelyezkedett a hátán és már indulhattak is. Ebben a pillanatban Herk, aki leghátul ült, felkiáltott. Csakris és Gliarang hátranéztek és azt látták, hogy Muland éppen a fiú nyakába kapaszkodik, a varázsló pedig hadonászik a kezével, majd mindketten hátragurultak Csi-Pan hátán és elterültek a fűben.

Herk villámgyorsan talpra szökkent, felkészülve rá, hogy varázsoljon.

–Ne bánts! – szólt rá Gliarang. – Ő az egyik lány az Akadémiáról. – Muland nyögve tápázkodott fel, azután felvette maga mellől a papírdarabot, amit estében elveszített.

–Hogy kerülsz ide? – kérdezte Gliarang, miközben a Csi-Pan ruhás moschops is feléjük fordult.

–Azt én is szeretném tudni – közölte a kereskedőlány. – Csak elolvastam ezt a papírt, aztán... aha, értem már. De hiszen ez egy anyósmentesítő!

–Micsoda? – hökkent meg Herk és Gliarang is furcsán nézett rá. Csak Csakris vigyorgott kajánul, de ő persze nem szólt egy szót sem.

–Apám így nevezte Korian varázskönyvének a lapjait. Sokszor mesélt arról, hogy micsoda galibákat csináltak ezek a furcsa lapok. Több faluban nyomoztak is az eltűntek után, akiket békává, vagy egérré varázsolt valami rosszakarójuk. Ha elkaptak valakit, akinél ilyen lap volt, attól elvették és Galiv Anen könyvtárába vitték.

–Korian varázskönyve? – kérdezte hangosan Gliarang. – Mintha már hallottam volna! – eközben Csakris lecsúszott a Moschops hátáról és elkérte Mulandtól a lapot. A lány csodálkozott ugyan, hogy mit keres itt ez a fiú, de a kérdés a torkán akadt, mert a trükkmester palánta úgy látszik értette ezt a nyelvet és nem csak az írást ismerte fel. Komoran vonta össze a tekintetét, majd széles mosoly terült szét az arcán és ujjongani kezdett.

–Mi van? – kérdezte Muland.

–Remélem, hamarosan megtudjuk, mert ha nem hagyja abba a táncikálást, nyakon vágom – jegyezte meg Gliarang, aki kezdett türelmetlen lenni. – Csakris ekkor végre megállt és elkezdett mutogatni. Izgatottságában azonban olyan gyorsak voltak a mozdulatai, hogy egyikük sem értette, amit akar. Ekkor erőt vett végre magán és lassított a tempón. Muland fordította:

–Ez a papír... ha elolvassák... oda ugrik?

–Oda visz? – kérdezte most Gliarang és Csakris rábólintott.

–Oda visz, ahova kívánod? – összegezte Muland. – Akkor már értek mindent. Hiszen miután elolvastam, és arra gondoltam, hogy hol vagytok, már itt is teremtem.

Csi-Pan ettől nagyon izgatott lett és a nyakát kezdte nyújtogatni, hogy jobban lássa a papírt, de mivel Herk nem varázsolt Csakrisnak hangszálakat, ezért a fiú csak morogni tudott. Végre Gliarang elvette tőle a lapot és elolvasta.

–A mi ősi nyelvünkön íródott. Ma már csak magunk között használjuk, mert mindenki köteles megtanulni a közös nyelvet.

–Hol vagytok most? – kérdezte Muland.

–Nem messze attól a helytől, amit a paldiniak Nyugati erdőnek neveznek. Még ma átkelünk a Sibukkón és eljutunk a Pusztaságba – Muland ekkor kicsit elsápadt.

–Az nagyon veszélyes hely. Persze sejtettük, hogy Csi-Pan haza akar menni, de neked – mondta a tündérlánynak – nem szabadna. Nagy baj lenne, ha velük mennél! Én visszamegyek és szólok a többieknek – és egy gyors mozdulattal, mielőtt Gliarang még feleszmélt volna, kirántotta a kezéből a lapot.

–Hé, adod vissza! – kiáltott rá a tündérlány. –Még csak az kellene, hogy állandóan a nyomunkban legyetek! Köszönjük, de jól megvagyunk így is! – Muland hátrált pár lépést, de Gliarang nem hagyta annyiban és elindult felé. Csi-Pan hatalmas termete ellenére

pedig olyan fürgén került mögé, hogy Muland egy pillanat alatt sarokba szorult. A lány azonban nem vesztette el a lélekjelenlétét. Szerencsére a mondat rövid volt.

– *Letta dott alia quando* – de ekkor Gliarang neki ugrott és Muland csak annyit tudott mondani: –Apám segíts! – ekkor az alakja felizzott, a tündérlány az üres levegőt markolta meg, majd bukfencezett egyet a földön.

–Hé! – kiabálta, de már nem tehetett semmit.

–Szerintem ezt elszúrta! – jegyezte meg Herk, de nem volt vád a hangjában. Csakris is szomorúan nézett rájuk, Csi-Pan pedig tehetetlenül bődült egyet.

Kirklak, a kereskedő szekérével nyugodtan haladt észak felé. Éppen most hagyta el Brardiát és Hiírföld felé haladt. Ez a terület nyugodt és biztonságos volt, annak ellenére, hogy kelet felől rossz híreket hoztak a néha megjelenő hírnökök. A brardok a szokásos belviszályukkal voltak elfoglalva, a Hiírek pedig – lévén nagy kolóniákban éltek – nem túrték meg maguk között a rendbontókat.

Egy nyílt térségen haladt át a kereskedő ló vontatta szekere. Két fegyveres kísérője és üzlettársa mellette bandukolt, szintén lóháton. Mindannyian meghökkentek, mikor egyszer csak a semmiből megjelent egy szőkésbarna lány, a szekér ponyvájára pottyant, majd sikítva csúszott le a földre és esett egy pocsolya közepébe. Aztán a három férfi szeme láttára rögtön fel is ugrott és földhöz vágta a kezében tartott lapot:

–Nem olvasom el még egyszer!

–Segíthetünk kisasszony? – kérdezte a magas vékony, bajuszos férfi és közelebb léptetett hozzá a lovával. Kirklak csak a bakról kukucskált hátrafelé, de még nem ismerte fel a lányát.

–Hol van az apám? – érdeklődött kicsit megenyhülve a lány és felvette a papirost.

–Mulan? – csodálkozott a kereskedő.

–Jé! – mondta a magas. –Ez tényleg ő! Milyen csinos lett, amióta nem láttuk!

Kirklak megállította a szekeret és leugrott a földre. Egy pillanat múlva már szorosan megölelték egymást. Hosszú idő óta nem találkoztak.

–Hogy kerültél ide? – kérdezte a lányát, miután engedett egy kicsit az ölelésen.

–Felülök melléd és elmesélek mindent – mondta Muland és elmosolyodott. Kezében a papír sima és ép volt, mintha sosem gyúrták, vagy használták volna.

XII.fejezet MALIN BARGAS

–Füstjelek – mondta Zang Yar a hajnali napfénytől bíborló égre mutatva. –Összegyűlnek a törzsek. Nem várják meg Kromanhoman választát! Több hírnök és küldöttség is odaveszett már.

–Hol lesz a gyülekező? – kérdezte Roni, és ő is lelassította hatását. Maga is jól ismerte ezeket a jeleket, csakúgy, ahogy Sníger. Ám a jelek csak annyit árultak el, hogy a gyülekező megkezdődött.

–Malin Bargasnál¹⁸ – felelte a barbár férfi.

–Az innen egy napi utazásra van – bólintott Roni. –Ez azt jelenti, hogy megelégtették a homoszaurszokat?

–Igen – bólintott Zang Yar. Bluk Wling¹⁹ volt az első, aztán Gun Ishar és Baruk Mars is elbukott. Mhor Agab főnök nem akarja megvárni, míg egyenként az összes település elvész.

–Mit tudsz még? – szegezte neki a kérdést a londa.

–A felderítők már keresik az ellenfél székházát. Dirlain vára üres. A trogurok küldöncei szerint a Mágus eltűnt és a várat felégették. Nincs idő a késlekedésre! Mhor Agab főnök azt mondta, hogy ha eljön az idő, hét dinóvadásznak kell majd vezetnie a harcot – szymeit most kérdőn Ronira szegezte. A nő tudta, hogy döntenie kell. Vagy Snígerrel megy tovább a nyomokat követve, vagy csatlakozik a főnök felhívásához.

A londa, aki maga komoran hallgatta a beszámolót, hiszen hosszú éveket töltött Gun Isharban, tudta, hogy Csi-Pan Bluk Wlingből származik, most alig tudta leplezni indulatait. Neki is döntenie kellett. A tündérek követése valahogy lehetetlen vállalkozásnak tűnt. A hüllők akár éjjel-nappal is vonulhattak, de az ő hátasa nem bírta volna ezt a tempót. Ránézett a két másikra és bólintott.

–Veletek megyek! Malin Bargasban talán azt is meg tudják majd mondani, hogy hová viszik a zsákmányaikat.

Horane az ablakban állt és dél felé nézett. Mögötte Tobria várta a királynő döntését. Tulajdonképpen azzal, hogy a szabadítására

¹⁸ A szó a barbárok nyelvén Nagy Hüllőfejet jelent. Valójában a legnagyobb barbár törzs székhelye, ahol nem csak barbárok, hanem talpák is élnek.

¹⁹ Kék Szárny: Csi-Pan ebben a törzsben született.

sietett, megszegte a parancsát, Horane mégis hálával gondolt rá. Medom mellé is csak azért küldte el, hogy a fiát biztonságban tudja.

– Szeretsz ott lenni? – kérdezte az úrnő.

– Igen – válaszolta Tobria. – A lányoknak különösen szükségük van valakire, aki megérti őket.

– A veszély most már elmúlt – fordult felé Horane és megfogta az udvarhölgy kezét. Köszönöm, hogy a segítségemre siettél, de most mégis arra kérlek, hogy menj vissza a fiamhoz. Ha te a közelében vagy, akkor nagyobb biztonságban tudom. – Tobria lehajtotta a fejét, aztán úrnőjére nézett. Szemeiből sugárzott a szeretet. Horane még egyszer búcsúzóul átölelte. Ekkor kopogtak az ajtón.

– Ki az? – kérdezte a királynő, miközben elengedte a lányt.

– A Denevér lovag vagyok. Tobriát keresem.

– Lépj beljebb!

Az ajtón belépő férfival már találkoztak. A lovag főhajtással fejezte ki tiszteletét, majd kérdően nézett a hölgyekre:

– A Pusztaságba indulok és szeretném, ha Tobria is velem jönne! Ha időben indulunk, még találkozunk... – de nem folytatta, mert nem volt biztos benne, hogy Horane-nak mindenről tudnia kell. A királynő arca erre elkomorodott és csak azért nem válaszolt rögtön, mert már tudta, hogy a férfi milyen hatalom birtokában van.

– Ne érts félre úrnőm! Tudom, hogy azt szeretnéd, ha az udvarhölgyed a gyerekekre vigyázna, de pillanatnyilag a gyerekek nem tartózkodnak az onagrosi kastélyban. Éppen ezért szeretném, ha Tobria velem jönne, míg ismét nem találkoznak. – A királynő elsápadt a hallottaktól és kezdett mérges lenni.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy a fiam és a többi gyerek valamerre a Pusztaság felé csatangol?

– Még nincsenek a Pusztaságban, de hamarosan odaérnek – bólintott a lovag.

– Akkor én is veletek megyek! – kiáltotta mérgesen.

– Nem tartom jó ötletnek fenség! – jegyezte meg a lovag. – Akkor már inkább szerencsésebb lenne, ha a király tartana velünk. Gyorsan kell haladnunk és...

– Jó! Tudom, tudom! – legyintett Horane. – Lehet, hogy igazad van, de mégis aggodom Medom miatt.

–Nincs okod aggódni. Délvidék legjobb harcosai vannak mellette és magam is csatlakozom hozzájuk. Egyedül Tobria képes megfelelően foglalkozni azokkal a lányokkal.

Az udvarhölgy kérdően nézett rá, mert nem értette, hogy a lovag honnan tudja ezeket a dolgokat, hiszen meg sem fordult az Akadémián.

–Jól van! – bólintott a királynő és megölelte Tobriát. –De csak akkor engedem el, ha a férjem is veletek megy. Örölnék, ha egy kicsit összerázódna a fiával!

–Azt hiszem nem lesz sok választása – mosolyodott el a férfi.

Shrak vörösödő fejjel hallgatta a trükkmestert, majd miután nem bírta már tovább, elkezdett ordítani:

–Akkor sem vagyok hajlandó itt hagyni a nyomokat, ha maga a király kényszerít rá! Világosan fogalmaztam?

–Nem kell idegeskedni! – csitította Firibusz. –Tisztában vagyunk vele, hogy merre tartanak, tehát célszerűbb, ha rövidebb úton megyünk. A Nyugati erdőt könnyebb megkerülni, mint átjutni rajta. Ezzel minden Paldini tisztában van!

–A nyomok biztosak és mi gyorsan haladunk éjjel-nappal. Ha letérünk a csapásról, sokkal több időt veszünk!

–Gondolod, hogy feleslegesen végeztem annyi iskolát? – kérdezte a trükkmester. –De tégy, ahogy jónak látod! Én elindulok erre, mert ez az út rövidebb, még ha hosszabbnak is látszik.

–Menj csak! – kiabálta Shrak és valóban megkönnyebbült attól, hogy megszabadult a férfitől. Firibuszt pedig nem kellett bízgatni. Már el is tűnt a fák között, mintha csak a föld nyelte volna el. –Na! Ettől is megszabadultam végre – mondta az Állat, s megnógatta rhabdodonját. Percek múlva már az erdő szürke árnyai között robotgott, mit sem törődve a csönddel, vagy a leselkedő veszéllyel.

–Nem értem! – szabadkozott Ixis, mivel ő volt az egyetlen, aki megmagyarázhatta volna, hogy mi történt. Goldinger, Nerich kapitány, Barc parancsnok, Zafír és a gyerekek mindannyian körbeállták.

–Én mondtam, hogy baj lesz ebből! – aggodalmaskodott az udvari tanító.

–Inkább hallgassuk meg, mit mond a lány – szólt rá Goldinger.

–Miután megtaláltuk azt a papírt, egyszer csak nyomtalanul eltűnt.

–Nem mondhatnám – mondta Smilard. –Azt hittem az ég szakadt rám!

–Szóval felvillant és eltűnt – jegyezte meg Goldinger. –Szinte hihetetlen, hogy egy lapot találtatok. Mit is mondott, mielőtt eltűnt volna?

–Mintha Csi-Pant emlegettétek volna – mondta Sahmat.

–Nem tudom mi lesz ebből – vonta össze szemöldökét a kalandor.

–Azt gondolod, hogy velük van? – kérdezte Barc parancsnok.

–Ha a lap Korian varázskönyvéből származik, – márpedig minden jel arra mutat – akkor ott van velük. Bárcsak visszajönné! Ennél hasznosabb dolgot nem is találhatott volna! És ha szabad kérdeznem hol jártatok, ahonnan ez a papír származik? – fordult Ixis felé. A glaula erre elvörösödött:

–Csak Guzmót kerestük, de már megvan..

–Szóval? – tette csípőre a kezét Goldinger.

–Megmutatom – felelte Ixis és már el is indult a bozótos felé.

Nemsokára mindannyian csodálkozva álltak a romos épület előtt. A felnőttek is elborzadva néztek a falból kiálló csontokra.

–Mmmégsem olyan jjió dolog ez – jegyezte meg a kapitány.

–Ez a szerencsétlen alaposan megjárta – mondta Goldinger is. –Jobb, ha elmegyünk erről a baljóslatú helyről, mielőtt Muland idevarázsolja magát és ő is a falba szorul! – aztán, ahogy szeme megszokta a félhomályt, észrevett valamit a földön és felvette. Egy sima, fehér papíros volt, rajta a tündérek ákombákom rúnáival. – Nocsak! – nyögte. –Most már érthető, hogy szörnyek voltak az erdőben. Ez egy átváltoztató ige, de nem mondom ki, nehogy bajunk legyen. Jobb, ha a világ megszabadul ettől, mielőtt még több bajt okoz.

Alig léptek ki az épületből az erdőbe már fel is izzott a levegő és a kereskedőláný jelent meg előttük, mindannyiuk nagy megdöbbenésére.

–De jó, hogy visszatértél! – kiáltotta Ixis. A lány ámulva nézett körül és a kezében levő sima papírdarabot Goldingernek nyújtotta:

–Jobb, ha ez nálad lesz! Nem szeretem használni!

A Sibukkó: Széles, hömpölygő folyó, mely Paldin birodalmának északnyugati határát képezte. Mögötte már látszott a Dínógát. Csi-

Pan is visszaváltozott, mert a part menti, sűrű, csalánosban jobb volt óvatosan közlekedni. Aztán Herk néhány csaláncsípés után megunt a dolgot és páfránnyá változtatta az útjukban levő összes szúrós növényt.

–Ha ilyent kívánok, mindig úgy kifáradok – nézett elégedetten művére a fiú.

–Mondtam már párszor, hogy a varázslás sok energiát vesz el! Ne meséld be magadnak megint ezt a kívánság dumát! – szólt rá Gliarang.

–Jó, jó! – csitította le a fiú és egy kicsit szégyellte is magát.

–Meg kell tanulnod rendesen bánni ezzel a tudással, mert nem lesz jó vége!

–Még egy csigánk sem változott vissza – próbálta meg elviccelni a dolgot, de most Csi-Pan is szemrehányóan nézett rá:

–Ha visszavarázsolsz, amikor Muland megjelent, akkor már rég a szüleimmel lehetnék!

–Te ismered a nyelvünket? – kérdezte Gliarang. –Mert ez az írás a mi nyelvünkön szólt!

–Megtanultam volna – mondta szomorúan a lány és látszott, hogy nagyon bántja a dolog.

–Sajnálom – mondta Herk. –Ez hirtelen eszembe sem jutott. De van egy olyan érzésem, hogy hamarosan látogatóink lesznek, úgyhogy siessünk!

–Igazad lehet! Ha a tekercs Mulandnál volt, akkor ő odaadja Firibusznak, vagy akárki másnak és már a nyomunkban is vannak. – Csakris arca ekkor elsápadt és a fiú nyugtalanná vált. Elkezdett mutogatni valamit és elszaladt.

–Hé! Mi van? – kérdezte Csi-Pan.

–Ha jól értem – fordította Herk, aki már szinte teljesen megértette a mutogatás fortélyait – jobbnak látja, ha kicsit lemarad tőlünk, mert Firibusz nem venné jó néven, ha meglátna együtt minket.

–Szegény fiú – mondta Csi-Pan. –Jobb, ha most egy darabig nem változok állattá. Pláne ha a nyomunkba ér valaki, még jól jöhet, ha az eredeti alakomat használom.

–Akkor sokkal lassabban fogunk haladni – vonta meg a vállát Herk.

–Most viszont ki kell találnunk, hogy hogyan jussunk át a folyón!

–Idefelé hogy csináltad? – kérdezte Csi-Pan.

–Egy hidat ki..izé varázoltam – felelte a fiú.

–Akkor ezt most is megteheted! – mondta Gliarang, de Herk ezúttal egy kicsit elgondolkodott. Túl sokat varázsolts mostanában és a benne levő gonosz érzés kezdte zavarni. Valami haragfélét érzett, bár nem tudta, hogy miért.

–Muszáj mindig az én tudásomat használni? – kérdezte hirtelen egy kicsit ingerülten. – Csi-Pan is átjött valahogy! – Gliarang egy kicsit meghökkent, aztán kérdőn a másik lányra nézett.

–Hát.. szóval nem igazán emlékszem.. – nyögte a Fekete Holló²⁰. – Talán átugrottam, vagy átúsztam...

–Ezt a bemutatót szívesen megnézném – mondta Gliarang.

–Én inkább megkeresem Csakrist – csóválta meg a fejét Herk.

Ebben a pillanatban Goldinger jelent meg a levegőben, majd kapálózva a földre zuhant és elterült a fűben.

–Ugye mondtam, hogy vendégünk lesz – mondta Herk, aki hirtelen meglepetésében meg is felejtkezett az iménti haragjáról.

–Nem megyek vissza veled! – jelentette ki Csi-Pan kétségbeesetten fürkészve a feltápaszkodó férfi arcvonásait.

–És én sem! – mondta komoran Gliarang, megmarkolva a kardját.

–Nem kényszeríthetlek titeket – mondta Goldinger, miután leporolta magát. és a zsebébe dugta a kezében tartott papirost. –Bár bevallom, hogy Gliarangnak kötelessége lenne velem visszatérni a kastélyba. Ha Römarak nagyúr tudomást szerez erről az akcióról, akkor nem lesz túl boldog!

–Ne fenyegetőzz az apámmal! – mondta mérgesen a tündérlány, bár az arca kissé elsápadt. –Nem tudom, hogy valaha vissza akarok-e oda menni!

–Hacsak nem akarod, hogy háború törjön ki a népeink között, jobban teszed, ha velünk tartasz. Csi-Pant és a varázstudó barátotokat elkísérjük, amíg csak lehet, de többet nem tehetünk. – Gliarang arca erre megenyhült és reménykedve nézett a kalandorra:

–Ez jól hangzik! Magam is csak a nagy Gátig akartam velük menni.

–Kicsit önfejű vagy! – csóválta meg a fejét Goldinger. –De sebj! Ez legyen inkább a szüleid gondja, mint az enyém! Ha megtennétek, hogy megvártok minket, akkor nagyobb biztonságban lehetnénk! Már itt van a Gát és együtt könnyebben átjutunk.

²⁰ Csi-Pan jelentése.

Közel, s távolban füstjelek emelkedtek az égre. A Nagy Homály óta nem volt ilyen nagy összefogás a barbárok között. Ahogy a három lovas közeledett Malin Bargas felé, egyre több barbárral találkoztak. A legtöbben jól felfegyverzett csapatok voltak, s lassan haladtak a nagy város felé, melyet kétszeres fal vett körül. Már látták a külső, főleg földből készült védőfalat, melyből sündisznószerűen meredtek kifelé a kihegyezett fatörzsek. A földút, mely a déli bejáráshoz vezetett, jól ki volt taposva és most szárazon porzott az esők tartós hiánya miatt. Előttük több tucat dinoglóból álló csapat haladt a település felé. Főleg rhabdodonon, de montanoceratopsokon, triceratopsokon is érkeztek kiváló harcosok, hogy felvegyék a küzdelmet az új veszedelemmel szemben.

Ahogy a nagy kapu felé közeledtek, átjutottak az első földsáncon, s most a fából készült fősánc következett. A tűzálló anyaggal kezelt derékvastagságú fenyőkből készült fal úgy magasodott fölébük, mint egy hegyoldal. Lassan léptettek befelé, majd a kapuban fegyveres őrcsapat állították meg őket. Izmos, sötéthajú férfiak. Arcukat harci díszek borították, ami még félelmetesebbé tette markáns arcvonásaikat. Aztán ahogy Ronira néztek, meghajtották a fejüket és az egyikük tisztelettel kérdezte meg a nőt:

–Együtt vagytok?

–Igen – válaszolta a dínóvadász.

–Mhor Agab főnök vár titeket! Ismered a járást, igaz?

–Köszönöm – bólintott Roni és beljebb léptetett. Sníger és Zang Yar követték. Kitarult előttük Malin Bargas, a hatalmas barbár és talpa város, melyet a két nép együtt épített. Ez az összefogás mindennél magasabbra emelte az itt élők életminőségét. Sníger még nem járt itt, de azt várta, amit a barbár településeken már megszokott: hagyományos, fából készült házakat. Ám itt máshogy volt. A talpák által kitermelt kőzet kiváló építőanyagnak bizonyult a házépítéshez. Így az épületek sokszor több szint magasan emelkedtek az utcák fölé. Maguk az utcák furcsa, tekervényes labirintust alkottak. Szabályszerűségnek látszólag nyoma sem volt. Az utak hol emelkedtek, hol a mélybe veztek, ahol a talpák lakóhelyei és föld alatti járatai voltak. Malin Bargast mégsem veszélyeztette, hogy házai egyszer csak a mélybe zuhannak, mert a talpák valódi mesterei voltak az építészetnek. A kövek olyan pontosan voltak faragva és illesztve, hogy szó sem lehetett arról, hogy valami elmozduljon, vagy

megdőljön. A járatok íve mindenütt szabályos volt és az utcák is követek voltak kirakva.

Barbárok és talpák nyüzsögtek mindenütt. Ez utóbbiak fekete, szőrös, apró szemű lények, vastag, izmos karokkal, melyekkel olyan ügyesen bányásztak, s formálták a követeket, mint még a törpék sem. Valahogy úgy festettek, mintha egy nagyméretű ürgét keresztettek volna egy vakonddal. Csupán lábuk volt kurta és esetlen, ami miatt furcsán, csámpázva közlekedtek.

Ahogy a három dinogló befelé haladt a település mélyébe, elérkeztek a kőből készült belső falhoz. Mondhatnánk, hogy várhoz, de ez valójában nem vár volt, hanem egy erős, minden támadást visszatartó fal. A simára csiszolt kövekből hegyes és éles, kúp alakú tüskék meredtek kifelé, melyek úgy voltak elkészítve, hogy ne lehessen megkapaszkodni bennük, de a támadónak lehetőleg minél több sebet okozzanak. Ez a fal is elképesztően magas volt. Átjutni rajta egy föld alatti járaton lehetett, mely elég nagy volt ahhoz, hogy egy dinogló beférhessen úgy, hogy ne kelljen leszállnia a hátsáról. A rövid alagút után ismét emelkedett az út és most egy tágas, a kőfalon kívülihez képest kevésbé zsúfolt térre érkeztek. Csak néhány, pompásan elkészített ház emelkedett itt, s a rendezetlenséget szabályos kör alakban négy földalatti lejáró váltotta fel. Középen magasodott Mhor Agab háza, mely éppen csak egy kicsivel volt nagyobb a többi háznál. Mellette jókora istálló, – a legfőbb főnök gazdagságának jelképe – tele különféle házas állatokkal.

Barna bőrű, sötét, hosszú hajú férfi sietett eléjük. Meghajtotta a fejét és köszöntötte őket:

–Mhor Agab már vár titeket!

–Köszönjük! – válaszolt Roni, majd miután engedték, hogy elvezessék állataikat, elindultak az épület felé. A többszintes épület díszesen faragott köveinek mintái csak egészen közelről voltak kivehetők. A látszólag kezdetleges ábrázolásmód a ház falán fontos történelmi eseményeket örökített meg, de voltak felületek teljesen üresen, arra az esetre, ha ismét történe valami nagy dolog. Hát most éppen kinézőben volt egy.

Ahk ez idáig a magasban körözött a város fölött, de most leszállt Sníger vállára. Úgy tűnt, hogy itt végre biztonságban érzi magát.

A háromszintes épület földszintjére érkeztek. Egy harcos fogadta őket, majd levezette az alsó szintre, ahonnan halk beszélgetés zajai

szűrődtek föl. A félhomályt fáklyák fénye oszlatta szét és tágas tárgyalóteremben találták magukat. Ez volt Malin Bargas szíve. Két talpa, négy dínóvadász és három törzsfő volt itt. Roni egyből megismerte az alacsony termetű, szakállas, feketehajú főnököt. Ő is észrevette az érkezőket, és harsányan üdvözölte őket:

–Zang Yar és Roni! Micsoda öröm! És jól látom, hogy egy londát hoztatok magatokkal?

–Nem is akármilyent! – felelte a dínóvadász. –Ő Sníger a londa – mutatta be. –Jöttünk, amint láttuk a jeleket. –Mhor Agab odalépett hozzájuk és egymás után megszorította mindhármost alkarját, ami a bensőséges barátság jele a barbároknál. Mikor a londához ért, megjegyezte:

–Volt valamikor egy ugyanilyen nevű dínóvadász Baruk Marsban.

–Töltöttem ott egy kis időt – próbált kitérő választ adni Sníger. Mhor Agab pedig nem firtatta.

–Csatlakozzatok hozzánk! Hamarosan kezdjük a tanácskozást!

XIII.fejezet DÍNÓVADÁSZOK

Egy futár érkezett. Megviselt volt, látszott rajta, hogy halálosan kimerült, de mégis egyenes tartással járult Mhor Agab elé. A törzsfő szemöldöke összefutott, arcán a harag jelei jelentek meg, majd tehetetlen dühében nagyot kiáltott:

–Thor Arkas²¹ elesett! Nincs több vesztegetni való időnk! – Tenyerével az asztalra csapott, melyen a pusztaság térképe volt kiterítve. – Bár nem tudjuk, hogy az ellenség pontosan hol lakozik, szinte biztos vagyok benne, hogy merre kell keresnünk őket. Minden támadás a tőlünk messze nyugatra eső vidékeket éri. Az elsőként elbukott Bluk Wling közel van ahhoz a helyhez, amit mi Graul Tundrasnak²² nevezünk. – most arca megenyhült egy kicsit és gondolatai a múltba révedtek. Hangja lehalkult és visszanyerte nyugodtságát. –A mondák szerint a hegy mélye trinitet rejt, ami úgy tűnik fontos nyersanyaga a hullőknek. Olyannyira, hogy a Barna Erdőből is szekérszám vitték ezt a fémeket, át az egész pusztaságon. A kémek szerint minden eddigi hadművelet egyetlen hely ellen irányult és ez a Magányos hegyek között álló vár. Mindannyian tudjuk, hogy egy Mágus élt ott, bezárkózva már hosszú évek óta. A várat a hullők lerombolták és felégették. A Dirlain nevű mágusról azóta sem hallott senki.

–Megölték a mágust? – kérdezte csodálkozva és kételkedve az egyik törzsfő, akinek hosszú, varkocsba font haja és nagy bajusza volt.

–Nem tudhatjuk biztosan, de elképzelhető, hogy így van. Az utóbbi hetekben azonban felgyorsultak az események és sorra esnek el a barbár és talpa települések. A támadások rendjében nem sikerült logikát felfedeznem, de annyi bizonyos, hogy a homoszaurszok rabszolgákat gyűjtenek és Graul Tundras felé viszik őket. Célpontjaik főleg a talpák és az emberek.

–Volt-e valami közös a legyőzött törzsekben? – kérdezte most váratlanul Sníger, akinek eszébe jutott valami.

–Mire gondolsz? – kérdezett vissza Mhor Agab.

²¹ Folyó Tüske. Ez a barbár település a Neld és a Holdubras találkozásánál épült. (Két folyó a Pusztaságban)

²² Nagy teknőshát.

–Olyasmire, ami fontos lehet a hüllőknek. Mondjuk a legjobb harcosokból álltak és először őket akarták egyenként elpusztítani, vagy speciális fegyvereik voltak, melyeket más törzsek nem használtak, vagy éppen ügyesek voltak valamiben, amiben más törzsek nem...

–Igaz beszéd, hogy a londák agya vág, mint a borotva – vidult fel most Mhor Agab. –Hát persze, hogy volt! – Öklével ismét az asztalra csapott, majd felkiáltott: –Kovácsok! A legjobb kovácsok a pusztaságban: Bluk Wling, Gun Ishar, Baruk Mars, Thor Arkas és Thet Gorgon²³! Ez utóbbit még nem foglalták el! Tud róla valaki valamit? – szeme reménykedve járt körbe a teremben, hátha talál valakit, aki járt ezen a településen. Egy magas, barbár dínóvadász lépett elő.

–Manruk – jegyezte meg a főnök.

–Egy hete jártam Thet Gorgonban, ahol békesség volt, bár a homoszaurosok híre oda is eljutott. Ha valóban így áll a dolog, akkor haladéktalanul küldjünk oda erősítést!

–Ezzel már elkéstünk, mert Thet Gorgon tőlünk jóval nyugatabbra van. Legalább három nap, míg odaérnek a csapataink! – mondta mérgesen Mhor Agab. – Az utána következő célpont pedig mi magunk leszünk!

–Nem várhatjuk tétlenül, míg a népeink elpusztulnak! – mondta most ismét a varkocsos törzsfő. – Ki kell füstölnünk az ellenséget és kiszabadítani a rabszolgákat! Ha valóban kovácsok kellettek nekik, akkor azok még náluk is vannak! Sereget kell küldenünk Graul Tundrasba.

–A hegyi tündérek tudnak valamit a homoszaurosokról? – kérdezte Sníger.

–Ők nem állnak szóba a dino-baratokkal! – mordult fel egy másik törzsfő, aki feltehetőleg északról jöhetett.

–A Sondorban is vannak trinit telérek, melyek a homoszaurosok célpontjai lehetnek. Meg kell tudnunk azt is, hogy miért olyan fontos számukra ez az érc.

–Ha a mágust akarták legyőzni, akkor természetes, hogy trinitre volt szükségük.

²³ Gorgoszauros foga.

–Ha viszont végeztek vele, mi szükségük további trinitre és kovácsokra?

–Ezeket csak akkor tudjuk meg, ha elfoglaljuk Gaul Tundrast! – hajtogatta ismét a varkocsos.

–Elég ebből! – tartotta fel kezét Mhor Agab. Hangjába beleremegett a terem. –Egy dínóvadász elmegy öt tucat harcossal Thet Gorgonba és figyelmeztetik az ott élőket. Egy sereget felkészítünk Gaul Tundras ellen, de még az előtt meg kell tudnunk, hogy valóban Gaul Tundras-e a célpont. Eddig még senki nem tért vissza onnan, hogy megtudhattuk volna. Amíg a kémeink megjönnek, a sereg is felkészülhet. Nekünk pedig a saját településeinket kell felkészítenünk a csatára! Jobb, ha a fő sereget a dínóvadászok vezetik!

–Én elmegyek Thet Gorgonba! – lépett elő Manruk, de szinte vele egyszerre Roni is. Mögötte Zang Yar gondterhelten vont a szemöldökét.

–Ha többen mentek, az sem baj – mondta Mhor Agab. –Kiválasztjuk a hatvan harcost és reggel indulhattok is!

A hajnali köd tejfölszerűen borította a Malin Bargas körüli füves pusztaságot. Az erőd kapui halk nyikorgással megnyíltak, és rajta hatvannégy dinogló hagyta el a települést. Többségében helybeli harcosok, élükön a két dínóvadással és a hozzájuk szegődött londával, aki ragaszkodott hozzá, hogy velük tarthasson. Hosszú út állt előttük, mely során keresztül kellett hatolniuk a pusztaság nagy részén és számot kellett vetniük azzal, hogy közben bármelyik pillanatban szembetalálkozhatnak ragadozó hullókkal. Sníger már sokat tudott a dínóvadászok bátorságáról és ügyességéről, és a Ronival megtett út során ezt ismét volt alkalma megtapasztalni, ám most tudta, hogy az eddigieknél értelmesebb lényekkel lesz dolguk, ezért készenlétben tartotta kelléktárát.

A barbár harcosok maguk is jól edzett vadászok voltak. Az út sürgőssége miatt a gyorsabb rhabdodonokon közlekedtek, kezükben hosszú lándzsával, ami a leghatékonyabb fegyvernek számított az óriás hullókkal szemben.

Sníger újra megnézhetette azt a különleges harcmodort, melynek során a dínóvadászok ellenfelüket leterítették. A nap harmadik ívében egy tyrannosaurusz vette őket üldözőbe. Roni azonnal megnógatta Pacsit, amivel máris a csapat mögé került, hogy

szembenézzen a támadójukkal. Manruk és Zang Yar kissé lemaradva követték a nőt, hiszen az ő hátasaik korántsem voltak olyan gyorsak. Biztos, ami biztos, Sníger is előkészített egy kis meglepetést, de még nem vetette be. A harcosok és a londa néma áhítattal figyelték a küzdelmet.

A lándzsával felszerelt dinogló látványa megtorpanásra készítette a közel hat tonnás fiatal hím állatot. Aztán elbődült és a nőre rontott, aki mellé időközben felsorakozott Manruk és Zang Yar is.

–Ti szívre, én torokra! – kiáltotta Roni és előrelendült. Egy pillanatig úgy tűnt, hogy a ragadozó állkapcsa pont rajtuk csattan. Ám a dínóvadász kitért és elszáguldott a hullő mellett. Ettől az állat ismét elbizonytalanodott, majd a két férfi kicsit közelebb léptetett hozzá. Hátasaik szemében látszott a rémület, de gazdáik szorosan és kíméletlenül fogták a gyeplőt, ami a rhabdodonokat is megnyugtatta némileg. Roni a tyrannoszaurusz mögé került, ezért az állat utána fordult. Manruk és Zang Yar lándzsái egy helyen hatoltak be a vastag bőrbe, míg a nő felállt a nyeregben és elővette éles szablyáját. A hullő nagyot bődült fájdalomában, szinte kitépve a két férfi kezéből a lándzsákat. Ám azok most már elvégezték feladatukat és elhátráltak a haláltáncot járó lény elől. Roni ismét az állat előtt volt. Az lehajolt, hogy bosszút álljon merész támadóján, de a nő kitért a harapás elől, a levegőbe ugrott és az éles penge átmetszette a bőrt a ragadozó nyakánál. A harc ezzel véget ért. A tyrannoszaurusz még hörgött egy utolsót, aztán elterült, rúgott kettőt a lábával és bevégezte. Az egész jelenet talán egy percig sem tartott.

–Szép munka volt – mondta Sníger mintegy magának, mert senkit sem ismert a mellette állók közül.

–Én már láttam ilyent – közölte a mellette levő harcos. –De ennél fogunk látni jobbat is! – arcára elszánt kifejezés ült ki, ami még félelmetesebbé tette harci díszzeit. –Minél kisebb egy hullő, annál nehezebb elbánni vele. Rezzenéstelen figyelem és koncentráció kell ahhoz, hogy baj nélkül megússza az ember.

Roni és a két férfi ekkor tértek vissza. Sníger elismerően nézett rájuk, majd megjegyezte:

–Megengednétek, hogy a következőt én intézzem el?

–Te? – kérdezte hitetlenkedve Manruk.

–Bízd csak rá! – mosolyodott el Roni. –Én már láttam harcolni! Kíváncsi vagyok rá, mire készül!

Rövid pihenő és étkezés után tovább dinogoltak, s csak késő délután akadt újabb ellenfelük. Két alloszauruszt vettek észre, akik egy cikász ligetből éppen őket figyelték. Az emberek létszáma megzavarta őket, ezért eleinte nem mertek támadni. Aztán mivel semmi gyanúsat nem észleltek és a csapatban semmilyen számukra veszedelmes állatot nem fedeztek fel, támadásba lendültek. A majdnem két tonnás állatok számára szokatlan volt, hogy az áldozataik nem rebbentek szét a jöttükre. Mivel a londa látta, hogy ketten vannak, elkiáltotta magát:

–Az egyik a tiétek! – és már emelte is iját, hogy megcélozza az első állatot. Roni sem kérte magát. Lándzsáját előre szegezve nógatta meg Pacsit, ismét megelőzve Zang Yart és Manrukot. Ám maga is megrökönyödve hőkölt vissza, amikor az elől rohanó hullő feje felrobbant, és ami maradt belőle pár lépés fejetlen rohanás után elterült a földön. A másik alloszaurusz ettől megtorpant, majd mintha csak gondolkodna, hogy mit tegyen, Ronira, majd döglött társára nézett. Aztán elbödült és a dínóvadásznak rontott. Roni kitért a támadás elől, majd az állat oldalába dőfte a hosszú lándzsát. A nagy sebesség miatt ugyan elvétette az állat szívét, de ez is elég volt ahhoz, hogy az alloszaurusz döbbenten álljon meg. Mozdulatai lelassultak a fájdalomtól, fejét hörögve a nő után fordította. Mivel Roni már fölényben volt, meglepő dolgot csinált. Ismét felállt Pacsi hátán, majd egy szaltóval az alloszaurusz hátára ugrott. Hosszú, hegyes tört rántott elő és a halálos döfést most felülről, a lapocka mögül ejtette meg. A hullő eldőlt, s mire a két férfi odaért, a nő már le is ugrott az állat hátáról.

Zang Yar most hátrafordult, mert a londa lövedéke egészen megdöbbsentette.

–Hé! Ezt hogy csinálta a londa barátod? Ilyent még életemben nem láttam! – Roni megtörölte a törét és mosolyogva tette a helyére.

–Kicsit furcsák a módszerei ugye? – hangjában volt némi gúny. –A londák már csak ilyenek. És biztos vagyok benne, hogy nem ez a legfurcsább dolog, amit látni fogunk tőle.

–Veszedelmes – morogta Manruk is. –Roni! Nem adnád el a hátasodat? Az enyém csigalassú a tiedhez képest!

–Pacsi nem eladó! – mosolygott a nő. –De megígérem, hogy a következő hullőt átengedem neked!

–Ha nem így lesz, vissza is fordulok! – morogta a férfi és megfordította rhabdodonját, hogy csatlakozzon a csapathoz. Zang Yar és Roni szemei pár másodpercig összefonódtak. Néma párbeszéd zajlott a két ember között. A férfi nem volt dinóvadász, pedig a londa látta, hogy ugyanolyan ügyes, mint ők. Biztos volt benne, hogy több mint egyszerű harcos. Mégsem akarta megkérdezni, hogy ki ő valójában, és honnan ismerik egymást. Tudta, hogy a hosszú út alatt lesz még erre alkalom bőven.

A nap további része különösebb események nélkül telt el. Kikerültek három sztegoszaurszt, meg egy nyolctagú diplodokusz csordát és csak napnyugta után álltak meg, hogy tábornak verjenek a sötétben.

Nem raktak tüzet. Némán költötték el a főleg szárított húsból és szágókenyérből álló vacsorájukat, majd kijelölték az öröket és nyugovóra tértek.

A következő két nap hasonlóan telt. Egy raptorcsapat, néhány baryonyx és öt alioramusz²⁴ szerepelt az áldozatok listáján. Ezeknek a többségét most már Manruk és Zang Yar intézte el. Sníger, Roni és a többi barbár csak figyelte őket. Aztán a harmadik nap közepén egy új veszély állta útjukat. Egy jókora spinoszaursz fogyasztott egy triceratopszt éppen amerre haladtak. Az állat majdnem húsz méter hosszú volt és nyomhatott vagy hat tonnát. Mikor észrevette őket, félelmetes üvöltést hallatva rögtön otthagya zsákmányát és rájuk támadt.

–Ez nehéz falat – közölte a nő, majd Snígerre nézett. –El tudod intézni? Már nem vagyunk messze Thet Gorgontól! –Manruk és Zang Yar felkészült a harcra, Sníger pedig ismét egy nyilat vett elő. Több ilyent készített az elmúlt napok pihenői alatt, felkészülve a homoszaurszokkal vívható esetleges csatákra. Az óriási hulló már kezdett vészesen közel kerülni és Roni is elővette hosszú lándzsáját, mikor a londa végre célzott és lőtt. A nyílvesző látszólag célt tévesztve az állat előtt fűrődött a földbe. A dinóvadász már-már egy epés megjegyzésre készült, mikor a hulló a lövedék fölé ért, s ekkor robbanás rázta meg a levegőt. Az állatból csak néhány hatalmas húscsapat maradt, alatta jókora kráterrel. Mindenki döbbenet nézett

²⁴ Kb. 6m hosszú, két lábon járó ragadozó dinoszaurszfaj.

maga elé. Csak a londa vigyorgott, hiszen meg volt elégedve az eredménnyel.

–Kezdek tartani tőled! – morogta Manruk.

–Elég, ha ezt elmeséled a homoszaurosoknak – válaszolta a londa.

A nap ötödik ívében a távolban már látszottak Thet Gorgon sáncának körvonalai. A település körül azonban szokatlanul nagy volt a nyüzsgés, ami sietségre készítette az érkezőket. Sníger szemére illesztett egy távolbalátó lencsét és felkiáltott:

–Ostromolják a falut!

–Akkor hajrá! – kiáltotta Roni, miközben megnógatta Pacsit. Csak úgy porzott a talaj, amit maga után hagyott. Pár pillanat múlva a dínóvadász már a csata hevében küzdött a szörnyek ellen.

A homoszaurosokat meglepte a váratlan támadás. A szétszóródó barbár felmentő sereg is jóval nagyobbnak tűnt így messziről, mint amekkora valójában volt. Gurgulázó hangot kiadva menekülőre fogták a dolgot, hogy újrarendezzék soraikat. Halottat nem hagytak maguk után. Aki nem az elpusztult társait cipelte, az a visszavonulás védelmében segédkezett. A páncélos hüllők elhagyták Thet Gorgon falait, de nem azért, hogy meghátráljanak, hanem hogy ne kerüljenek harapófogóba a két támadó csapat között.

A felmentő sereg megérkezett a cölöpfalak alá és a vastag, fából készült kapu kinyílt. Bent lándzsákkal felfegyverzett nők és gyerekek fogadták őket. Csak egészen fiatal és öreg férfiak voltak köztük.

–Mi történt a többiekkel? – kérdezte Manruk.

–Nem tértek vissza a vadászatból – mondta egy idős, sebhelyekkel tarkított testű férfi.

–Mikor kezdődött az ostrom? – kérdezte Sníger.

–Úgy egy ívvel ezelőtt – válaszolt a sebhelyes. –Már több helyen beszakadt a fal. Rövid időn belül bejutottak volna, ha ti nem jöttök!

–Folytatni fogják az ostromot – mondta erre Sníger. –Látták, hogy nem vagyunk sokan, ők meg száznál is többen lehetnek.

–Ha megerősítjük a falakat, akkor még kitarthatunk egy darabig – közölte az idős barbár. –Mindenesetre így már sokkal jobbak az esélyeink.

–Nem várjuk meg hogy bejussanak, ugye Sníger? – mondta Roni.

–Foszforra, salétromra, vagy glicerínre lenne szükségem – felelte erre a londa. –Ha van ezekből az anyagokból, akkor nincs mitől

tartanunk, de egyébként is megbánják, ha támadni fognak. Még van öt robbanó nyíl!

–Gyülekeznek! – hallatszott egy fiú hangja a cölöpfal tetejéről.

–Készüljünk fel az ostromra – mondta Manruk szigorúan. Senkire sem várva osztogatta az utasításokat. A rhabdodonokat a nőkre bízták, maguk pedig hosszú lándzsáikkal a fal védelmére indultak.

Mikor Sníger a falétrát megmászva felért a fal tetejére, kitárult előtte a vidék. A várost füves pusztá vette körül, melyet az emberek szándékosan alakítottak így ki. A távolban mindenütt ritka ligeterdők voltak, melyek jelezték, hogy errefelé kevés a csapadék. A kapuval szemben egy ilyen ligeterdőben gyülekezett az ellenség. Lehetek vagy kétszázan, de a londa, aki szeme elé tartotta messzelátóját, elképedve látta, hogy taktikát változtattak. Valamiféle ostromgépeket vonszoltak és vettek körül, amiben izzó anyag volt.

–Roni! – kiáltotta a londa, akit meglepett az ellenség technikai tudása. A nő hamar melléért, majd átvette a felé nyújtott messzelátót és belenézett. Döbbsen figyelte a hirtelen közelbe kerülő homoszaurszokat.

–Mit csinálnak ezek?

–Ostromgépek – közölte Sníger. –Csak egy esélyünk van, ha nem akarjuk megvárni, hogy felégessék a falut! Szét kell rombolni őket, mielőtt lőtávolságra érnek velük. Ehhez azonban rendkívüli gyorsaság és ügyesség kell!

–Pacsival meg tudjuk csinálni – közölte a dínóvadász és visszaadta a messzelátót. Azután Zang Yarra nézett, aki éppen ekkor ért melléjük.

–Ne menj! – kérte a férfi.

–Ne tarts vissza! – szólt rá a nő. –Csak én tudom megcsinálni! – és már el is kezdett lemászni a hosszú létrán.

–És nem mondasz semmit búcsúzóul? – kérdezte reménykedve Zang Yar, de Roni mintha meg sem hallotta volna, sietett lefelé.

–Kedveled, igaz? – kérdezte a férfit Sníger.

–Kedvelem? – kérdezte Zang Yar és keserű mosoly húzódott a szájára. –A menyasszonyom volt – a válasz meglepte a londát. Önkéntelenül is a szájára tolult a következő kérdés:

–De hát ki vagy te és honnan jött Roni?

–Ő a Sindolon túlról jött – közölte a férfi. –Én találtam rá a parton, miután elsüllyedt a hajójuk. Én Mazang Ash fia vagyok, Isab

Sondor²⁵ főnökének a fia. De Roni túlságosan ügyesen harcolt és nem bírt megmaradni a törzsben. Pár héttel az esküvő előtt szökött meg, de ez egy hosszú történet.

Mindketten a kinyíló kapura figyeltek, ahol most egy ürge montanoceratops rontott ki, hátán a dínóvadással. Sníger még egy pillantást vetett Zang Yarra, mielőtt a szeméhez emelte a távcsövet. Gondolatai pár pillanatig a múltba révedtek. Ismét Rennes szigete bukkant fel az emlékezetében. Csak reménykedett benne, hogy Griwana végül nem indult el utána, miután otthagyta a tudós tündérek városát. Ő nem szökött, hanem elbúcsúzott. Tudta, hogy a szívének egy részét otthagyja, de nem akart senkit boldogtalanná tenni. Többek között magát sem. Megértette a barbár férfit és a nőt is. Legalább most már tudta, hogy honnan származik. Az északi földről ahol még sosem járt londa. Micsoda új felfedezés!

Szeméhez emelte a távcsövet és ismét a távolba nézett. Most már kétszeres erővel szurkolt a nőnek. Gondolatait ismét a rájuk leselkedő veszélyre koncentráta.

–Nem értem, mit akarnak a törzstől, mikor már az összes férfit elhurcolták – mondta Zang Yarnak, bár nem számított válaszra. A férfi azonban megszólalt:

–Sajnos erre több magyarázat is lehet: ha nem megenni akarnak minket, hanem további rabszolgákra van szükségük, akkor a férfi nélkül legyengült falvak már könnyű prédának számítanak. Ráadásul szeretteikkel akár zsarolhatják is a férfiakat, hogy nekik dolgozzanak.

–Ha az utóbbi feltevésed az igaz, akkor még sok tennivalónk van – bólintott a londa.

²⁵ Lefordítva: „A sondor hegy lábánál fekvő mocsár”. MaGát a települést a tenger, a Sondor hegység és egy mocsár fogta közre.

XIV.fejezet

THET GORGON OSTOMA

Pacsi észvesztő iramban száguldott az ellenség felé. Ezt az iramot már Roni is nehezen tudta koordinálni. Az állat rendkívüli gyorsasága mellett minden ügyességére szüksége volt, hogy egyáltalán nyeregben tudjon maradni. Eközben azonban csak fél kézzel foghatta a kantárt, mert a másik kezében a hosszú lándzsát tartotta. Hátasát az ostromgépek felé irányította, melyeknek faszerkezetére fémből készített kilövőszerkezet volt erősítve. Arra, hogy ezekben kárt tegyen, vajmi kevés esély volt, hiszen az ostromgépek masszívak voltak. A kilövőkосarakban levő izzó anyag valamiféle parázs volt, s bár Thet Gorgon házai égés ellen át voltak itatva, nem lehetett kizárni a tűz veszélyét, ami egy bizonyos hőfok felett mindenképpen bekövetkezett volna.

Ha összetörni nem is, de a kilövést idő előtt beindítani; ez volt a dínóvadász egyetlen lehetősége. Néhány meglepett homoszaursz elindult felé, hogy megakadályozzák képtelennek tűnő küldetésében és megtorolják ezt a felháborító vakmerőséget, ám a nő hosszú lándzsája halálos táncot járt. Csak az erős trinit páncél védhette meg a hullőket attól, hogy felnyársalja őket. Ám Roni támadása csak látszólagos volt. Mielőtt még támadói megakadályozhatták volna, hogy közelebb jusson, máris a kilövőszerkezetek mellett volt és felmérte a helyzetet. Egy hosszú, fémből készült kart kellett elmozdítania ahhoz, hogy a kifeszített ostromgép működésbe lépjen. Közben kikerült két vicsorgó fenevadat, s mielőtt az ellenséges tábor egyetlen hatalmas szörnyként rárontott volna, két katapultot sikeresen beindított. A harmadik ostromgépre már nem maradt ideje. Felmérte, hogy ha nem siet, bezárul körülötte a hullők gyűrűje és akkor már nincs menekvés. Ezt pedig felesleges áldozatnak tartotta volna, így hát inkább kerekelt oldott. Mielőtt azonban elillant volna az utolsó homoszaursz mellett is, még egyszer halálos dőfésre emelte lándzsáját. A fém áthatolt a hullő védtelen nyakán, de a nő már nem tudta kihúzni, úgyhogy lándzsáját a haláltusájában fetrengő szörnyben hagyva elindult Thet Gorgon felé.

Sníger és Zang Yar jól látták, hogy az izzó anyag vörös tűzijátékként röpül ki a település felé, de még jóval a fal előtt ártalmatlanul földet is ért. A londa le sem vette szeméről a távcsövet,

hogy a dínóvadász minden mozdulatát nyomon tudja követni. Nagy örömmel látta, ahogy a nő újra Thet Gorgon felé tart, de aztán ismét megfordította hátságát, hogy újabb rohamra induljon.

–Mit csinál? – kiáltott fel Zang Yar.

–Remélem nem örült meg – sóhajtott Sníger, aztán örömmel vette tudomásul, hogy Roni irányt változtat és Pacsival megkerülik az ellenfelet. A hullók kicsit megzavarodtak ettől. Most már egyesült erővel követték nyomon Roni mozgását, nem becsülve le a magányos ellenfelet. Tisztába kerültek a veszély valódi mivoltával. A felfegyverzett homoszaurszok azonban hiába próbáltak meg a dínóvadász nyomába szegődni, ez teljességgel reménytelen volt. Egy idő után már a londa is alig látta a nőt. Egy barbár férfi érkezett ekkor hozzá:

–Meghoztam, amit kértél! Csak ennyi volt – szabadkozott és letette a két tégelyt és kis hordót, amiben a salétrom és a foszfor volt.

–Köszönöm! – bólintott a londa és Zang Yar kezébe nyomta a látsövet. –Te figyeld és tudósíts, amíg én összerakok néhány bombát.

–Rendben! – vigyorgott a férfi, mert a nő időközben ismét feléjük tartott. Most már úgy tűnt, hogy nem fordul vissza. –Úgy látom, visszajön. Jól lehagyta az üldözőit!

–Készüljünk fel az ostromra! – mondta erre Sníger. –A katapultok működnek. Ha jól látom, nem tudott kárt tenni bennük. Vízet minden mennyiségben! Fedezékbe mindenki, aki nem tud segíteni a védekezésben! Először mindenképp az ostromgépeket kell felrobbantanom. Azt hiszem Roninak lesz még egy köre, hacsak kölcsön nem adja Pacsit!

Roni erősen zihálva száguldott be a kitaruló kapun. Üldözői még lőtávolságon kívülről visszafordultak, de a londa tisztában volt vele, hogy hamarosan támadásba lendülnek.

–Miért mentél még egy kört? – kérdezte Zang Yar. A nőt ugyan kicsit bosszantotta ez az aggodalmaskodás, de mihelyt levegőt kapott, válaszolt:

–Felmértem a seregeket és megnéztem, nincsenek-e további seregek a távolban – fújta. –Nem lenne szerencsés, hogy olyan csatába bocsátkoznunk, ami eleve reménytelen.

–Ezek szerint csak ennyien vannak – bólintott a férfi.

–Majdnem kétszáz páncélos hüllő – csóválta meg a fejét a dínóvadász. –Ostromgéppel felfegyverkezve. Képtelen voltam kárt tenni a masináikban. Ezek nem amolyan tákolmányok, amik össze vannak kötözve. Fémről és fából jól elkészített szerkezetek. Olyanok, amilyeneket északon használtunk.... – ekkor észbe kapott, hogy elszólta magát, de a létrán lemászó Sníger úgy tett, mintha mi sem történt volna.

–Képes vagy még egy fordulóra? Az ostromgépeket mindenképpen meg kellene semmisíteni! Ezek a robbanó nyilak talán megteszik a magukét.

–Feltételezem, hogy egész más a röppályájuk, mint az én nyilaimnak – mosolyodott el a nő.

–Csak négy lehetőség lesz! Nem volt időm többet készíteni.

–Azt hiszem elég lesz – válaszolta Roni és ismét felmászott a fáradtnak tűnő Pacsi hátára.

–Bírni fogja a montanoceratopsod?

–Nincs más választása – válaszolta a dínóvadász. –Ti pedig készüljetek fel rá, hogy hamarosan támadnak. Már most is elég dühösek.. – óvatosan elhelyezte a lövedékeket a nyereg melletti bőrtáskában, kezébe vette az íját és intett az öröknek, hogy nyissák ki a kaput. Búcsúzóul még visszaszólt:

–Remélem, egypár dög is felrobban az ostromgépekkel együtt!

A nap lemenőben volt, úgyhogy már nem volt idő késlekedésre. Pacsi kicsit lustábban indult neki a vágtnak, de aztán ismét felgyorsult és pillanatok alatt a hüllők közelében voltak. Azok nem várták meg, míg Roni a közelükbe ér, hanem támadásba lendültek. Sníger és Zang Yar a fal mögül szemlélte mindezt.

A dínóvadász kénytelen volt ismét kitérni a támadás elől. És mihelyt lőtávolságra ért, már feszült is az íj, s a lövedék nagyot robbant az egyik kilövőszerkezet közelében. A katapultban ugyan nem esett kár, de két hüllő súlyos sebekkel terült el a földön. Mindez a támadásukat is megzavarta. Most bizonytalanul lassítottak le.

–Elvétette! – bosszankodott Zang Yar.

–Az első lövés sosem sikerül – válaszolta Sníger. –Most minden azon múlik, hogy hogyan méri fel a röppályát.

És már röppent is a következő lövedék. A homoszauroszok riadtan hátráltak, bár ők ugyan meg is úszták, de az egyik ostromgép darabjaira esett szét.

–Szép lövés! – kommentálta Sníger.

–Még kettő! – mondta Zang Yar továbbra is aggodalommal a hangjában.

Roni most az ellenséges tábor mögé került, ezért a megfigyelők sem láthatták, hogy mit csinál. Csupán a két robbanást lehetett látni, de azok eredményét is csak Sníger láthatta a távcsövén.

–Csak az egyik sikerült – mondta a londa. De sebj! Egy ostromgéppel már nem mennek sokra.

–Ott jön! – mutatott Zang Yar a távolba. Pacsi mozgása már jóval lassabb volt, mint amikor elindultak. Üldözőik ismét a nyomukban. Úgy látszik a montanoceratops ereje a vége felé közeledett, mert vészesen lelassult. A tucatnyi üvöltöző homoszaurosz azonban nem tette lehetővé számára a pihenést. Ismét felgyorsította magát és egy perc múlva már ismét a biztonságos falak mögött volt Ronival egyetemben. A kimerült állat egyből leheveredett a földre, s igen szaporán vette a levegőt. Roni arca is csapzott volt a megerőltetéstől. Zang Yar és Sníger a dínóvadász elé siettek és a barbárok is ujjongva vették körül. Még Manruk is tett egypár elismerő megjegyzést, aztán visszaparancsolta embereit a falra.

A távoli erdőben lángok gyulladtak. Hatalmas fáklyák emelkedtek a magasba és indultak el Thet Gorgon felé.

–Elkezdődött – suttogetta Sníger.

–Készítsd a bombáidat! – sziszegte Manruk, aki harci díszekben pompázva, vicsorogva nézett szembe az ellenféllel. Keze ügyében hosszú dínóvadász lándzsák és hajító lándzsák voltak. Jaj annak a hullőnek, aki a közelébe merészkedik.

Aztán működésbe lépett az ostromgép. Izzó parázs csapódott a falnak, s a fal tövében lánggra kapott a fű. Fentről azonban rögtön jött is a vizes zuhany, ami eloltotta a lángokat. Ez csak a kezdet volt. A homoszauroszok meggyúlt végtagjai alkalmassá tették őket a dobásra, ami most igen veszélyesnek bizonyult. Égő fáklyák, fahasábok tucatjai röptek a település felé, miközben a támadók egy része is megindult. A gyalogos homoszauroszokat a fáklyahajítók és az ostromgépet kezelők fedezték. A falról azonban máris érkezett a

válasz. Thet Gorgon kovácsai remek nyilakat készítettek, melyek lőtávolba érve még a kemény hullóbőrön is áthatoltak. A vastag trinit páncélok megvédték ugyan a támadók testét, de a végtagjaik védtelenek voltak. A közelbe érve a sötétben is jól látszott, hogy valamiféle fémkorong van a fejükre erősítve. Ez is védte őket a nyilak ellen. Üvöltve, földrengésszerű robajjal rontottak neki az erős kapunak, mely már az első támadás hatására nagyot reccsent. Az ostromlók egy jókora fahasábbal döngették a kaput, s a fentről záporozó nyilak alig-alig tettek kárt bennük.

Megosztotta a védőket a fáklyások támadása is, hiszen az itt-ott keletkező apró tüzeket csírájában kellett elfojtani, nehogy az egész település lángra kapjon.

Aztán hatalmas robbanás rázta meg a kaput. Sníger lövedéke a falat döngetők között robbant, darabokra szedve a hullőket, egy pillanatra megállítva az egész ostromot. A másodpercnyi dermedt csendet újabb, elkeseredett támadás követte. Az elpusztultak helyett újak jöttek, egy másik vastag fával és a kapu most nagyot reccsent.

Manruk lándzsája lecsúszott az egyik ostromló hulló fejevédő korongjáról, s majdnem a dínóvadászt is magával rántotta. A négy-öt méteres fal éppen elég volt ahhoz, hogy a hullók feje fölé magasodjon. Azok nagyméretű baltákkal estek neki, s tépték-vágták, ahol csak érték. Mások hosszú lándzsákkal próbálták meg leszúrni a falról lövöldöző barbárokat. A támadás jól kigondolt és igen veszélyes volt. Sníger tudta, hogy nincs mit késlekednie.

A rohamnak újabb robbanás vetett véget. A kaput ostromlók maradványira bámulva a támadók egyszeriben kedvüket veszítették. Félelmetes üvöltözést rendeztek, majd amilyen gyorsan jöttek, olyan gyorsan tűntek el a település falai alól. Morgásuk elhalkult a távolban és a döbbent védőkre hirtelen csend borult. Hitetlenkedő-kétkedő csend. Aztán egy bizonytalan hang feltette a kérdést:

–Elmentek? – a következő már mondta:

–Elmentek – az utána levő pedig már kiáltotta:

–Elmentek! – és percek múlva már örömkiaáltásoktól zengett a falu: – Visszavertük őket! Elmentek!

–Átkozott bestiák – köpött ki a falon Manruk. –Nem szívesen látom be, de neked köszönhetjük, hogy megúsztuk. –Kezét a londa felé nyújtotta, majd miután megszorították egymás alkarját, az izmos

dínóvadász, aki majd egy fejfel Sníger fölé magasodott komoly hangon közölte: –Mostantól te is dínóvadász vagy! Közénk tartozol!

–Nos, ezzel már elkéstél – mondta Sníger, miután elengedték egymást. Felgyűrte a ruháját és megmutatta bal vállába égetett jelet. Manruk meghökkenve vonta össze a szemöldökét.

–Ezt meg hol és mikor szerezted? Azt hittem, hogy minden dínóvadászt ismerek a pusztaságban.

–Hosszú történet – legyintett a londa. – Valamikor régen töltöttem pár évet Baruk Marsban. Ott szereztem ezt a címet. Hosszú ideje már annak. Azóta felnőtt egy új generáció. – Ezután lehajtotta ruháját és eltüntette a dínóvadászok fogat ábrázoló jelét.

–Ezt csak azok érdemelték ki, akik nem ismerik a félelmet.

–Viszont visszajöttek a halálból – bólintott Sníger.

Ekkor Zang Yar aggódó hangját hallották meg:

–Roni megsebesült!

A nőt egy hosszú lándzsa találta el a bal válla alatt. Éppen a kapu mellett állt, mikor a faldöngetőket fedező hüllők hosszú lándzsáikkal feléjük rohantak. A hegyes fa a kulcscsont alatt hatolt át, s a seb erősen vérzett. A dínóvadászt egy kunyhóba vitték. Két asszony volt mellette. A londa sok mindent tudott a gyógyításról, ezért megvizsgálta a sebet. A nő egyet sem szisszent, de az arca igen sápadt volt és a homlokát is kiverte a víz. Ereje fogyóban volt és mikor Zang Yar mellé lépett, erősen megszorította a kezét.

–Minden rendben lesz – vigasztalta a férfi, miközben a londa ismét bekötözte a sebet.

–Bocsáss meg nekem – suttogetta Roni. –Talán már nem lesz több lehetőségem, hogy elmondjam....

–Pihenned kell – mondta a férfi. Arcán látszott, hogy mennyire aggódik a nőért.

–A seb nem halálos, de sok vért vesztett és több csontja eltört – közölte Sníger szomorúan. Tudta, hogy a nő jobb keze sosem lesz már a régi, de erről most nem beszélt. A legfontosabb az volt, hogy a nagy vérvesztés miatt ne kerüljön sokkos állapotba. –Pihennie kell.

–Áll még az ajánlatod? – kérdezte szinte suttogetva Zang Yart a dínóvadász, majd elhagyta az ereje és mély álomba merült.

A férfi lehajtotta a fejét. Egy darabig még szorította a kezét, majd mikor érezte Sníger érintését a vállán, felnézett.

–Sokáig fog aludni és ránk is ránk fér a pihenés – mondta a londa.
–Vele maradok – felelte Zang Yar. –Amíg csak lehet.

Messze nyugatra Thet Gorgontól, egészen a Nyugati Óceán közelében – amit a hegyi tündérek Ilad Selmon-nak hívtak – emelkedett egy hegy. A barbárok Nagy Teknőshátnak nevezték, s így ragadt rá a Graul Tundras név. Nem volt a közelében település, mert a mondák szerint elátkozott hely volt, s a föld mélye nagy veszélyeket rejtgetett. Emiatt a talpák sem építkeztek errefelé, pedig senki nem nézett utána, hogy ezek a mondák valóban igazak-e.

Az mindazonáltal igaznak bizonyult, hogy a homoszaurszok székhelye itt volt. Egy szekérkaraván közeledett a hegy felé, mely rabszolgák százait hozta magával. A hegy közelében fekete füst szállt a magasba és már messziről láthatók voltak a hatalmas szürke építmények, melyek ki tudja mi célt szolgáltak az óriási hullók birodalmában. Az egyik szekérketrecben megviselt tündércsalád kucorgott tucatnyi barbár társaságában. A hosszú út alatt ugyan megbarátkoztak egymással és hála a barbároknak Khisram sebe is szépen gyógyult, a szűkös hely mégis sok feszültség forrása volt. A szekér monoton rázkódása, a silány étel fásulttá tette a rabokat. Eleinte még reménykedtek a szökésben, de aztán minden reményük elpárolgott, ahogy egyre távolabb kerültek a Gáttól.

Nyugat felől sötét felhők érkeztek, mintha csak mélyíteni akarnák a homályt és a sötétséget, s lassan elkezdtek csöpögtetni terhüket. Tavasz volt, de az idő igencsak hűvös és szeles. Az eső most mégis jól esett az utazóknak. Tenyerüket kidugták a rácsokon, hogy a szűkös fejadagjukat, melyet vízből kaptak, most így pótolják.

Tiaram aranszőke haja kifakult a rá rakódó kosztól. Mocskosak voltak és a mosdatlanságtól egyre bűdösebbek. Félő volt, hogyha nem változik a helyzet, hamarosan felüti valamilyen betegség is a fejét.

–Úgy látom, nemsokára megérkezünk – mondta Laram, ahogy a távolba nézett a szekerüket húzó moschops mellett.

–Mik azok a füstök? – kérdezte Tiaram.

–A kohók – mondta egy barbár férfi, akit tulajdonképpen senki sem ismert közülük. A Talkon Beldből származó foglyokkal került közéjük, de ő maga nem volt odavalósi, sőt talán barbár sem. A bőre finomabb volt, mint a pusztaság lakóié. Ezt még a kosz alatt is meg

lehetett állapítani. Magas, vékony, sötéthajú, bajuszos férfi, akinek az arcát most már némi szakáll is keretezte.

–Kohók? – kérdezett vissza Laram.

–Ezért gyűjtötték be a pusztaság legjobb kovácsait. Nem ők készítik a páncélt, ami rajtuk van – a férfi hangja keserű volt. –Legalábbis most már nem.

–Veletek készítették el a páncélokat és a fegyvereket? ... A saját népetek ellen?

–Velem ugyan nem! – mordult fel a férfi, de a szekéren levő többi ember is egyetértően bólogatott. Még négy másik barbár, két fiú, hét nő és egy lány volt velük. Többségük fel sem tudott egyenesedni az alacsony ketreben.

A szekér ekkor megállt. Valami kerítésfeléhez értek, ami szúrós fémből készült és bejáratát jól felfegyverzett homoszaurszok őrizték.

–Rabszolgának szánnak minket – mondta keserűen Lasram. Megnézték az öröket, akik szigorú tekintetükkel átvizsgálták a szekereket, miközben furcsa, visításhoz és bömböléshez hasonlító nyelvükön magyaráztak valamit az érkező karaván vezetőinek. Kicsit beljebb hatalmas, kőből és fémből készített torony emelkedett, melynek tetején egy furcsa, kutyafejű lény kémlelt a távolba.

–Jól őrzik a táborukat – jegyezte meg Khisram, jöllehet az utóbbi időben alig-alig hallották beszélni. Ettől testvéreinek és apjának némileg jobb kedve lett a körülmények ellenére is.

–Mit fogunk itt csinálni? – kérdezte aggódva Tiaram.

–Attól tartok, hogy ezt nem mi döntjük el – közölte az idegen férfi. Esőtől nedves kezével megmosta az arcát, majd fázósan összehúzta magán a ruháját és lekuporodva figyelte, hogy mi történik. Az egyik őr éppen ekkor lépett hozzájuk. Figyelmesen megnézte a ketreben levőket, majd ismét magyarázott valamit és a tákolmány megindult. Ahány szekér, annyi felé.

Az esőtől sáros földet hirtelen döcögő, kövekkel kirakott út váltotta fel. Ezen mindannyian meglepődtek, hiszen a városokon kívül sehol Délvidéken nem volt ilyen.

–Ezek a hullók igen csak adnak magukra, ha kikövezett út vezet a birodalmukban – mondta halkan Lasram, mert egy homoszaursz éppen ekkor loholt el mellettük.

–Nem hinném, hogy vigyáznod kell, mert ahogy mi nem értjük őket, úgy ők sem értenek minket – jegyezte meg Laram.

–A távolban egyre jobban kivehetők voltak az óriási építmények. Jókora kéményeikből gomolygott a füst. Gendor napja a negyedik ívében járhatott, mégis szinte éjszakai sötétség volt. A fekete felhőkből egyre jobban ömlött az eső és az égen villámok cikáztak. Az egyik a szemük láttára csapott bele az egyik épületbe mégsem történt semmi. Csak a hatalmas, sistergő robaj, de sem tűz, sem riadalom.

–Ismerik a villámhárítót is? – kérdezte Tiarum.

–Valahogy úgy – bólintott az apja. –Meglepő, hogy eddig még nem hallottunk róluk.

–Én inkább örülök neki – mondta Lasram. –Meglettem volna nélküük!

Egy faluhoz közeledtek, mely éppen az egyik nagy építmény mellett terült el. A házak kőből készültek és a legtöbb lakatlannak tűnt, mert ablakaik sötéten ásitoztak. A szekér lassított, és nagy meglepetésükre emberi hangokat hallottak kívülről. Ezeket hullők hangja szakította meg, majd nemsokára ismét egy mély férfihang hallatszott.

–Megérkeztetek hát? – jött a hang most a szekér mellől. Egy nagydarab, sötéthajú férfi szólt hozzájuk. Az egész testét trinit páncél borította. Hosszú haja azonban kilógott a sisakja alól. A szeme és arca rejtve maradt előlük.

–Ki vagy te? – kérdezte Laram, de a férfi nem méltatta válaszra. Sisakja alól a hullőkére emlékeztető hangok törtek elő, mire egy homoszauros lépett a kocsához. Felnyitotta a lakatot és kinyitotta a ketrec ajtaját.

–Szálljatok ki! – parancsolta a hang. Az emberek némán, de vonakodva engedelmeskedtek. A férfi most rájuk dörrent: –Egy kicsit szaporábban, ha nem esik nehezetekre! Ebben az esőben még lebetegszetek és semmi hasznokat nem vesszük! Álljatok ennek a háznak az eresze alá! Addig sem áztok! – parancsolta és kezével a legközelebbi épületre mutatott. A férfiak és nők mind felsorakoztak. Mikor a tündérek következtek, a férfi egy kicsit meglepődött.

–Nocsak, nocsak! Jól látom, hogy erdei tündéreket fogtak? – keserű nevetést hallatott, majd folytatta. –Sajnálom, hogy ilyen viszontagságokon kellett keresztülmennetek, de nem számítottunk rá,

hogy a pusztaságban tündérek is foglyul esnek. Ezek a bamba hüllők nem tudják megkülönböztetni az egyik embert a másiktól.

–Ki vagy te? – kérdezte ismét Laram, miközben beállt az eresz alá.

–Mindent sorjában! – felelte erre a férfi, majd megvárta, míg mindenki a fal mellé került. Ekkor intett a szekérnek és a hüllők a moschops-szal tovább indultak. Ezután ismét feléjük fordult. Felhajtotta sisakrostélyát és a félhomályban is jól ki lehetett venni mandulavágású szemeit.

–Tündér vagy? – csodálkozott Laram.

–De nem onnan származom, ahonnan ti – válaszolta röviden a férfi. Könnyen legyőzhetnék volna, mert bár fel volt fegyverkezve, mégis csak egyedül volt a barbárok és a tündérek ellen. Mégsem mozdult senki. Mozdulataiból áradt a fegyelem és a tekintély. –Köszöntelek benneteket! Ez a kegyetlen hely itt Graul Tundras, mint azt már bizonyára tudjátok. Itt gyülekeznek a Mágusölő seregei, hogy véget vessenek a mágusok hatalmának Gendoron. A barbár népek addig szolgálnak itt rabszolgaként, míg a Mágusok kora véget nem ér. Aki megszökik, meghal! A homoszaurszok és sniftek úgy őrzik ezt a területet, hogy még senki sem tudott megszökni. A próbálkozók karóba húzott fejei a határon vannak kitéve, hogy elrettentsenek mindenkit. Talán eszetekbe jutott, hogy megtámadjatok és megpróbáljatok megszökni...–szavai gúnyosan hangzottak, s a sisakja alsó részébe erősített sípok egyikébe belefűjt. Éles hang hasított a levegőbe, majd egy pillanat múlva három fekete árny ereszkedett le a magasból: sniftek. Alakjuk a batmanókéra emlékeztetett, de azoknál nagyobbak és izmosabbak voltak. Fejük talán egy kutyához hasonlított a legjobban, de a rajta levő szarvak ördögszerűvé tették őket. A tündérek felismerték, hogy ilyen lényt láttak Graul Tundras határánál az őrtoronyban. Fekete, szőrös testükre különféle fegyverek voltak erősítve, s kezükben és övükben dobótőröket tartottak. Denevérszerű szárnyaik most úgy libegtek mellettük, mintha csak köpenyt terített volna valaki a vállukra.

–Íme, az őreitek! Ha valamilyen csoda folytán sikerülne valakinek megmenekülnie,ők erednek a nyomába és végzik ki. A falun belül szabadon mozoghattok, de akit a falun kívül találunk, annak vége! Látszólag nincs őrség és megfigyelés. Minden reggel népszámlálás, semmi más. Ha mindenki rendesen végzi a munkáját, akkor elég tűrhető lesz az életetek. Egy mágust már legyőztünk, de még három

vissza van. Abban az órában, amint ez bekövetkezett, mindannyian szabadok vagytok!

–És mi lesz a mi feladatunk? – kérdezte most az idegen férfi, aki sem barbár, sem tündér nem volt.

–A férfiak a fegyver és páncélgyártásban segítenek, a nők és a gyerekek az élelem megtermelésében. Aki indokolatlanul nem jelenik meg a reggeli számláláson és nem megy dolgozni, azt megbüntetjük! Ti ebben a gyárban kaptok munkát. Naponta tíz óra. Se több, se kevesebb. A többit a családdal tölthetitek. A megtermelt élelmiszer felét beszolgáltatjátok, a többit megtarthatjátok. Holnap hoznak nektek állatokat is, amiket gondoznotok kell. És most megmutatom, hogy ki melyik házban fog lakni! – intett a kezével, hogy kövessék. A csoport elindult utána. Mindannyian fáradtak és gyengék voltak ugyan, mert bár hozták őket, a hosszú út és a silány élelem kivette minden erejüket. Még az edzett barbárokon is látszott a fáradtság. Laram mégis a férfi mellé sietett, s megkérdezte:

–Ki vagy te?

–Hívj Gorónak! Itt mindenki így nevez! – hangja hideg volt, de érezni lehetett, hogy rokonszenvez a tündérekkel. –Egyébként nem jó, ha túlzottan kíváncsiak vagytok! Ez a háború főleg a meglepetésre épít, ezért nem mondunk semmi többet annál, mint amit már elmondtam. De azon mindenképpen csodálkozom, hogy ti hogyan kerültetek ide?

–Még sérült a Dinógát és ott voltunk, amikor javították – felelte erre a tündér. Goró erre egyből megállt és felvonta a szemöldökét:

–Még sérült a Gát?

–Azt hiszem már kijavították – mondta gyorsan Laram, mert látta, hogy a férfi igen ideges lett ettől a hírtől. –Akkor támadtak ránk a homoszaurszok, mikor a társaink éppen javították.

–Rennenről jöttek szerelők és mi erről nem tudtunk? – morogta Goró, aztán elhallgatott, mert úgy érezte, hogy ez nem tartozik a rabszolgákra. –Ezek a tökkelütött homoszaurszok persze semmilyen hírről nem szolgálnak! – Ismét elindult és az egyik kőháznál megállt:

–Ti itt fogtok lakni – közölte, majd végigsiklott a tekintete a társaságon. –Négyen vagytok? – egy kicsit gondolkodott, de aztán megrázta a fejét. –Ideiglenesen maradhattok négyen, de ezek a szállások hat személyre vannak tervezve. Most pihenjete! Nemsokára hoznak nektek ruhát és élelmet, aztán reggel korán itt

lesznek értetek, hogy kezdhessétek a munkát. Megpróbálom elintézni, hogy ne a legnehezebb helyekre kerüljétek, de nem ígérek semmit! – aztán hátat fordított nekik és elvezette a csoport többi részét.

A ház, amit kaptak viszonylag primitív munka volt. Látszott rajta, hogy az építők nem rendelkeztek túl nagy gyakorlattal. Három helyiségből állt: egy közös hálóból, egy konyhából és egy mosdóból. A mellékhelység is a mosdóban volt és a két utóbbi helyiségben csapok voltak felszerelve. A konyhában hat szék állt a jókora faasztal mellett, s a hálószobába is hat ágyat tettek. Az ágyak elég nagyok voltak, de nem túl kényelmesek. Valószínűleg barbár kéz munkái.

–Még az is lehet, hogy Rennenről származik – mondta Laram.–Talán egy fejvadász lenne?

–A fejvadászok nem mással végeztetik a piszkos munkát – mondta erre Khisram, aztán körülnézett. –Bevallom sokkal rosszabbra számítottam.

–Ez még nem javít sokat a helyzetünkön – felelte erre Lasram. – Rabszolgák vagyunk, és ezt nem hagyhatjuk annyiban!

–Ugye nem próbálkozol szökéssel! – fordult felé Tiaram.

–Előbb fel kell mérnünk a terepet. Ezekről a sniftekről még életemben nem hallottam – morgolódott Lasram.

–Én sem – mondta Laram, pedig a tündérek elég jól ismerik Gendort. Ez a vidék azonban idegen a számunkra. Szerintem jobb, ha a megmentőinkben reménykedünk. Snígerék mindent el fognak követni, hogy kiszabadítsanak minket.

–De azért csak tartsuk nyitva a szemünket! – mondta Lasram és az asztalra csapott. Az ajtóban ekkor egy snift jelent meg. Ez a lény is alaposan fel volt fegyverkezve. Mögötte a kinti homályban vártak a társai. Némán az asztalra tette a kezében tartott zsákot, s a másik kezében levő ruhákat, aztán köszönés és minden egyéb nélkül távozott. Furcsa és félelmetes volt mindez. Mintha ezek a lények különös hatalommal bírtak volna, vagy éppen egy másik világból csöppentek volna ide.

A tündérek azonban nem sokat törődtek most ezzel. Elővették az élelmiszert és szétosztották. Éhesek és fáradtak voltak. A szárított hús, amit kaptak, nem volt túl ízletes, de a kenyér és a zöldség friss volt és finom. Ahogy befejezték az evést, rögtön mosakodni indultak.

A hosszú fárasztó út során ez volt szinte a legrosszabb: nem lehetett tisztálkodni. Aztán végre egy kicsit felfrissülve, de kimerülten vették magukra a tiszta ruhákat. Régóta először alhattak nyugodtan, rázkódás nélkül, fekvő helyzetben.

A házuk felett pedig némán köröztek a sötét árnyak: a sniftek éjszakai járőrei.

XV.fejezet TALÁLKOZÁS

Hajnal volt. A Dínógát körvonala lassan bontakozott ki az érkező előtt a reggeli ködből. Darger most már biztos kézzel irányította a lepkét és suhant át a magas fal fölött. Alatta a táj megváltozott. Mintha kicserélték volna a fákat és bokrokat. A Pusztaság növényzete némaságba burkolózott. Darger mégis rögtön észrevette a földön álló magányos alakot. Leanor volt az. Körülötte néhány sötét kupac, amiket a fiú még nem tudott kivenni ebből a magasságból. Csak ahogy lejjebb ereszkedett, úgy látta meg, hogy mik azok. Békésen szunyókáló dinoszauruszok. Kisebbek és nagyobbak. Rögtön magasabbra emelte a lepkét, de a Súlyomlány intett neki, hogy nyugodtan leszállhat.

Ha nem Leanorról van szó, Dargernek bizony esze ágában sem lett volna leereszkedni, de a lányt most is olyan békesség vette körül, hogy a fiú tudta, hogy semmi baja nem eshet. A kondorlepke nesztelenül landolt a hajnali párától nedves fűben.

–Már vártalak – mosolygott Dargerre Leanor.

–Engem? – csodálkozott el a manófiú.

–Titeket – felelte erre a lány. –Ha nem tévedek a többiek is mindjárt itt lesznek és téged csak azért küldtek előre, hogy felderítsd a terepet.

–Csi-Pan is jött volna, de Goldinger nem engedte, hogy Herk madárrá változtassa.

–Azt jól tette – bólintott a lány. –Ideje hát, hogy kinyissam a kaput.

–De hát honnan tudad, hogy jövünk?

–Csak azt tudtam, hogy valakik jönni fognak. Nehéz út vár rátok és bizonyára nem veszélytelen – ezzel elindult a Dínógát felé. Átment a vékony aranyló sávon, s kezével a fal egy pontját megérintve kinyitotta az ajtót. A túlpartra ekkor érkeztek meg a többiek. Shrak, Goldinger, Zafir, Barc parancsnok, Nerich kapitány és a gyerekek. Leanor átment az ajtón és a víz fölé hajolt. A túloldalon Herk is akart valamit csinálni, de képtelen volt a varázslatra. Most nem az övé volt a szerep. Két ellentétes erő feszült egymásnak és ezek közül a Súlyomlányé volt az erősebb. Még akkor is, ha az erővel nem is ő maga rendelkezett. Halk szavai nyomán a vízszint rohamosan apadni kezdett, majd a túlparton álló tanácstalan társaság bizonytalan léptekkel indult át az immár csak térdig érő vízben.

–Ezt hogy csináltad? – kérdezte tátott szájjal Darger.

–Ha hinnél, te is megtehetnéd, de ne azt hidd, hogy én tettem valamit. Én csak kértem és meghallgattak – mosolygott a lány titokzatosan, majd még mielőtt a manófiú újabb kérdésekkel ostromolhatta volna meg, az érkezők elé sietett.

Csi-Pan, amint meglátta a Súlyomlányt, futni kezdett felé. Nem figyelt azonban kellőképp a sebességére, mert a víz ellenállása miatt most nagyot hasalt a folyó medrében. Leanon felemelte és átölelte.

–Örülök, hogy megérkeztetek!

–De jó, hogy vártál minket! – mondta Csi-Pan. –Ugye velünk jössz egy darabon?

–Igen – felelte a lány és sorra köszöntötte a többieket is.

–Ez váratlan meglepetés – mondta Goldinger, mikor végre odaért. – Senkinek nem örültem volna jobban ebben a helyzetben! – ő is megölelte a lányt. –Ugye velünk maradsz egy darabig...

–Veletek megyek a Pusztaságba – bólintott a lány.

–De mi nem megyünk tovább! – ellenkezett a kalandor.

–Tovább kell mennetek – felelte erre Leanon. Hangja vidám volt, mintha semmilyen veszély nem leselkedne rájuk.

–Ezt nem mondhatod komolyan – sápadt el Goldinger. –A Pusztaság nem gyerekeknek való vidék! Csi-Pan elég gyors, Herk pedig tud varázsolni, sőt mindketten egyedül jutottak el idáig, de a többiek nincsenek felkészülve!

–Fel vagytok készülve – mondta erre kedvesen Leanon és a mosoly egy pillanatra sem tűnt el az arcáról. –De ez így is van rendjén. Ha azt hinnéd, hogy fel vagytok készülve, elbuknátok, mint ahogy a barbárok seregei is el fognak bukni Graul Tundrasnál. A rabszolgákat nektek kell felszabadítani!

–De hát... – ellenkezett volna tovább Goldinger, ám Leanon a szájára tette a kezét.

–Vannak dolgok, amiket nem mi irányítunk. Igazad van, hogy képtelennek tartod az ötletet. Valójában az is – ezt már szinte kacagva mondta, minden gúny nélkül. Mintha a természet, vagy az óriási hullók csak játékszerek lennének. –Ha vígasztal, valakik még csatlakozni fognak hozzánk. –Aztán, mivel látta, hogy a többiek milyen fancsali képet vágnak, még hozzá tette: –Nem felejttem el, hogy szabad akarattal rendelkeztek. Én csak tolmácsolom azt, amit kaptam.

–Ha még várunk valakit, akkor legalább lesz egy kis gondolkodási időm – mondta erre a kalandor és rhabdodonját vezetve elindult az ajtó felé. Csi-Pan és An Vapet követte. A többiek ott sorakoztak, mert nem mertek továbbmenni. A túloldalon ugyanis két baryonyx és egy Aliwala ácsorgott. Békésnek tűntek, de sosem lehet tudni..

Leanor észrevette a habozást. Az állatokhoz sietett, sűgött nekik valamit, mire azok szó nélkül elődalogtak. Már-már sajnálni is kezdték őket, holott jókora ragadozó hűllőkről volt szó, melyek normális esetben inkább tápláléknak tekintenek egy embert.

Bár még csak reggel volt, a társaság fáradtan telepedett le.

–Örülök neki, hogy visszafordulunk – mondta Ixis, aki néhányukkal együtt nem hallotta a Leanor és Goldinger között lezajló párbeszédet. Csi-Pan viszont hallotta és most lehajtotta a fejét, mert tudta, hogy ez nem igaz. Csak azt nem tudta hogyan cáfolja meg a lány szavait anélkül, hogy halálra rémítené. Úgy döntött, hogy még vár egy kicsit.

–Szerintem is éppen eleget utaztunk már – mondta Muland.

–Sok furcsaságot beszélnek a Pusztaságról – bólintott Sahmat is, aki leült melléjük a fűbe.

–Még sosem láttam ilyen nagy hűllőket – hűledezett Smilard. Egy pillanatra sem vette le a szemét a távozó szörnyekről, míg csak el nem tűntek a szeme elől.

–Félelmetesek, de biztosan legyőzhetők – jegyezte meg Gyurkina.

–Ezek igazán nem nagyok – mondta Csi-Pan, aki igen boldognak látszott, hiszen már a hazájában volt. –Ha maradtok még egy kicsit, akkor láthattok ezeknél jóval nagyobbakat is!

–A sárkányok lehetnek ekkorák – vélte Muland.

–Milyen lehet, amikor egy sárkány és egy dinoszaurusz összecep? – gondolkodott hangosan Sahmat.

–Állítólag a Déli Felföldön élnek mindenféle sárkányok. Apám meg Sníger le is győztek egyet – jegyezte meg Medom, bár még maga sem volt benne biztos, hogy igaz-e amit mond. Olyan hihetetlennek tűnt az egész história. –Hogyan harcoltok ezek ellen? – fordult most Csi-Panhoz.

–A harcosok hosszú lándzsái távol tartják ezeket az állatokat is – mondta a lány. –A rövidebb, dobógerelyek és lándzsák pedig halálra sebzik őket. Ha vadásznak, főleg szigonnyal teszik, mert vastag a bőrük és páncéljuk is van.

–És te vadásztál már ilyenekre? – kérdezte Ixis. Az elmúlt nap alatt, míg a Gátnak ehhez a részéhez közeledtek, enyhültek a lányok között a feszültségek, sőt már kezdtek beszélő viszonyba elegyedni egymással. Még Gliarang is szóba állt velük, aki azelőtt igen zárkózottnak bizonyult.

–Sajnos nem – rázta meg a fejét Csi-Pan. –Az a férfiak feladata volt. Nőket nem engedtek vadászni, csak egészen különleges esetekben. Olyan pedig velem még nem fordult elő.

–Nem értem, hogy jöttetek át a Gáton – töprengett Sahmat. – Ismertétek ezt az ajtót?

–Nem emlékszem igazán – vonta meg a vállát a barbár lány. –Mindig is tudtuk, hogy a Gáthoz tilos hozzáérni, ezért messze elkerültük. Aki hozzáért, az mind halálának halálával halt meg. De ezt csak hallomásból tudom. A mi népünk nagyon messze él a Gáttól.

–Igen – bólintott Sahmat. –Apám a tündérektől hallotta, hogy valami elektromosság van benne és ez tartja vissza a hullőket is. Különben még ezt a nagy építményt is lerombolnák.

–Én emlékszem erre a micsodára – mondta Herk. De csak kívánnom kellett és nyomtalanul eltűnt..

–Ezzel majdnem nagy bajt okoztál – lépett hozzájuk Leonor. –Bár amíg a közelemben vagy, nem tudod használni az erődet – mélyen a fiú szemébe nézett: –Talán magad is érzed, hogy nem jó.

–Igazad lehet – bólintott a fiú. –Olyan rossz érzések fogtak el, amikor kívántam valamit.. izé varázsoltam. Pedig meg akartam gyógyítani Csakrist, hogy tudjon beszélni, de majdnem baj lett belőle.

–A szeretet hatalma nagyobb, mint a mágiáé! – szemeit most az ifjú trükkmesterre szegezte, aki Herken és Gyurkinán kívül mással még nem barátkozott meg és ebben a nagy társaságban láthatóan feszélyezve érezte magát. Szemei a lányra néztek, aki hozzá lépett és a fejére tette a kezét.

–Én gyenge vagyok, de amit kaptam, azt annak köszönhetem, akit nem nevezünk a nevén. Tudnod kell, hogy a szeretet mindent legyőzhet. A tiszta szeretet úgy csillog, hogy elhomályosít mindent, ami a sötétségből származik. Még a mágiát is – Csakris ekkor furcsa melegséget érzett a torkában.

–Furcsák a szavaid, de olyan békesség vesz körül, amelyent még sosem tapasztaltam – mondta közben Herk. Tényleg velünk jössz?

–Együtt fogunk továbbmenni – mondta a lány.

–Micsoda? – kérdezte Ixis, aki hirtelen alig kapott levegőt. Olyannyira megdöbbentek, hogy fel sem tűnt nekik, ahogy Csakris a hangját próbálgatja és egyre kifejezettebb mosoly ült ki az arcára.

–Az nem lehet! – kiáltotta szinte egyszerre Muland és Sahmat.

–Esztelen ötlet – fakadt ki Zafír is.

–Tudom, hogy szeretnétek visszatérni Paldinba, de sokaknak lesz szüksége a segítségetekre – Leanor szemeit lassan végigfuttatta a némává meredt csoporton. A bennük csillogó vidámság most egyáltalán nem nyugtatta meg őket. Csak An Vapet, aki most jött hozzájuk, ő nem tört le egy pillanatra sem.

–Nem fog gondot okozni – vágta rá a brard fiú. Eddig a hüllőkkel volt elfoglalva. Egészen lenyűgözték a Leanort körülvevő állatok. Még sosem látott ilyen növényevő dinoszauruszokat.

–Ő boldogan veletek tart – mondta Medom. –Egy langorbel, egy varázsló, megy egy brard. Szinte legyőzhetetlen trió.

–A társai nélkül az ő győzelme is kudarc. Nélkületek a rabszolgák azok is maradnak! Gondolkodjatok el ezen! – Aztán a Sólyomlány énekelni kezdett. A dallam szövegét nem ismerték, de a hang melegséggel töltötte el őket. Hirtelen erő és bátorság töltötte be a szívüket, s a félelemnek még az emléke is megszűnt. Aztán a dal elhalkult és megszűnt ez az érzés.

–Ez gyönyörű volt – mondta Herk. –Folytasd, kérlek!

–Megvan az ideje az éneklésnek és megvan a beszédnek. Én nem leszek mindig köztetek. Döntenetek nélkülöm kell!

–Mintha mindig is erre a feladatra készültünk volna – mondta vigyorogva Goldinger. Mögötte Shrak kicsit savanyú képet vágott.

–Nem tartom jó ötletnek! Éppen elég lesz magunkat megvédeni!

–Már te is kezdod? – torkollta le Goldinger. –Leanor már majdnem meggyőzte őket!

–Szerint...em nyug...godtan vele mehetünk – hallatszott Csakris hangja. Mindannyian döbbenten néztek rá. A fiú még csak próbálgatta a szavakat, de nagyon jól ment neki.

–De hiszen te beszélsz! – örvendezett Herk.

–Ez egy igazi csoda – mondta Gyurkina és egyszerre mindannyian körülvették a fiút.

–Ha így áll a dolog, én nem hagyom cserben Csi-Pant és Herket! – szólalt meg Gliarang és a barbár lány mellé állt. –Leanorral nincs

mitől tartanunk. Még sosem láttam senkit, akinek ilyen tiszta hatalma lett volna.

–Nekem nincs hatalmam – ellenkezett a Sólyomlány. –Az erőm az erőtlenségemből fakad!

–Mellettetek a helyünk – mondta erre Smilard is és a hegyi tündér lány most először hálásan nézett vissza rá.

–Rendben van – egyezett bele Medom is, aki végképp nem maradt volna le barátjától.

–De ugye vigyázol ránk – fordult Muland Leanorhoz.

–Az út nehéz lesz – mondta kedvesen, de biztatóan a lány. –Ami tőlem telik megteszem. A nehézségeinkből fakad majd mások szabadsága.

–Lovasok jönnek! – kiáltotta folyékonyan Nerich kapitány, akinek Leanor közelében teljesen elmúlt a dadogása. Ahogy közelebb mentek a Gáthoz és a folyó felé néztek, három lovast láttak közeledni.

–Te jó ég! – sóhajtott fel Medom. –Hiszen ez az apám!

A távolban három dinogló tűnt fel: Phopal, Tobria és a Denevér lovag.

–Őket vártuk – mondta a Sólyomlány. Együtt siettek az érkezők elé. Alig léptek át a Gát ajtaján, a király Medomhoz sietett és átölelte. Az enyhén vörös füllel tűrte a dolgot, bár örült a találkozásnak.

–Végre, hogy épségben látlak fiam!

Tobria is átért. Goldingerrel egy pillanat alatt megtalálták egymást.

–Sajnálom, hogy haragban váltunk el!

–Én is! – felelte a lány kedvesen. –Örülök, hogy újra veletek lehetek!

–Ennél nagyobb örömet nem okozhattál volna! – mondta a kalandor kicsit bizonytalanul, aztán csak kibökte: –De jobban örülnék, ha erre az útra nem jönnél velünk. Nem szeretném, ha bármi bajod esne.

Az udvarhölgy erre kicsit mérgesen tolta el magától:

–Meg tudom magam védeni, legalább annyira, mint te!

–Azt tudom...–hebegte Goldinger – De mégis...

–Ne rontsd el a találkozást! – korholta a lány és elmosolyodott. – Veletek megyek és nincs vita! Különben is parancsot kaptam, hogy én vigyázzak rátok!

–Az más! – nevetett a férfi és átölelte.

–A lovag azt mondta, hogy készüljünk fel arra, hogy a Pusztaságba kell mennünk – mondta a király. Phopal végignézett az egész csapaton. A Denevér lovag a vállára tette a kezét és a Sólyomlányra nézett:

–Jobb, ha ő mondja meg, hogy mit tegyünk. Utólag abból lesz a legkevesebb szenvedés.

–Halljuk hát Sólyomlány, mi a teendők! – mondta a király és Leanorra nézett. Ő visszamosolygott rá, majd úgy mondta, mintha a világ legegyszerűbb dolgáról beszélne.

–Hosszú és veszélyes út vár ránk, de nincs szükség mindannyiunkra! – tekintete most a királyra szegeződött: –Neked vissza kell menned Paldinba, hogy kiszabadítsd Firibuszt!

–Mi van Firibusszal? – ámult el a király és a többiek is csodálkoztak.

–Akkor azért nem ért utol minket – mondta Shrak. Halvány mosoly futott át az arcán, bár ügyelt rá, hogy a többiek észre ne vegyék.

–Akkor Csakrisnak kár volt aggódnia – örvendezett Herk, bár jómaga nem is ismerte a trükkmestert.

–És mi lesz veletek? – kérdezte a király.

–Ne aggódj! A fiad is hamarosan hazatér majd. Persze jobb, ha veled megy Barc parancsnok is, hogy ne maradj kíséret nélkül az úton, de ne hagyj itt a túlparton maradt embereidet sem! – Szemeit most a lovagra függesztette, kinek arca nyugodt volt, de megtört. –Rád, Denevér lovag szintén más feladat vár, de azt hiszem, hogy már tudod is. Menj mielőbb és tedd, amit a szeretet diktál. Ismered a barátot és az ellenséget! – A lovag erre bólintott. Szemei még egy hosszú pillanatig a lányra szegeződtek, aztán megfordult, s elindult a lovához. Leanor még halkán utána suttogetta, s bár a lovag volt a legtávolabb, szavait mégis csak ő hallotta: –Már nincs messze az idő!

–A lovag visszanézett, kemény vonásain egy halvány mosoly futott át, búcsúra emelte a kezét, majd megfogta lovának kantárát és elindult az ajtó felé. Leanor arca szokatlanul komoly lett egy pillanatig, aztán ismét betöltötte a békesség és a gyerekekhez fordult: –Ránk pedig sok kaland vár! Amint készen álltok, indulunk!

A király ugyan kicsit csalódott volt, mert szeretett volna végre egyszer a fiával egy közös kalandban részt venni. Ráadásul tudta, hogy Horane-nak nehéz lesz beadagolnia a dolgot, hogy otthagya a fiát a Pusztaságban. Mégis kénytelen volt beletörődni a helyzetbe, mert belátta, hogy a lánynak többszörösen is igaza van. Firibuszt ki

kell valakinek szabadítani és az országot sem hagyhatja sokáig magára, hiszen már Paldin közelében is háború dúl.

Miután a király és Barc parancsnok eltávozott és Zafir is csatlakozott hozzájuk, – lévén nem volt túlzottan járatos a hadviselésben és Leanor is úgy gondolta, hogy lehet, hogy még hátráltatná is a csapatot – Goldinger összehívta a felnőtteket Leanorhoz, hogy megbeszéljék a teendőiket.

–Tudsz valamit ezekről a lényekről? – kérdezte Goldinger a Sólyomlánytól.

–Messze, nyugatra van az otthonuk, amerre én sem jártam még sosem. Eltöltöttem azonban pár napot itt, amíg megjöttetek, s az állatok és a növények sok mindent elárultak. Ez a világ óriási a mienkhez képest. Ahogy a barbárok alkalmazkodtak, nekünk is ezt kell tennünk. A legnagyobb veszélyt a ragadozók jelentik számunkra, mégis könnyen távol tarthatjuk őket, ha egy kicsit gondolkodunk. Készítettem is egy ruhát...– arcán a kedves mosoly most majdnem kacagássá változott. Egy szempillantás alatt otthagya őket, hogy egy kis idő múlva ismét megjelenjen. Mindannyian, még a gyerekek is ámulva néztek rá. A ruha, amit viselt, különféle növényekből készült, és hosszú, hegyes tüskék meredtek belőle mindenfelé. De ami még szokatlanabb volt – talán leginkább An Vapet kényes szaglását viselte meg – az a ruha illata. Egy keserű és bántó szag, amit éppen, hogy el lehetett viselni.

–Te jó pipaszár! – sóhajtott a Nerich kapitány. –Mi a csuda ez?

–A hüllők nem szeretik a szűrős dolgokat. Se a kicsik, se a nagyok. Ezt a szagot pedig kifejezetten utálja mindegyik.

–Hát én sem vagyok oda érte – jegyezte meg Tobria fancsali képpel.

–Még a homoszaurosok is messze elkerülnek majd minket, különösen, ha felőlünk fúj a szél.

–Mintha csak Firibuszt látnám – nevetett Goldinger és ezúttal Gyurkina is egyet értett.

–Remélem, nem kerül elő – vallotta be Shrak őszintén állva trükkmesterlány neheztelő pillantását. Tobria is kicsit neheztelve nézett rá.

–Ahogy hallottam, nem – mosolyodott el Goldinger. –De árulj el nekünk valamit Leanor! Miért nem mégy magad, hogy kiszabadítsd őket, hiszen olyan nagy a hatalmad.

–Nekem nincs hatalmam – nézett rá most csodálkozva a lány. – Abban a pillanatban, hogy hatalmam lenne, minden erőmet elveszíteném. Csak a szeretet, amit magamba engedtem, az kelti ezt a látszatot. Ez a hatalom a Névtelentől ered és mindent megteszek, hogy az Ő szeretete érvényesüljön. Ne várjatok el tőlem olyasmit, ami nem vagyok és nem is tudok lenni. A szabad akaratot nem befolyásolhatom. Megmutathatom a választás lehetőségeit, de én nem választhatok senki helyett. –Egy pillanatra abba hagyta a beszédet, majd mivel a többiek szemében még mindig látta a bizonytalanságot, folytatta: –A homoszauroszt egy intelligens állat, semmi több. Én nem harcolok semmi és senki ellen, csupán engedem, hogy megtörténjenek a dolgok. Ha kell rajtam keresztül. A tetteimet a szeretet mozgatja, ám az nem egykönnyen kiszámítható. Mindent úgy kell tennetek, mintha nem lennétek itt! Én nem vezetem a csapatot és tanácsot sem adhatok minden esetben. Csak annyit tudok, hogy mások szabadságának a kulcsa a ti kezetekben van. A kulcsot nektek kell használni! A döntés pedig a tietek! Döntsetek a szeretet szava szerint!

–Tehát a felelősség ránk hárul – ráncolta homlokát Goldinger, aztán elmosolyodott. –Ha nem lenne itt ez a pár gyerek, könnyedén néznék szembe akár a halállal is, de most más a helyzet.

–Van köztük egy varázsló, egy langorbel és egy brard. A többiek is jól forgatják a fegyvereket – vigasztalta Tobria.

–Ixisen és Mulandon jobb, ha rajta tartjuk a szemünket – szólt közbe Shrak. –A leggyengébb láncszem lehet a legfontosabb.

–Bölcs vagy kalandor! – nézett rá Leanor. –Még szerencse, hogy Tobria velünk van. Ő kitűnően bánik a lányokkal.

–Aztán még itt van Römarak tündérnagyúr lánya – mondta Goldinger. –Ha bármilyen baja esnék, abból az egész birodalomnak kára lehet.

–Gliarang is jó harcos – mondta Tobria. –Igaz, hogy makacs és önféjű egy kicsit, de jobban meg tudja védeni magát, mint a legtöbb fiú.

–Nevekről beszéltek? – kérdezte a Sólyomlány, mintha csak most érkezett volna közéjük. Arca gondtalan volt, nyugodt és halvány fényt vetett körül. Mintha a nap fényét tükrözte volna vissza. Szavai nem vádoltak, mégis úgy érezték, hogy a szívükbe lát. –Mit számít a név? Nem azért vagytok velük, hogy szeressétek és megvédjétek

mindannyiukat? Itt nincs diplomácia! Talán Darger, vagy Sahmat kevesebb figyelmet érdemel? A kulcsot ugyan csak közösen fordíthatjátok el, de csak egy kulcs illik a zárba! És az bármelyikük lehet! Ha elveszítitek a kulcsot, soha nem nyílik ki az ajtó! Mindannyian egyformán fontosak!

XVI.fejezet ERŐPRÓBA

Minden hüllő borzalommal nézett a csapatra, mely Krond felé haladt a Nyugati pusztaságban. Még a Leanort olyannyira kedvelő hüllők is tisztos távolban maradtak attól az eleven, búzló és mozgó tövises bozótostól, ami lassú tempóban haladt a fákkal tarkított síkságon. Majdnem egy egész napot igénybe vett, míg a Sólyomlány utasításai alapján elkészültek a különleges ruhák. A hatásuk azonban nagyon jó volt. Miután Leanor Csakrist is meggyőzte arról, hogy Firibusz nem fog csatlakozni hozzájuk, a fiú boldogan követte őket. Csak An Vapet viselte nehezen a helyzetet. Ha a Sólyomlány nincs velük, minden bizonnyal megtagadta volna, hogy a csapattal tartson, hiszen az ő orra volt a legkényesebb mindannyiuk közül, s bizony nehezen viselte ezt a szagot. Így sem volt hajlandó hordani a furcsa öltözetet, amit Leanor javaslatára a többiek magukra húztak.

–Nem értem minek kellett ezt a maskarát magunkra húznunk – zúgolódott Ixis.

–Hogy ne faljanak fel a hüllők! – mondta kicsit gúnyosan Medom. – Miért nem lehet felfogni, hogy itt egész más az élővilág?

–Eddig azon az egypár hüllőn kívül, ami Leanorral volt a Gátnál, semmi mást nem láttunk! – ellenkezett a lány.

–Igaza van Medomnak – szólt közbe Smilard. –Éppen ez mutatja, hogy milyen hatékony, amit a Sólyomlány kitalált. Még ha le is győznénk a hüllőket, nem lenne jó, ha az energiánk nem az út folytatására menne el.

–De ha ez a bűz olyan hatékony, akkor minek ez a szűrős ruha? – ellenkezett továbbra is a glaula. –Alig bírtam felhúzni és ráadásul két helyen is véresre böktem magam.

–Ez is mutatja, hogy milyen hatékony. Én sem szeretném megtámadni magunkat – mosolyodott el Smilard.

–De Leanor miért nem engedi, hogy Herk használja a varázserejét? – kérdezte Muland. –Az ő segítségével minden ellenségtől könnyen megszabadulhatnánk.

–Goldinger azt mondta, hogy a homoszaurosok trinit páncélt viselnek – magyarázta neki a bátyja. – azt pedig nem fogja a varázslat!

–De ha a homoszaurszok gondolkodnak, akkor rájönnek, hogy nem egy bűdös bozótos halad a tanyájuk felé és a szag és tövis ellenére is támadni fognak.

–Ezek a trükkök nagyon jól beválnak egy darabig – állította Gyurkina. – Ha már nem felel meg, akkor majd kitalálunk valami mást.

A menet ekkor megállt. Goldinger a távolba mutatott, észak felé:

–Mi az a rom?

–Nézzük meg! – javasolta Tobria, aztán elgondolkodott és Leonor hoz fordult: –Te mit javasolsz?

–Tegyetek úgy, mintha itt sem lennék – felelte erre a lány és szája szomorkás mosolyra húzódott. –De egy valamit még kérek, mielőtt elindultok! Van nálad két lap Korian varázskönyvéből.

–Ki akarod próbálni? – kérdezte a kalandor, de mikor kimondta a kérdést, már tudta, hogy butaságot szolt. A Sólyomlány mégis elnevette magát és elvette a férfi kezéből a papírokat. Ahogy a lány hozzáért, a lapok elveszítették titokzatos fényüket, elsárgultak, mint egy őszi falevél, majd elporladtak a kezében és a por most szétszóródott a földön.

–De hát miért? – kérdezte a férfi.

–Túl nagy lett volna a kísértés, hogy használjátok! – mondta titokzatos mosollyal a lány. –És akkor bizony nagy bajba kerülnétek volna! Magatok is láttátok, hogyan végezte a legutolsó tulajdonosa – Goldinger arca elkomorodott, de nem szolt semmit. Eszébe jutott a falba szorult férfi és kénytelen volt igazat adni a lánynak. Leonor vidám hangja oldotta csak a feszültséget:

–Ideje, hogy megnézzétek azt a helyet. Vagy nem azt akartátok?

–Legyünk óvatosak! – mondta erre a kalandor és a rom felé fordította a rhabdodonját. Most, hogy ebben a furcsa öltözékben voltak, nehezebben is tudtak közlekedni. Vigyázniuk kellett, hogy az állatok ne kerüljenek túlzottan közel egymáshoz, mert akkor könnyen megsebesítenék volna a másikat, vagy akár össze is akadhattak volna a ruhák. Alig indultak el a rom felé, mikor mégis meg kellett állniuk. Az összedőlt építménynél homoszaurszok bukkantak fel.

–Ez Talpa Mord föld alatti erődje – mondta Herk. –Elfoglalták a hüllők!

–Most derül ki, hogy valójában mit ér ez a ruha itt rajtunk – suttogta Ixis kicsit remegő hangon. Életében először látott homoszaurszt és

bizony nem találta túl szívderítő látványnak. A lények öten voltak, páncélban, lándzsákkal felfegyverkezve és megindultak feléjük.

–Had próbáljak ki valamit! – kérte Herk Goldingert.

–Mire készülsz fiú?

–Csakrissal készítettünk egy különleges dolgot és szeretném megnézni, hogy működik-e. Szörnybomba! – és felemelt egy kis üveget, miközben összekacsintott Csakrissal.

–Parittyával kell az ellenség közé dobni. Amikor a trinit az üveghez és a csigához ér, az üveg eltűnik, a csiga pedig visszaváltozik azzá, ami volt – mondta Csakris teljesen hibátlanul.

–Hát lássuk! – mondta beleegyezően Goldinger, bár látta, hogy An Vapet már ég a vágytól, hogy kipróbálhassa a buzogányát és Csi-Pannak is elszántan csillog a szeme.

A parittyát Csakris vette elő, majd az arcán levő jellegzetes mosollyal helyezte bele az üvegcsét. Vigyáznia kellett, nehogy a szerkezet idő előtt lépjen működésbe. Egy határozott suhintás után kiröptette az üveget. Az földet érve a hüllők előtt tört össze és a semmiből egy villanás után egy kuszon termett elő. Pár pillanatig zavarodottan nézett körül, aztán ijedten iszkolt el a közeli fák közé.

–Ez nem jött be – mondta Herk. –Próbálj ki egy olyan szöröset, amit azokból a lényekből csináltunk ott az erdőnél!

–Csakris ismét tüzelt és a meglepett homoszauruszok előtt most egy nagytüstű, tüskés lény jelent meg, mely nem rémült meg, hanem tüskéivel lövöldözve egyből a dinoszauruszokra támadt. Azok olyannyira megijedtek a hirtelen előttük termett zorgtól, hogy egyikük majdnem hanyatt is vágódott, a másikuk pedig még a lándzsáját is elfelejtette használni és csak a száját vicsorította a lényre. Az nem teketóriázott, hanem támadt.

–Zorgbomba – mondta halkan Goldinger. –Ez tényleg ügyes húzás volt! Ezeket ha lehet a homoszauruszoknál is jobban utálok. A kalandorok rémálmai! – és ezzel a hüllők sem voltak másképp, hiszen a lény olyan vehemensen esett neki a nálánál kétszer nagyobb páncélosnak, hogy az már vérben feküdt a földön. Társai a zorg tüskéitől próbáltak megszabadulni, mert bár a páncéljukon nem hatolt át, a pofájukat és végtagjaikat alaposan megsebezte. Aztán egy határozott lándzsadöfés végzett a lénnel, de akkor már csak négyen voltak. Csakris éppen a következő bombát akarta felhasználni, mikor

a kalandor leintette. Hogy jobban tudjon mozogni kibújt az álcaruhából. Példáját mások is követték.

–Itt az ideje, hogy megmozgassuk az izmainkat! Aki bátor, előre! – Csi-Pant és An Vapetet mintha puskából lőtték volna ki, úgy rohamozták meg ellenfeleiket. A fiú buzogánnyal, a lány lándzsával. A homoszaurosok velőtrázó üvöltéssel indultak meg ellenük, de lelassította őket az egy tömegként megmozduló jókora bozotos. Shrak, Goldinger, Tobria és Nerich kapitány is egyszerre lendült támadásba.

Csi-Pan érkezett elsőnek. Egy fürge mozdulattal kikerülte a halálos suhintást, majd nagyot ugrott a levegőbe. Lándzsája a szörny torkába fűrődött, de nem volt halálos. A lény légcsőven hatolt át és az hörögve bár, de még kapott levegőt. A lány kirántotta a lándzsát, majd ugrott is tovább. A következő szúrást már nem vétette el. A lándzsa a lény alsó állkapcsán hatolt be és a fejtetőn jött ki. Ki már nem húzhatta, mert a hulló zsákként dőlt el.

Eközben An Vapet is megérkezett. Porszemnek számított a szörnyek mellett, mégis ki tudta kerülni a lény csapását és buzogányával csonttörő erővel suhintott a homoszauros lábára. Egy reccsenés és egy üvöltés hallatszott, majd a szörny fájdalmasan, törött lábbal terült el a földön. A következő csapás a koponyacontját zúzta darabokra.

–Most már egyforma magasak vagyunk – mondta a brard némi undorral és újabb ellenfelet keresett magának. A négy felnőtt már későn érkezett. A brard fiú és a barbár lány a másik két szörnyet is elintézte, mire odaértek.

–Miért is aggódtunk? – tette fel a költői kérdést Goldinger.

–Lehet, hogy nem is a gyerekek szorulnak védelemre – mondta erre Tobria.

–Legalább nekem hagyhattak volna egyet! – morogta Shrak elégedetlenül, aztán rögtön el is kurjantotta magát, mert Krond üregéből a csata zajára újabb hullók bukkantak elő.

Mivel Csi-Pan és a brard már támadásba is lendült, a felnőttek sem késlekedhettek. Megnógatták hátasaikat és végre ők is támadtak. Most már Shrak is kivehette a részét a küzdelemből. A nagytestű hullók meglepődve jöttek rá, hogy hiába vannak látszólagos túlerőben, különleges ellenféllel állnak szemben. A nyolc homoszauros dühödt kiáltásai megremegtették a környéket, de a

támadók már a nyakukon voltak. Csi-Pan gyorsaságát csak a lándzsájának eltörése lassította le, de hamar szerzett egy újabb fegyvert egy halott hüllőtől. An Vapet és Shrak iszonyatos csapásai alatt behorpadt a vastag páncél és darabokra tört a hüllőcsont. Az újonnan érkező erősítés döbbenten figyelte a csatát.

Goldinger, Tobria és Nerich kapitány már óvatosabban harcolt. Csak az elpusztult lények lándzsái voltak elég hosszúak ahhoz, hogy szembeszállhassanak velük, de ők már nem támaszkodhattak sem a gyorsaság, sem az erő előnyeire. Maradt számukra a gyors, félelemmentes és logikus gondolkodás, amivel győzelmet arathattak, még ha lassabban és kevesebb eredménnyel is, mint másik három társuk.

–Túl sokan vannak! – kiáltotta Goldinger, amikor meglátta a Talpa Mord mélyéből kiözönlő hatalmas tömeget. Több tucat hüllő masírozott elő döngő léptekkel, fülsértően üvöltve és vetette magát a harcba.

–Vissza kellene vonulnunk – ijedt meg Tobria is. –Ekkora ellenállással nem vehetjük fel a versenyt!

–Nem hagyhatjuk itt őket! – kiáltotta Nerich kapitány, majd keményen megragadta a lándzsáját, mert néhány homoszaursz most feléjük indult. –Hárman nem győzhetik! – Ám ekkor váratlan segítségük érkezett a gyerekek személyében. Bár nem vehették fel a harcot a hüllőkkel, többségük elég jó lövővé vált az akadémián, s ez most bizony igen hasznosnak bizonyult. A Csakris és Gyurkina által megmérgezett nyilak még akkor is halálosak voltak, ha alig-alig hatoltak át a hüllők bőrén. A két trükkmester növendék most alaposan kivette részét a küzdelemből. Bevethették ragacsos, csúszós, szűrös és mérgezett lövedékeiket a hüllők szemét célozva, ami meglehetősen hatékonynak bizonyult.

Csi-Pan, Shrak és An Vapet a csata közepén tombolt és a körülöttük tornyosuló hüllőtetemek lelassították támadóikat. A brard fiú immár majdnem olyan magasan állt, mint a támadók feje, hiszen öt homoszaursz feküdt betört koponyával a lábai alatt. Most már nem jöttek többen. Összesen lehettek vagy ötvenen, de létszámuk eddigre tíz alá csappant. Az erős támadás, és a lövöldöző tövisbozót végre hátrálásra kényszerítette a hüllőket. A maradék hat lénynak volt annyi esze, hogy megpróbáljon kereket oldani.

–Nem szökhettek meg! – ordította Shrak és gyalogszerrel vetette utánuk magát. A hüllők azonban gyorsak voltak. Csak a nyílveesszők és az egyre jobban fáradó Csi-Pan érhetett a nyomukba. Ketten még így is kereket oldottak. A barbár lány, miután elintézte utolsó áldozatát, képtelen volt tovább folytatni a harcot. Kimerülten és zihálva terült el a földön. Minden dühét beleadta a harcba, de nem volt tovább. An Vapet is igen jó futónak bizonyult. Shrakkal a nyomában elszáguldott a lány mellett, de nem vehették fel a versenyt a rohanó hüllőkkel. Krontd romjaira percekig csend borult. A csata gyorsan véget ért és a győztesek a régi talpa település bejárata körül gyülekeztek.

–Megkapták a magukét – mondta Medom, megtörve a csendet és végignézett a kimúlt lényeken.

–Hánynom kell – közölte Ixis, miután közelebbről megnézte An Vapet egyik áldozatát. Szavait tett is követte. Nem bírta a vért, még ha tudta, hogy ellenségtől származik is. Gyurkina próbált erőt verni bele. Muland szándékosan nem nézett a tetemekre, de ő is igen sápadt volt. Gliarang közönyösen gyűjtötte be célú tévesztett nyílveesszőit, bár igen elégedett volt a csata kimenetelével.

Leonor mindezt a távolból figyelte, de most, hogy győztek, továbbra sem jött közelebb.

–Itt valaha a talpák laktak – mondta Herk.

–Talpák? – kérdezte Smilard, aki mellette állt és percekkel a csata vége után sem volt képes elhinni, hogy ebben a győzelemben neki is szerepe volt. Mikor rájuk támadtak a homoszaurszok, a többségük biztos volt benne, hogy ez az utolsó csatájuk. És most mégis: itt állnak győztesen és ráadásul egyiküknek sem esett semmi baja.

–Amolyan fekete, földet turo népek. Nálunk is előfordultak néha. Ez az egyik föld alatti településük volt.

–Nem sok maradt belőle – jegyezte meg Darger. A gyerekek közül csak ő és a két lány maradt ki a csatából. Úgy érezte, itt nem venné hasznát a csúzlíjának, s ráadásul a kondorlepkére sem ülhetett fel. Az állat ugyan szelíden velük tartott, de nappal be kellett takarni és egy pillanatra sem nyitotta ki fekete szárnyait.

Goldinger óvatosan leereszkedett a fáklyákkal megvilágított föld alatti üregbe. Elég sok idő eltelt mire visszaért. Akkor már An Vapet is megérkezett, Shrak pedig az ölében hozta a kimerült Csi-Pant. A brard bundája ragadt a sok hüllővértől, de az Állatról sem lehetett

eldönteni, hogy ő maga vérzik-e vagy csak a hullóktól véres. Gyengéden lefektette a kék-zöld és vérfoltoktól tarkított barbár lányt. –Hozzatok valami innivalót! Teljesen kimerült. – Csi-Pan valóban gyalázatosan nézett ki. A szemei csukva voltak, mellkasa alig mozgott, arca sápadt. Tobria rögtön a segítségére sietett. Megitatta és Gyurkina segítségével ellátta a sebeit, amik magukban nem voltak súlyosak.

–Csak nagyon kimerült – mondta pár perc múlva, hogy megnyugtassa a többieket. Goldinger ekkor ért hozzájuk.

–Nincs odalent semmi. Csak néhány óriási hulló lerágott csontja és bűz. Minden járat, minden üreg csöndes. Két jókora szekér van ugyan lent, de nem vennénk semmi hasznát. Az egyiken egy nagy ketrec, amit valószínűleg a foglyaiknak szántak, a másikon pedig jókora fegyverek. Talán csak Shrak, vagy An Vapet tudná használni őket, akkorák.

Shrak is kétkedve nézett körül:

–Egy helyőrségük lehetett itt, de maguk sem gondolták, hogy bárki legyőzheti őket.

–Leanornak lett igaza, hogy el tudunk banni velük – szólalt meg Tobria. –El azért mégsem bízhatjuk magunkat. Ha többen lettek volna, lehet, hogy nem ússzuk meg ilyen könnyen. – Szemeit a Sólyomlány felé fordította, aki továbbra sem jött közelebb. – Pihenjetelek egy kicsit, én addig megnézem, mi van vele – ezzel elindult a tündérlány felé.

Leonor már levetette a tövises ruháját, de nem tett egy lépést sem. Arca kedves és szomorú volt egyben.

–Nem megyek tovább veletek – mondta lágy hangon és Tobria szívét erre mély szomorúság töltötte el.

–Pedig azt hittem végig velünk tartasz.

–A háború nem nekem való. Az én világom a béke és a szeretet. Most hazatérek az erdőmbe, de gondolatban veletek leszek. A Névtelen kíséren titeket utatokon és segítsen meg, hogy megtaláljátok a helyes választ. Az én feladatom ennyi volt, de még egy dolgot rád bízhatok, mielőtt elmegyek. Ezt azonban nem mondhatod el a többieknek, míg be nem teljesedik. Utána is csak azért, hogy ne aggódjanak. – Ekkor közelebb hajolt a lányhoz és a fülébe súgott valamit, mintha attól tartana, hogy bárki meghallhatja. Tobria arca elsápadt, miközben aggódva nézett a gyerekek felé.

–Ne feledd! – figyelmeztette a lány. –Nem mondhatod el nekik! Ha elmondod, akkor sokan meghalnak közületek. Te magad pedig tégy úgy, ahogy mondtam és akkor nem kell félnetek. –Arca most kedves volt és szeme jókedvűen csillogott.

–Nem búcsúzol el tőlük? – kérdezte a lány.

–Nem megyek a csata színhelyére – rázta meg fejét Leanor és egy halk énekbe kezdett. Aztán egy pillanatra lehalkította a hangját és ismét Tobriához fordult: –De amelyikük akar, az hozzám jöhet. Hamarosan indulnom kell. Ég áldjon!

–Vigyázz magadra Sólyomlány – mondta zavartan az udvarhölgy, bár tudta, hogy neki van szüksége legkevésbé erre a jókívánságra. Lassú léptekkel indult meg a többiek felé, miközben hallotta, hogy a Sólyomlány énekel. A dalt könnyedén kapta szárnyaira a szél, s még egyszer átmelegítette Tobria szívét, mielőtt a hosszú utat folytatta volna nyugat felé.

XVII.fejezet KOHÓK

–Ideje felkelni! – hallatszott Goró hangja, mely most türelmetlenül hatott a szoba csendjében. A tündérek kábán tértek magukhoz rövidnek tűnő álmukból. –Csak pár percek van a sorakozóig! – figyelmeztette őket. –És kaptok még egy lakótársat magatok mellé. Ez a fickó nem barbár. Talán ő is a Gáton túlról jött. Jobb, ha veletek lakik! – mögötte az a magas, vékony, bajszos férfi jelent meg, aki furcsa dolgokat beszélt. Az arca komor volt, borostája immár inkább rövid szakállnak tűnt. Goró ott hagyta őket és kiment az utcára.

Nehezen szedték össze magukat, de azért elkészültek. Gyorsan bekaptak valamit és már jött is értük egy snift, hogy a reggeli népszámláláshoz vezesse őket. Álmosan és fáradtan történt mindez. Szinte alig-alig beszéltek egymáshoz. Újdonsült lakótársuk is szótlán volt.

Az előző napi esőtől áztatott utca sáros volt. Most a reggeli napfényben kicsit barátságosabbnak látszott a hely, de a jókedv máris tovatűnt, ahogy megpillantották a két homoszaurusz őrt, meg a magasban keringő snifteket. A házak előtt sorban álltak a foglyok. Arcuk megviselt volt. Néhányuknak még elszántság csillogott a szemében, de a többséget már megtörte a hosszú út. Goró némán ment végig a házak előtt és jól megnézte magának az egybegyűlteket. Úgy látszik, nem hiányzott senki, mert miután befejezte a népszámlálást, elégedetten nézett vissza.

–Rendben van! Örülök, hogy mindenki megértette, amit tegnap mondtam. Most pedig a férfiak jöjjenek velem. A nők és gyerekek lássanak hozzá, hogy a házak mögötti kert fel legyen ásva és ki legyen gazolva. Pár napon belül megérkeznek a vetőmagok. Minden ház önellátó! A lopást büntetőmunkával toroljuk meg! Délután megérkeznek a háziállatok és a takarmány is. Szerszámokat a ház mögötti fészerben találtok. – Ezzel befejezte a mondandóját és intett nekik, hogy kövessék.

–Én egyedül maradok itt? – kérdezte aggódva Tiaram az apját.

–Sajnos nem mi szabjuk meg a feltételeket. Remélem figyelembe veszik, hogy egyedül nem győzheted a munkát! – Ekkor azonban vezetőjük rájuk szólt, mintha csak hallotta volna, hogy miről beszélnek.

–A tündérlány is velünk jön, mert egyedül nem bírná ezt a munkát. Majd találunk neki való feladatot! Ti a központi ellátmányból kaptok!

Laram örült, hogy a lánya velük tart, de félve gondolt arra, hogy milyen munkát fognak végeztetni vele. Khisram is gyenge volt még a sebesüléstől, de nem volt sok választásuk. A sebei beforrtak és csak reménykedni lehetett benne, hogy nem nyílnak fel újra. Ahogy tovább haladtak az úton, egész falu bontakozott ki előttük. Ők maguk a település legszélsőbb és legújabb házaiban kaptak szállást. Ahogy azonban befelé haladtak Graul Tundras szívébe, egyre fejlettebb infrastruktúrával találkoztak. A házak mögött jól művelt és gazdag termést ígérő kertek sorakoztak, valamint mindenütt volt az apróbb és nagyobb dinoszaurusz háziállatokból is. A barbár férfiak előttük haladtak, jól ismerve a mindennapi munkába vezető utat, de Goró nem csatlakozott egyik csoporthoz sem. Megvárta, míg az emberek eltávolodnak, majd csak azután indult el újra. A kertekben nők és gyerekek egyaránt dolgoztak. Ha nem tették volna, valószínűleg hamar éhen halnak. Fogva tartóik, még ha viszonylagosan is, de emberséggel bántak velük és a barbárok értékelték ezt a gesztust. Öröm jeleit azonban ritkán lehetett látni. A munkába tartó sorok szinte némák voltak.

Ahogy tovább haladtak, a levegő porosabb lett, de az utak már kövezettek voltak. Félre kellett állniuk egy elvonuló homoszaursz csapat elől, aztán tovább mentek. A kohók közelében a feltörő füsttől kicsit nehezebb lett a levegő. Mintha megült volna a gáz az épületek között. Goró megállt és szembefordult velük.

–Aki ért a kovácmesterséghez, az jöjjön velem! A többiek várjanak meg itt! – Hat barbár férfi indult el utána és eltűntek az egyik hatalmas épületben, mely kőből készült. Khisramot már ez a rövid gyaloglás is igen kifárasztotta. A sebláztól legyengült szervezetnek több nap pihenésre lett volna szüksége.

–Beszélek Goróval – mondta Laram a fiának.

–Nem kell – ellenkezett Khisram. –Csak pár perc nyugalomra van szükségem!

–Ki tudja, milyen munkát akarnak velünk végeztetni – gondolkodott Tiaram is. –Jobb lenne, ha apa beszélne velük.

–Még várjunk! – mondta Khisram.–Elég, ha akkor szólunk, ha már látjuk, hogy milyen munkáról van szó. – Goró ekkor már vissza is

tért. A csapat némán követte, bár közben megcsodálták a technikának ezeket a szörnyszülőtteit, melyek hegyként magasodtak a Nyugati Pusztaságban. Aztán ismét megálltak egy másik épület előtt.

–Ti itt várjatok meg! – mondta a tündéreknek, majd kicsit gorombábban a többiekre szólt: – Ti pedig kövessetek!

Ismét letelepedtek hát, de Khisram most már igen rosszul nézett ki és Laram elhatározta, hogy mindenképpen beszél Goróval. A férfi hamarosan vissza is tért, s most rájuk mosolygott.

–Nektek valamivel könnyebb munkát szántam – mondta. –Végre vagytok egypáran, akik tudtok írni. –Ekkor Khisramra nézett, aki csak nagy nehezen tápászkodott fel.

–Súlyos sebet kapott, amikor elfogtak minket és még nem gyógyult meg teljesen – mondta Laram.

–Ez esetben jobb lett volna, ha otthon marad – felelte erre Goró. –De most már mindegy. Legalább meglátja, hogy hol fogtok segíteni. Zepp majd bevezet titeket az írnokoskodás rejtelseibe. Ő ért a sebek gyógyításához is. Mi itt mindannyian Gendor békéjéért dolgozunk!

A tündérek ugyan nem értettek egyet vele, de nem mertek szólni. Bár érezték a másokban a jóindulatot, valahogy az egész helyet a félelem és a bizonytalanság árnyékolta be.

–Látom nem értetek egyet velem – vonta meg a vállát a férfi. –Talán egy kicsit később majd megértitek. Egy olyan veszély ellen dolgozunk, melyet más módszerekkel lehetetlen legyőzni. Gendor népei ez idáig túrték a hét mágus ármánykodásait, de ennek hamarosan vége lesz!

Tovább mentek az úton, mely egy idő után tisztább és egyenletesebb lett. Egy magas, toronyszerű építményhez érkeztek.

–Ez itt Graul Tundras szíve. Mi a barbárok nyelvét használva Malin Mordnak, azaz legfőbb erődnék neveztük el. Innen irányítjuk a munkát. Maga a torony olyan hatalmas alapokra épült, mely inkább várnak tűnhetne. De ez azért van így, hogy a homoszaurszok is használni tudják – valóban a kapu ehhez a monsturnak illett. Lehetett vagy öt méteres az átmérője, mégis könnyedén kitért az érkezők előtt. Sima volt és teljes egészében trinitból öntötték.

Jókora csarnokba érkeztek, melyből széles lépcső vezetett a magasba. Hat állig felfegyverzett snift állt vigyázzba Goró érkezésére. A férfi idegenvezetőként mutatta meg nekik a helyet.

–Malin Mord belseje tündéreknek és hüllőknek egyaránt megfelel. A világítást elektromossággal oldjuk meg. Ti is ezt használjátok Hadd Lamúrban, ha nem tévedek.

–Így igaz – bólintott Laram. –A világító kövek nagyon hasznosak, de csak a városokban.

–És a hosszú lépcsősor ne tévesszen meg titeket – Van kellemesebb módja is annak, hogy feljussunk, de ez csak a mi méretünkben készült.

Elindult a lépcsőhöz, de nem ment fel rajta, hanem elment mellette és a torony oldalában egy ajtóhoz lépett.

–A felvonót is az elektromosság működteti – ahogy az ajtót kinyitotta, egy kis szobába jutottak. –Lépjetek beljebb!

Miután beléptek, Goró megnyomott egy gombot a falon, majd a szoba megmozdult. A tündérek aggódva néztek körül, ami fogva tartójukat megmosolyogtatta.

–Nincs ok az aggodalomra. Egy elektromos emelőszerkezet most a magasba visz minket. Így megspóroljuk a lépcsómászást. Úgy tudtam, Hadd Lamúrban is van ilyen.

–Lehet, de mi még sosem használtuk – felelte Laram.

Percekig tartott, míg megérkeztek és ez idő alatt több ajtó is elsuhan a szemük előtt. Aztán végre megállt a lift. Tisztában voltak vele, hogy a torony felső részében vannak. Goró kilépett az ajtón és intett nekik, hogy kövessék. Egy tágas folyosóra jutottak, mely két irányba indult tovább oldalt. Velük szemben a lépcsőház volt és benne még magasabbra is vezettek lépcsők.

–Ez az írkok szintje – mondta a vezetőjük. Itt fogtok dolgozni. A felvonót csak Zeppel, vagy velem együtt használhatjátok. – Elindult a folyosón és közben tovább beszélt. – Graul Tundras legfőbb vezetője a Dur Brakas. Ő egy szinttel feljebb lakik. Vele csak mi érintkezünk, de ha jól dolgoztok, hamarosan ti is találkoztok és megismeritek. – Benyitott egy ajtón és egy asztalokkal telerakott szobába érkeztek. A vastag falakon jókora ablakok nyíltak a külvilágra, hogy beengedjék a fényt. Egy idős, szórakozott tekintetű tündér sietett eléjük. A szeme, füle és termete tündérszerű volt, de nem hasonlított sem a hegyi, sem az erdei tündérekhez. Kicsit sötétebb volt a bőre, ugyanúgy, mint Gorónak és vastagabb a szemöldöke.

–Köszöntelek benneteket! – fogadta barátságosan az érkezőket. – Goró már mesélt rólatok. Nagyon sok a munkám és sokat jelentene, ha tudnátok benne segíteni.

Miközben Laram leültette a fáradt Khisramot egy székre, ő maga érdeklődéssel fordult Zeppel felé.

–És konkrétan mi lenne a feladatunk?

–A beérkező nyersanyagok elosztása, az érc továbbításának ellenőrzése és a kész fegyverek és páncélok beosztása. Ehhez először meg kell ismerkednetek Graul Tundras működésével. Nincs sok időm, de a mai nap első felét erre szánom, mert remélem, hogy a továbbiakban könnyítetek a munkámon. Dur Brakas nagyúr igen szigorú. Minden nap jelentést kell tennem neki, hiszen a hadműveletek tovább folytatódnak.

–Ártatlan embereket és más lényeket fogtok el! – figyelmeztette Laram, akiben valamicskét oldódott a feszültség.

–Vigyázz a nyelvedre tündér uram! – szólt rá élesen Goró, aki megállt az ajtóban és egy lépést sem jött beljebb. –Az előjárókkal való tiszteletlenség engedetlenséget szül. Azt pedig súlyosan büntetjük, akárkiről is legyen szó!

–Ez még nem változtat a szavaim igazságán – fordult szembe vele a tündér.

–A jobb jövőt csak szenvedés árán tudjuk kialakítani – mondta komoran Goró. –Ez alól nincs kivétel. Nekem is kényelmesebb lenne....De ezt hagyjuk! Mi itt Gendorért mocskoljuk be a nevünket. Háború folyik ezen az egész átkozott bolygón és a harcot nem mi kezdtük. Dirlain meghalt. Beigazolódott, hogy mire készült. Hatalmas energiát gyűjtött össze, hogy leigázhassa a népeket. Nhuúl folyamatosan támad. Hol a hegyi tündéereket, hol az embereket, hol másokat. Gulmon a tudós tündérek szigetét ostromolja, és az északi féltekén szintén háború van, melyet két mágus robbantott ki, akiket ezen a féltekén évszázada nem láttak. A bűn és a szenvedés a mágusoktól ered. A mi szövetségünk azon dolgozik, hogy az öt maradék mágust elpusztítsa. Ehhez pedig hadsereg kell! Ha tudnátok, hogy hány fejedelmünk pusztult oda, míg beláttuk, hogy titkos akciókkal, szuperképzett behatókkal és fejlett technikával sem jutunk semmire ellenük. A népek pedig képtelenek összefogni! Mi vagyunk azok, akik összefogjuk őket ebben a gigászi csatában és ha végeztünk, még akkor is marad elég gond ezen a bolygón!

Laram nem szólt. Érezte, hogy a férfi nála jóval többet tud a bolygó sorsáról és nem látta okosnak, ha vitába szál vele erkölcsi dolgokban. Aztán még egy mondatot megjegyzett:

–Csak legalább legyünk különbek náluk!

–Ha úgy gondolod, hogy a mágusok jobban bánnak a foglyaikkal, akkor tévedsz! Mi nem elnyomók akarunk lenni, hanem szabadítók. Egy új kor megalapítói. Ti visszavonultatok az erdőtökbe és mit sem törődtök a népek sorsával! De Hadd Lamúr csak egy ideig lehet menedékhely! Aki uralomra tör, azt nem tudjátok megállítani! Mi pedig nem uralkodni akarunk, hanem megszüntetni a túlvilági erők munkáját, hogy a népek békében élhessenek.

–És a varázslók? – kérdezte a tündér. –Azokból rengeteg van.

–A varázslókat sokkal könnyebb elpusztítani. A hatalmuk töredéke a mágusokénak és nincs erejük a trinit felett. A mágusoknak sajnós van, mint kiderült. De a hatalmuk mégis véges! Már tudjuk a gyengéjüket és ki is használjuk! Amíg itt vagytok, a saját népetekért dolgoztok. És hogy miért pont a barbárok? Ezt hamarosan megértitek. Sajnáljuk a véráldozatokat, de még mindig jobb, hogy így történt, mintha valaki más mindenkit megöletett volna. Gyertek az ablakokhoz! – a tündér oda állt az egyik nyíláshoz és megmutatta nekik Graul Tundras mostani képét – illetve azt, ami ebből az ablakból látszott. A felszálló füst ködbe borította a tájat, de így is ki lehetett venni az épületeket. Kohók sötétlettek mindenütt és engedték magasba fekete füstjüket. Nem volt szép látvány. Inkább félelmetes.

–Rengeteg munkánk fekszik ebben a településben. A homoszaurszokat és a snifteket könnyen meggyőztük. Graul Tundras egyébként is a snifteket otthona volt, akiktől régóta irtóztak a barbár népek. A homoszaurszokat pedig mintha háborúra találták volna ki. Értelmesek, de vadak és céltudatosak, és ami nem mellékes: szaporák. A fűtéshez használt fa jórészt az innen délre eső erdőkből való. És mindez alig egy év alatt jött létre. Gyorsan kell dolgoznunk, mert a mágusokat csak meglepetésszerűen győzhetjük le! – itt egy kis szünetet tartott. Végigfuttatta szemét a tündéreken és látta, hogy nem győzte meg őket igazán. Aztán megcsóválta a fejét.

–Zepp! Lásd el ennek a fiúnak a sebeit! Aztán lássatok munkához!

Ezután Goró ott hagyta őket és a másik férfi megvizsgálta Khisramot. Ellátta a sebeket és a fiút lefektette pihenni. Aztán a maga kicsit hadaró-kapkodó módján megpróbálta elmagyarázni,

hogy mit kell tenniük. Összegezniük kellett a beérkező nyersanyagokat, irányítani azoknak és a kész termékeknek a szétosztását. Nem volt nehéz munka, de odafigyelést, meg a rendszer jó átlátását igényelte. Óránként jött egy snift – aki beszélte a közös nyelvet – hogy elvigye az utasításokat. Ezeket a nap elején még Zepp írta, ebéd után viszont már csak átnézte a tündérek munkáját és aláírta.

Dél körül finom ebédet kaptak – valamilyen dinoszaurusz sült húsát és kenyeret. Azután érkezett egy snift orvos is, aki ismét megvizsgálta Khisramot. Újabb kenőcsöt és gyógyszert adott neki, melyek közül egyik sem volt túl bizalomgerjesztő, de a fiú szerint nagyon jó hatásúak voltak.

A tíz órát nekik is le kellett dolgozniuk, de még így is előbb elmehettek, mint Zepp. A tündér keveset beszélt és Graul Tundrásról szinte semmit nem tudtak kiszedni belőle. Pedig barátságos volt velük és látszott rajta, hogy örül a munkatársainak.

Új lakótársuk, akit Bayalaznak hívtak már otthon volt, mikor megérkeztek. A sniftek hoztak nekik ennivalót, majd miután jóllaktak, fáradtan indultak pihenni.

–Milyen munkát kaptatok? – kérdezte a férfit Laram.

–Trinitet kellett hordanunk a kohókba – mondta Bayalaz. Látszott rajta, hogy nagyon elfáradt a napi munkától.

–És hallottál valami információt azoktól, akik ott voltak?

–Csak annyit, hogy többen is megpróbáltak már megszökni. Állítólag a fejüket kitűzték valahol Graul Tundras határánál. Többen bizakodnak benne, hogy ha legyőzték a mágusokat, akkor vége lesz, de én nem hiszek ebben.

–Hogy kerültél ide?

–Messziről jöttem, de a barbárok befogadtak Genor Hormukban. Már néhány éve velük éltem – láthatóan zavarta a téma és megpróbálta másfelé terelni a szót. –És veletek mi történt? – Laram készségesen elmesélte, amit Malin Mordban kellett végezniük, s amit Gorótól hallottak. Tiaram és Lasram néha kiegészítette, de mire a mondandójuk végére értek, Bayalaz elaludt.

–Szegény ember – sóhajtott Laram. –Mennyi viszontagságon ment keresztül!

–De vajon mit értett az alatt, hogy messziről jött? – kérdezte Tiaram.

–Nem Paldini, vagy Lídiumi, de nem is barbár, az biztos – felelte Lasram.

–Márpedig Gendoron máshol nem élnek emberek – gondolkodott Laram, aztán hozzá tette: –Hacsak nem északról jött. Az a vidék ismeretlen.

–Goró azt mondta, hogy ott is háború dúl, tehát ott is laknak értelmes lények – értett egyet vele a Lasram. –Ott nem járt senki még a londák közül sem!

–Sindol sivatagán nem lehet átkelni. Talán még akkor sem lehetne, ha Nhuúl és Hyojj nem tanyázna ott. De így aztán semmi esély rá – hajtotta le a fejét az apa. –Ha el is jött onnan valaki, akkor csak hajóval tehetne, de az is hosszú és nehéz út.

XVIII.fejezet SZÁMVETÉS

A csapat aznap már nem indult tovább. Goldinger úgy döntött, hogy mivel Csi-Pan teljesen kimerült és a csata bizony őket is megviselte, nem mennek tovább. Shrak mégis azt javasolta, hogy mivel két homoszaurusz elmenekült, biztonságosabb lenne, ha nem Krond romjai között töltenék az estét, – még ha a talpa település biztonságosabbnak tűnt is – hanem a szabadban. Leanon találománya eddig távol tartott minden kíváncsiskodót és úgy gondolták, hogy ez éjjel így mégis jobb lesz.

Csi-Pan ugyan magához tért, de igen gyenge volt. Engedték, hát, hogy pihenjen, majd mihelyt találtak egy nyugodt cikász ligetet, le is telepedtek. A barbár lány evett és utána rögtön mély álomba merült.

Vacsora után körülülték a tábortüzet. Beszélgettek, vagy a következő nap eseményeit latolgatták. Shrak szótlanul ült egy kövön a kardját tisztogatva. Mellette An Vapet ugyanezt tette a buzogányával.

–Úgy harcolsz, mint a felnőtt brardok – mondta az Állat, holott nem arról volt híres, hogy valakivel beszélgetésbe elegyedjen.

–Apám és a testvéreim sok mindenre megtanítottak. De igazán nem szerettek velem verekedni, mert fiatalabb létemre a nálam nagyobbakat is legyőztem.

–Ez pedig nem igen volt rendjén, nem igaz? – mosolyodott el Shrak.

–A dolgok rendje nálunk, hogy az idősebb győz. Nem csak azért, mert erősebb, hanem mert ügyesebb is. A felnőttek éppen ezért csak akkor küzdenek egymással, ha rangvita van. Az emberek között viszont nem megszokott az az erő, amivel te rendelkezel.

–Brardok között nőtem fel – mondta erre Shrak. –Azt ettem, amit ők ettek, azt kellett csinálnom, amit ők csináltak. Goldinger szerint csoda, hogy kibírtam. Egyébként szerintem is csoda.

–És a szüleid? – kérdezte An Vapet.

–Nem ismertem őket. Mint később kiderült, egy csulafülű és szőrös fülű viszály áldozatai lettek véletlenül. Azon a helyen utaztak át, ahol éppen háború dúlt. A nevelőanyám szerint csoda, hogy túléltem. Akkor a csulafülűek győztek.. – a fiú erre felhorkant, hiszen minden porcikájába belenevelték a csulafülűek elleni gyűlöletet, de Shrak tudomást sem vett róla. –Brard nevelőapám megsajnált és magával

vitt. Az embereket a brardok nem nézik le annyira, mint a saját fajtabelijüket. Egy győzelem szimbóluma lettem és ezért egyenlőként kezeltek. A két nép közti viszályt viszont sosem értettem meg.

–Pedig ezt minden brard fűjja – közölte kicsit kételkedve An Vapet.

–Elhiheted, hogy én is fűjom – felelte erre az Állat. –De attól még nem értem.

–Ar Zulon feleségül kérte An Bered lányát, de a lányt sosem látták többé. Sem a nászmenetet. Még An Bered sem tért vissza. A csulafülűek végeztek velük. Megtalálták a bizonyítékokat a helyszínen. Apám azt mondta, csupa vér volt minden.

–A csulafülűek pedig azt állítják, hogy várták a nászmenetet, ami nem érkezett meg. Akkor küldöttek mentek az érkezők elé, akik sosem tértek vissza – mondta Shrak szomorúan. –A vak is látja, hogy itt valami sántít. Valaki félt a brardoktól és egymásnak uszította őket, hogy magukat pusztítsák ki. Ráadásul az egésznek már több száz éve.

An Vapet lehajtotta a fejét. Érezte, hogy van abban valami, amit a kalandor mond, de sehogy sem tetszett neki, hogy elismerje a dolgot. A brardok sok tekintetben nyakasabbak voltak a törpéknél, sőt még a hegyi tündéreknél is. Shrak azonban még nem fejezte be:

–Ha a brardok összefognának és befejeznék végre a torzsalkodást, már véget vethettek volna ennek az esztelen háborúnak. Így azonban senki nem számíthat rájuk, pedig igen nagy dicsőség lenne. – Az állat arcán hamiskás mosoly suhant át, de Vapet ezt nem láthatta. – Na meg már az a mendemonda járja, hogy a brardok nem is akarnak kibékülni, mert így legalább nem kell szembenézniük az ellenséggel. –Ez hazugság! – kiáltott fel a fiú. – Ha a csulafülűek elismernék, hogy hibáztak és bocsánatot kérnének...

–Ha a szőrös fülűek nem lennének betojva attól, hogy megtegyék ugyanezt! – kiabálta Shrak. –Mindkét nép fél attól, hogy megalázza magát! Ez az igazság, ezt te is jól tudod! Félték szembenézni a valósággal: azzal, hogy élhetnétek békében és szeretetben egymással! Játékszerek vagytok a Mágusok kezében, semmi többek!

An Vapet ezt már nem bírta tovább cérnával és felállt, majd elviharzott. Shrak kivörösödött arccal ült vissza. A szavai telibe találtak.

Goldinger némán állt, kicsit messzebb a tűztől és észak felé nézett. Mintha a sötétséget figyelte volna. An Vapet morogva futott el mellette, s a kalandor nem állíthatta meg.

–Hova megy ez az esztelen gyerek? – kérdezte mintegy magától, de meglepetésére Tobria válaszolt neki.

–Volt valami nézeteltérése Shrakkal.

–Pont most kell elmászkálnia, mikor éppen elég nagy bajban vagyunk? – kérdezte, és átölelte a lányt.

–Hát, ha a hüllők ránk támadnának, most sem An Vapetra, sem Csi-Panra nem számíthatunk – mondta az udvarhölgy. –Marad ez a bűz. Már egészen megszoktam. –Sötét ez az éjszaka – hangjában valami félelem bujkált. –Leonor biztos benne, hogy a mai nap dől el az utunk sikere, de én nem vagyok ilyen derűlátó.

–A mai nap? – kérdezte a kalandor. –Hát abból már nem sok idő van vissza. Ha igaz, amit mondasz, meg kell kettőznünk az őrséget!

–Nem! – mondta hirtelen a lány, maga is megrémülve az éjszaka némaságában visszhangzó hangjától. – Éppen ez az, amit nem szabad. Leonor a lelkemre kötötte, hogy mindent úgy csináljunk, mintha nem tudnánk semmiről. Csak akkor lehet sikeres a küldetésünk. Sajnálom, hogy elmondtam, de bevallom félek. Félttem a gyerekeket...– Goldinger tudta, hogy Tobria nem mondott el mindent, de talán jobb is így. Most már neki is volt egy gombóc a torkában. *Ó áldott tudatlanság!* A lány a vállára hajtotta a fejét. Itt a férfi közelében valahogy olyan nyugodtabbnak érzett mindent. Mintha megállt volna az idő.

Nem messze tőlük a gyerekek mit sem sejtve félelmeiről, vidáman beszélgettek.

–Hihetetlen, hogy mire képes egy brard – mondta Medom.

–Meg egy langorbel – tette hozzá Gliarang.

–Azért Shrak érdemeit se kisebbítsük – tette hozzá Sahmat. –Ember létére úgy küzdött, mint egy brard.

A gyerekek most a férfi felé néztek. Ő némán emelte fel a fejét, s az arcán átsuhant egy titokzatos mosoly. Visszatette hüvelyébe immár tiszta és fénylő fegyverét, majd felállt, hogy megnézzze Nerich kapitányt, aki most őrségben volt.

–Bírom ezt a fickót – mondta Smilard. –Keveset beszél, de annál többet tud.

–Még mindig nem tudom elhinni, hogy itt vagyunk – szólalt meg Muland. –A rettegett Nyugati Pusztaságban töltjük az éjszakát és egy csöppet sem félek.

–Azok után, amit ma láttam, már én sem! – nevetett Darger. – Kicsináljuk őket, az már biztos!

–Mikor repülsz megint? – kérdezte tőle Medom.

–Igazad van! – kapta fel a fejét a manógyerek és már el is rohant.

–Ebbe meg mi ütött? – kérdezte Smilard.

–Szerintem repülni fog – vont a vállát a herceg. –Csak vigyázzunk, hogy minket is le ne hányjon! – ezen kuncogtak egy jót, aztán Ixis folytatta.

–Én szívesen kipróbálnám a repülést.

–Pont te? – kételkedett Medom. –Az tuti rókázás lenne!

–Miért? – emelte fel a hangját a glaula. –Te talán nem szeretnél repülni?

–Hát az a lepke nem túl bizalomgerjesztő, de egy tigriff hátára szívesen felülnék.

–Azok sokkal félelmetesebbek! – mondta szörnyülködve Sahmat. A tündérek használják őket.

–Úgy érted az erdei tündérek! – javította ki megrovóan Gliarang.

–Iiigen – jött zavarba a nem várt szidástól a fiú, aztán észbe kapott és folytatta: –Félelmetesek azok az állatok!

–A mi wyvernejeknél nem lehetnek félelmetesebbek.

–Azokról a törpesárkányokról beszélsz? – kérdezett vissza Sahmat.

–Láttál már olyant? – tette csipőre a kezét a tündérlány és a hangja is fenyegető volt. Mintha csak egy tiltott dologról lett volna szó.

–Hát..ami azt illeti valójában..

–Nyögd ki, hogy nem és kész! – szólt rá türelmetlenül Smilard. Aztán valamivel kedvesebb hangon Gliaranghoz fordult: –Mesélnél a wyvernekről? – és még gyorsan hozzá tette: –Persze csak, ha lehet. – Gliarang megrovó tekintete ekkor megenyhült egy kicsit és a kereskedőfiúról a glaulra siklott. Pár pillanatig gondolkodott, mintha nem tudná eldönteni, hogy beszélhet-e vagy sem, aztán bólintott.

–Hát jó. –Közben leguggolt a tűz mellé és kezeit a lángok felé tartotta, hogy átmelegítse őket. –A wyvernek nagyobbak, mint a repülő őshüllők és így elbírnak minket. Kisebbek egy sárkánynál az igaz, – ezt most kifejezetten Sahmatnak mondta, majd visszafordult a tűz felé – de a gazdájukat megbecsülik és engedelmesek. Tüzet nem

tudnak fűjni, de... – itt a hangja megakadt és leengedte a kezét – Jobb, ha nem mondok többet. A wyvernekről nem szoktunk beszélni. De azért annyit mondok, hogy a sárkányoknak meggyúlne a bajuk velük, akármilyen nagyok és félelmetesek is, meg akármennyire is képesek a tűzokádásra. –Ekkor egy faág repült a sötétből a tűzbe és Gliarang talpra szökkent, majd rögtön kardot is rántott. Smilard a lány elé ugrott, hogy megvédje a támadástól.

–Bocs! – hallatszott a sötétből Herk hangja. –Csakrissal gyakorlunk és elvételtem! Nem esett senkinek baja?

–Nem! – dugta vissza hüvelyébe a kardját a lány, majd a glaul fülébe súgta: –Meg tudom védeni magam – ezzel ott is hagyta őket. Smilard zavart képet vágott, különösen, mikor meglátta Medom vigyorgó ábrázatát.

–Na mi van, te hős? Miért nem ülsz már le?

–Mit vigyorgtok? Én legalább felálltam, hogy megvédjem, de titeket akár le is kaszabolhattak volna!

–Na, jó! – mondta Medom és elfojtotta kitörő vihogását. –Lassan ideje lesz lepihenni!

–Hahó! – hallatszott most a fejük fölül Darger hangja, miközben egy sötét árny suhant el a tűz fölött. Smilard kénytelen volt hasra vetni magát, ha nem akart közelebből megismerkedni a lepkével.

–A nyavalyás manója! – morogta a glaul. –A frászt hozza az emberre! – aztán fogta magát, feltápászkodott és elindult, hogy megkeresse a holmiját. Csendre és nyugalomra vágyott. Elment a csendben üldögélő Gyurkina, majd Gliarang és az alvó Csi-Pan mellett, mikor meglepetten hallotta a tündérlány hangját:

–Azért köszönöm! – Smilard dermedten állt meg a sötétben és hirtelen zavarában azt sem tudta, mit mondjon.

–Mmmit?

–Hogy meg akartál védeni. Ismét meggyőződtem róla, hogy az emberek nem rosszak. Ha rossz lennél, nem lettél volna önfeláldozó.

–Hát...izé.. – hebegte a glaul. –Szívesen!

–Jó éjszakát! – hallatszott ismét Gliarang hangja és a fiú szívét újra szokatlan melegség járta át.

–Neked is – felelte és elindult, hogy valóban lefeküdjön. Pedig most már egyáltalán nem volt álmos. Szórakozottan terítette le a takaróját és hanyatt fekve a csillagokat bámulta, míg egy velőt rázó sikoltás fel nem riasztotta félálamból.

–Segítség! – ez már Muland hangja volt. Smilard egy szempillantás alatt talpon volt és elkezdett futni a tűz felé, ahonnan a hangok jöttek. Egy borzalmas, sötét árny kúszott ki éppen a tűz fényköréből, magával vonszolva az ijedtségtől ájult Ixist. Muland egy égő fahasábot tartott maga elé, mellette Medom és Sahmat, kivont karddal és remegő kézzel néztek a sötétbe.

–Mi történt? – hallatszott most Goldinger hangja.

–Vvvalami! – hebegte Medom. –Előjött a sötétből és ránk támadt. Ixist magával vitte.

–Nerich! Shrak! – ordította Goldinger és ő is a kezébe fogott egy égő fát. –Merre mentek?

–Arra! – mutatott a sötétbe Sahmat és ő is riadtan nézett a sötétben feléjük tartó két homályos alak felé. Lélekben felkészültek a harcra, de csak Herk és Csakris bukkant elő.

–Maradjatok egymás közelében! Nerich, te Tobriával vigyázz a gyerekekre! – adta ki a parancsokat Goldinger, majd Shrakkal a nyomában már el is tűnt a sötétben.

Tobria most szomorú tekintetével a gyerekekre nézett. –Ne féljetek! Nem lesz semmi baj! Leanor előre megmondta és így is lett. Ixis a kulcs, aki a győzelemhez vezet. Mi már csak abban lehetünk a barbárok segítségére, hogy megrövidítjük a fogságuk idejét.

–De hát mi volt az a rém? – kérdezte Medom. –Szörnyen nézett ki!

–Egy seppia –válaszolt a lány. –Leanor azt mondta, hogy nem fogja bántani, csak magával viszi.

–Szegény Ixis! – sóhajtott Muland, akinek még most is sápadt volt az arca és remegtek a térdei. –Mi lesz most vele?

–Csak abban reménykedhetünk, hogy a Sólyomlány igazat mondott – felelte erre az udvarhölgy.

–Mi az a seppia? – kérdezte Sahmat.

–Nem ismerem őket – válaszolta Tobria. –Én is most hallottam róluk először.

–Szörnyek – hallatszott most Herk szomorú hangja. Egyből minden szem rá szegeződött, ahogy a tűz fénykörébe került. –Minden barbár irtózik tőlük, mert sok karjuk van és szinte legyőzhetetlenek. Úgy közlekednek, mint az árnyék. Mintha láthatatlanok lennének, úgy olvadnak bele a környezetükbe. Még nem hallottam barbárról, aki seppiát győzött volna, viszont fordítva annál inkább. Csi-Mordot, más néven a Fekete várat messziről elkerülik a mieink, de talán még

a hullók is. –Mindenki komoran, hallgatta, amit mondott, sőt Muland olyannyira elsápadt, hogy félő volt: rögtön elájul. Tobria gyorsan megpróbált életet verni beléjük néhány szóval.

–Ha hisztek a Sólyomlány hatalmában, akkor bizakodnotok kell! Bármilyen szörnyűek is ezek a lények, talán nem olyan gonoszak, mint ahogy tűnik!

–Segítenünk kellene kiszabadítanunk – mondta bizonytalanul Smilard. Gliarang, aki karba tett kézzel hallgatta az eddig elmondottakat, most elismerően nézett rá. Mielőtt azonban a glaul további hősködésbe hajszolta volna magát, kurjantást hallottak a fejük fölül.

–Hé! Mi újság odalent? – Darger hangja kifejezetten vidám volt. Élvezte a repülést és halvány fogalma sem volt arról, hogy mi történt az imént.

–A frászt hozza rám! – mondta Sahmat.

–Talán ő meg tudná keresni az emberrablókat a levegőből! – kiáltott fel Medom.

–Ugyan! – intette le Herk. – Seppiát még nappal sem lehet üldözni, nemhogy éjjel! Úgy olvad a környezetébe, mintha ott sem lenne!

–Igen, de Ixis nem olvad bele! – vitatkozott vele Medom.

–Nincs értelme – mondta most halkan Tobria. Szavai nyomán döbbszent csönd lett. A lány a sötétbe nézett, mintha csak a jövőt fürkészné a szemével, majd ismét csöndesen folytatta: –Ixis mostantól más úton jár. Nekünk a mienket kell követnünk Malin Bargasba. Ha tetszik, ha nem, szembe kell néznünk a sorsunkkal! – A sötétből ekkor ismét két árny bontakozott ki: Shrak és Goldinger ekkor tért vissza.

–Találatok valamit? – sietett eléjük az udvarhölgy.

–Mintha elnyelte volna őket a föld! – mondta Goldinger. – Körbejártuk a táborunkat, de semmit sem találtunk a sötétben. A gyerekek csak most kezdtek magukhoz térni ijedtükből, különösen, mert Darger ismét elröppent a fejük fölött.

–Nem tudom elhinni! – mondta Smilard, aki pedig nem volt túlzottan jó viszonyban a glaulával.

–Remélem, nem bántják – suttopta Muland, s riadtan nézett ki a sötétségbe, mintha attól tartana, hogy ismét előront valami.

–És ezek után próbáljunk aludni! – jegyezte meg Medom.

–Nem hiszem, hogy menni fog – mondta Muland.

–Ha hiszünk Tobriának, illetve Leanornak, akkor minket nem fenyeget veszély – mondta Gyurkina, de az állítása egyben kérdés is volt a többiek felé.

–Nem szabad félnünk! – Szólt rájuk Gliarang, aki most egészen közel jött hozzájuk. –Ha átadjuk magunkat a félelemnek, akkor máris legyőzött minket az ellenség.

–Igazad van! – helyeselt Smilard. –Ha igaz, amit Tobria mond, akkor nem lesz többet dolgunk velük.

–Meg kell próbálnotok pihenni, hogy holnap minél több utat megtehessünk – szólalt meg ismét Gliarang. –Milyen hely az a Malin Bargas?

–A legnagyobb barbár település, ahol talpák is élnek –mondta Herk.

–Mhor Agab főnök a legtekintélyesebb férfi, akiről valaha hallottam. Én is azt mondom, hogy próbáljunk meg aludni. Csakris elhelyezett néhány csapdát a tábor körül. Így még ha lesz is további látogatónk az éjjel, igencsak pórul fog járni.

–Jaj a seppiáknak! – mondta Sahmat. Ekkor Tobria lépett hozzájuk:

–Most már ideje pihennetek! Megszerveztük az őrseget, más egyebet pedig nem tehetünk. Holnap is hosszú út vár ránk!

XIX.fejezet A SEREG

Különös látvány tárult Malin Bargas őrszemei elé, ahogy a távolba kémleltek.

–Brunk! Mi a csuda az ott? – kérdezte az egyik izmos, barna bőrű őr a társát.

–Valami bozótos. Furcsa, hogy eddig nem vettem észre.

–De az mozog!

–Hogy micsoda? – csodálkozott el a férfi. És tényleg. Bár lassan, de jól kivehető volt a bozótos mozgása. –Azonnal szólunk kell a főnöknek!

–Most nem lehet, mert tárgyalnak. Ha dűlőre jutnak végre, akkor holnap elindul a sereg.

–Már pedig ez a dolog gyanús. Lehet, hogy a homoszaurszok készülnek valamire.

–Hát akkor tényleg nem tűr halasztást a dolog!

Nem sokkal később maga Mhor Agab főnök kémlelt a távolba, kezében Sníger messzelátójával. A londa mögötte állt. Látszott rajta, hogy kimerült, de figyelmét ő is a jelenségre koncentrált. Mhor Agab ekkor elbődült, mint egy bivaly:

–Azok emberek, ti féleszűek! Ezért kellett megszakítanunk a tanácskozást? Emberek, akik bozótosnak álcázták magukat, hogy védekezzenek a hullók ellen. Ráadásul egy csomó gyerek is van velük, meg egy szőrös izé!

Sníger erre felvonta a szemöldökét és kikapta a főnök kezéből a látcsövet. A szája is tátva maradt, mikor meglátta, hogy az Akadémia tagjai közelednek a legfőbb barbár város felé.

–De hiszen ezek a gyerekek! – kiáltott fel. –Azonnal nyissák ki a kaput!

–Miféle gyerekek? – kérdezte a főnök, de a londa akkor már lefelé mászott a falon. A jókora kapuk kinyíltak, majd nemsokára a jövevények – némi émelyegtető bűzt árasztva – bejöttek rajta. Sníger és a gyerekek nagy örömmel és csodálkozva üdvözölték egymást.

–Hogy kerültök ide? – kérdezte a londa, miután körülvették a tanítványai. Csak úgy áradt belőlük a mondanivaló.

–Elkísértük Csi-Pant – mondta Sahmat. –És hoztunk magunkkal egy varázslót is! – ujjával Herkre mutatott, aki a körön kívül ácsorgott Csakrissal egyetemben. –Csakris már tud beszélni!

–Bozótnek álcáztuk magunkat, hogy a hüllők ne bántsanak – mondta Darger, aki alig látszott ki a tömegből. Letakart kondorlepkéjét most Goldinger fogta.

–Ixist meg elrabolták a Seppiák – közölte szárazon Medom.

–De Goldinger azt mondta, hogy Leanor tudott a dologról és megtiltotta, hogy megmentjük! – kiabálta Darger. A londa pedig csak kapkodta a fejét a hirtelen rázúduló információáradattól.

–És te hogyan kerültél ide, mikor már Lídiumban kellene lenned? – kérdezte most Goldinger, aki közben közelebb jött, miután az állatokat Shrakra bízta. Az Állat még a barbárok között is óriásnak és félelmetesnek tűnt. Tekintetével valami furcsa elégedettséggel nézett körül, de rá most senki sem figyelt.

–Tiamot elrabolták a homoszaurszok – mondta a londa. – Nemsokára elindul a sereg, hogy kiszabadítsa őket és a többi foglyot.

–Leanor azt üzenete, hogy a barbárok a halálba küldik a seregüket! – Jó lenne, ha lebeszélnéd őket! – figyelmeztette Goldinger. Sníger erre megdöbbsent, mert tudta, hogy a Sólyomlány nem szokott a levegőbe beszélni. Ekkor egy mély és harsány hang szólalt meg mögötte.

–Szóval ezek a te tanítványaid! A kalandor akadémia! – Mhor Agab elégedetten nézett végig rajtuk. –Gyerekek még, de erőseknek és ügyeseknek látszanak. Ha valóban olyan jól képzettek, akkor részt vehetnek a nagy csatában is. Ki az az óriás ott hátul? – kérdezte. Egyértelműen Shrakra gondolt.

–Ő Shrak az Állat. Goldingerrel együtt kalandoznak Paldinban és környékén. Ők az igazság bajnokai.

–Micsoda roppant izmok! Sok ilyen emberre lenne szükségünk!

–Rossz hírt hoztak – fordult a londa komoran a főnök felé: –Nem indíthatod el a sereget!

–Hogyan? – mordult fel Mhor Agab.

–Ha a sereg elmegy, akkor vereséget szenved – közölte egyértelműen a londa.

–Honnan veszed ezt a badarságot? A hírnökök jelentése szerint a homoszaurszok nincsenek létszámfölényben! A dínóvadászok

vezette sereg le tudja győzni őket! – Sníger tudta, hogy nem fogja meggyőzni a főnököt, ezért csak ennyit tett hozzá:

–A jelek mást mutatnak és jobban teszed, ha nem csak a hírnökökre hallgatsz!

–Soha nem gyűlt még össze ekkora sereg Malin Bargasban és soha nem fogtak még így össze a Pusztaság népei! Küldjem tán haza őket? Egyesével pusztulnak el a városaink, falvaink!

–Lehet, hogy a legjobb védekezés a támadás, de a legjobb támadás lehet a védekezés! – idézte régi barbár mesterét; Bran Hokkót a londa. Ez a mondás ismert volt a barbárok között.

–Ha ez a sereg elbukik, akkor úgysem védhetnénk meg magunkat! – ellenkezett Mhor Agab. –Az ellenfél nem számít rá, hogy mi fogunk támadni. Azt reméli, hogy egyenként zúzhatja szét falvainkat, de ebből nem eszik! –a főnök ekkor már olyannyira felmérgeztette magát, hogy Sníger látta: tárgyalásképtelen. Visszafordult hát a némán hallgató gyerekekhez.

–És most mi a tervetek? Itt olyan háború lesz, amiben nem szabad részt venni!

–Én megkeresem a szüleimet – mondta határozottan Csi-Pan.

–Én pedig elkísérem – csatlakozott hozzá Herk. –Engem azért küldtek, hogy Kromanhomantól kérjek segítséget, de a nagy bölcs nem is létezik. A csatában biztosan hasznát veszik egy varázslónak.

–De nem a trinit páncélba öltözött homoszauszok ellen – csóválta meg a fejét Sníger.

–Én is velük tartok! – mondta An Vapet és látszott rajta, hogy komolyan is gondolja.

–Ez esetben én sem maradhatok ki a mókából – lépett előrébb az Állat.

–Hé Shrak! – szólt rá Goldinger, de látta, hogy társa nem tréfál és megvonta a vállát. –Ha ő marad, akkor én is. De a kísérethez felnőttek kellenek! Phopalnak csak ez az egy fia van! – aztán szeme találkozott Tobriáéval és elkomorult. A szívében tudta már, hogy ez a döntés nem lesz ilyen egyszerű, de az eddigi életében olyan egyértelmű volt, hogy mindig a társával tartott, hogy szinte végig sem gondolta, hogy mit mond. A lány szemei azonban meleg tűzben égtek. Olyanban, amitől minden férfi szíve meglágyulna. Goldinger lehajtotta a fejét.

A hátuk mögött Medom és Smilard összenéztek.

–Ezek örültek! – mondta a glaul.

–Valahogy nekem sem tetszik ez a dolog – mondta Medom. –Mi mégsem vagyunk kiképzett felnőtt kalandorok!

–Biztos öngyilkosság, ha odamegyünk!

–Lehet, hogy gyávának fognak tartani, de ezt a kalandot nem vállalhatom. Ha én meghalok, apám kire hagyja az országot?

–Ahogy hallom, leendő királyunk kezd felnőni a feladatához – mondta ekkor Sníger. –A vakmerőséget és a bátorságot csak azok nem keverik össze, akik tisztán gondolkodnak. A legnagyobb bátorság ahhoz kell, hogy merd felvállalni magad, még ha gyávának tartanak is miatta! An Vapetet nem tudnád meggyőzni arról, hogy igazad van, de én most leginkább Gliarang döntésére vagyok kíváncsi. A hegyi tündérekben és a brardokban sok a közös vonás.

A lány minden szót hallott, bár a londa nem hozzá beszélt.

–Értem a célzást – válaszolta. –Visszatérek Paldinba a békesség kedvéért. És bevallom, inkább csak azért teszem mindezt, mert kezdem megkedvelni az embereket. Nem szeretném, ha miattam robbanna ki háború a két nép között.

–Ez esetben Römarak lánya is bölcs döntést hozott – bólintott Sníger.

–Tobria és Nerich kapitány visszakísérhetnek titeket. Gondolom Muland és Sahmat is veletek tart. De mi lesz Dargerrel?

–Én is inkább visszamegyek! Ez a világ túlságosan óriási nekem!

–A kondorlepkén gyorsan hazatérhetsz. Csak a pteranodonokra kell ügyelned, nehogy elkapjanak! – Darger erre elővette a csúzlíját és meglóbálta –Inkább egy pteranodon, mint egy ragadozó dinoszauroszt! Most már lőni is tudok repülés közben!

–Ő pedig Gyurkina – mutatta be Snígernek a lányt Tobria. – Firibusz tanítványa.

–Ez már a ruházatán is látszik – mosolyodott el a londa. – És te hogy döntöttél?

–Nehéz döntés, mert kétfelé húz a szívem. Mégis úgy érzem, hogy Firibuszhoz kell visszatérnem mielőbb, mert úgy hallottam, hogy bajban van.

Goldinger csak ekkor szólalt meg ismét, szavait csak Shrakhoz intézve – de azért úgy, hogy Tobria is hallja, amit mond.

–Sajnálom cimborá, de most az egyszer mégsem mehetek veletek. – Az Állat csodálkozva nézett rá, aztán az udvarhölgyre siklott a

tekintete, aki olyan szép szemekkel nézett rá, hogy még neki is meglágyult a szíve.

–Hát... azt hiszem megértetek... valamennyire – nyögte ki zavartan. – De még sosem voltam harcban nélküled!

–Épp nem is olyan rég jó pár hüllőt felaprítottál, mire odaértem – mondta Goldinger. A hangjában szomorúság bujkált. Ígérd meg, hogy amint lehet, visszatérsz Diut Igvauba!

–De előbb fasírtot csinálok ebből a züllött hüllőnépségből – nevetett Shrak és Goldinger vállára tette a kezét. Tobria halkán csak ennyit sügött nekik:

–Köszönöm.

A kalandoroknak már csak egy üres istállóban jutott elég hely. A város tele volt harcosokkal és talpákkal, akik a Pusztaság minden részéből gyűltek össze, hogy szembenézzenek az ellenséggel. Sníger most magukra hagyta őket, mert fontos dolga volt. Rájuk is fért a pihenés a hosszú út után. Ő maga elindult, hogy megkeresse Manrukot és megpróbálja meggyőzni a háború veszélyeiről. Ez nem volt egyszerű feladat, mert a hat dínóvadász most a törzsfőekkel együtt Mhor Agab házában gyűlt össze a nagy tárgyalóteremben. Maga a legfőbb törzsfő is alig tudta lecsillapítani a törzsek dühös vezetőit. Sníger most már, mint igazolt dínóvadász szabadon csatlakozhatott hozzájuk.

–Berill Gemm lesz a következő! Egy napot sem várhatunk! – kiabált egy magas, kék-fekete harci díszekkel tarkított törzsfő.

–Itt kellene megvárnunk őket! – ellenkezett egy másik.

–Nincsenek olyan sokan, hogy ne győzhetnénk! – ellenkezett egy dínóvadász.

–Ne felejtjük el, hogy értelmesek! – figyelmeztette őket Manruk. – Én láttam az ostromgépeiket és fegyvereiket. Nagyon óvatosnak kell lennünk!

–Graul Tundrasnál nincs védelmi rendszer! – ellenkezett egy másik dínóvadász. –A felderítők csak őrtornyokat láttak! A sniftek viszont nem lebecsülendő ellenfelek. Íjászokra és lándzsásokra lesz szükség.

–Csapdába csalnak benneteket! – kiáltotta most Sníger. –Ha el is indul a sereg, a legfontosabb feladat a felderítőké!

–Ki vagy te? – kérdezte mérgesen a magas barbár.

–Ő Sníger, ő is dínóvadász– mondta erre Manruk.

A londa erre némán feltúrta az ingujját a válláig. Mindenki láthatta a jelet. A legfőbb főnök szeme most elismerően villant.

–Nincs idő habozásra! – kiabálta egy másik barbár. – A felderítők már visszajöttek...

–És hányan maradtak ott közülük? – kérdezte a londa.

–Akik visszatértek, nem beszéltek csapdákról! – ellenkezett a magas. Mhor Agab ekkor hatalmasat csapott az asztalra és elbődült:

–Elég ebből! A döntést én hozom meg és a felelősséget én viselem! A sereg holnap hajnalban elindul. Aki mer, az velünk jön! – Sníger még reménykedve Manrukra nézett, aki megcsóválta a fejét, jelezvén, hogy a nagyfőnökkel tart.

–Akkor mi sem késlekedhetünk – mondta a londa halkan és felment a lépcsőn. Elindult, hogy felkeresse Zang Yart és Ronit. Ők biztosan itt maradnak.

Roni a szobájában pihent és Zang Yar mellette volt. Halkan beszélgettek, mikor Sníger megérkezett. A londa elmesélte, hogy mire készülnek a barbárok, mire mindketten nagyon elszomorodtak.

–Mint Isab Sondor főnökének fia már így is túl sokat maradtam távol otthonomtól. Atyám nem küldött senkit Malin Bargasba, aminek az is lehet az oka, hogy túl messze van innen és az ellenség már elfoglalta az ide vezető földeket. A felderítők sem tudtak semmit mondani.

Roni szomorú tekintettel nézte a férfit és megpróbált felülni. A sebe sokat gyógyult, de tudták, hogy nem erőlködhet. Zang Yar gyengéden átölelte.

–El kell mennem, de nem vagyok rá képes, hogy itt hagyjalak.

–Egymagad nem mentheted meg a törzsedet – mondta Sníger. –Ha oda is érsz, talán már késő.

–Vidd el Pacsit! – mondta ekkor Roni. –Vele jóval hamarabb megjáród az utat és ha megtanulod kezelni, Pacsi félelmetes ellenfél a csatában. –Csodálkozva néztek rá, hiszen Roni a leghűségesebb társát ajánlotta fel. A nő arcára azonban huncut mosoly tolult: –De cserébe kérek valamit!

–Mit szeretnél? – kérdezte Zang Yar.

–Egy esküvőt, mielőtt elmész. Szívesebben bízom a férjemre a montanoceratopsomat, mint egy idegenre. – A férfi pillanatokig

levegőt sem kapott a meglepetéstől, aztán örömeiben megcsókolta a nőt. Roni halkan felszisszent fájdalmában.

–Ne haragudj! – mondta Zang Yar boldogan. –Beszélek Mhor Agabbal. És Sníger! Ugye leszel a tanunk?

A kalandorok többsége eközben már nyugovóra tért. Régóta először nem kellett az éjszakai őrsegről gondoskodniuk. Medom halkan beszélgetett Smilarddal:

–Örülök, hogy végre elindulunk hazafelé.

–Én is, bár nem leszünk olyan biztonságban, mint idefelé jövet.

–Ha Leanor módszerével megyünk, akkor nem lesz gond. Gyurkina is ügyesen használta a trükköket – ekkor a herceg felült, mert valami mozgásra lett figyelmes az istálló végében. Szerencsére csak a kondorlepke mozgatta meg a szárnyait. An Vapet hortyogásától pedig csak úgy rezgett a szalma.

–Örülök, hogy Gliarang is velünk tart. Mostanában sokkal barátságosabb. Attól félttem, hogy gyávának fog tartani, mert nem megyünk tovább.

–Még az a jó, hogy ő is visszajön Paldinba. Épp elég zúrt csinált Csi-Pan, bár bevallom megkedveltem őket. Még Ixist is. Nem tudom, mi lehet vele.

–Beleborzongok, ha rá gondolok. Hát nem lennék a helyében az biztos.

XX.fejezet SEPPIÁK

Ixis egy sötét cellában tért magához. Egy szalmakötegen feküdt, s érezte, hogy fázik. Hideg és nyirkos falak vették körül. A cella felső részén egy vékony csikon áradt be a fény. Nappal volt és valahol odakünn vígan cikáztak a meleg tavaszi napsugarak. Ixis szíve azonban tele volt félelemmel. Remegve húzta össze magát, de maga sem tudta, hogy a félelemtől, vagy a hidegtől reszket-e. Ekkor Guzmó megmozdult. Egészen eddig a nyakára volt tekeredve és talán az elrablói sem vették észre. Az apró hüllő számára is ez volt az egyetlen meleg hely itt a tömlöcben: a gazdája.

Ixis riadtan nézett körül a helységben. Rideg, szürke kőből faragott falak vették körül. Vele szemben egy ajtó volt, mely fémből készült, fényesen és simán mélyedt bele a kőbe. Nem volt rajta kilincs. A falakon lassan csurgott le a víz, mintha szándékosan tartották volna nedvesen őket.

Aztán, ahogy megszokta szeme a fényt, ijedten vette észre, hogy az egyik fal mellett egy lény lapul szorosan a kőhöz simulva. Olyan volt, mintha maga is sziklából lenne, de a lánynak jó szemei voltak a színárnyalatokhoz, ezért így nem lehetett becsapni.

A másik fogoly – legalábbis Ixis így gondolta – alig-alig vett levegőt és az alakja is furcsa volt. Mintha több keze is lett volna, bár Ixis nem tudta eldönteni, hogy kéz, vagy láb amit lát. Félénken, halk hangon kérdezte meg:

–Ki vagy te? – a lény nem moccant. A lány úgy gondolta, hogy rabtársa talán alszik. Egy darabig várt, de mivel semmilyen riasztó hangot nem hallott, a lényvel szemben levő falhoz lapult és ismét megszólalt, most egy kicsit hangosabban: – Hogy hívnak?

–Látsz engem? – hallatszott egy csodálkozó, vékony és rekedt hang.

–Ha nem látnálak, nem beszélnék hozzád! – mondta Ixis. Torkában az ijedt szorítás is alábbhagyott egy kicsit. A lény megmoccant, levált a falról, s most a lányra meresztette öklömnymi szemeit. Ixis ettől kicsit hátrahőkölt. Legszívesebben belebújt volna a falba. A vele szemben álló valami számára szörnyű látványt nyújtott.

–Ne félj tőlem! – mondta a lény. –Pricspak vagyok. Hogyhogy látsz engem?

–Hát..mert más a színed, mint a falnak – közölte zavartan, kicsit remegő hangon Ixis. –Jól álcázod magad, de még nem tökéletesen.

–A méleonoknak kémkedtél? – kérdezte Pricspak és most fel is egyenesedett. Nyolc hosszú lábán, melyen apró korongok sorakoztak, látszólag bizonytalanul imbolygott. A lábai fölött nem volt törzse, csak egy jókora, nagy szemű fej. Mint egy polip. Ixis biztos volt benne, hogy a lábaiban nincs csont.

–Mik azok a méleonok? – kérdezte a lány.

–Ha nem tudod, akkor nem érdekes – felelte erre a lény, majd ismét leengedte magát. A glaula félelme szinte teljesen elmúlt, bár még mindig reszketett a hidegtől.

–Mi vagy te és hol vagyunk?

–Hogy mi vagyok? – csodálkozott Pricspak. –Te egy ember vagy és nem tudod, hogy seppia vagyok? Hiszen minden ember ismer minket!

–Hallottam már rólatok! – mondta Ixis. –Akkor a te fajtád rabolt el! – a torkába ismét gombóc csúszott és megremegett a hangja. –Mit akartok tőlem?

–Itt vagyunk a Feketevár börtönében – mondta a seppia. –Még nem tudjuk, hogy mit akarunk tőled. Valójában azért vagyok itt, hogy figyeljelek. Amit eddig tapasztaltam, az nem is rossz! Csursa szerint hasonlítasz a Látóra, de ilyen már többször is előfordult. De az mégiscsak érdekes, hogy észrevettél!

–Nem értem miről beszélsz! – mondta a lány, miközben a seppia a legsötétebb sarokba kúszott és ismét felvette a fal színét.

–Áruld el, mit csinállok, a petulómmal!

–Micsodáddal?

–Hát az ötödik lábammal! – mondta Pricspak, majd egy nyolcas alakot vett fel az éppen középen levő végtagjával.

–Hát nem tudom, hogy ezt ti is nyolcasnak nevezitek-e?

–Döbbenetes! – hüledezett a lény. –Ezt még egy seppia sem láthatta volna! És valóban meglepő a hasonlóság!

–Miről beszélsz már megint? – kérdezte Ixis, aki ismét kezdett elfelejtkezni a félelmeiről.

–Csak a Látónak lehet olyan képessége, hogy ezt meglássa! Én nagyon jól álcázom magam – mondta büszkén, aztán kicsit halkabban hozzátette: – Persze nem úgy, mint egy méleon, de majdnem. Kíváncsi lennék, hogy őt is meglátnád-e?

–Mit akartok tőlem? – szegezte neki halkan a kérdést a lány.

–Van egy olyan érzésem, hogy nagyon sokat! – felelte erre Pricspak és elindult az ajtó felé. –De ne félj semmitől! – hosszú végtagjaival megdöngette az ajtót, mire az kinyílt. Gurgulázó hangon beszélgetett valamit az örrel, aztán ismét rájuk zárult a nyílás.

–Mi folyik itt? – kérdezte Ixis.

–Háború van – közölte szomorúan Pricspak. –Csodálom, hogy a méleonokról még nem hallottál. Nincs náluk veszélyesebb lény ezen a bolygón.

–Most hallom először ezt a méleon szót. Mit jelent?

–Apró lények, akik tökéletesen beleolvadnak a környezetükbe, ugyanúgy, ahogy mi seppiák is.

–Azért nem egészen tökéletesen...– vágott közbe Ixis.

–A mi szemünk nem olyan, mint a tied – felelte erre a seppia.

–Ezzel azt akarod mondani, hogy az emberek jobban látnak, mint ti?

–Nem! – ingatta meg csupasz üstökét Pricspak. –Az emberek ugyanúgy látnak, mint mi, de te nem...– elgondolkodott, hogy folytassa-e, amit elkezdett, de aztán meggondolta magát. –Hamarosan megtudod, hogy miről beszélek – mire ezt kimondta, már hallatszottak is a cuppogó léptek a folyosó felől. Az ajtó csöndben kitárult, – ami meglepő volt ebben a nedves környezetben, hiszen legalábbis nyikorognia kellett volna – és két seppia nyomakodott be rajta. Csupaszok voltak, mint Pricspak és gurgulázó nyelvükön beszélgettek. Nem volt náluk semmi. Se egy fegyver, se egy toll, vagy legalább egy ruhadarab. Öklömnyi szemeikkel kíváncsian méregették Ixist, aki most egy kicsit ijedten húzódott vissza a cella végébe.

–Felvisszük Csapricshoz – mondta végül emberi nyelven az egyik, a szavakat nem is annyira Ixishez, mint Pricspakhoz intézve.

–Ügyes légy! – bízta a lányt a seppia és a megrettent glaulát meg is bökdöste egy kicsit, hogy elinduljon végre. Ixis kelleetlenül indult el. Gyomrában ismét megjelent a szorító érzés és úgy érezte menten összeesik. Hideg volt és ahogy kiértek a folyosóra, még hűvösebb lett. Mintha csak a tél elrejtőzött szelei bújtak volna ismét elő.

–Fázom! – mondta a lány, miközben hátrafordult, abban a reményben, hogy Pricspak is velük tart. Ám a seppia nem volt sehol. Csak a két kísérője haladt előtte hullámozó, különös mozgással, ahogy nyolc végtagjuk cuppogva, toccsanva haladt a nedves kövezeten. Ixis

szinte remegve követte őket. Ismét nem tudta eldönteni, hogy a hidegtől, vagy a félelemtől remeg-e jobban. A nedves falakon fénylő kövek adtak némi világosságot. Mintha a kövek legalábbis izzadtak volna, ami ebben a hidegben különösen képtelenségnek tűnt. A gyér megvilágításban Ixis már a leheletét is látta. Guzmó egy csepp sem mozdult a nyakáról.

A folyosó zsákutcában végződött – látszólag. Csak a plafonon levő jókora nyílás vezetett tovább. Ixis hitetlenkedve nézett fel. A függőleges alagút hosszan vezetett a magasba. Itt-ott világító kövek törték meg a félhomályt, de a folyosó vége nem látszott.

–Itt akartok felmászni? – kérdezte a lány.

–Igen bólintott az egyik őr. Belekapaszkodsz a lábamba, Csurcsan pedig alulról nyomja majd a lábadat. Így nem eshet bajod.

–De hát se egy lépcső, se egy létra...

–Az meg minek? – kérdezte most a Csurcsan nevű seppia. –Mi ugyanúgy közlekedünk a falon, mint a földön. Nem számít semmit, hogy mi van a falra akasztva! –Ixis nyelt egy nagyot és ámulva nézte, ahogy az elől haladó lény minden teketória nélkül elindul felfelé. Tapadókorongos végtagjait olyan ügyesen használta a mászáshoz, mintha megszűnt volna a gravitáció. Két végtagját összefűzte és lelógatta Ixisnek, hogy kapaszkodjon bele. A lány bizonytalanul hátranézett, Csurcsan pedig megbökdöste:

–Ne aggódj, csak kapaszkodj! – Ixis bizonytalan léptekkel indult meg, majd némi undorral fogódzott bele a puha, rugalmas végtagba, ami a súlyától jócskán meg is nyúlt. A lány halkan felsikoltott, ahogy hordozója hirtelen megindult vele fölfelé. Aztán egy pillanatra megállt és Csurcsan beállt alájuk. Ixis cipője a puha bőrbe nyomódott, majd lassan megindultak felfelé. A két őr teljes összhanggal mozgott. Nem rángatták a lányt, hanem egyenletesen gyorsuló tempóban masíroztak, s közben cuppogó hangot adtak ki a végtagjaikkal, ahogy a falhoz tapadtak és elengedték azt.

A glaula a gyomrában érezte, hogy emelkednek. Percekig, vagy órákig tartott, nem tudta. Remegő lábakkal próbálta megtartani az egyensúlyát, és maga elé nézett. Nem mert sem le-, sem föltekinteni. A rosszullét kerülgette és közben attól rettegett, hogy a mélybe zuhan, ha elengedi a seppia végtagját. Szemei előtt néhány nyitott folyosó is elsuhant, de hordozói egy pillanatra sem lassítottak, sőt a

seppiák nyelvén még beszélgetésre is volt erejük, amiből ő mit sem értett.

Aztán érezte, hogy lassul a tempó. Ismét egy folyosóhoz érkeztek, de ezúttal sokkal világosabb és melegebb volt. Ixis végre ismét szilárd talajt érezhetett a lábai alatt, amitől némileg megnyugodott.

A falak itt is vizesek voltak. Mindkét oldalon ajtók sokasága nyílt, de egyiken sem mentek be. Folytatták az útjukat egyenesen.

A folyosó többször is elágazott, és más seppiákkal is találkoztak. Azok futó pillantást vetettek a lányra, majd furcsa nyelvükön össze-összesúgtak a hátuk mögött. Végül megálltak. Egy ajtó tárult ki előttük, és egy tágas, seppiáktól hemzseegő terembe jutottak. A terem kerek volt, és magas. Ahogy a földön, úgy a falakon is ezek a nyolclábú lények nyüzsögtek. Különbözö színben és méretben, de mindannyian nyolc végtaggal. Összesen két ajtó nyílt innen. Az egyik, amin beléptek, a másik szemben vele, a túloldalon.

A terem közepén egy jókora testű, sötétkék seppia állt. Ő volt Csaprics, a Seppia Tanács feje, akiről a börtönben az örök beszéltek. Felemelte az egyik végtagját, mire lassan csönd lett a teremben. Ixist egészen a közelébe vezették. Az ajtó bezárult mögöttük, mire a lányt az ájulás környékezte. Még soha életében nem félt ennyire. A közepén álló tekintélyes seppia mély hangon szólalt meg.

–Azért vezettek a Tanács elé, mert elképzelhető, hogy a hasznunkra lehetsz. Amennyiben a feltételezés igaznak bizonyul és te vagy az, akit már évek óta keresünk, bocsánatodat kérjük és szabad vagy. Ha nem, akkor sajnós te is a többi ember sorsára jutsz – hatalmas szemeit a lányra meresztette, mintha a veséibe is belelátna. A teremben némaság honolt. Csak a falakról csepegő víz hangját lehetett hallani. A lány nem szólalt meg. A félelemtől összeszorította a száját és még egy nyögést sem volt képes kipréselni magából.

–Nézz a falra itt mögöttem! – mondta most a lény. –Mit veszel észre rajta? – Ixist éppen az ájulás környékezte. A falon seppiák voltak. Egészen jól beleolvadtak a környezetükbe, de Ixis szemeit nem csaphatták be. Jól ki tudta venni a körvonalaikat, ahogy a falhoz tapadva, csukott szemmel próbáltak meg elrejtőzni. Megszólalni azonban képtelen volt.

–Nos? – emelte fel a hangját a Tanács feje. A teremben a csend kezdett feloldódni, s a földön és falakon levők halkan összesúgtak. Mivel a lány továbbra sem szólt meg, Csaprics bizonyosnak látta,

hogy nem lát semmit. Még várt pár másodpercig, aztán lemondóan legyintett az egyik végtagjával és a saját nyelvükön szólalt meg. A teremben erre zúgolódás támadt és az örök megindultak Ixis felé.

–Hárman...– suttogta most a lány alig hallhatóan, mintha a hangszálai is megbénultak volna ijedtségben. A szája kiszáradt, nyelni is alig tudott, de tudta, hogy meg kell szólalnia, mert nagy bajba kerül.

–Mondott valamit? – kiáltotta most Csaprics és a teremben ismét néma csönd lett. A lány felé indult két seppia ör is megtorpant.

–Hárman vannak ott – nyögte ki alig hallhatóan Ixis, de az elnök most tisztán hallotta. Ekkor felnézett a falakra és elkiáltotta magát – Hárman vannak! Ezt mondta az ember. – Erre a falon rejtőzők megváltoztatták a színüket és a többiek számára is láthatóvá váltak. Ixis csodálkozva figyelte az eseményeket és nem értette, hogy miért van ez a nagy felhajtás a színekkel.

Csaprics most ismét felemelte az egyik végtagját, s újra megszólalt.

–Úgy tűnik, hogy igaz, de ehhez még egy próbát kell tennünk! Hozzátok elém a másik foglyot!

A terem ajtaja hamarosan ismét kinyílt és egy ketrecet hoztak be. A ketrec kicsi volt. Valamilyen apró lény volt benne, de Ixis egyelőre nem látott semmit. A kalitkát kettejük közé tette le a két seppia, majd hátrébbkacsáztak.

–Mit látsz benne? – szegezte neki a kérdést Csaprics. Színe most sötétkékről sötétbarnára változott. Ixis közelebb hajolt és a rács mögött egy apró, hosszúfarkú lényt látott kuporogni. Teljesen beleolvadt a környezetébe. A körvonalai egészen halványak voltak, mintha csak átengedte volna a testén a fényt. A trükk azonban Ixis szemei számára nem volt tökéletes. Ijedtségét is feledve halkan szólalt meg:

–Hosszú farka van és görbe ujjai. Olyan, mintha átlátszó lenne..

–Ő az! – kiáltott fel most nagy örömmel Csaprics, s harsány hangja miatt Ixis úgy megijedt, hogy majdnem hanyatt esett. A falon levő seppiák nagy zajjal fejezték ki éljenzésüket, és csak a Tanács vezetőjének intéseire halkultak le ismét.

–Bocsásd meg nekünk a méltatlan bánásmódot Látó, de nem tudhattuk, hogy valóban te vagy-e az. Már számtalan foglyot ejtettünk, aki megfelelt a leírásnak, de egyik sem állta ki a két próbát.

–Ixis továbbra is értetlenül állt Csaprics előtt, de a Tanács feje most elmosolyodott. Csupasz fején a mosollyal most komikusan nézett ki és a hangulat változása miatt Ixis feszültsége is alábbhagyott.

–Gyere utánam! – mondta most a Seppia. Színe sötétvörös lett, miközben elindult a háta mögött kinyíló ajtó felé. A nyíláson erős fény ömlött be a terembe és Ixis orrát friss tavaszi levegő illata csapta meg. Ahogy kifelé ment, szinte elvakította a világosság.

Egy udvaron álltak, magasan, Csi-Mord erődjében. A fekete kövekből épített vár udvarának közepén egy fehér, márványból kifaragott szobor állt. Egy ember szobra volt, egy lányé, aki megszólalásig hasonlított Ixisre.

–Ez te vagy – mondta most Csaprics nagy örömmel a hangjában. – Ahogy a nagy Bracsak kőbe véste. A Nagy Homály óta keresünk, mert te vagy az egyetlen, aki láthatja a méleonokat és te fogod megmenteni a népünket.

–Én? – kérdezte Ixis. Hangjában a hitetlenkedés az ijedtséggel párosult.

–Mindannyian a szolgálatodra állunk. Az óhajod mostantól parancs a számunkra.

–De hát hogyan lehetnék én a segítségetekre? – kérdezte Ixis, miután magához tért első kábulatából.

–Te vagy az egyetlen, aki számára láthatók ezek a lények. Nincs ezen a bolygón veszélyesebb a méleonoknál!

–És a homoszauruszok?

–Ha azokra a nagytestű brakkerekre gondolsz, akkor azoktól nincs mit tartanunk. A méleonok előtt ők sem maradhatnak meg.

–De hát mik azok a méleonok? – kérdezte a lány, mert kezdett egyre jobban aggódni és úgy érezte, Pricspak nem mondott el neki mindent.

–Amit láttál az egy fogoly. Különleges ketrecben, különleges védelem alatt. Sok seppia életébe került, míg sikerült elfogni. Aprók, a legtöbb lény számára láthatatlanok, értelmesek, gyorsan szaporodnak, mérgező a karmolásuk, méreg van a farkukban és savat tudnak fröcskölni a szájukból. Ezen kívül sima felületre is képesek felmászni, kitűnő a szaglásuk, látásuk és hallásuk.

–De ha ilyen veszélyesek, akkor miért nem hallottunk még róluk? – kérdezte a lány, akit egészen elborzasztott ez az információ.

–Mert csak mi, a seppiák ismertük meg őket. Aki méleont lát, az halál fia. Nincs lény e bolygón, aki megmenekülhetne előlük, beleértve a legnagyobb dinoszauruszokat, sárkányokat, vagy titánokat is. Ide nem hallatszott el az északi háború zaja. Mert az a háború csendes volt, de annál félelmetesebb. Csak néhányan menekültek meg az északi emberek és lények közül, de azok sem tudják, hogy mi elől szöktek. Csak a néma, láthatatlan halál járt a nyomukban. A háború nemsokára ide is elér. Amint az északi birodalmak, amik a nagy sivatagon túl vannak, teljesen az uralmuk alá kerülnek, biztosak lehetünk benne, hogy itt is megjelennek. Hamarosan az egész bolygónak ők lesznek az urai, ha tetszik, ha nem. – Aztán nagy levegőt vett és távolba meredő jókora szeméit levette a horizontról, majd a lányra nézett. –Te vagy az, akinek a képe megjelent a nagy Bracsak előtt, és akiről csak annyit tudunk, hogy látod a láthatatlant.

–Nekem most a barátaimnak kell segítenem – mondta szomorúan Ixis. – Ők elindultak, hogy kiszabadítsák a barbárokat a homoszaurszok kezéből.

–Segítünk neked – mondta Csaprics. – De az időnk kevés. Gyorsan kell cselekednünk. Ha megtesszük, amit kérsz, utána a segítségünkre leszel?

–Mindent megteszek, ami tőlem telik, de még mindig nem tudom, hogy mitől olyan különleges dolog, hogy látom őket?

–Én is csak annyit tudok, hogy te vagy az, aki elvezet minket a megoldáshoz – felelte erre a seppia. –Hogy mi, vagy ki a megoldás, azt nem tudom. Bracsak a következőket jegyezte fel. Ez a mi nyelvünkön van a szobor talapzatára írva:

*„A Látó elől nem bújhat el,
A Látó jó útra terel,
A Látó a szívedbe lát,
Tudja majd, ki ellen, s ki barát.
Keressétek a Látót szüntelen,
Hogy végre ismét béke legyen!
S megszűnjék a láthatatlan félelem.*

Ixis eközben a szobrot bámulta és még mindig nem tért magához a csodálkozástól. A szobor lányalakja egy botot fogott a kezében.

Négyszögletes talapzatra volt erősítve, amin a seppiák írásával egy szöveg állt. Ezt fordította most le Csaprics. Ahogy a szobrot körbejárta, Ixisnek először nem tűnt fel semmi furcsa. A lányalak bőrruhája valóban olyan volt, mint az övé. Hátról nézve még a hajviselet is megegyezett. Olyan hihetetlennek tűnt az egész. Ekkor megakadt a szeme a talapzaton. A talapzat többi részén is volt írás, de itt olyan festéket használtak, ami a seppiák szemének beleolvadt a kőzetbe.

–Csak azt az írást olvastad fel, ami elől van? – kérdezte a lány.

–Igen – csodálkozott el a kérdésen Csaprics. –Bracsak csak ennyit hagyott ránk, semmi többet.

–És a talapzat oldalán levő szöveget senki sem vette észre?

–Az oldalán? – csodálkozott a Tanács feje. –De hiszen az oldala sima és üres!

–Igaz, hogy halványan, de kivehető az írás – mondta erre a lány. – Kérek egy papírt és egy tollat!

–Mi olyant nem használunk – mondta Csaprics. –De kaphatsz tintát és mártót. Papír helyett pedig préselt dínóbőrt.

Egy seppia készségesen átadta a lánynak az írószerszámot és a bőrt, majd Ixis munkához látott. Hamarosan cikornyás ákombákom kerekedett a bőrdarabra. Csaprics elhülve olvasta:

*Segít a Könyv, mit a Bölcs rejt,
A Nagy Homálytól népünk elfelejt,
Felfedi a föld alatti nép a Rég Elfeledett helyét.
Hogy megismerjük az Ártó seregét.*

S a felirat a talapzat hátsó részén tovább folytatódott:

*Három kulcs van, ki segít
Ellenségtől menekít:
Egy Balga tán, de nem ostoba
Ne keresd meg őt soha!
Kettő nyugatról hoz reményt,
Félelembe bátor fényt.
S a harmadik felhőt lát
Idegen, de jó barát.*

Végül a talapzat negyedik oldalán a következő szöveg állt:

*A kulcsokat ne keresd!
Csak a Látót kövesd!
Megmutatja majd az utat,
Ha megoldás után kutat.*

Ixis befejezte az írást,majd letette a mártót és a papírt. Néma csönd telepedett köréjük.

–Vezess minket! – mondta Csaprics.

–Azt hiszem, tudom, hova kell mennünk – mondta Ixis és felállt. A seppiák úgy vették körül, mint egy lelkes, mindenre elszánt sereg. – Először is megkeressük a barátaimat.

XIX.fejezet

FIRIBUSZ

A szobát belengő pipafüstben alig volt kivehető az idős manó, aki hintaszékében pihent. Szemei a távolba révedtek, mintha nem is ezen a földön járna. Lassan, néha meg-megnyikordulva ringott alatta az öreg szék. Az utcáról lábdobogás szűrődött be. Porcogót egy pillanatra elfogta a kíváncsiság, hogy vajon ki lehet az, de aztán gondolatban legyintett, majd szívott egy mélyet a pipából.

Kopogtak. A manó összerezsent és szemei résnyire szűkültek. Bosszús volt, hogy megzavarták jól megérdemelt nyugalmaiban. Aztán feltápáskodott, kiköpte a szájában összegyűlt dohánylevet és lassú léptekkel elindult az ajtó felé, összehúзва magán öreg, posztóból készült köpenyét. Érezte, hogy emberek vannak odakünn. Ösztönösen. A kopogásból, vagy a lábak dobogásából. Ez már magától jött. Nem kellett rá figyelnie.

Résnyire nyitotta az ajtót és kilesett a nyíláson. Egy magas, őszülő férfi állt ott. Díszes ruhája, jó minőségű fegyverei elárulták, hogy nem akármiről van szó. Szakáll keretezte arcát ráncok barázdálták, s valahogy olyan ismerősnek tűnt.

–Phopal? – kérdezte kicsit bizonytalanul.

–Porcogó? – kérdezte vissza amaz.

–Régen találkoztunk – bólintott az idős manó, miközben kitárta az ajtót, hogy vendége beljebb jöhessen. –Minek köszönhetem a megtiszteltetést?

–Egy kis segítségre lenne szükségem – vágott a közepébe a király. – Leanon azt mondta, hogy hozzád jöjjek.

–Leanon? – állt meg egy pillanatra Porcogó, mielőtt az előszobából a szobába lépett volna. Aztán elmosolyodott. – A Súlyomlány, nem igaz? Sosem volt szerencsém hozzá, de már hallottam róla. Amolyan csodabogár. – Visszatelepedett karosszékébe és kezébe vette a pipáját. –Foglalj helyet uram! – mondta, bár tisztában volt vele, hogy nem illő a király előtt leülnie.

Phopal azonban nem zavartatta magát. Ismerte a manót, s régi, szomorú emlékek jutottak eszébe. Porcogó is tisztában volt ezzel.

–Én megtettem, amit lehetett. A felelősség a tied uram – a manó szavai szigorúak voltak. Talán ő volt az egyetlen, aki nem dőlt be az

ármánynak, amivel elítéltek egy trükk mestert. De ez már régen történt.

–A múlt hibái a halálig kísértének – bólintott a király. –De most nem azért jöttem, hogy arról beszéljünk, amin már amúgy sem tudok változtatni. Hut ártatlan vére az én lelkemen szárad, de talán már te is tudod, hogy Aldin volt az igazi cselszövő.

–A varázslók és trükk mesterek soha nem kedvelték egymást – felelte Porcogó.

–Talán itt az ideje, hogy a múlt csorbáit kiköszöröljem. Firibusz trükk mestert elrabolták és a rablók fészke valahol errefelé van. A te helyismereted a legjobb itt Tokriában.

–Van valami nyom? – a manó most előre dőlt és szemei megcsillantak. Nem tudta letagadni, hogy érdeklí a dolog. Rég elmúlt évek izgalma tört elő rajta.

–Shrak és Firibusz egy darabig együtt mentek Onagrostól a Gát felé, de valahol Ódon körül szétváltak. Onnan a trükk mestert akárhová is vihették. Leanor azonban egy verset mondott, ami számomra nem egészen világos:

*Eredete Homályba vész,
Ősi kőre fellépni kész,
Parancsra már nem vár vitéz,
Távolba lát a fekete kéz.*

A manó szeme egy pillanatig összeszűkül, majd megkérdezte: – Hányan vagytok?

–Zafir, Barc parancsnok és két testőr – felelte a király.

–Az kevés – mondta Porcogó komoran. –Ezekkel nem könnyű elbánni. Ha egy trükk mestert el tudtak fogni, akkor nekünk sincs sok esélyünk.

–Firibusz már nem fiatal – ellenkezett Phopal. –De te tudod, hogy hol kell keresnünk?

–Majdnem biztosan – bólintott a manó. –A vers elég egyértelmű, ámbár több is van belőle. Mégis, mivel Leanor hozzám küldött, úgy vélem Tokriában csak egy ilyen hely van. Azért jobb, ha küldesz egy guznikot segítségért.

–Előbb nem kellene megnézni, hogy szükség van-e rá?

–Ha most elindulunk, estére érünk oda – felelte Porcogó. –Az erősítésnek legalább két nap kell Diut Igvaurtól. A döntést rád bízom. Csodálnám, ha a Liga emberei kíméletesen bánnának vele.

–Honnan tudod, hogy a Liga emberei? – kérdezte a király.

–Távolba lát a fekete kéz... a Fekete kéz az ő jelük. Ha távolba lát, az csakis egy elhagyott őrtorony lehet Paldin északi határán. Induljunk minél előbb!

A Sibukkó déli partján haladtak. Zafírt ott hagyták a Kék Ammoniteszben, mert Phopal is belátta, hogy ez a kaland nem neki való. Porcogó nem örült ugyan, hogy így még egyel kevesebben lettek, de ahogy ránézett Zafír sápadt arcára és megviselt tekintetére, belátta: a királynak igaza van.

A folyó választotta el Paldin két tartományát, a manók lakta Tokriát és az emberek lakta Molnt. A Sibukkó szélesen kanyargott az enyhe lejtésű tájon és környékén itt-ott holtágak, lapályok, mocsarak alakultak ki, megnehezítve az erre járók dolgát. Nem is vezetett errefelé út, csupán egy keskeny ösvény, mely valaha, a Nagy Homály előtt jóval szélesebb és forgalmasabb lehetett. Moln őrtornyait kötötte össze.

Phopal mögött a rhabdodon hátán Porcogó kapaszkodott. Nem kedvelte túlságosan ezeket a hátasokat. Valahogy félelemmel töltötték el, akármennyire szelídek voltak is. De hát ez is csak egy régi emlék maradványa. Egy látogatás a Gáton túl, melynek ő volt az egyetlen túlélője. Nem szívesen gondolt rá, de valahányszor meglátott egy ilyen állatot, önkéntelenül is eszébe jutottak a régi, be nem gyógyult emlékek, melyek sokáig lidérces éjszakák okozói voltak.

A távolban egy torony emelkedett ki a bozót és a fák sűrűje közül, ezért lefékezték hatásait.

–Innen gyalog megyünk tovább – mondta a király.

–A torony tetejéből könnyen észrevesznek minket – szállt le rhabdodonjáról Barc parancsnok.

–Valahogy fel kellene mérnünk, hogy hányan vannak! – Phopal kicsit idegesnek látszott. Még mindig habozott, hogy a guznikot elengedje-e.

–Legjobb, ha én megyek – ajánlkozott Porcogó, aki kicsit megkönnyebbült attól, hogy ismét szilárd talajt érzett a lába alatt.

–Már megbocsáss, de téged fognak el a legkönnyebben! – ellenkezett a király.

–Ha a koromra céloztál, akkor közölnöm kell, hogy a látszat csal. Bár már régóta nem rovom Tokria ösvényeit és a csontjaim sem engedelmeskednek már annyira, egyvalamiben mester vagyok és az a rejtőzködés. Nemhiába érek a derekadig! – Az emberek erre elnevezték magukat.

–Hát ebben igazad van! – mondta a király. –De végképp nem szeretném, ha valami bajod esne.

–Ha a hold második ívéig nem térek vissza, küldd el a guznikot – közölte a manó és már be is vetette magát a szúnyogos-csalános bozótba, mely döbbenet nyílt szét a hívatlan látogató előtt. Még szerencse, hogy tavasz volt és a vérszívók még nem szaporodtak el annyira, hogy túl nagy kellemetlenséget okozhattak volna. Porcogó ruhája azonban megvédte mind a csalán, mind a szúnyogok támadásától. Szinte észrevétlenül haladhatott a magasra nőtt gazonban.

Míg az emberek letelepedtek, a manó rövid kardját bozótvágónak használva utat tört magának a torony felé. Ártérhez ért. Indák hatoltak felfelé mindenütt a ferde törzsű fűz és nyárfák törzsén, ágain. Süntök lógatta alá előző évben kiszáradt terméseit és a talaj is nedves volt és süppedős. A könnyű manótest alatt azonban nem nagyon mozdult a föld, de Porcogó tudta is, hogy hova lehet lépnie, és hova nem. Szemei fürgén pásztázták a környéket. Lassított tempóján is, bár a nap lemenőben volt és tudta, hogy sötétben sokkal rosszabb közlekedni ezen a terepen.

Aztán egyszer csak kiért. Egy vastag fűzfa törzse mögött húzódott meg. Onnan kandikált kifelé, hogy végigfuttassa tekintetét a tisztáson, valamint az ősi tornyon, mely minden bizsonnyal sokat tudott volna mesélni az idők kezdetéről. A torony előtt tábortűz égett és emberek álltak körül. Fegyveresek, és többnyire jól öltözöttek, erősek. Sült hús illata szállt a levegőben.

Nem messze tőle ág roppant. Egy férfi közeledett a fa felé, amire a manó gyorsan visszahúzódott egy bozótba és magára terítette sötét köpenyét. Víz csobogása hallatszott, majd egy elégedett sóhaj, ahogy az ember megkönnyebbült folyékony terhétől. A tábortűz felől beszélgetés és harsány nevetés hangja érkezett, majd a férfi léptei távolodtak. A manó kikászálódott a bozótból és ismét a fához ment. A levegőt betöltötte a férfi vizeletének keserű szaga. Tekintete a

torony magasába siklott, de a fák koronája eltakarta a tetejét. Minden biztonnal voltak bent is, de a többség már idekint várta a vacsorát. Öröket nem látott sehol, de ezen a helyen nem is számíthattak behatolóra. Ami egy manónak könnyű út, az egy embernek néha járhatatlan.

Baloldalon már nem lehetett messze a Sibukkó víztükre, jobbra pedig az út vezetett el a toronytól. Ahogy a sötét mélyült, Porcogó óvatosan és egyre nagyobb biztonsággal lopózott tovább fától fáig. Kikémlelt, majd miután nem látott senkit, óvatosan átszaladt az úton. Érezte, hogy mozgása már nem a régi és bizony fáradtnak is érezte magát az egész napi dinogolás után. Pedig régen ez meg sem kottyant volna neki. Lassan haladt a sűrűben, de meg kellett kerülnie a tisztást, hogy a torony közelébe juthasson. Most már tisztán hallotta az emberek beszélgetését is.

–Ez teljességgel reménytelen! – jött a tűz felől egy érces hang.

–Amíg egy is él közülünk, nem az! – korholta egy mély öblös férfihang.

–Tizennyolcan legfeljebb útonállásra vagyunk képesek! Egyikünknek sincs olyan hatalma, hogy újraszervezze a szövetséget! – ellenkezett az előző.

–A szövetség vagyona még megvan! – vitatkozott velük egy harmadik. –Bármit megtehetünk vele, csak megfelelőképpen kell beosztani – szólalt meg most egy nyugodtabb, határozott ember. –Ha megszavazzátok, hogy én legyek a vezető, a liga hamarosan ismét virágzásnak indulhat.

–De ha elosztjuk a pénzt, akkor életünk végéig nyugodtan és gazdagon élhetünk! Minek újraszervezni az egészet? Ha a langorbelek és a varázslók is elbuktak, akkor mit tehetünk mi? – szólt bele a vitába egy újabb, reszelős hang, melyen érezni lehetett, hogy már ivott egy kicsit.

–Míg egy is él közülünk, bosszút állhatunk! – közölte az előző nyugodt férfi, de már szigorúbb felhanggal. –A varázslók veszte a trinit, a langorbeleké pedig a túlzott önbizalom. Látjátok, hogy kellő ésszel még egy trükkmestert is el lehet kapni.

–De hát egy szót sem vall a bitang! – mondta mérgesen az öblös hangú. –Ki kell nyírni és kész!

–Azért ezt nem szabad annyira elkapkodni! –hűtötte le a nyugodt – Sok furfangot tud az öreg, aminek hasznát vehetjük. Még két napig nem kap enni és beszélni fog!

–Ez ugyan nem! – ellenkezett az érces hangú. –Láttad már a szemeit? Ez inkább beledöglük, de nem fog beszélni. Azt mondják Rennenről jött, ott szerezte a tudását. Ahhoz pedig át kellett jutnia a Gáton!

–Ez örülség! – kiabálta a rekedt – Azon vitatkoztok, hogy mi legyen a vénemberrel, mikor döntenit kellene, hogy mi legyen velünk? Ha a király emberei a nyakunkra jönnek, nem tudjuk megvédeni magunkat! Legjobb, ha széjosztjuk a vagyont és mindenki elmegy a dolgára!

–Van némi igazad – mondta a nyugodt. –Ha elosztjuk a pénzt és felosztjuk a ligát, akkor már nem vádolhat senki – aztán felnevetett. Kényszeredett, gúnyos nevetéssel. –Ütődött! – hangja hirtelen dühös lett. –Mit gondolsz, ki fogja letörölni a fekete jelet a bőrödről? Csak akkor leszel újra biztonságban, ha a Liga hálója ismét beszövi a birodalmat!

Porcogó eközben egészen a toronyig jutott. A jókora, kerek alapú építmény nagy része sötétben volt, mivel fáklyák csak a bejáratnál égtek. Míg nem került a fény közelébe, a manó nyugodtan mozoghatott. Aztán egy papírdarabot vett elő, írt rá valamit, kicsit meggyűrte és egy óvatlan pillanatban a bejárat felé dobta. Az arcán egy mosoly suhant át, majd elindult, hogy visszatérjen a társaihoz.

–Na, mi van a sütemmel? – lépett ki egy pocakos, borostás alak az épületből. Ahogy szeme kezdte megszokni a kinti félhomályt, tekintete megakadt a papírdarabon. Lehajolt és felvette: –Hát ez meg mi a csuda?

–Jössz végre Burza? – szóltak neki a tűztől. –Csak aztán be ne gurulj! – De társuk most nem velük foglalkozott. Az írást böngészte. Mivel nehezen tudott olvasni és utoljára vagy két éve látott betűt, ahogy sem igazodott ki a papíron.

–Melyikötök tud jól olvasni? – kérdezte. –Ezt a cikornyás írást ahogy sem tudom kibetűzni.

–Honnan szedted azt a papírt? – kérdezte az érces hangú.

–Itt volt a földön. Valaki elvesztette.

–Na add ide, hadd lássam! – mondta a nyugodt hangú, aki ismét kezdett lecsillapodni. Burza a kezébe nyomta a papírt, mire az átfutotta a sorokat és felpattant.

–Valaki áruló közöttünk! – kiáltotta.
–Micsoda? – hördültek fel többen is.
–Az egyikőtök kiadta a ligát a pénzért cserébe! Itt áll a papíron!
–Miről beszélsz? – kérdezte a rekedt hangú. –Olvasd már fel!
–Itt áll: *Köszönöm az információt. A pénzt természetesen megtarthatod, nekünk csak a banda kell. Légy készen, hamarosan lecsapunk rájuk. Aláírás: Barc parancsnok.*
–Lefüleltek minket? – kiabálta valaki.
–El kell tűnnünk innen! – ordította egy másik.
–Előbb kiderítjük, hogy ki az áruló! – sziszegte az önkéntes főnökjelölt egyre idegesebben. –Zakk és Horgas menjen örködni! A tüzet oltsátok el! Mindenki térjen vissza a toronyba!

Phopal összerezte, ahogy a sűrűből előbújt a manó.
–Mit láttál? – fordult hozzá izgatottan.
–Tizenhatalman vannak. Ha minden igaz, akkor most éppen egymást ölik. Készen kell állnunk a toronyból elvezető úton! Valószínűleg kisebb csoportokban fognak érkezni és nem lesznek túl óvatosak.
–Mit főztél ki már megint? – nevetett fel a király.
–Csak egy kicsit összeugrasztottam őket – felelte Porcogó. – Remélem Firibusznak nem lesz bántódása!
–Hát akkor legyünk készenlétben – mondta Phopal. –Hosszú még az éjszaka.

A hold a harmadik ívébe ért. Az éjszaka csöndjét csak a tücskök ciripelése törte meg, mígnem a torony felől elvezető úton zaj hallatszott. Dinoglók közeledtek. A sötétben alig lehetett kivenni, de ötven voltak, s az első és utolsó fáklyát tartott a kezében. A rossz látási viszonyok ellenére gyorsan haladtak, ám egyszer csak az elől haladó fáklyás leröpült a nyeregből. Négy társa ijedten hőkölt vissza, de ekkor már késő volt. Az út két oldaláról sötét árnyak rohantak elő és terítették le őket. Ütések és kiáltások hallatszottak, majd ismét sötétbe burkolózott az út. Éppen időben, mert újabb, négytagú csapat közeledett.

Ezek sem jártak különben, mint a társaik. Az úton kifeszített kötél kiütötte nyeregből az elsőt, azután előugrottak az árnyak és elintézték a maradékot.

–Már csak kilencen vannak – jegyezte meg halkan Porcogó.

–Nincs több kötelünk, úgyhogy reménykedjünk benne, hogy ezzel a túlerővel már megbirkózunk.
–Azért akit lehet, élve fogjuk el! – figyelmeztette a manó. –Ha mégis lenne még belőlük valahol, akkor azt most kell kiderítenünk!
–A toronyban biztosan lesz kötél – mondta a parancsnok.
–Akkor induljunk el toronyiránt! – helyeselt a király. –Ideje, hogy visszacapjam a trükkmesteremet!

Nem messze a toronytól három férfi állt a félhomályban. Nem voltak ugyan szem előtt. Mégsem voltak elég óvatosak, mert suttogva beszélgettek. Néha-néha felemelték a hangjukat, amiből tudni lehetett, hogy izgatottak és idegesek. Ezzel azonban csak megkönnyítették támadóik dolgát. Három tompa puffanás után mindegyik eszméletlenül terült el a fák alatt. Immár szabad volt az út a torony felé.

Négy sötét árny indult most el az ajtóhoz, majd mikor odaértek, szorosan hozzásimultak az építmény falához. Ha valaki kinézett volna a toronyból, most még a fáklyák fényében sem vette volna észre őket. Phopal intett Barc parancsnoknak, valamint a két katonának, majd a király az ajtóhoz lépett és egy határozott mozdulattal benyitott.

Egy tágas teremben találták magukat, ahol négy bandatag aludt. Az ajtó nyikordulására az egyikük álmosan felkönyökölt:

–Na, mi van? Már őrségváltás? – aztán ahogy a király a priccsnél termett és torkához szorította a kését, nem mert többet megnyikkanni.

Percek múlva, betömött szájjal és megkötözve ültek mind a négyen a sarokban. Mindez szinte zajtalanul történt. A teremben, amiben csak egy asztal, székek és ágyak voltak, ismét teljes lett a csend. Porcogó elégedetten mutatott az ujjával: kettő. Már csak ennyien voltak vissza. Eddig túl könnyen ment.

Széles lépcső ívelt a magasba, kis kanyart írva le az első emelet előtt. A manó lent maradt a földszinten a rabokkal, a négy ember pedig halk léptekkel elindult fölfelé. Egy szűkebb előtérben találták magukat, ahonnan szobák nyíltak, majd tovább vezetett a lépcső fölfelé. Minden helyiségbe benyitottak, de egyikben sem volt senki. Csak a fáklyafény táncolt a falakon, mintegy örülvén, hogy az öreg épület ismét látja királyát.

A második és harmadik szint is üres volt. Mindenütt elhagyott szobák, az ódon épület korát tekintve igen jó állapotban. Bútor csak elvétve akadt. Többnyire szalmazsákok az alváshoz, s néhány korhadtt, törött fadarab, vagy cserép. Az ajtók nyikorgásán kívül semmi zaj nem volt. Phopal ismerte ezeket a tornyokat, hiszen mindegyik egy kaptafára épült. Tudta, hogy már csak egy szint van vissza, a legfelső, a megfigyelő szint. Egy fedett, de nyitott oldalú tér, ahonnan messze be lehetett látni a tájat. Magához intette az embereit:

–Nem kizárt, hogy fentről látták a jöttünket és várnak minket. Készüljünk fel a harcra! – Odament a csapóajtóhoz vezető létrához, melynek fája itt-ott javítva volt, s ferdén emelkedett az utolsó emelet felé. Bár ezeket a csapóajtókat éppen az ellenség előli védekezéshez építették, most számukra igen hátrányos volt.

Barc parancsnok mászott fel elsőként. Egy gyors mozdulattal felnyitotta az ajtót és fegyverét maga előtt tartva kimászott a felső szintre.

–Üdvözlöm az urakat! – mondta kimért, mérges hangon egy férfi. Mellette egy másik alak állt egy kötél mellett, törét a kötélen tartva. A kötél egy gerendához volt erősítve, mely kinyúlt a torony peremén és végén a megkötözött, betömött szájú trükkmester lógott, összekötött kezénél fellógatva. Ahogy mind a négyen felmásztak, a férfi gúnyosan jegyezte meg: –Maga a király jött el személyesen, hogy elfogjon minket? Micsoda megtiszteltetés! De még egy lépés és az öregből lepény lesz odalent, ezt ígérhetem!

–Mik a feltételek? – kérdezte mérgesen Phopal.

–Először is tegyék le a fegyvert! – a trükkmester erre felnyitotta szemeit. Látszott rajta, hogy igen meggyötört. Több helyen hosszú sebhelyek voltak rajta az átélt kínzásoktól. Most tiltakozva megcsóválta a fejét.

–Hogy mi is Firibusz sorsára jussunk? – kérdezte a király, látszólag higgadtan, bár majd megszakadt a szíve a trükkmesterért. –Eszünk ágában sincs!

–Mi egyszerűen kísétálunk innen és bezárjuk magunk mögött az ajtót, hogy ne jöjjön senki utánunk. Természetesen az embereinket magunkkal visszük.

–Jobb, ha egy embert áldozok fel, mintha elengedlek titeket! – emelte harcra a kardját a király. –Ha megszöktök, ki tudja, hány

embert öltök még meg? Adjátok meg magatokat, és ha sértetlenül elengeditek, megússzátok egy száműzetéssel! Erre királyi szavamat adom! – A férfi nem ilyen válaszra számított, és most kissé tanácstalanul nézett össze társával.

–Ezt meg kell beszélünk – mondta, és társához lépett, kinek kezében szinte remegett a tör. Eközben a király arcmozgásával, s kézjelekkel kommunikált az embereivel. Mire a két alak ismét felé fordult már mindenki tudta, hogy mit kell tennie.

–Rendben van, ha a kincset magunkkal vihetjük – mondta a férfi.

–Amit a néptől loptatok, az a népet illeti! – vetette ellen a király és jelzett a kezével. A parancsnok a kötélnél álló férfira támadt, ő pedig a másikra. A két katona a kötelet próbálta meg elkapni, de erre nem is volt szükség. A haramia ugyanis olyannyira megijedt a támadástól, hogy nem vágta el a kötelet, hanem védekezni kezdett és a falhoz szorult. Vele ellentétben társa megpróbálta elválni a kötelet és Phopalnak minden ügyességére szüksége volt, hogy megvédje magát, az embereit és Firibuszt is. Ősi kardja most felizzott, s ahogy fénnel vette körül a királyt, az uralkodó erősebbnek és félelmetesebbnek látszott, mint valaha. A lator ettől olyannyira megijedt, hogy megpróbált elmenekülni. Phopal azonban elgáncsolta és a férfi fejjel előre lezuhant a létránál. Barc parancsnok eközben lefegyverezte ellenfelét, és segített a katonáknak behúzni a félig ájult trükkmestert.

A király a haramia után mászott, de az nem mozdult többet. Ahogy lezuhant, úgy nyakát is törte. Így ért hát véget a Fekete Liga utolsó bandája. Phopal megcsóválta a fejét, majd felmászott, hogy megnézzze, mi van Firibusszal.

A trükkmestert éppen Barc parancsnok próbálta megitatni a kulacsából. Firibusz arcán átsuhant egy halvány mosoly, aztán a király felé fordult:

–Köszönöm uram! – hangja halk volt, de érthető.

–Örülök, hogy sikerült – mosolygott rá a király. Most pihenj! Hozunk neked ennivalót is. Elég rossz bőrben vagy!

–Voltam már nagyobb kutyaszorítóban is! – felelte az öreg. –De valamit szeretnék elmondani! Hallgass meg kérlek!

–Elmondhatod holnap is! Jobb lenne, ha inkább pihennél.

–Ebben már nem hiszek – csóválta meg a fejét Firibusz. –Eddig titokban tartottam, de felelőtlen módon majdnem magammal vittem a sírba. Tudod, van egy tanyám Moriam falvában.

–Tudom, hisz magam is jártam már ott – bólintott a király.

–Ott működik egy iskola. Trükkmestereket nevelek ott két tanítványom segítségével – itt kis szünetet tartott, hogy erőt gyűjtsön.

– Időnként elmentem, hogy megnézzem, hogy halad a munka és elláttam őket pénzzel is. Azok a gyerekek árvák. Rajtam kívül senkijük nincs és ha meghalok, ki tudja, mi lesz velük. Szerettem volna az Akadémiát és a Trükkös tanyát összevonni... de azt is szerettem volna, ha a munkám titokban marad. Te tudod, hogy a trükkmesterek milyen szigorú próbákat állnak ki. Meséltem erről és már akkor is tudtuk, hogy Hut nem lehetett benne a Ligában. De mindez titok és én nem akartam felfedni a titkot. Ha más országok megtudnák, hogy mi folyik ott, nagy baj lenne. A tanítványaim Paldint fogják egykor védeni. – Ekkor sóhajtott egy nagyot – De a halálba nem akarom magammal vinni ezt a titkot.

–A titkod jó helyed van – felelte Phopal, majd az embereire nézett, akik bólogattak. – Megígérem, hogy a két dolgot összehozzuk és a Trükkös tanya titokban marad. Jobb, ha senki nem tud erről. Végül is a kalandorok és a trükkmesterek között sok közös vonás van. Csak az utóbbiaknak több a titkuk.

Valahol a pusztaságban tűz parázslott. Goldinger örködött a gyerekek álma felett. Tövisruháikat most kerítésnek használták, hogy távol tartsák vele a hívatlan látogatókat. Csak Smilard volt képtelen aludni. Jobb felől Medom és Gyurkina feküdt, akik már mélyen szundikáltak, ám nem messze tőle, a másik oldalon Gliarang ült, összekulcsolt kezekkel a térde fölött.

–Te sem bírsz aludni? – szólította meg halkán a fiú.

–Nem, pedig fáradt vagyok – mondta a lány, bár maga is csodálkozott azon, hogy ilyesmit megoszt egy fiúval, aki ráadásul ember. Aztán csak feloldódott és inkább visszakérdezett: –De látom te sem.

–Kérdezhetek valamit?

–Persze – bólintott a lány.

–Ti hegyi tündérek miért nem szeretitek az embereket? – a kérdés meglepte Gliarangot és most a fiú felé fordult.

–Talán nem is szeretetről van szó – felelte halkán, bár Smilard arra számított, hogy ingerült választ kap, most csodálkozva tapasztalta, hogy a lány egyáltalán nem elutasító. –Inkább nem ismerünk titeket eléggé. Nekünk olyan kiszámíthatatlanok vagytok, és túlságosan szabadon gondolkodtok. Eleinte magam sem gondoltam, de kezdem megkedvelni ezt a csapatot, mert már tudom, hogy az emberek egészen mások, mint amilyennek elképzeltem őket.

–Milyennek gondoltál minket?

–Lustának, gyengének, részeseknek, mocskosnak, bűdösnek – sorolta a lány és mosoly futott az arcára. – Örülök, hogy ez nem igaz.

–Pedig van köztünk ilyen is – vallotta be a fiú. –Diut Igvaúr szegényebb utcáiban láthatnál mindenfélét.

–Én nem jártam ott, de tudom, hogy nálunk is vannak szegények – a tündér arca most ismét szomorkás lett. –Ha nincs ez az emberrablás, burokban élem le az egész életemet és talán mindig megvetéssel gondolok az emberekre és a manókra.

–Jó, hogy így gondold – örült meg a fiú. –Bevallom eleinte én sem kedveltelek.

–És most? – kérdezett vissza a lány. A sötétben nem láthatta, hogy Smilard belepirul a válaszbá.

–Most már tudom, hogy miért voltál olyan. Most már igazán...– nem volt képes kimondani, amit akart. Túlságosan félt az elutasítástól.

–Igazán...? – kérdezte a lány, várva, hogy a fiú folytassa.

–Megkedveltelek – árulta el Smilard, bár először nem egészen ezt akarta mondani. Gliarang elmosolyodott:

–Ha felnőtt leszek, tenni fogok azért, hogy az emberekkel is barátkozhassunk!

–Akkor el tudsz képzelni barátságot egy tündér és egy ember között?

–Igen – felelte a lány. –Most már tudom, hogy a tündér és az ember sok tekintetben egyforma. Sajnálom, hogy vissza kell majd mennem, de vágyódom is haza.

–Nekem is honvágyam van – árulta el a fiú. –De szívesen elkísérnélek!

–A népem nem ismeri eléggé az embereket ahhoz, hogy velem jöhess! – ellenkezett a lány. Aztán mikor látta, hogy a fiú igen elszomorodik, hozzá tette: –De én nem így gondolkodom.

Goldinger, aki a tábor körül figyelte a kinti világ zajait, most megállt a gyerekek előtt és halkán figyelmeztette őket:

–Aludjatok, mert holnap még hosszú utunk lesz!

–Igazad van – mondta Gliarang. –Jó éjszakát!

–Jó éjt! – felelte Smilard. Lefeküdtek, de még jó darabig nem jött álom a szemükre. Gliarang is szokatlan melegséget érzett. Olyant, amilyent még soha azelőtt.

XXII.fejezet GRAUL TUNDRAS

–Sniftek – mondta Manruk némi undorral a hangjában a mellette dinogló Brakknak. Az óriás termetű férfi triceratops háton ült és most ő is komor tekintettel fürkészte az eget.

–Túl magasan vannak.

–Minden mozgásunkról tudnak! Lehet, hogy a londának igaza volt. Tudjuk, hogy hol az ellenség, de nem mértük fel az erejét.

–Mhor Agabnak van igaza abban, hogy ez az utolsó lehetőségünk. Ha ez a sereg elbukik, akkor a Nyugati Pusztaság a hullók kezére jut.

Manruk levette tekintetét az égről és körülnézett. Mhor Agab egészen elől haladt a törzsfőekkel együtt. A sereg elején a fürgébb mozgású rhabdodonosok mentek, mögöttük a lassabb triceratopsok és leghátul a nagytermetű moschops vontatta szekerek, melyekben a sereg ellátmánya volt. A dínóvadászok oldalt kísérték a sereget és figyeltek minden gyanús mozzanatra. Már egy hete elindultak, de nem tapasztaltak semmilyen ellenséges mozgást. Csak a földig rombolt Thor Arkas és Baruk Mars emléke kísértette még őket és csalt még nagyobb elszántságot a harcosok festéktől tarka félelmetes arcára. Gaul Tundras már nem volt messze. A rhabdodonos felderítők szüntelen jöttek-mentek. Manruk is megnógatta rhabdodonját, – ő ezt a hátast fürgesége miatt jobban kedvelte, mint a triceratopsot, vagy a páncélos és lassú ankylosaurust – majd Brakkot leahagyva előre sietett, hogy megtudjon valamit.

A sereg megállt. Manruk odaléptetett a legfőbb főnök közelébe és figyelte, ahogy két barbár dinogló a közelébe ér. Mhor Agab figyelmesen végighallgatta a felderítőket és bölintott.

–Itt táborozunk le, hogy holnap megindíthassuk a támadást. Addig is minden felderítőnek azon kell lennie, hogy felderítsék a terepet és az ellenséges erőket! Nem csapdába akarunk sétálni, hanem tisztességes csatában legyőzni őket.

A dínóvadász ismét az égre tekintett. A sötét árnyak magasan a fejük fölött köröztek. Biztos távolban attól, hogy a barbárok nyilai kárt okozhassanak nekik. Manruk most sajnálta igazán, hogy nem urai a levegőnek. Ha a snifteket elintézhették, akár váratlan csapást is mérhetnének az ellenfélre. De egy ekkora sereget még akkor sem dughattak volna el, ha sűrű erdő vezet egészen Gaul Tundrasig.

Jóllehet itt már érezhető volt a Nyugati-óceán hatása, mert az erdők sűrűbbek és dúsabbak lettek és az utóbbi napokban többször is esett az eső. Eddig mégis megállíthatatlanul nyomult előre a majd ötezer fegyveresből álló csapat.

A sereg táborát ütött, de Manruknek most már nem volt maradása. Elindult ő is, hogy kövesse a felderítőket és némi információhoz jusson. Ő nem volt a csapatmunka híve. Egyedül szerezte meg a dínóvadász címet és büszke volt erejére és tudására. Hátasa – Vesszőfény – erős és gyors hím rhabdodon volt. Mondhatni fajtájának díszpéldánya. Majd egy fejjel magasodott a legnagyobbak fölé és nem félt annyira az óriási hullóktól, mint fajtársai. Különösen, ha a gazdája vele volt. Mert Manruk kemény volt és nem ismerte a félelmet. Vesszőfényt ő fedezte fel Beril Gemmtől nem messze. Maga törte be az akkor még fiatal állatot, mely számára pompásabb volt bármelyik másik hátasnál. A betörés három napig tartott. Egy rhabdodonnál ez hosszú idő, még ha a vadon befogott példányok nehezebben is szelídíthetők.

Magas építmény emelkedett a távolban. A dínóvadász közelebb dinogolt, majd mikor már látta a jókora homoszaursz öröket is, csak akkor állt meg. Graul Tundrast nem védték falak. Talán egy gyenge kerítés volt, mely jelezte a terület határait. De ez is inkább csak a foglyok figyelmeztetésére a látható távolságban elhelyezett, karóba húzott emberfejekkel. Manruk lelassította Vesszőfényt. Most már óvatosabban haladt előre, mert tisztában volt vele, hogy az ellenség is látja őt. Magasan a feje fölött sniftek köröztek.

Vagy tucatnyi hulló állt az őrtorony alatt. Az építmény nem nekik készült. Nem volt akkora, hogy az óriáshüllők felmehessenek rá. Viszont a snifteknek kiváló leszállóhely volt. Manruk meglazította hosszú dínóölő lándzsáját és felkészült egy esetleges harcra. Közelebb azonban már nem ment. Amit akart, azt már látta. Az ellenség elbizakodott és nem készült fel megfelelő módon a védelemre. Minden bizonnyal lebecsülték a barbár vadászok és harcosok harci tudását. Ekkor a dínóvadász megállt. Valami megcsillant, ami miatt mégis elindult a torony felé. Tudta, hogy a hullók páncélban vannak, de Thet Gorgon óta ismerte ezt a páncélt, ezért tudta, hogy mi a gyengéje. Trinitből készült nehéz anyag volt, mely nem fedte be a testet, különösen a homoszaurszok fején hagyott védtelen pontokat.

Óvatosan ment közelebb és a csillogás forrása egyre jobban kivehető volt. A szörnyek nem trinit páncélban voltak. Jól kidolgozott könnyűfém páncélt viseltek és a fejüket teljesen beborította a sisak. Furcsa üvöltő-rikoltozó hangjukon kommunikáltak, majd hirtelen támadásba lendültek.

Manruk tisztában volt vele, hogy túlerővel áll szemben, ezért megfordította hátasát. Három-négy hullővel még csak szembe szállt volna, de tizennégy ilyen még egy dínóvadásznak is sok volt. Ahogy hátranézett, látta, hogy jóval fürgébben is mozognak, mint eddig gondolta.

–Átkozott dögök! – kiáltotta és Vesszőfényt vágára bízta. Rhabdodonja még így, emberi terhével a hátán is jóval gyorsabb volt üldözőinél. Ekkor azonban más ellenféllel gyűlt meg a baj. Nem figyelt fölfelé és a magasból most sniftek csaptak le rá. Szablys, repülő szörnyek vették üldözőbe. Miután sikerült kikerülnie három ellenfelének első rohamát, megpróbálta az íját használni. A nagy sebesség miatt ez most lehetetlennek tűnt. Ha Vesszőfény lassít, lőhetett volna ugyan, de akkor meg a homoszaurszok érik utol. Így viszont legalább egy kézzel kapaszkodnia kellett. Visszarakta hát íját és széles pengéjű kardját vette elő. Mivel ezt a fegyvert ritkán használta, nem is forgatta olyan ügyesen.

Vesszőfény tovább gyorsított. Átugrott néhány alacsonyabb szágópálmát, majd robogott tovább a sereg felé. Manruk menekült. Régóta először. A távolban hamarosan már láthatóvá vált a sereg, de a sniftek nem tágítottak a közeléből. Szabálytalanul, kacskaringózva kellett haladnia, hogy támadói ne szedhessék le. Aztán a sniftek megtorpantak. Az egyik egy nyílvezzővel a mellkasában bukott alá a porba, mire társai a magasba lendültek. Manruk mögött megálltak a hullók is és most a sereg felől Brakk diadalordítása hallatszott. Három dínóvadász jelent meg néhány merészebb barbár vadász társaságában.

A sniftek éppen időben szeleltek el és az üldöző hullók is megálltak. Nem tudták eldönteni, hogy a velük szemben álló négy dinogló veszélyt jelent-e. Aztán úgy döntöttek, hogy mégis csak túlerőben vannak és támadásba lendültek. Páncélos testük sokkal könnyebben mozgott, mint az várható lett volna és a kilőtt nyílvezzők ártalmatlanul pattantak le az őket beborító fémről.

A hüllők döntöttek. Lándzsával felfegyverezve együtt rontottak előre, hogy elintézzék a merész embereket. Brakk triceratopsza kicsit lassabban mozgott, ezért lemaradt. A másik három dinóvadász most szétrebbent a hüllők elől, majd ahogy azok elrohantak mellettük, oldalba támadták őket. A páncél eresztékeit fűrészelték, keresve a gyenge pontokat, ahol a hosszú dínóölő lándzsa halálosan hatolhat be. A homoszaurosztok egy része megtorpant, de négyen továbbra is előre rohantak Brakk felé. A barbár egyik nyílvevesszője talált. Éppen a szemréseken hatolt keresztül, amitől a hüllő fájdalmasan ordítva tántorodott meg, feltartva társait is. A férfi eközben fegyvert váltott és lándzsával tört előre.

Manruk és a másik két vadász ismét szembe került a hüllőkkel. Több irányba indulva kerültek meg ellenfeleiket, amivel megzavarták őket. Aztán mintegy gongütésre, egyszerre lendültek támadásba. Lándzsájuk halálos táncot járt, áthatolt a páncél eresztékein, behatolva a vastag szaruréteg alá, halálos sebet ejtve a lényen. Ilyenkor a rhabdodont az utolsó pillanatban le kellett fékezni, hogy a lándzsa ne törjön bele a sebbe és még épségben kihúzható legyen. Három hüllő dőlt ki egyszerre, majd a negyediket kicsivel ezután Brakk intézte el.

A homoszaurosztok ettől ismét megzavarodtak. Az ellenfél erejét immár nem becsülték le. Egy csoportba tömörülve várták a következő támadást. A sereg felől már érkezett az erősítés, mire a hüllők nagy bődüléssel menekülőre vették. Üldözőkből üldözöttekké váltak. Menekülésüket segítő snift törhajítók érkeztek, akik megpróbálták a dinóvadászokat feltartóztatni – sikerrel. Nem üldözték tovább a hüllőket. Tűzpárbajba keveredtek a sniftekkel, akik közül három esett el, de az egyik dinóvadászt is súlyosan megsebesítették. A felmentő sereg beérte őket.

Nem sokkal később Mhor Agab a lények tetemeit vizsgálta. Manruk és Brakk szigorú tekintettel álltak trófeájuk mellett.

–Nem ismerem ezt a fajta páncélt – csóválta meg fejét a nagyfőnök.

–Biztosíthatlak, hogy a Gátnak ezen a felén még nem találkoztunk hasonlóval – morogta Brakk.

–Vagy a Gáton túlról, vagy északról származik – mondta Manruk.

–Vagy máshonnan – ráncolta a homlokát Mhor Agab. –Biztos vagyok benne, hogy ezt nem ezek a dögök készítették. – Felemelt

egy páncéldarabot és megvizsgálta – Ezt itt Bluk Wling kovácsa készítette. Nézzétek! – a két dínóvadász felé nyújtotta a fénylő, mestermunkának számító páncéldarabot. Könnyű, többször kovácsolt fémből készült, sarkában egy apró jellel, mely összecukott pteranodon szárnyat formázott. Ez volt Bluk Wling jele.

–De hogyan tudják rávenni a kovácsainkat, hogy ellenünk dolgozzanak?

–Egész családokat vittek el! – mondta a nagyfőnök szinte suttogva – Zsarolják őket és így nincs más választásuk. Csak reménykedhetnek benne, hogy akkor is legyőzzük őket, ha az ő páncéljaikat használjuk.

Manruknek ettől felcsillant a szeme:

–Nem lehet, hogy valami rejtett hibája van a páncélnak? Nem hinném, hogy minden egyes darabot letesztelték a készítettők!

–Gondolkodjunk az ő fejükkel! – bólintott Brakk. –Ha én lennék a helyükben, a páncél hasi részét készíteném gyengébbre. Ott ugyanis jóval könnyebb bedöfni a lándzsát fölfelé a szív irányába. –Lehajolt, hogy megvizsgálja a bordákat védő lemezeket, s az arcára sejtelmes mosoly ült ki.

–Nézzétek! – ujjával a fémhez ért, majd rácsapott az öklével. A testpajzs ép és sértetlen maradt. Aztán előrántotta a törét és belevágta a fémbe. Azt várták, hogy a fegyver lesiklik a páncélról, de nem ez történt. A tör könnyedén hatolt át a fémen. –Itt van a gyenge pont! A kovácsaink gyakorlatilag nekünk dolgoznak! Ha a hullók nem védik testüknek ezt a részét, könnyebb dolgunk van, mint egyébként.

A hold hatodik ívébe ért, mikor felhangzottak a barbárok kürtjei. A nap még hosszú percekre járt attól, hogy előbújjon és felváltsa a homályt, ám a Pusztaság életre kelt és a kürtök vészjósló bömbölése után fekete folyamként megindult a sereg. A táj ködbe borult, mintha csak a magasban ólálkodó sniftek szeme elől akarná elrejteni a barbárok előre nyomuló seregeit. Széles sávban vonultak előre a Mhor Agab és a törzsfők által megbeszélt haditerv szerint. Kétoldalt a gyorsabb rhabdodonon dinoglók, míg középen a lassabb triceratops, illetve ankyloszaurusz tulajdonosok. A hosszú lándzsák erdőkként magasodtak a ködös tájban, ahogy a sereg előrenyomult Gaul Tundras felé. Az ellenségnek azonban nyoma sem volt. Vackába bújva várta támadóit, hogy szembenézzen biztos

végzetével: a dühös barbár sereggel. Mhor Agab két harcossal az oldalán közepen dinogolt. Messze mögötte lemaradt a sereg többi része, s félkörszerűen fogták közre a legfőbb főnököt, aki a ködtől és félhomálytól most nem is volt látható.

Aztán kezdett pirkadni. A nyirkos homály tejfölszerű, átláthatatlan köddé változott, de így még hangosabban hallatszottak a triceratops-tülből készített kürtök, hogy a sereg helyzetéről mindenkinek tudomást adjanak. Ezeken kívül néma volt a táj. Az élőlények messzire menekültek, mert érezték a halált a levegőben. A sűrű ködből halvány foltként kezdett kirajzolódni az első őrtorony körvonala. Mhor Agab lelassított, hogy bevárja a mögötte jövőket és időt adjon a ködnek a szétesésre, mintha csak ő maga parancsolt volna a természet erőinek a Pusztaságban.

A köd valóban oszolni látszott. Bár nem közeledtek tovább, a tornyok körvonalai élesedtek és alattuk lassan kibontakozott az ellenfél serege. A hajnali nap sugaraiban csillogó páncélú hullők álltak szemben velük, előre szegezett lándzsával, némán, fenyegető falként. A kürtök elhallgattak és csönd ülte be a tájat. A nagyfőnök két lépést előrébb léptetett, majd erős hangján az ellenfelét szólította: –Adjátok vissza a foglyokat és akkor békével elvonulhattok! Ez az utolsó lehetőségetek!

Csönd. Válasz nem érkezett, csupán a sniftek néma árnyai jelentek meg a levegőben, hogy fenyegető légi sereggként riasszák el az ellenséget. Mhor Agab nem szólalt meg többet. Megfordult és hátra dinogolt, hogy jelt adjon a támadásra. Ismét kürt harsant, majd dobok hangja remegtette meg a levegőt. A barbárok harci üvöltése hallatszott és elindultak az ellenség felé. Hömpölygő fekete áradat a néma homoszauros szorfal felé.

Ekkor beszakadt a föld. A dinoglók első sora csapdába esett. A tornyok előtt húzódó láthatatlan sánc halállal várta a csapdába sietőket. A beomló föld alatt megbúvó kihegyezett karók megtizedelték a barbárok sorait, s az előre lendülő tömeg nem tudott megállni. A fékező harcosok egymást sodorták a halálba és zuhantak egymás után a gödörbe, mely rögtön sírjuk is lett.

Csak egy-egy vékony sávban tudtak előre törni, ahol nem volt aláaknázva a talaj, itt azonban az ellenség túlerejével kellett szembenézniük.

A magasból ekkor csaptak le a sniftek és támadták hátba a sereget. Már nem volt megállás. Mhor Agab most már átlátta a helyzetet és dühösen jelzett a kürtösöknek. Tudta, hogy így nem győzhetnek az ellenség felett és taktikát kell változtatniuk. A harci dobok elhallgattak, a kürtök más hangon szólaltak meg. A barbárok rohama lassan megállt, majd megkezdődött egy vontatott visszavonulás. Csak az íjászok küzdöttek a sniftekkel. A homoszaurszok még mindig nem mozdultak.

–Mi a fenét akarnak? – mordult fel Mhor Agab, miután a sniftek ismét visszavonultak.

–Mindenképpen beljebb akarnak csalni – felelte Manruk, aki éppen hogy megúsza a csatát egy kisebb sebhellyel. Két hulló esett el a lándzsája alatt, mire meghallotta a visszavonuló jelét. Három társát azonban elveszítette és sok harcos halálát látta közlről. Ezek az események igen megviselték. Brakk látszólag közönyösen vette tudomásul a dolgokat. Üres tekintettel állt a háttérben, Manruk azonban tudta, hogy ő így dolgozza fel az átélt vereséget.

–Valami mást kell kitalálnunk – mondta a nagyfőnök.

–Várjunk pár napot és próbáljunk kémeket küldeni Graul Tundrasba – gondolkodott a dínóvadász. –Én vállalom, hogy bejutok és felderítem a helyzetet.

–Az ellenfelünk nem tisztességes és ezért nekünk sem kell annak lennünk – mondta Mhor Agab. –Visszavonulunk és felkészülünk egy esetleges ellentámadásra, amíg ki nem derítjük az ellenfél gyenge pontját.

–Azt mondják, hogy ma harcok folytak – mondta Bayalaz. Régóta először csillogott a szeme az izgatottságtól. A tündérek már több napja dolgoztak a toronyban és tisztában voltak ezzel. Fogva tartóikat alig látták. A titokzatos nagyúrral pedig egyáltalán nem találkoztak. Ezen a napon Zeppet is alig látták és Goró is csak a nap végén jött be hozzájuk, látszólag elégedetten.

–Úgy tűnik, nem jártak sikerrel – mondta Laram.

–Bárcsak segíthetnének nekik – mondta Lasram.

–Ti a kohóban nem tudtok semmi konkrétabbat? A toronyból nem lehetett ellátni a csata színteréig. Reggel különösen nagy volt a köd, de azután is erős volt a füst – Laram valóban sokat ácsorgott aznap a

torony ablakainál. Láta a hullók mozgását, a sniftek készülődését, de Graul Tundras keleti határai jó egy napi járásra voltak tőlük.

–Csak pletykák járnak szájról szájra, de úgy gondolom, ezek inkább feltételezések – mondta Bayalaz. –A legtöbben úgy gondolják, hogy a barbárok összefognak, hogy kiszabadítsanak minket. Mások szerint azonban a törzsek még soha nem fogtak össze és most sem fognak.

–Egész nap nagy mozgolódás volt – mondta Khisram –Ez jól látszott odafentről. De én leginkább arra a titokzatos valakire lennék kíváncsi, aki ezt az egészet irányítja. Az általunk használt iratokból sem tudtunk meg semmit. –Aztán hirtelen a férfira szegezte tekintetét: –De rólad sem tudunk többet! –Kíváncsi lennék, hogy mit titkolsz annyira!

–Na de fiam! – szólt rá Laram.

–Hagyd csak! – legyintett Bayalaz és szája keserű mosolyra húzódott. –Végül is igaza van. Befogadtatok a házatokba és nem kérdeztetek semmit. Tartozom annyival, hogy legalább egy keveset elárulok magamról. – A tündérek most elcsöndesedtek. Még Tiaram is odafigyelt, aki nem sokkal előbb még olyan álmos volt, hogy nem is akart vacsorázni. –Szóval én messze északon éltem évekkel ezelőtt. Aztán nálunk is nagy háború tört ki, de az ellenséget nem is igazán ismerjük. Éjszaka jöttek, mint az árnyék, úgy foglaltak el falvat falu után és várost város után. A népem expedíciót szervezett, hogy délre menekülhessünk a titokzatos ellenség elől és ennek voltam a tagja. A sivatag és az óceán közti utat nem választhattuk, mert az a vidék gonosz és félelmetes. A mondák azonban úgy tartották, hogy itt délen van egy békésebb világ és mi azt akartuk megkeresni. Míg mi úton voltunk, népünk hajóflottát épített, hogy minél többen megmenekülhessenek. Azóta évek teltek el és mivel a mi expedíciónk hajótörést szenvedett, róluk sem hallottam semmit. Csak remélni tudom, hogy az északi emberek megmenekültek. Ha csak rágondolok, félelem és iszonyat tölt el. –Ahogy beszélt, homlokán gyöngyözni kezdett a víz, pedig egyáltalán nem volt meleg és mintha éveket öregedett volna. Hangja csüggedt volt és halkan, megtörtén folytatta: –Évekig éltem Genor Hormukban, lesve minden külvilágból érkező információt, remélve, hogy hírt hallok a hazámból. Aztán egyszer csak jöttek ezek a hullók, akik megtámadtak minket vadászat közben. Rájöttem, hogy ez a világ sem jobb a többinél. Mindig lesz egy erősebb lény, aki el akarja

pusztítani a jókat, akik a békét keresik. – Hangja itt elhalkult, de a ház csöndjében mégis tisztán hallatszott keserű éle. – Ennek a világnak semmi értelme sincs. Lassan már feladtam az élet értelmét és úgy voltam vele, hogy keresni fogom a halált, mikor közetek csöppentem. –Szemébe könny futott, hangja is megcsuklott, de azért folytatta –A családom jutott eszembe. A szüleim és testvéreim, ahogy titeket figyeltelek. Köztetek szeretet van és megértés. Egyszer sem veszekedtetek és idegenségem ellenére engem is befogadtatok. Ez visszaadta nekem a reményt. Mégis félek a jövőtől. Ha le is győzzük ezeket itt, akkor ismét jön valaki, aki győzni és uralkodni akar. Soha nem lesz béke. Ha meg is ölik a varázslókat, nem hal meg velük a hatalomvágy, és a birtoklási vágy.

–Félelmetes, amit mondasz – hajtotta le a fejét Laram, majd a gyermekeire nézett. –Mi tündérek mindennél többre tartjuk az életet és csodáljuk a természetet. Éppen amiatt van bizalmatlanság bennünk mások iránt, amit az imént mondtál. Magam is találkoztam már hazug és kapzsi tündérrel, ami elszomorított. Baj van ezzel a világgal. Mintha megfertőzte volna a rossz és mi nem tudjuk még azt sem, hogy az élet honnan származik.

–Paldinban azt mondják, hogy a Névtelen szeretete alkotott mindent – ellenkezett Tiaram, aki sokat megtudott a többi gyerektől.

–Ha a szeretet alkotta mindezt, akkor miért ez a sok gonoszság? – kérdezte Laram.

–Talán, ha nem választhatnánk a jó és a rossz között. Ha valaki irányítaná minden döntésünket, nem így lenne – mondta szomorúan Bayalaz. –De vajon élet lenne az? Nekem olyan lenne, mint a halál, pedig nem látok más megoldást. A gonoszság mindenütt ott van, amerre járunk. Dönthetünk mellette, vagy ellene.

–A világ csak akkor lesz jobb, ha a jó mellett döntünk – mondta Laram.

–Még akkor is, ha az összes többi máshogy gondolja? – kérdezte Bayalaz.

–Igen – bólintott határozottan a tündér. –Ha csak egy gyertyaszál is ad fényt a sötétben, akkor már lehet világosság és a tűz tovább terjedhet. Egy csipet sótól sósabb lesz az egész leves és egyetlen mosolytól szebb lesz a világ. Én hiszek a szeretetben, de úgy gondolom az a nehezebb út. Ám ha egy könnyű út a mocsárba visz és egy nehéz út a hegytetőre, akkor a kettő közül az utóbbit választom.

Ha csak egy kis remény is van rá, hogy feljutok a csúcsra, akkor érdemes volt.

–Szeretet és remény – bólintott a férfi. –A lélek éltető erői a sötétségben. Most ti voltatok nekem. Talán ha holnap én is viszek magammal egy mosolyt a kohóba és a többieknek is könnyebb lesz.

–Úgy legyen! – mosolygott Laram.

XXIII.fejezet FEJVADÁSZOK

Valami eltört. Csak ennyit hallott a homoszaursz ör, mielőtt a zorg megjelent és rávetette magát. Társai már hiába siettek a segítségére. Mérges tüskék tucatjai álltak ki belőle ott, ahol nem védte meg a trinit páncél és a nagytestű medve a torkának esett. Aztán újabb csörrenések és öt másik zorg jelent meg a zavarodott őrség előtt. A dühös állatok ellenségnek vélték a hullóket, s bár azok nyolcan voltak, alig vehették fel a harcot a dühödten tomboló fekete démonokkal, melyeknek vöröslő szeme és szanaszét röppenő mérges tüskéi csak úgy ontották a félelmet, fájdalmat és halált. A lándzsa keresztülhatolt a medveszerű lényeken, de sokszor már későn. A tüske a szembe ment, azonnali vakságot okozva, a hegyes karmok feltépték a vastag bőrt, szaggatták a húst, s az éles fogak keresték az ereket a nyak vékonyabb bőrénél. A hullók tombolására és üvöltésére sniftek érkeztek a magasból.

Négy csodálkozó snift törvető, akik a magasból megpróbálták segíteni a hullóknak. Érkezésük azonban már későnek bizonyult. A tajtékzó zorgok elintézték a homoszaurszokat és bár már csak ketten maradtak, tüskéiket nem spórolták a sniftektől sem. A törvetők közül ketten is holtan zuhantak le, mire végre végeztek az ádáz ellenféllel.

A snifteken nem volt trinit páncél. Herk, aki Csakrissal az oldalán a bozótból figyelte a zorgok táncát, most nem késlekedett elvárásolni a két védtelen lényt, mielőtt hírét viszik a behatólóknak.

A csapat Graul Nodd hegye felől érkezett Graul Tundras északi határához. Sníger vezette őket és most az őrtorony felé vették az irányt, ami a snift örök végével most őrizetlenül maradt. Csakris begyűjtötte azt a két szarvas csigát, melyek éppen értelmet próbáltak keresni puhatestű mivoltuknak, s azt sem tudták bújjanak-e, vagy másszanak, mert repülni sehogy sem akarózott a csigaháznak.

Csi-Pan olyan fürgén mászott fel, hogy a londának ideje sem maradt megszólalni. Mivel mindannyiójuk között a lánynak volt a legélesebb a szeme, ez most jól jött, még ha az alkonyodó félhomályban nem is lehetett túl messze látni. A lány dél felé kémlelt, de aligha látott többet a fölfelé gomolygó füstoszlopnál, mely Graul Tundras kohóiból áramlott fölfelé.

–Itt túlságosan szem előtt vagyunk – mondta Shrak.

–A sniftek sem látnak jobban a sötétben, mint mi – válaszolta Sníger.

–Az viszont biztos, hogy ezt a csapatot hamarosan felváltják és a váltás innen nem lehet messze. Ha csak ennyien voltak őrségben, akkor támadás esetén az erősítésnek hamar ide kell érnie. –Így is örült azonban, hogy Leanor fehér sólymát útjára engedte. A sniftektől itt nem lett volna biztonságban.

–A közelben kell lennie egy kaszárnának. Hány hullővel bírunk el? – kérdezte az Állat.

–Ha a meglepetés erejét is beszámítjuk, talán százszal is – felelte a londa. –De Csi-Pan ereje véges. Ne fárasszuk ki ha nem muszáj. Herknek meg csak akkor vesszük hasznát, ha nincs rajtuk trinit páncél. Csakris számomra kiszámíthatatlan. Ez a két gyerek szórakozásnak veszi az egész utat – ezt halkabban mondta, mert a két fiú a közelben ácsorgott. Jóllehet Csakris megszokásból nagyon mutogatott valamit az ifjú varázslónak. Herk rászólt, mire a fiú elvigyorodott és a fülébe súgott. Goldinger megcsóválta a fejét, aztán megszólalt:

–An Vapet tenni fogja, amit kell. De a brard virtust jól ismered. Kiszámíthatatlan, mint a viharos szél.

–Tovább kell mennünk! – intett nekik Shrak. –A toronytól jól kitaposott ösvény vezet. A sniftek előbb-utóbb amúgy is felfedeznek minket, de ha szerencsénk van, inkább a sereggel, vagy a nemsokára ide érő Zang Yarral lesznek elfoglalva. Használjuk ki a sötétséget!

Miután a lány lemászott a toronyból, óvatosan elindultak dél felé az ösvény mentén. Herk nem bírta ki és eltüntette a tornyot is. Egy jókora egérfogó lett belőle, melyre An Vapet ráhúzta az egyik zorg tetemét. Aki közelebbről megszemléli, igen nagy bajban lesz. Aztán összekuncogtak Csakrissal, a londa pedig hiába csóválta a fejét.

Nem kellett különösebben bujkálniuk, mert Ziad fényét felhők – vagy füst – takarták, s még ők maguk sem láttak sokkal tovább az orruknál. A távoli fénypontok jelentették az egyetlen támpontot, melyek valószínűleg a homoszaursz tábor helyét mutatták.

Mikor közelebb értek, kiderült, hogy igazuk volt. Maga a tábor furcsa, fából tákolt építmény volt. Félkör alakban össze-vissza elhelyezett farönkök és vastagon terített szénakazlak, melyeken a hullők pihenhettek. Örök nem voltak sehol. Teljes biztonságban

éreztek magukat Graul Tundras határain belül, mert nem számítottak behatolókra.

–Csakris azt kérdezi, hogy csinálhat-e tűzijátékot – suttogetta Herk Snígernek.

–Az túl feltűnő lenne – felelte a londa. –Valami mást kell készelnünk, amire nem jön ide az összes snift a környékről.

–Ha kinyírjuk őket, akkor túl sok nyomot hagyunk magunk mögött – dörögte Shrak. –Ezek vannak itt vagy hetvenen és teljesen védtelenek. Mire felocsúdnak, a fele már halott lenne. Csi-Pan szüleit keressük vagy a bajt?

–Ebben teljesen igazad van – bólintott Sníger. –A háborút segítenénk ugyan vele, de sokkal többet kockáztatnánk.

–Akkor legalább hadd törjem el az egyik fáklyát! – kérte a fiú. Sníger az Állatra nézett, aki le sem vette a szemét a hullőkről. Lassan bólintott, aztán megszólalt:

–Ideje tovább mennünk!

A hullőtábort nyolc hosszú fáklya világította meg. Valami oknál fogva az egyik most reccsent egyet és a tövénél eltört. Szerencsétlen módon a szénába esett, s a száraz fűmaradék pillanatok alatt belobbant tőle. Egy perc múlva már akkora riadalom és üvöltözés volt a táborban, hogy messzire harsogott tőle a táj. Persze oltásra szánt víz sehol. A hullők fejvesztve rohantak, amerre csak láttak. Az oltással nem is foglalkoztak. A levegőben megjelenő sniftek dühösen próbálták megtudni, hogy mi történt, de ez jó darabig lehetetlennek tűnt. A homoszaurosok ugyan megbarátkoztak a tűzzel, de még mindig ösztönösen rettegetek a tűzvészről. Megállítani őket szinte lehetetlen volt.

A kalandorok ugyan eltávolodtak már a hullők táborától, de most mégis rá kellett döbenniük, hogy néhány menekülő lény feléjük tart. Vagy elbújnak, vagy szembeszállnak velük. Gyorsan kellett dönteni, de hirtelen arra eszméltek, hogy An Vapet már rohan is előre és nekiesik a vakon menekülő lényeknek.

–Mondtam, hogy kiszámíthatatlanok! – csóválta meg a fejét Sníger és felkészült a harcra. A csata azonban rövid volt. A hullők talán föl sem eszméltek rá, hogy mi történik velük. An Vapet, Shrak és Csi-Pan elintézett hármat, majd Herk csigagyűjteménye is kettővel gyarapodott. A hatodikat meglepő módon Csakris tette ártalmatlanná. A sötétben menekülő állat lába ugyanis a köré

tekeredő kötélről megakadt és a lény akkorát nyekkent a földön, hogy csak úgy döngött belé a környék. Csakris egy mérgezett dobónyilat akart még hozzá vágni, de arra már nem is volt szükség. A hulló ugyanis egy kidőlt fa hegyes csonkjába dőlt bele, ami egy pillanat alatt végzett is vele.

–Jobb lett volna, ha Herk egyszerűen eltünteti őket – mondta Sníger.

–Nem volt idejük, hogy páncélt húzzanak.

–A nyomokat csak reggel fogják fölfedezni – felelte Shrak. Igyekeznünk kell!

Tovább folytatták az utat dél felé. További két hullótábor mellett haladtak el, de ezekben már nagyobb volt a nyüzsgés. A sniftek révén hamar elterjedt a tűz híre, az viszont nem derült ki, hogy mindez támadásnak, vagy egyszerűen a véletlennek köszönhető. A kalandorok árnyékként vonultak tovább. Többet sem időt, sem energiát nem pazaroltak a harcra. Bár Herk nem szólt semmit, tudták, hogy a varázslók ereje is igen csak véges és ez a pár akció is sokat kivett már az erejéből.

Csi-Pant többször is vissza kellett fogni, hogy izgalmasan ne rohanjon előre. Így is hamar elérték az első települést. Emberek nem jártak sehol és a házakban is sötét volt már. Csak az utcákon és a házak mögött égett egy-egy mécses, amik most megnehezítették a behatolók dolgát.

Az épületek fölött jól látták a köröző snifteket, ám a házak mögötti kertek, szántóföldek nem voltak kivilágítva. A kalandorok halomtól halomig kúsztak, de nem kerülhették el, hogy bekerüljenek valamelyik mécses hatókörébe.

–Csi-Pannak kellene bemennie! – mondta Sníger. –Ő olyan gyors, hogy a sniftek talán észre sem vennék. Nem lenne szerencsés, ha a nyakunkra hoznák az egész bagázst, mikor végre célba értünk.

Shrak bólintott és a londa erre elengedte a lány kezét, akit eddig is kézen fogva tudott csak visszatartani: –Menj be ebbe a házba és próbáld megtudni, hogy merre van a családod! Azt is mondd el nekik, hogy tartsanak ki, mert hamarosan itt a felmentő sereg. – A lányt nem kellett biztatni. Szeme lelkesen csillogott, miközben minden idegszála megfeszült. Elképesztő sebességgel futott a hátsó ajtóhoz, majd halkán belépett rajta. Shrak a snifteket figyelte, de nem volt mozgolódás. Láthatóan nem vettek észre semmit.

–Ha meglesznek a szülei, meg kell keresnünk a helyet, ahonnan ezt az egészet irányítják!

–Csak úgy szabadíthatjuk ki az összes családot, ha fejetlenné tesszük ezt a rendszert – felelte a londa. –Most várnunk kell. Úgy látom nagyon sokan élnek itt.

–Rosszabbra számítottam – mondta az Állat. –Azt hittem nyomorúságos lágerekben tartják őket.

–A félelem foglyai – válaszolta Sníger. –Akárhogy is szépítjük, nem ők rendelkeznek az életükkel és a csatákban ki tudja hány rokonukat ölték meg.

–Nem mentegetni akartam a disznókat – morogta Shrak. –Csak rosszabbra számítottam.

–Mire várunk? – kérdezte An Vapet, akit igen idegesített, hogy rejtőznie kell. Mintha csak félne valamitől. Sníger tisztában volt ezzel.

–Most azzal védjük meg magunkat, hogy rejtőzködünk! Ha előbújunk, az sokak életébe kerülhet! Légy türelemmel!

–Rendben van – bólintott a brard fiú és hátrébb húzódott. Herk és Csakris csöndben bújtak meg hátul. A varázslófiú pihent, mert fáradtnak érezte magát, az ifjú trükkmester pedig a felhőktől sötét eget bámulta.

Csi-Pan hamar visszatért. Szemei nedvesek voltak, telve reménnyel és szomorúsággal.

–Nincsenek itt, de a közelben vannak – mondta izgatottan, miután megtörölte könnyes arcát. –Pit-Kottar és a családja lakik itt. Egy kovács Bluk Wlingből, akiket jól ismertem. Nagyon örültek a hírek. Kottar mondta, hogy a páncélok szándékosan vannak gyenge pontok, amiket kívülről nem lehet észrevenni. Pontosan az egyes elemek középső része van meggyengítve.

–Ez jó hír – mondta a londa. –Megtudtál valamit a fogva tartójukról?

–Ők csak egy Goró nevű fejedelestről tudnak, de állítólag nem ő a vezér. Egy nagy toronyban lakik Graul Tundras központjában. A barbárok szerint bevehetetlen építmény.

–Azt majd meglátjuk – mondta az Állat. –És merre vannak a szüleid?

–Sajnos apámról nem tudnak semmit, de anyám és a két testvérem ennek a házsornak a másik végén van az utolsó előtti házban.

–Akkor ne várassuk tovább őket! – mondta a londa, majd a csapat ismét megindult. Kazaltól-kazalig, buckától-buckáig osontak a

sötétben. Az egyik háztetőn három snift társalgott halkan. Ezt az épületet nagyobb ívben kerülték meg, majd hamarosan megérkeztek az utca végéhez. Csi-Pan könnyes szemmel nézett a londára.

–Menj csak – tette a vállára a kezét a férfi. És maradj velük nyugodtan. Ha baj van, te könnyen elmenekülhetsz. Mi pedig megpróbáljuk elintézni azt a bizonyos Gorót és a bandáját. – A lány köszönésre emelte a kezét. Egy pillanatig hálás, könnybe lábadt szemmel nézett kísézőire. Azután elszaladt és a következő pillanatban már a hátsó ajtónál volt. Onnan még visszanézett, intett egyet, aztán belépett reményei ajtaján.

–Várjunk egy kicsit, aztán mehetünk tovább – mondta a londa. Keze az övébe dugott hajfonatra tévedt.

–Nem vettek észre semmit – felelte Shrak. –Ez túl könnyen ment!

Hajnalodott. Goró méltán volt dühös az éjszaka után. Reggelre leállította a kohókat és kijárási tilalmat rendelt el. Az éjszaka eltűnt az északi hetes őrtorony, elpusztult több tucat hulló és néhány snift.

–Kefét eszek, ha nem valami varázsló keze van a dologban – dühöngött Zeppnek. A tündérekért elküldetett egy sniftet, de azok még nem jöttek meg. –Hűsz túszt fogok idehozatni. Ha bármilyen malőr történik, akkor jobb, ha valamivel fenyegetőzhetünk! –Társa régóta először érezte rajta, hogy dühös. Ráadásul nem volt jó hír, amivel felvidíthatta volna.

–Északról is jön egy kisebb csapat. Biztosan a sereghez fog csatlakozni!

–Amíg átjutnak a csapdamezőn, jó páran oda fognak veszni. A mi hullóink is vannak olyan veszélyesek, mint ők! A tegnapi támadás után van miben törni a fejüket! De engem jobban aggaszt a hetes torony dolga. A torony helyén egy óriási egérfogó volt, érted?

–Egy átváltoztató – felelte Zepp némileg közömbös hangon. Ő nem igazán hitt a vállalkozás sikerében és végig ellenezte a rabszolgák tartását. Már mikor belevágtak, számolt azzal, hogy nem élik túl. Úgy érezte, hogy jön a vég és ez furcsa módon megkönnyebbüléssel töltötte el.

–Ez elég egyértelmű – morogta Goró. –De akkor több kárt is tehetett volna!

–Ügyelni kell a trinitre! A sniftekkel is fel kell húzatni a trinit medálokat, mert úgy nem fogja őket a varázslat.

Nyílt az ajtó. Egy szigorú tekintetű szárnyas lény kísérté a tündéreket.

–Épp időben jöttetek – mondta fogva tartójuk, szokatlanul hideg hangon. –Nemsokára folytatódik a csata és örülnék, ha szemtanúi lennétek a diadalnak – Laram szigorúan nézett vissza rá, bár érezte Goró hangján, hogy nem egészen biztos a dolgában. Zepp tüveges tekintettel figyelt kifelé, a kohók még mindig gomolygó füstjére. Tudta, hogy nemsokára le kell állítani a munkát. Még akkor is, ha az ellenség nem tör át a védelmen.

–Sokan lettek volna szövetségeseid ebben a harcban – mondta a tündér. –Így viszont magadra vontad a barbárok haragját, de talán a többi nép is ellened fordul.

–A mágusokat évtizedes szervezkedéssel nem lehet legyőzni – rázta meg fejét a férfi. –Ellenük is legjobb fegyver a meglepetés. Ez egy bosszúhadjárat a társaimért!

–Ártatlan népek kárán, akik aztán bosszút esküsznek ellened!

–Ha meghalok, legalább nem éltem hiába! – ellenkezett Goró. – De erről nem engem kell meggyőznöd! A nagyúr nem olyan elnéző, mint én! És jobb, ha nem beszélsz többet, mielőtt a fülébe jut! Én magam sem örülnék, ha ti is a kohóban kötnétek ki! –Zepp egy pillanatra elfordult az ablaktól és furcsán nézett a társára. Aztán megrántotta a vállát és visszafordult. Gorót ez tovább dühítette.

–Mi lesz a dolgunk? – kérdezte Laram.

–Ma csak figyeljetek és rendezzék el az összegyűlt iratokat! – aztán a snifthez fordult és kimentek a toronyból. A tündérek csodálkozva hallották Zepp halk megjegyzését:

–El kellene engedni a foglyokat! Minden hullón van már páncél. A barbárookra már nincs szükség!

–Sárkányok! – üvöltötte a snift őr a déli hármaskorban, amint meglátta a távolban levő sötét árnyakat.

–Melyik fajta? – kérdezte aggodalmas arccal a mellette levő másik lény, de nem várt választ, hanem elrugaszkodott, hogy magasabbról nézzen utána ennek a nem várt eseménynek. Három másik társa a toronyban maradt.

–Mi tévők legyünk? –kérdezte egy másik őr.

–Egyikünk értesítse a nagyurat, aztán várjuk az utasítást. Ezekkel nem szállhatunk szembe, akármelyik fajba is tartoznak.

–Nem lesz ennek jó vége – káromta a harmadik és már röppent is föl, hogy értesítse Gorót. A torony aljánál a homoszaurosok is nyugtalanul kémlelték a levegőt. Új, könnyebb és erősebb páncéljuk jobb volt ugyan, de elégedetlenek voltak. Ők lerohanták volna a barbár kutyákat és belakomáztak volna a húsból. A tündérek és sniftek azonban nem engedték. Most pedig félelem járta át a levegőt. Valami iszonyat érkezik délről és a hüllők ezt egyre zajosabb morgással jelezték.

Szerencsére megérkezett az erősítés. Egy harcos hüllőszázad jött északról, magukkal hosszú lándzsákat hozva, de abban a percben már ők is látták támadóikat. Nyolc nagytestű vörös sárkány közeledett dél felől rendezett alakzatban, majd csapott le rájuk. A snifteknek eszük ágában sem volt segíteni. A repülő szörnyekhez képest ők verebek voltak és azt, hogy menekülőre fogták, bölcsen tették. A toronyból percek múlva már csak némi füstölő váz maradt, majd a magasból a homoszaurosokat is elöntötte a lángtenger. A hosszú lándzsák mit sem értek a légi támadás ellen. A sárkányok magasabban voltak, minthogy elérhették volna őket. Az első súlyos veszteségek után a hüllők is belátták ezt és fejvesztett rohanásba kezdtek észak felé. A félelem sötét hulláma vakká tette őket és most egymást tiporva próbálták meg egérutat nyerni. A sárkányoknak ezután már könnyű dolga volt.

Tigriff szállt le a barbárok gyűrűjében, szárnyaival egyensúlyozva, két lábára támaszkodva. Hátáról a tündér fürgén ugrott a földre. Mhor Agab bizalmatlanul nézegette az óriásmadarat, de a tündért örömmel köszöntötte.

–Reméljük, időben érkeztünk! – mondta a tündér. –Haladéktalanul támadunk, de ti legyetek készen a menekülők elfogására és fogadására!

–Már készen állunk! – válaszolta a nagyfőnök és döbbsen nézett maga fölé, ahol vagy ötven grifflovas körözött, várva a támadásra. – A tegnapi támadásunk megghiúsult, de még ütőképesek vagyunk.

–Akkor jó! – bólintott a tündér. –Megpróbáljuk a foglyokat élve kimenteni! – és már el is indult, hogy felszálljon iszonyú hatására és a magasba lendüljön. Mhor Agab összevont szemöldökkel nézett utána, majd fogadalmat tett: szerez a népének ilyen lényeket, hogy a

barbárok is meghódíthassák a levegőt. Még akkor is, ha ő maga valahogy nem kíváncszott felülni egy ilyen monstrum hátára.

Manruk felemelt lándzsával léptetett közelebb a csapathoz, mely északról érkezett, s háromezrőz barbár vadászt hozott magával. Az élen haladó férfit jól ismerte: Zang Yar volt az, Isab Sondor ifjú főnöke, kinek otthona a legközelebb volt az Óceánhoz és a Halál Völgyéhez, mely összekötötte az északi és déli földeket. Ember mégsem tette rájuk sosem a lábát. Ő csak egyszer járt ott és bár Manruk számított a legnagyobbnak közöttük, – még Brakknál is több hüllőt ölt meg – ő maga sem szerette azt a helyet. A mondák szerint a Halál Völgye nem csak a Hyojj nevű mágus bűvőhelye volt, hanem a dinoszauruszok átvonulási helye is. Az őshüllőknek ugyanis a fagyosabb teleken nem volt már jó a Pusztaság és ilyenkor csapatostul vonultak észak felé. Márpedig a Sondoron akkor már nem juthattak át. Egyedül ezen a völgyön vezetett út az észak felé levő melegebb területekhez. Isab Sondor lakói előszeretettel vadásztak tavasszal és ősszel, mert még az enyhébb teleken is vonultak erre hüllőcsordák.

A csapat a dínóvadász láttán megállt. Zang Yar előre léptetett és köszöntötte a másikat.

–Üdv neked Manruk! Mi hír Graul Tundrasnál?

–A háború elkezdődött, de eddig nem jutottunk át. Én magam egyedül indultam portyázni errefelé. Örülök, hogy megérkeztetek. Ezek szerint Isab Sondor még nem került az áldozatok közé.

–A mi törzsünkben nincsenek olyan jó kovácsok – felelte erre a törzsfő. –Merre van a sereg?

–Graul Tundras bejáratától keletre van a tábor. Egyelőre nem támadunk. Megvárjuk a kémek jelentéseit. Magam is kémkedni indultam, mikor megláttalak titeket.

–Akkor a seregben találkozunk! – bólintott a férfi és elbúcsúztak egymástól. Manruk Dél felé, Isab Sondor serege pedig délkelet felé. Zang Yar nem tudta, hogy már későn érkezik. A csata javában folyt.

A dínóvadász most egyedül ment. Mikor elindult, még szó sem volt arról, hogy ismét támadni fognak. Ő nem tudott sem a sárkányokról, sem a tigriffeokról. Mhor Agab több harcost is adott volna mellé, de Manruk úgy gondolta, hogy egyedül kevésbé lesz feltűnő. Vesszőfénnel messze északra dinogolt, majd miután elért a

Graul Nodd hegyéhez, hátságát visszaküldte a táborba és gyalog indult tovább. Sötét ruhája, íja, kardja és tőrei voltak most a biztosítékok a küldetés sikerére. Messze azonban nem juthatott. Egy lány körvonalait látta meg a fák között. Megdörzsölte a szemét, de továbbra is úgy látta, hogy a lány a levegőben lebeg. Mozdulatlanul, nyugodt méltósággal ült láthatatlan hátságán és közeledett Graul Tundras felé. Aztán valami megmozdult a közelében és ő régóta először érzett félelmet. Megpördült, de már későn. Valaki fejbe vágta, ő pedig elveszítette az eszméletét.

Mhor Agab seregei betörték Graul Tundrasba. A határvidéket már nem védték hüllők és a sniftek kénytelenek voltak meghátrálni a tigriffeokról lövöldöző tündérek elől. A barbárok örömrivalgással üdvözölték a házak közé érkező felmentő csapatokat, melyek most már egyre kisebb ellenállásba ütköztek. Észak felől a kalandorok aprították a hüllőket, dél felől a sárkányok, kelet felől pedig a barbárok serege. Ekkora túlerő ellen nem tudta fenntartani magát a mégoly jól felfegyverzett homoszaurusz sereg sem. Erejük és nagyságuk megtört a sniftek menekülése után, hiszen a hüllők mozgását ők szervezték össze.

Ráadásul a kalandorok érkeztek a toronyhoz és az utolsó nagy összecsapásra itt került sor. Shrak és An Vapet most valósággal tombolt. A hüllőknek nem volt kegyelem, de küzdöttek is a végsőig, mert nem volt hova menekülniük. Akik nem fértek be az épületbe, azok a torony lábánál szegezték lándzsáikat az ellenség felé.

Védelmük azonban nem volt hatékony a trinit és acél páncélok alatt sem. Shrak és An Vapet ütései alatt behorpadt a páncél és a most érkező tündérek íjászaik betaláltak a legapróbb nyílásokon is. Miután a Központi Torony kapui döngve bezárultak és az utolsó szörny is elesett, a háború véget ért.

A kapu trinit ötvözetével Herk nem tudott mit kezdeni, de maga a fal is ellenállt valamiért a varázslatnak. Most a london volt a sor, hogy cselekedjen. Robbanótöltetet helyezett el a kapunál, és már meg akarta gyújtani a kanócot, mikor a torony magasából felerősített hang szólalt meg. Hangját még az épület fölött köröző sárkányok és tigriffeken ülő tündérek is tisztán hallották.

–Takarodjatok el, vagy a foglyaimek meghalnak! Négy tündér és húsz barbár van a fogságomban. A többségük nő és gyermek!

–Ki ez az alak? – kérdezték többen is, de válaszolni csak az imént felszabadított foglyok tudtak.

–Gorónak nevezte magát. Ha jól tudjuk, fejvadász, aki a mágusokat akarta eltenni láb alól.

–Mit tegyünk? – kérdezte a tündérek vezetőjétől Mhor Agab, ám ekkor egy páncélos lovas léptetett be közéjük fekete lován. Trinit páncélja teljesen eltakarta arcát, de Sníger egyből felismerte.

–Legjobb, ha megkérdezzük a lovagot!

–A foglyok biztonsága érdekében most csak cselhez fordulhatunk – mondta a lovas, aki ismét ódzkodott attól, hogy használja mérhetetlen erejét. Még várni akart egy kicsit, bár mindenáron jóvá akarta tenni a hibát, amit a Gátnál elkövetett. –Most először is időt kell nyernünk! A barbárok seregei visszatérhetnek a táborba és a törzsek kezdjenek el gyülekezni a hazaúthoz! – talán folytatta volna, ha a tömeg nem válik szét egy különös jelenség előtt. Egy lány érkezett. Hátasai olyannyira áttetszőek voltak, hogy mindenki azt hitte a levegőben lebeg.

–De hisz ez Ixis! – mondta Sníger örömmel és a lány most mosolyogva integetett neki. Leugrott a valamiről, amin ült, majd futva sietett barátai elé. A londa átölelte.

–Örülök, hogy épségben vagy! Mindannyian aggódtunk érted!

–A seppiáknál voltam. Segíteni fognak nekünk, ha mi is segítünk nekik.

–Ez a legjobb hír, amit most hozhattál volna.

–Végre eltakarodtak! – mondta Goró gondterhelt arccal, miután kinézett az ablakon. – Nagyon rosszul esett volna, ha valakit bántanom kell. – A keze még mindig remegett az idegességtől. A sárkányok dél felé röptek el, a tigrifeknek is nyoma veszett és a sereg eltűnt, amerre jött. A férfi körüljárta a legfelső szintet, majd szembe fordult a tündérekkel: –Sajnos ezt a háborút elvesztettük. Délvidék népei bebizonyították, hogy össze tudnak fogni. Bárcsak a mágusok ellen is megtennék ezt!

–És most mik a szándékaid? – kérdezte Laram. –Illetve mik a nagyúr szándékai?

–A nagyúr nem létezik – mondta a tündér halvány mosollyal. –Őt csak azért találtuk ki, hogy ne minket átkozzanak a foglyok. Mi ketten azért jöttünk, hogy az eddig kudarcot vallott fejjadászokért más módszerekkel álljunk bosszút. Miután Dirlain meghalt, úgy tűnt, jó stratégiát választottunk. Először behálóztuk a snifteket. Sereget csináltunk belőlük és az ő segítségükkel meggyőztük a homoszaurszokat is. Könnyebb volt, mint gondoltuk. Ezekben olyan nagy a hatalomvágy, hogy egyből ráálltak a barbárok elleni hadjáratra. Egy kis kezeléssel megnöveltük a szörnyek szaporulatát, aztán már csak kovácsokra volt szükségünk, hogy a trinitet kibányászva végre elindulhassunk a mágusok ellen. Legalább egyet sikerült legyőznünk! Többet értünk el, mint bármelyik más fejjadász. Most pedig menekülnünk kell! És sajnos túsokra is szükségünk lesz, míg biztonságba nem érünk.

–Elég, ha engem magaddal viszel. A nők és gyerekek csak lassítanak a meneküléseket – mondta Laram. Nem tudott haragudni sem Goróra, sem Zeppre. Egy hit áldozatai voltak mind a ketten. Egy hité, amit vakon követtek, mintegy a célért szentesítve minden eszközt. Közben szétzúzva, megcsonkítva családokat, törzseket.

–Ne aggódj! Csak a lányodat visszük magunkkal – mondta komoran, de szemében tüzes elszántsággal. Őt is elengedjük majd, ha kijutottunk! Ő lesz a biztosíték, hogy nem árultok el bennünket! – Tiaram halkán felsikoltott és megszorította apja kezét. Goró részvétellel nézett rá. Az utóbbi óra alatt megtört. Izmos teste már nem volt olyan délceg és büszke. Hangja meg-megremegett és kedvesebb is lett. Mintha csak egy lidérces álomból most ébredt volna a valóságra.

–Ne aggódj! Megígérem, hogy nem esik bántódásod! De most ideje indulnunk! Titeket úgyis kiszabadítanak hamarosan, de mi addigra már messze járunk. Ha nem áruljátok el, hogy eltűntünk, akkor Tiaram is épségben visszatér.

–De hát hogyan? – kérdezte aggódva Laram. Lányáért mindent megtett volna. Képes lett volna pusztá kézzel szembeszállni ezzel a nála jóval erősebb, állig felfegyverzett férfival is.

–A felvonó legalsó szintje egy titkos kijáráthoz vezet. Ha elmentünk, ezt a járatot berobbantjuk. Napnyugta előtt ne adjatok jelet, vagy Tiaramot kénytelenek leszünk továbbra is magunkkal vinni!

Az ablakban ekkor egy lány jelent meg. Csak Tiaram ismerte fel: Ixis volt az. Aggódó tekintettel nézett rájuk és bemászott a szobába. Zepp rémülten lépett hátrébb, de Goró kardot rántott és elkiáltotta magát:

–Egy varázsló! Végeznünk kell vele!

–Ne! – kiáltotta a lány kicsit ijedten, de láthatatlan védelmezői már át is suhantak a szobán, s tapadós seppia–csápjaik ráfonódtak a fegyveres tündér kezére-nyakára. Goró tehetetlenül rogyott a földre.

–Sajnálom! – mondta Laram és átölelte Tiaramot. – A háború ezzel véget ért.

XXIV.fejezet KÖZJÁTÉK

Sníger némán hallgatta végig Ixis történetét. A lány valahogy megváltozott. Tartása egyenesebb lett, tekintete bátrabb és elszántabb. Először érezte úgy, hogy fontos, amit csinál és végtére is, ha ő nem jön a seppiákkal, akik most is ott pihentek mellette, a történet egész más úton ért volna véget.

–Tudom, hogy tőled kapjuk meg a választ – mondta a lány. –Ennek így kell lennie!

–Borzalmas, amit meséltetek.! – mondta a londa.

–Pedig így igaz, ahogy hallottad – szolt közbe Pricspak, aki eddig alig szólalt meg. –A versek nagy részének megfejtését tudjuk, mégsem tudunk mit kezdeni a többivel.

–Azoknak a megoldása nem ránk tartozik, és úgy gondolom, több kárt okoznánk vele, ha megfejténénk őket – válaszolta Sníger. –Úgy egy évvel ezelőtt yattok jártak Paldinban és eljutottak Kromanhoman barlangjához. Volt velük egy varázsló is. Ezeket Phopaltól, Paldin királyától tudom. Az azonban nem derült ki, hogy mi volt a könyvben. A hírek szerint egy használhatatlan versike a szeretetről, de én úgy gondolom, hogy annál inkább fontos lehet. A yattok az egyetlenek délvidék népei közül, akik érzékelik a hőt, és ha így van, valószínűleg látják a seppiákat és méleonokat is. Így hát két okotok van, hogy elmenjete a Wonk hegységbe. Az úton, ha megengeditek, én is veletek tartanék. Ha nem tévedek, a tündérek is arra fognak utazni.

A sátor ponyvája ekkor felnyílt és egy magas, bőrruhás, szőke tündér lépett be rajta. Sníger már ismerte: Blinknek hívták. Amolyan tündérőr volt Hadd Lamúr nyugati részén, többnyire Nyugatfok városában. Mögötte Laram és gyermekei.

–Búcsúzni jöttünk – mondta a tündér. –Hajnalban útra kelünk. Nem várjuk meg a sereg indulását, mert a tigriffjeinken sokkal gyorsabban otthon leszünk.

–Van azonban valami, amit el kell mondanom – közölte Laram. Lasram, Khisram és Tiaram is vele voltak.

–Foglaljatok helyet! – invitálta őket a londa és a földön levő szőnyegekre mutatott, melyeket Mhor Agabtól kaptak ajándékba. A

tündérek leültek. Bizalmatlanul nézték ugyan a seppiákat, de Sníger jelenlétében nem volt okuk a félelemre.

–Úgy tűnik, hogy ezt a veszélyt sikerült elhárítanunk – fogott bele a három gyermek atyja. –Ám volt velünk egy Bayalaz nevű férfi, aki állítólag Genor Hormukban élt ez idáig. Ez a férfi északról jött, ahol sokkal nagyobb baj van, mint nálunk. Fontos lenne, hogy Londonban szóba kerüljön a dolog. Ha valóban van veszély északon, akkor Lídium birodalma az első, amit meg fognak támadni.

–Tudsz pontosabbat a veszély forrásáról?

–Bayalaz azt mondta, hogy az ellenségük láthatatlan volt és egyik falvat a másik után pusztította el. Mindez az után történt, hogy az egyik mágus eltüntetett egy yatt kolóniát.

–Méleonok – suttogta Csaprics sejtelmesen és ettől a tündérek hátán futkosni kezdett a hideg.

–Te tudsz valamit erről? – kérdezte most Blink.

–Az emberek és tündérek szeme nem láthatja ezeket a lényeket. Mi seppiák is csak nehezen vesszük észre őket. A Látó segítségével azonban most már egyre tisztábban látjuk az utat a megoldás felé. Most értettem csak meg, hogy a Látó nem csak a szemével lát, hanem segít abban is, hogy meglássuk a megoldást – szemei Ixisre szegeződtek, aki kicsit zavartan meredt maga elé.

–És mi legyen az? – kérdezte Laram. A választ azonban nem Csaprics, hanem Sníger adta meg:

–A győzelemhez a yatt okra lesz szükségünk. – Blink erre megcsóválta a fejét:

–Morx Xandrum, vagy, ahogy jobban ismerik: Nhuúl megpróbálta elpusztítani a yattokat a Wonk hegységben. Mindez úgy egy éve történt. A hadjárat azonban részben kudarcot vallott. A yattok maradtak, de az úrnőjük meghalt. Amennyi ismeretem van ezekről a titokzatos lényekről, úgy tudom, hogy a Wonk népe ezzel kipusztulásra lett ítélve. Utódok nemzésére ugyanis egyedül csak az úrnő volt képes. Még akkor is, ha a szürke yattok új kolóniát alapítottak arrafelé.

–Mindenképpen fel kell keresnünk a Wonkban élő népet! – mondta erre Sníger. –Délvidék népeinek össze kell fogniuk!

–Kár, hogy a brardokra és a hegyi tündérekre nem számíthatunk – sajnálkozott Laram, némi szégyenkezéssel a hangjában.

–Pedig Sondor tündérei vannak a legnagyobb veszélyben! – mondta Sníger. –A diplomáciai viszony azért megvan Lídium és Sondor népei között. Őket is értesítjük majd.

–Most már nyugodtabban térek haza – mondta Laram.

–Azt hiszem, hogyha a yattoknak és az embereknek bármilyen segítségre lesz szükségük, akkor a népünk megteszi, ami tőle telik. – folytatta Blink. –Ezután a tündérek felálltak és elbúcsúztak. Az viszont a sátorban levőknek nem tűnt fel, hogy két kíváncsi gyermek fülelt a ponyva mögött. Herk és Csakris, vigyorogva néztek össze. Már tudták, hogy ők is a csapattal fognak tartani. Herknek volt is egy ötlete, hogy hogyan. Bár ezt még a másik fiúnak be kellett adagolnia. Furcsa világ az, ahol egy trükkmester és egy varázsló képes összefogni. Erre Gendoron eddig még nem volt példa. Ám az Egyetlen útjai kifürkészhetetlenek.

Sníger gondolatai most egész máshol jártak: a lovaggal szeretett volna beszélni, aki a két fejevadász elfogása után eltűnt a sárkányokkal együtt. Pedig még sok mindent szeretett volna megkérdezni tőle.

XXV.fejezet

HAZA

Gil Barand türelmetlenül járkált fel és alá a trónterem előtti folyosón. Két harcos volt vele, akik nála jóval fegyelmezettebben türték a várakozás perceit. A követ azonban méltán volt bosszús. Phopal távollétében Horane nem nagyon akarta fogadni, hiszen csak a legfontosabb dolgokban járhatott el. Már pedig azzal a királynő is tisztában volt, hogy a hegyi tündérekkel jobb, ha a király beszél.

A követ nem értette, hogy legalább az udvari varázslót, vagy a trükkmestert miért nem küldték eléjük. Mintha Phopal nélkül fejetlen lett volna minden. Az úrnőtől csak annyit sikerült megtudniuk, hogy Gliarang jól van és valami Onagros nevezetű falu kastélyában van több más gyerekekkel, köztük a király fiával is.

Gil Römarak amint lehetett, a lányáért küldetett, hiszen tudták, hogy ha egy tündér az emberek között van, akkor jó hatások nem igen érhetik, még ha a nagyúr lánya megfelelő nevelést is kapott. Az pedig kíváltképp nem volt kíváncsi, hogy a lány holmi pórnépekkel vegyüljön el és magára szedjen valamilyen szentimentális emberi elképzelést a világ rendjére vonatkozólag.

Ezért hát Gil Barand türelmetlen volt és egyre idegesebb. Egy nap várakozás, majd egy rövid beszélgetés után ismételten kérte az úrnőt, hogy fogadja. A trónterem ajtaja azonban sehogy sem akart újfent kinyílni. A két őr némán és mereven állt a bejárat két oldalán s talán ez is közrejátszott abban, hogy a követ ne rontson be udvariatlanul az uralkodópár fogadótermébe. Tehetetlen idegességében Gil Barand ismét elkezdett fel és alá sétálni a folyosón, mit sem törődve testőreivel. Váltig azon törte a fejét, hogy mitévő legyen. Ez a helyzet sehogy sem tetszett neki és már bánta, hogy belement ebbe az egész színjátékba. Már akkor haza kellett volna vinnie a lányt.

Am ekkor határozott lépteket hallott és gyorsan az egyik ablak elé állt, mintha csak az udvart szemlélné. Meglepetésére a folyosón a király sietett felé. Szemmel láthatóan éppen valami hosszú útról érkezhetett, mert ruhája rendezetlen volt, ő maga pedig igen fáradtnak tűnt.

–Nocsak! –csodálkozott a király. –Ez azt jelentené, hogy a tündérek seregei győztek? – kérdezte vidáman.

–Mondjuk úgy, hogy javultak az erőviszonyok – felelt diplomatikusan Gil Barand és enyhe meghajlással köszönt az uralkodónak. Minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy visszafojtsa kitörő haragját és leplezze idegességét.

–A lányod jó helyen van – mondta Phopal, remélve, hogy ezzel nem hazudik túl nagyot. –Ha haza akarod vinni, elküldetek érte! – mondta készségesen, bár tisztában volt vele, hogy ezzel csak időt akar nyerni, míg valami kézenfekvőbb kifogást nem talál a lány késlekedése miatt.

–Köszönöm – felelte kurtán és kicsit meglepetten a követ, hiszen a király megfelelt a ki sem mondott kérdésére. –És mikorra várható, hogy Gliarang megérkezik.

Phopalnak csak egy pillanatra volt szüksége ahhoz, hogy újabb föllentéssel rukkoljon elő. Igyekezett eléggé kétértelműen fogalmazni:

–Hacsak nincsenek gyakorlaton, akár két napon belül itt is lehet.

–Mi az, hogy gyakorlaton? – vonta össze szemöldökét a követ. A király vidám tekintete kifejezetten bosszantotta és csak erős jellemének segítségével tudta újfent türtőztetni magát. Valahogy úgy érezte, hogy a bolondját járatják vele.

–Ahol a lány tartózkodik, az egy iskola. Ha gyakorlaton vannak, az azt jelenti, hogy pár napra elhagyhatják az épületet. – Ekkor látva, hogy a követ arcából minden vér kifut, még hozzá tette: – Természetesen mindezt katonai felügyelet mellett teszik. Az én fiam is velük van, és nem tűrném, hogy bántódásuk essék. Ráadásul Paldin két glaulját is ott nevelik. Nincs okod az aggodalomra. A lehető legjobb ellátásban részesülnek. – Magában fűjt egyet, hiszen az elmondottakban valójában nem volt hazugság. Az igazságot ugyan nem mondhatta el, de örömmel látta, hogy Gil Barand arcszíne visszatér normális állapotába.

–Gliarangot sürgősen haza kell vinnem, míg a hadi helyzet meg nem változik! Nem lenne szerencsés, ha a késlekedés miatt bizonytalanná válna az utunk – a követ hangja némileg fenyegető volt, ami hirtelen elvette a király jó kedvét, amit a sikeres küldetés és a szerencsés hazaérés okozott. Gondolatai a távolban levő gyerekek felé irányultak és nem kívánt több időt fecsérelni erre a pökhendi alakra. Horane-t szerette volna látni és átölelni mielőbb.

–A legrosszabb esetben is csak pár napot kell várakoznod. Ha szükséges, hazafelé ellátunk kellő katonai kísérettel. Most pedig bocsáss meg, de várnak rám!

Gil Barand kicsit kelletlenül ugyan, de meghajolt, Phopal pedig a kezével intett neki búcsúzóul majd belépett a trónterembe. A nagykövetet csak kicsit sikerült megnyugtatnia, de nem volt más lehetősége. Ismét várakoznia kellett.

Bluk Wling szörnyű képet mutatott. A település teljesen rommá változott. A hatalmas cölöpfal nagy része égett és roncsolt volt, s a házakból is alig marad egypár. A barbárok boldogok és szomorúak voltak egyben. Boldogok az otthonlétől, s szomorúak a rommá lett falu miatt. A családok majd feléből hiányoztak a férfiak és ezt a tragédiát nehéz volt feldolgozni. A romba dőlt házak láttán ismét felszakadtak a sebek és a falu csak gyászolni tudott. Az asszonyok egymást vigasztalták.

Csi-Pan is szomorú volt. Tudta, hogy apját már sosem láthatja viszont. Ám az ő házuk viszonylag épségben maradt. Talán ennek is köszönhette megmenekülését.

A kalandorok közül csak Shrak és An Vapet kísérte el őket. Amennyire tőlük tellett, segítettek a falu újjáépítésében. Ez a segítség azonban most csodálattal töltötte el a falu apraját-nagyját. Hatalmas rönkök mozdultak meg – miket ember fel nem emelhetett – s kerültek a helyükre.

–Még sosem láttam ilyen erőt. – hüledezett Zara-Skir, Bluk Wling törzsfőnöke, aki szerencsésen túlélte a fogságot.

–Pedig éjszaka még szükségünk lehet rá – mondta Shrak. –Még jó pár nap, míg elkészül a cölöpfal.

–Annyi harcosunk még van, hogy a hullóket visszatartsuk. Meg aztán a nőket is be kell fogni a vadászatba.

–Csi-Pan rendkívüli lány – mondta az Állat.

–Csak nem vetted szemet rá? – értette félre a megjegyzést a főnök. Shrak enyhén elvörösödve és némileg ingerülten válaszolt:

–Nem a szépségére céloztam, hanem a gyorsaságára! Az a lány még gyerek!

–Nálunk a lányok tizenhat évesen már házasodhatnak. Én szoktam összeadni őket – felelte a főnök, mit sem zavartatva magát az előbbi megjegyzésen. Csak megfelelő mennyiségű bőrrel kell rendelkezned!

–Nálatok dínóbőrért veszik a nőket? – hűlt el az Állat és majdnem elejtette a kezében tartott vastag fa rudat.

–Ne értsd félre! – magyarázkodott a főnök. – Ha egy ifjú részt vett már elég sok vadászon, akkor részesedik a hullók bőréből is. Ha elég sok van már neki, akkor alkalmas arra, hogy fenntartsion egy családot.

–Aha – bólintott Shrak és a helyére állította a cölöpöt. –És ha én akarnék nősülni? – tette fel most a kérdést és ezen a főnök lepődött meg. Az állat kemény tekintetét Zara-Skir szemébe fúrta, aki a szigorú pillantás és a dagadó izmok hatására zavarba jött.

–Azt hiszem, a te esetedben kivételt tehetnénk. Van már valaki, akit kiválasztottál?

–Nincs! – jött a mérges felelet és az Állat faképnél hagyta a férfit. Zara-Skir értetlenül csóválta meg a fejét, majd odébb állt. Furcsák ezek az idegenek, de szó se róla igen hatékony segítségnek bizonyultak. Neki azonban most nem ez volt a legnagyobb gondja. Ismét helyre kell állítani a rendet, ami nem volt könnyű dolog.

An Vapet egy összedőlt ház maradványinál segédkezett éppen. A nagyobb gerendákat is játszi könnyedséggel rakosgatta rendbe és így nagyon gyorsan folyt a munka. Egy fiatal nő állt a közelben. Segített, amiben tudott, de ez most férfimunka volt. Shrak beállt, hogy gyorsabban haladjanak.

–Nélkületek sokkal nehezebb lenne – mondta a nő. A hangja kedves volt és megtört. A férje meghalt a háborúban.

–Segítünk, amiben tudunk – mondta az Állat. –Itt legalább úgy veszik hasznát az erőnknek, hogy nem törik csont és nem folyik vér –s a brard fiúra nézett. An Vapet most igen hallgatag volt.

–Hiányzik Brardia, igaz? – kérdezte Shrak.

–Igen – mondta a fiú kurtán.

–De a hősök mindig visszatérhetnek, ugye tudod?

–A hősök? – kérdezte a fiú.

–Nálunk ez volt a szabály. Ha ki is közösitettek valakit, visszafogadták, ha bizonyította rátermettségét. Márpedig te bizonyítottad!

–És honnan tudnák, hogy én részt vettem a harcban?

–Veled megyek – közölte az Állat. –Nekem nincs otthonom, de tudom, hogy az milyen fontos. –Tekintete most a nőre siklott és gondolatai elkalandoztak. Aztán egy kicsit keserűen megjegyezte:

–Ahol a család, ott az otthon. Nem tudom, nekem részem lesz-e benne valaha.

–Nem maradhatsz ott brardiában? – kérdezte An Vapet.

–Bár ők neveltek fel, sosem éreztem azt a helyet otthonomnak. Egy ember a brardok között sosem lehet otthon. Egyszerűen más vagyok, mint ők. – Egy pillanatra megállt a munkában. Elgondolkodott. Mikor először lépett be egy ilyen barbár törzsbe, akkor megdobbant a szíve. Erős, harcedzett férfiakat és dolgos szép nőket látott. Akkor egy pillanatra megdobbant a szíve és úgy érezte, hogy haza érkezett. An Vapet nem hagyta abba a munkát, de egy pillanatra megértően nézett rá. A barbár nő még mindig a közelükben foglalatostkodott. Épp egy jókora bőrt próbált meg kicibálni egy gerenda alól. Shrak visszatért gondolataiból és a segítségére sietett. A nő hálásan nézett rá. Szép, rézbarna bőr, hosszú, ápolt haj, szelíd, megtört szemek. Shrakot egy pillanatra melegség töltötte el. Nem tudta, hogy a nő szépsége, vagy a segítség okozta öröm, esetleg az asszony hálás tekintete volt az oka, de örömet érzett. Elgondolkodva nézett a távozó karcsú alak után, aztán megrázta a fejét és folytatta a munkát.

An Vapeten valami határozott lelkesedés lett úrrá, mikor végre megértette, hogy haza térhet. Szinte ujjongva szólalt meg:

–Valóban eljönnél velem?

–Persze! – Biztosította Shrak és ismét elmosolyodott. Kopasz fejéről egy csepp verejték hullott a földre. Dagadó izmai tovább folytatták a fárasztó munkát. Örült annak, hogy ide jöttek, még ha Goldinger hiányzott is neki egy kicsit.

Esteledett. A nap utolsó perceit járta Diut Igvaúr felett és a város felé egy sötét árny közeledett a levegőben. Az örök riadtan néztek össze a várfalon, előkészítve íjaikat. Ám a hirtelen beállt félhomályban nem volt könnyű célozni a szüntelen mozgó szárnyas lényre. Ráadásul azt sem tudták, hogy lőjenek-e vagy sem. A helyzetet Barc parancsnok érkezése oldotta meg:

–Ne lőjetek! Ez Darger! – és már indult is, hogy értesítse a királyt. Phopal minden bizonnyal meg fog könnyebbülni a fiú érkezésétől.

Darger a belső vár udvarán landolt. Még a tavasz elején járt ezen a helyen utoljára, de az azóta eltelt idő alatt sem felejtette el a járást.

Fürgén leugrott a kondorlepke hátáról és a mellé siető örökkel mit sem törődve elindult, hogy megkösse a kantárt.

Ekkor már Phopal is az udvaron volt Barc parancsnokkal:

–Hála az égnek! – ujjongott a király. –Mi van a többiekkel?

–Holnap érkeznek, úgy napnyugta felé – felelte a fiú.

–Mindenki egészséges?

–Jobban, mint gondolnád! – vigyorgott a manógyerek. –Graul Tundrasnál visszafordultunk, mert a háborúban már nem akartunk részt venni. Hüllővel szinte nem is találkoztunk. Még nekünk kellett vadászni, hogy ne haljunk éhen. – Phopal a hallottaktól nagyon megkönnyebbült.

–Merre vannak most?

–Ha minden igaz, Ódonban szálltak meg.

–És a háborúról tudsz valamit? – faggatózott tovább a király.

–Malin Bargasnál győzelmet arattak. Többet én magam sem tudok.

–Barc parancsnok a szállásodra kísér. Én szólok Horane-nak, hogy ne aggódjon tovább és a gyerekek elé megyek. Ha Gil Barand megtudja, hogy Gliarang merre járt, az nem lesz jó pont a hegyi tündéreknél!

An Vapet és Shrak annak a nőnek a házában kapott szállást, akinek nap közben segédkeztek. Swin-Fati-nak hívták és az otthonában volt bőven hely. A falunak több háza is elkészült, de mindannyian fáradtak voltak. Alvásra azonban nem nagyon gondolhattak, hiszen a fal még nem készült el teljesen és ügyelni kellett arra, hogy ragadozó hüllők ne hatolhassanak be az éjszaka folyamán.

A nő finom vacsorával fogadta vendégeit. A mécses halvány fényében Shrak ismét megcsodálta a szép arcot és a karcsú termetet. Fati szomorú volt. Nem tudott szabadulni a régi emlékek hatása alól, hiszen még csak két hónap telt el férjének elvesztése óta. Vacsora után az Állat megköszönte az ételt és kiment. Sajnálta, hogy Goldinger nincs vele. Szerette volna megbeszélni vele az érzéseit. Tudta, hogy hamarosan elmehet a barátja után és visszaviheti a brard fiút is. Mégis valahogy felerősödött benne a vágy a család után. Nem volt már fiatal és ideje lett volna letelepednie. Nem értette, hogy mi hozta elő belőle ezeket az érzéseket. Talán a törzs élete, ahogy együtt

dolgoztak szeretetben és egyetértésben, talán Swin-Fati szomorú szépsége.

A falhoz ért. A sötétben tátongó jókora nyílást fáklyák világították meg. Hat barbár férfi őrködött itt és leste-hallgatta az esetleges behatólókat. Hamarosan An Vapet is megérkezett, de az Állat elküldte aludni.

–Ugye szólsz, ha van valami jó kis bunyó kilátásban! – kérte a fiú.

–Szólok – bólintott Shrak, de ezt maga sem gondolta teljesen komolyan. An Vapet nyugovóra tért és ő szembenézett az éjszaka sötétjével, s a régi emlékekkel. Merengéséből morgás ébresztette. A harcosok zajtalanul készültek fel a behatóló fogadására, ám Shrak úgy érezte, hogy itt az idő, hogy levezze felgyülemlett feszültségeit.

A fáklyák fényében egy gigantoszauroszt tűnt fel. Fiatal hím volt, de így is lehetett vagy öt méter magas. Shrak felkészült, hogy a kezében levő hosszú lándzsát az állat torkába szúrja. A hullő óvatosan lépett beljebb a fénykörbe. Láthatóan tartott a fáklyák tüzétől. Fejét kíváncsian forgatta, hogy megkeresse menekülő áldozatát, ám senki nem mozdult. Ekkor vette észre a vele szemben álló, számára apró emberi alakot. A lény ekkor elbődült. Hangja megremegtette a levegőt és a kunyhókban a gyerekek félve kucorodtak össze. Nem így a harcosok. Halk füttyszó után Shrak és a barbárok egy emberként lendültek előre. Két lándzsa ugyan célt tévesztett, de a többi áthatolt a kemény bőrön.

Shrak lándzsája az állat mellkasán ment be és a hátán jött ki. A meglepett hullő azonnal elpusztult és dőngve terült el a földön. Az Állat azonban ennél többre vágyott. Szembe akart nézni a halállal. Míg a barbárok ujjongva vették körül a legyőzött gigantoszaurost, ő lassan, észrevétlenül kiment az éjszakába. Csak a kardja és az íja volt nála, semmi más.

XXVI.fejezet BÁTORSÁG ÉS BÚCSÚ

–Végre itthon – sóhajtotta Medom, amint átlépte a belső vár küszöbét. Most még az sem zavarta különösebben, hogy anyja átölelte. Szívből viszonzta a gesztust, úgy örülve a királynőnek, mint ahogy évekkal ezelőtt. Az előtérbe toluló csoportot azonban nem csak Horane várta. Itt volt Drach és Ixor glaul is, valamint Gil Barand, hegyi tündér követ.

Phopal intett Ixornak, hogy beszélni akar vele. Gil Barandot ezúttal Firibuszra hagyta, aki vele ment a gyerekek elé és most Gyurkinával beszélgetett, akit nagy örömmel látott viszont, bár próbálta leplezni hirtelen feltörő érzelmeit.

–Ne csodálkozz, hogy a lányod nincs itt – mondta komor arckifejezéssel a király Ixornak.

–Mit jelentsen ez? – kérdezte aggódva a glaul.

–Ixis olyan küldetést teljesít, ami nagyobb, mint amit bármely kalandor valaha is tett –Ixor ettől nem nyugodott meg, sőt arca kicsit elsötétült. –Biztosítalak róla, hogy biztonságban van! – próbálta megnyugtatni a király. Azon gondolkozott, hogy mekkorát hazudjon, ám Ixor mindig is hű vazallusa volt és ezért nem akarta becsapni.

–De hát hol van a lányom? – tette fel a kérdést az aggódó apa.

–Be kell vallanom, hogy nem tudom pontosan – árulta el Phopal. – Annyit sikerült megtudnom, hogy a seppiákhoz került. A Sólýomlány szerint egy nagyon fontos feladata van.

–Leanorról beszélsz? – kérdezte mérgesen a férfi. Látszott rajta, hogy egyáltalán nem bízik a lányban.

–Igen – mondta Phopal, aki most már kezdte nagyon kínosan érezni magát. –Ez nem volt előre szervezve. A sors hozta így, de büszkének kell lenned! A lány kiválasztott!

–A halálra, vagy az életre? – kérdezte Ixor dühösen.

–Az életre – vágta rá a király. –Hamarosan hírt kapunk róla is. Több emberem van még a Gáton túl...

–Ixis átment a Gáton? – csodálkozott el Ixor és egyre dühösebb lett. Phopal megpróbálta félre vonni, mert nem szerette volna, ha Gil Barandnak fülébe jut a dolog.

–A kalandorok elkísérték egy gyereket a barbárok földjére és a lányodért oda jöttek a seppiák – a világért sem vallotta volna be, hogy Ixist végül is elrabolták.

–És mit csinálnak vele? Hova vitték?

–Egy Fekete vár nevű erődbe mentek és hidd el én sem tudok többet.

–Odamegyek! – vágta rá a férfi.

–Jobb lenne, ha itt várnád meg.– próbálkozott még egyszer Phopal, ám Ixor nem várta meg, míg befejezi. Kiviharzott az előtérből. Phopal utána akart sietni, de Gil Barand elindult felé és kénytelen volt megállni.

–Örülök, hogy a kirándulás jól sikerült – mondta a tündér, akin látszott, hogy megkönnyebbülten veszi magához a lányt. Az arcára volt írva, hogy egy pillanatilag sem bízott meg az emberekben.

–Mikor szándékoztok indulni? – kérdezte a király.

–Holnap reggel kelünk útnak – felelte a férfi.

–Adjak mellétek kísérőket?

–Arra nem lesz szükség – válaszolt Gil Barand a szükségesnél több büszkeséggel a hangjában. –A két testőr, akit magammal hoztam, kiváló harcos. Jómagam pedig díjat is nyertem íjászatból.

–Ennek igazán örülök – mondta Phopal, majd a lányra nézett. Gliarang korántsem volt olyan büszke, mint ahogy rá emlékezett. A tekintete változott meg és ez nem kerülte el a király figyelmét. Azelőtt ugyanúgy nézett, mint ez a felfuvalkodott nagykövet, de a lány most szomorúnak és megtörtnek látszott.

Medom és Smilard elbúcsúztak egymástól, bár tudták, hogy hamarosan találkoznak. Muland és Sahmat Tobriával és Goldingerrel vonult felre, várva, hogy mi lesz a sorsuk.

Drach glaul már indulni készült, ám Smilard még nem köszönt el mindenkitől. Nem a kereskedő két gyermeke járt most az eszében, hanem a tudat, hogy Gliarangot talán soha többet nem láthatja.

–Mindjárt jövök – mondta az apjának és a tündérlányhoz lépett.

–Azt hiszem, egy darabig nem találkozunk – kezdte zavartan a fiú és a tündér szomorú szemeibe nézett.

–Sokat tanultam tőletek – mondta a lány. –A szívemben viszem el azt, amit láttam és megtapasztaltam.

–Látlak még? – kérdezte Smilard.

–Szeretnél látni? – kérdezett vissza Gliarang.

–Igen – vallotta be a fiú.

–Akkor látni fogsz – felelte a lány, majd Gil Barand nem kis megbotránkozására egy puszit adott Smilard arcára. –Smilard ettől kicsit elpirult és enyhén szédülni kezdett.

–Megkereslek, bárhová is mész!

–Azért ezzel légy óvatos! A mienk egészen más világ!

–Jobb lesz, ha a kisasszony velem jön! – szólt most közbe a követ szigorúan. Smilard azonban most összeszedte minden bátorságát, előre lépett és egy megcsókolta a lányt. Egy pillanat volt az egész, mégis furcsa reakciót váltott ki Gil Barandból, aki meglepetésében félre nyelt és most szégyenszemre majdnem megfulladt. De azért még volt annyi lélekjelenléte, hogy a csodálkozó tündérlányt elcibálja Smilard közeléből.

–Az én barátom! – mondta büszkén Medom Phopálnak és a király most összemosolygott a királynéval.

Csak Firibusz vonta össze a szemöldökét és távozott némán. Még sok dolga volt és nem szerette a búcsúzkodást. Persze az a csibész Csakris nem jött vissza a kalandorokkal, ami miatt igen mérges volt. A világ minden kincséért sem vallotta volna be senkinek, hogy mennyire szereti azt a gyereket. Egyedül Gyurkina jelenléte vigasztalta valamelyest. A lány most némán követte mesterét, de azért búcsúzóul még odaintett Sahmatnak, Mulandnak és a többieknek, majd eltűnt a kinti félhomályban.

–És most hogyan tovább? – kérdezte Goldinger a királytól.

–Ahogy titeket nézlek, Tobriát fel kell majd mentenem udvarhölgyi tisztéből – mosolygott Phopal.

–Ezt a dolgot talán rám bízád! – nevetett a királynő. –Mégis csak az én udvarhölgyemről van szó!

–Igazad van – helyeselt a király.

–Én a gyerekekre gondoltam – vallotta be zavartan a kalandor. –De ha már így szóba került, akkor szeretném megkérni Tobria kezét! – Phopal jelentőségteljesen Horane-ra nézett, aki kedvesen átölelte a lányt.

–Áldásom rátok! De ígéritek meg, hogy a közelben maradtok!

–Ez nem csak tőlünk függ – felelte a férfi. –Szívesen dolgoznánk együtt az Akadémiában.

–Az Akadémia sajnos egy kicsit átalakul – komorodott el hirtelen a király. De ezt ne itt tárgyaljuk meg! A gyerekeknek nincs mit

aggódniuk, de velük is meg kell majd beszélni, hogy mit szeretnének.

–És mikor tudunk meg többet a dologról – kérdezte Tobria aggódó arccal.

–Holnap, ha Firibusz tényleg minden előkészít addigra.

Shrak egy nagy rakás bőrrel állított be Bluk Wling főnökéhez. Volt köztük növényevő hüllő, de akadt néhány nagyobb ragadozó is. Az egyik éppen egy carnotaurusz. Zara-Skir elhűlve nézett a férfira:

–De hát ezt honnan? – nyögte csodálkozva, pedig látott már dinóvadászt is harc közben.

–Nem tudtam aludni – vonta meg a vállát Shrak. –Ezt csak azért hoztam, hogy teljes jogú tagja legyek a törzsnek.

–Itt akarsz maradni?

–Nem azt mondtam – felelte az Állat. –Tetszik, ahogy éltek. Egyszerűen, szeretetben és megértésben. Nincs bennetek félelem és tisztelitek az időseket. Én sosem tartoztam sehova! Otthontalanul jártam Paldint és a környező országokat, hogy pénzért segítsen az embereket, vagy akit kellett. Ma éjjel leszámoltam a múltammal!

–Ez elég jól sikerült – ismerte el Zara-Skir. –De ha nem akarsz itt maradni, akkor nem értem...

–Addig maradok, míg el nem készül a fal. Aztán elkísérem a barátomat az otthonáig. Aztán visszajövök – mondta röviden, mert nem tudta, hogy a főnök megértené-e. Megértené-e hogy vágyik egy helyre, ahol hazavárják, ahol elfogadják és szeretik, s talán még családot is alapíthat. Ezen a helyen szükség van rá. Szükség, mint minden erős férfira, aki segít a vadászatban és a családok megvédésében. Zara-Skir mintha a gondolataiba látott volna:

–Várni fogunk! – bólintott. –Ma este befogadunk a törzsbe és onnantól kezdve hozzánk tartozol majd! De akkor lesznek kötelességeid is a törzs felé! Bluk Wling lakói ma estétől kezdve számítani fognak rád! Eddig csak egy idegen voltál, de most a törzs tagja leszel! A test nem nélkülözheti a tagot, mert akkor csonka és nyomorék! Meggondoltad a döntésedet? – hangja szokatlanul komolyra változott, de Shrak örült a főnök minden szavának.

–Igen – felelte kurtán, majd meghajolt és kiment a házból, maga mögött hagyva a véres, kikészítetlen bőroket. Döntött: ideje felnőni a felelősségvállaláshoz! Ez az, ami egy kalandorból hiányzik: megold

egy ügyet, elintéz valamit, de nincs rajta felelősség. Ha nem sikerül nem baj! De felelősség nélkül mindig gyerek marad az ember. Shrak vágyott rá, hogy felnőtt legyen.

A tanácsteremben összegyűlt emberek várakozásteljesen néztek a királyra. Firibusz komoran bámult maga elé, mert nem volt egészen biztos abban, amit Phopal mondani fog. Goldinger, Tobria, Nerich kapitány, Mákos bácsi, Zafir, az udvari tanító, Drach glaul és még néhány férfi ült az asztal körül.

–Mielőtt a mondandómba kezdenék, szeretném, ha Firibusz beszélne arról, hogy hogyan lesz valakiből trükkmester! Csak annyit mondj, amennyit szabad! – fordult most az idős férfihoz, aki meglepetten tápáskodott fel.

–Hmmm.–köszörilte meg a torkát Firibusz. –Nem számítottam rá, hogy beszélnem kell, de amennyit lehet, elmondok: Kisgyermek koromban elvesztettem a szüleimet és a rokonaimnál nevelkedtem. Aztán jött egy tündér, aki felajánlotta nekik, hogy tanítani fog és magával vitt. Magával vitt egy szigetre, ahol a trükkmestereket tanítják. De ez a dolog nem ilyen egyszerű. Egy trükkmester nem csak a tudásától az, aki! A próbák, amiket ott ki kellett állnunk, sokkal nehezebbek! A szigetről csak az jöhet el, aki kiállja a próbákat! És ezek a jellem próbái. A trükkmesterek feladata, hogy egyensúlyban tartsák a mágiával fertőzött világot. Mi nem vagyunk fejdázók, akik a varázstudók életére törnek, de figyelünk kell őket és meg kell akadályoznunk, ha rosszban törnek a fejüket.

–Köszönöm – mondta a király és megvárta, míg Firibusz leül. –Az Akadémia ügyében vagyunk itt. Jómagam kalandor voltam, míg családot nem alapítottam, hogy átvegyem atyámtól a trónt és az avval járó felelősséget. Úgy gondoltam, hogy a fiamnak is jót tesz, ha átél néhány kalandot és megtanul sok dolgot, ami itt a palotában lehetetlennek tűnt. Az itt levők közül mindenki tudja, hogy a munkás élet más! Magam nem tudtam, de Firibusz is működtet egy iskolát, ahol a hozzá hasonlóan árva gyermekeket gyűjtött össze és tanít. Az ott dolgozók közül hárman eljöttek ma közénk, hogy megtanácskozzuk a folytatást. A terveket nagyjából kidolgoztuk, de a kivitelezés nem rám vár – a hallgatóság feszülten figyelt. Minden jelenlévőnek szívügye volt a dolog.

Ekkor a trükkmester felállt. Kicsit meghatott volt, de azért összeszedte magát és megszólalt:

–Lídium jóval előttünk jár a tudásban, s ez nem csak a londák érdeme. A legtöbb városukban már iskolák működnek, ahol a gyerekek megtanulhatnak írni, olvasni és számolni. Nálunk ezek a dolgok jobb híján szülőről gyermekre terjednek, de ez kevés. Különösen az árvák vannak veszélyben. Ha nem figyelünk oda rájuk, ezek a gyerekek elkallódnak és jobb esetben is egy Ligához hasonló bandában kötnek ki. Nekik maga Paldin kell szülőnek.

–Nem tartom szerencsésnek az árvák és a többi gyermek keveredését – ellenkezett Drach glaul. –A más társadalmi helyzet sok feszültséget szülhet.

–Annál fontosabb, hogy a gazdagok megismerkedjenek a szegények problémáival! – vitatkozott Firibusz. –Különben hogyan vezethetnék őket, ha nem is ismerik a gondjukat-bajukat?

–Én sem jártam másokkal iskolába, mégsem lázadnak a parasztjaim! – ellenkezett tovább a férfi.

–És mikor beszélgettél velük utoljára? Vagy mikor ittál egy sört a falvaid kocsmájában? – kérdezett vissza a trükkmester. – Drach erre elmosolyodott:

–Éppen tegnapelőtt. Te túl sötéten látod a helyzetet, de igazat adok neked abban, hogy ezt nem minden glaul teszi meg Paldinban. Az ötletet mégsem tatom jónak.

–Ha megtennéd, hogy eljössz az árvaházamba, másképp látsz majd!

–Egy dolog írni és számolni tanítani és egy másik dolog felkészíteni az élet erőpróbáira. A gazdagabbaknak ez utóbbira, a szegényeknek az előbbire van szükségük!

–Ezen felesleges vitázni, hiszen mindkettőtöknek igaza van – nevetett Phopal. –Ezért találtuk ki a csoportrendszer. Nem a vagyonszerint kell megosztanunk a csoportokat, hanem tudás szerint. A nemesek gyermekeinek ugyanúgy meg kell méretettni, mint a szegényeknek és így a vegyes csoportokba mégis azonos tudású gyerekek kerülnek majd. Nem számít, hogy árva, vagy van-e családja.

–A másik ellenérvem, – szólalt meg ismét Drach, mert be kellett látnia, hogy Phopálnak ebben igaza van, –hogya miért kellene elválasztani a családtól a gyerekeket. Az árváknak nem gond a bentlakás, a mi gyerekeink viszont kiesnek a család gondoskodásából

és ezt nem tartom helyesnek. Ha együtt lesznek, akkor ez az árvákban féltékenységet és irigységet fog szülni. Továbbra is azt javaslom, hogy kezeljük külön a két dolgot. –Firibusz feje kezdett vörösödni és bár az előbb leült, most ismét fölpattant:

–Nagy dolog lenne, ha a gazdagabbak befogadnának egy-egy árvát, még ha csak egy ebéd, vagy egy ünnep erejéig is? Hol van a szeretet ebben a világban, ha nem támogatjuk az elesetteket? Az a szerencsétlen gyerek pusztuljon ott, ahol van?

–Erről szó sincs..

–Nem jól van ez így! – morogta a trükkmester. –Ez a világ nagyon gyarló!

–Az emberek nem egyformák! –most már Drach is kezdte felmérgetni magát. –Nem kényszeríthetsz ránk olyan dolgot, amit nem tudunk szívvel tenni! –Phopal úgy látta, hogy ideje félbe szakítani ezt a reménytelen vitát:

–Elég! A ti érveiteket már ismerjük. Mit szólnak a többiek? – Ekkor Goldinger szólalt meg, aki többször is összesűgött Tobriával:

–Véleményünk szerint az Akadémia név maradjon meg és a jelentkezés legyen nyitott. Nem kell összemosnunk azt, ami nem keverhető, de meg kell adnunk a lehetőséget mindenkinek. Nem tartom gondnak azt, ha több iskola is nyílik. A mienk legyen olyan, ami kalandokra készít fel, Firibuszé pedig a tudásra. Aki megteheti, az ötnaponta hazamegy a szüleihez, a többi viszont nyugodtan aludhat a szálláson, amíg akar. A tudás viszont legyen elérhető mindenkinek! Gazdagnak is, szegénynek is. Akinek tetszik az iskolánk, az jöjjön, akinek nem, az keressen, vagy alapítson másikat! A kérdés, csak az, hogy a király miben tudja ezt támogatni?

–Az ötletet jónak tartom, bár valóban költségesebb az eredeti terveimnél – mondta a király. –Kalandornak viszont csak az fog tanulni, akinek nincs szüksége megélhetésre, szakmára. Az én elképzeléseim szerint a gyerekeket fel kell készíteni az életre és lehetőséget kell nekik adni, hogy inasként olyan szakmát tanuljanak, amelyik nekik tetszik. – Gondolatmenetét most félbeszakította. Hallgatott egy darabig, behunyta a szemét, aztán ismét megszólalt:

–Döntsenek hát az igények! Mostantól szabadon alapíthat iskolát bárki, aki tudással gyarapítja Paldin népét. De a királynak tudnia kell, hogy mit tanítanak az országában és hogy hányan tanulnak majd! Az iskolák alapítására egyenként adom meg a lehetőséget,

miután elbeszélgettem a leendő tanárokkal. A működést pedig az udvar emberei fogják ellenőrizni! Aki tehát a jelenlévők közül iskolát akar alapítani, az gyűjtsön össze minden szükséges információt és jöjjön hozzám! Ha jónak látom, mindenben támogatni fogom az ügyet!

A tanácskozás után Goldinger és Tobria halk és lelkes beszélgetésbe fogtak, Firibusz pedig eltűnt a tanáraival együtt. Phopal azonban így is megkapta még aznap mindkét kérelmet: „Kalador Akadémia” és „Paldini Akadémia” címen. Mindkét kérelem elfogadást nyert.

Shrak önfeledten táncolt. Bluk Wling befejezetlen falai között. Most megszólaltak a dobok és az Állat megpróbálta utánozni a harcosok ritmikus táncát. Eleinte külön-külön táncoltak, azután összefogódzkodtak, s egyre szorosabb gyűrűt alkottak a tűz körül. Maga Zara-Skir is kitűnő táncosnak bizonyult. A lábuk felverte a tűz körüli port és a tánctól sikamlóssá váltak az izzadt harcos testek. A szertartás azonban még nem ért véget. A dobszó lelassult és a férfiak leültek a tűz körül.

Csak Zara-Skir és Shrak maradtak állva. A fénykörön túl a törzs asszonyai és gyermekei szemlélték némán az eseményt.

–Ez a férfi azt kérte tőlünk, hogy fogadjuk be! – hallatszott a főnök erős hangja. –Jó vadásznak és erős segítségnek bizonyult az elmúlt napokban. Van e Bluk Wling törzsében, aki nem ért egyet azzal, hogy befogadjuk? – a falura csönd telepedett. Shrak testén cseppekben folyt le az izzadság. A férfi némán bámult maga elé és kicsit össze is rezzent, mikor a főnök hangos üdvívalgásban tört ki.

–Kezdődjön a befogadás! – a dobok ismét megszólaltak. Ezúttal gyorsabb tempóban. A férfiak fürgén álltak fel, hogy folytassák a táncot. Ám Shrak most nem került a táncosok közé. Zara-Skir megállította, mikor be akart állni a harcosok táncába:

–A férfiak már befogadtak! Most a gyermekeken és a nőkn van a sor – és valóban a törzs asszonyai és gyerekei táncolva vették körül és különféle színes festékeket kentek rá. Pillanatokon belül csupa színes csík volt a teste, a lábai, a kezei és még az arca is. Swin-Fati is ott volt a befogadók közt és egy hosszú piros csíkkal jelölte meg a

férfi arcát. A mókából még An Vapet sem maradt ki, aki egy nagy barna plecsnit nyomott Shrak lábára.

Aztán a dobok ismét lelassultak és a szertartás véget ért. A tűz körüli tér olyan gyorsan ürült ki, mintha menekültek volna valami elől. Csak Zara-Skir és Shrak maradtak ott.

–Látod! Ez a magány – mondta a törzsfőnök. –Amikor mindenki elhagy, és nem marad más csak a Névtelen, aki mindezt alkotta. A mai estét itt kint kell töltened! Csak te és a Névtelen! Az életed új értelmet nyer! – ezzel a törzsfőnök is elment, s Bluk Wlingre csend borult. Furcsa módon ezen az éjszakán nem járt ragadozó a közelben. Shrak pedig nyugodtan ült a tűz mellett. Már nem menekült el a gondolatai elől. Szembenézett mindazzal, ami benne és körülötte volt. Ehhez nagyobb bátorság kellett, mint bármi máshoz az életében.

Gil Barand megkönnyebbülten hagyta el Diut Igvaur városát. Önkéntelenül is fojtogatónak érezte a levegőt az emberek között és most örült, hogy ismét a saját fajtája felé tarthat. Ezen felül felhábortotta az ifjú glaul viselkedése, jóllehet tudta, hogy az esetet jobb lesz elhallgatni Rőmarak nagyúr elől.

A tündérek lóháton közlekedtek. Keleten még nem terjedt el a hullők használata és a négytagú küldöttség nem is fogadta el Phopal rhabdodonjait, amiket ajándékként ajánlott fel Gil Rőmarak nagyúr számára. Vyvernháton persze gyorsabb lett volna, ám ezeket a lényeket sosem mutatták meg más népeknek.

Gliarang reménykedve nézett körül, hátha valahol meglátja Smilardot, de hiába figyelte az ősi város falait, búcsúzóknak nyomát sem látta. Örölnie kellett volna, hogy hazatérhet, de inkább keserűség volt a szívében. Pár pillanatilag arra gondolt, hogy miért is került az emberek közé: most nem főne a feje holmi érzelmek miatt, de aztán ismét ráébredt, hogy amit érez, az jó. Csak ne fájna úgy az elválás.

Ramaria városa felé tartottak. Az út, mely északkelet felé kanyarodott, erdőbe vezetett. Az erdőbe, hol annak idején Phopal király és Sníger ellátta egy rablóbanda baját. Persze a tündérek erről mit sem tudtak, hiszen ez hosszú évekkel ezelőtt történt és az öreg fákon kívül, talán nem is volt más tanúja az erdőben. Ki kellett kerülniük az úton keresztül csúszó óriáscsigát, mely fiatal lehetett a maga két méteres magasságával. Az erdő szélén egy magányos dinogló várta őket. Gliarang szíve megdobbant: Smilard volt az.

Gil Barand mérgesen húzta össze a szemöldökét a példátlan arcátlanlág láttán, de közelebb léptetett a fiúhoz.

–Mit akarsz tőlünk? – kérdezte már messziről. –Gliarang nem akar látni téged! – a lánynak ebben a helyzetben nem szabadott volna megszólalnia. Gil Barand férfi volt és követ. A hegyi tündéreknél élet és halál ura. De a lány a nagyúr lánya volt, ami némileg bizonytalanná tette a hatalmi viszonyokat.

–De látni akarom! – csattant most a hangja. –Nem tilthatod meg, hogy beszéljek vele!

–Apád nem örül majd...

–Most még Paldinban vagyunk! – szólt közbe a lány és felgyorsította hátasát. Smilard mosolyogva köszöntötte.

–Nem szerettem volna, ha emlék nélkül mész el! – a lány felé nyújtott egy kis csomagot.

–Köszönöm – felelte Gliarang, miközben átvette az ajándékát. –De így sem foglak elfelejtteni!

–Menjünk! – szólt rá a követ mérgesen és türelmetlenül. –Még hosszú utat kell megtennünk az otthonunkig! – Gliarang nem felelt. Néhány hosszú másodpercig csöndben nézték egymást, aztán szomorúan közölte:

–Mennem kell.

–Még találkozunk – mondta a fiú és a négytagú tündércsapat elindult az erdőbe vezető úton. Gliarang még hátrafordult és intett a kezével, mielőtt eltűntek volna a fák között. Smilard visszaintett, de egy pillanatig kísértést érzett arra, hogy utána iramodjon és megszöktesse. Aztán rájött, hogy ehhez még túl fiatal. Talán hamarosan eljön majd az idő. Mint hallotta meglesz még az Akadémia, ahol felkészülhet erre a hosszú és veszélyes kalandra.

–Visszatérsz? – kérdezte halkán Swin-Fati.

–Most már ez az otthonom – felelte Shrak. –Kedve lett volna megölelni a nőt, de nem volt hozzá bátorsága. Az Állat, aki elől még a Pusztaság hullói is megfutamodtak, most félszegnek bizonyult egy törekeny nővel szemben.

–Várni foglak – felelte a nő, mire Shrak elmosolyodott, csak bólintott egyet. A nő szavai meglepték és a szeretet meleg hulláma töltötte el. Egy hely, ahol valóban hazavárják. Olyan hihetetlennek tűnt, de

mégis kezdte átérezni ennek a szépségét. Furcsa érzés szorította a mellkasát, de erőt vett magán.

–Indulnunk kell!

–Várj! Itt van Csi-Pan – mondta a nő. A lány most lépett be az ajtón.

–Egy darabig elkísérhetlek titeket– mosolygott a férfira és An Vapetra.

–Hurrá! – örvendezett a brard és már indult is. Ha ő nincs, Shrak maradt volna még egy darabig, míg teljesen el nem készül a falu és csak azután indult volna Paldinba, hogy elbúcsúzzon Goldingertől. Mégis talán jobb volt így.

–Vigyázz magadra! – mondta a nő, mielőtt kilépett volna az ajtón és valamit a kezébe nyomott. A férfi megnézte: egy hajfonat volt. Most már tudta, hogy mit jelent ez.

–Vigyázok – felelte zavartan, majd elindult a brard fiú után. A nő még hosszan követte tekintetével, de Shrak nem volt képes megfordulni. Zara-Skir is elköszönt tőle és a faluból sokan kijöttek, hogy üdvözljék a távozókat. Shrak és An Vapet igen sokat segített az újjáépítésben. Bluk Wling lakói megkedvelték őket.

–Hozzak-e valamit a Gáton túlról? – kérdezte az Állat a főnöktől.

–Mindenünk megvan, amire szükségünk lehet – felelte erre a főnök, aztán valamin elgondolkodott. –De ha mégis.. Hagabnál láttam valami csodálatos jószágot. Ha jól emlékszem lónak hívták. Ha ez nem okozna gondot..

–Lovon jövök vissza – felelte Shrak és felemelte a kezét. A törzs üdvívalgással búcsúzott tőlük, de a majdnem kész kapun túl már nem kísérték el. Shrak hátrafordult, intett egyet és még látta Swin-Fatit is, aki szomorúan állt hátul, a tömegben.

–Visszafelé még hozni fogok néhány hullőbört – mondta az Állat és mosoly ült ki az arcára, miközben a nő hajfonatát megszorította a jobbjaiban.

–Hogy mondd? – kérdezte An Vapet, aki éppen nem figyelt rá, mert Csi-Pannal beszélgetett.

–Semmi, nem fontos! – felelte a férfi. –Siessünk, mert még hosszú az út Brardiáig!

XXVII.fejezet SZÖVETSÉG ÉS SZABADSÁG

A Wonk hegy déli kapujánál furcsa csoport állt meg. Négy seppia, melyek közül az egyik egy lányt cipelt, egy férfi rhabdodonháton, egy lovag fekete lovon és két fiú. Ez utóbbi kettőnek ugyan Sníger nem örült annyira, mert esze ágában sem volt, hogy velük jöjjenek, ám mikor átjöttek a Gátnál, a seppiák észrevették a nyomukba szegült Herket. Csakris ugyanis megengedte a fiúnak, hogy tigriffet varázsoljon belőle, így szegődtek a seppiák nyomába.

Persze Sníger nem engedte meg többet, hogy Firibusz egykori tanítványa átváltozzon. Még akkor sem, ha Csakris kifejezetten élvezte a dolgot. Ha már így alakult és a két gyermek annyit könyörgött neki, hogy velük maradhassanak, végül elhozták őket. Történt ez már csak azért is, mert a Denevér lovag is hozzájuk társult, bár nem volt hajlandó megindokolni, hogy miért akar a Wonkba menni.

Hosszú, fárasztó út állt mögöttük, miközben átmentek Hadd Lamúr csodás erdején és találkoztak Tiarammal is, aki szülei engedelmével egy darabon útitársukká is szegődött.

A lovag lépett elsőként a jókora kapuhoz, melyet nem is yattok, hanem törpék készíthettek – talán még a homály előtti időben. Sníger figyelte a férfit. Már régóta ismerte, mégsem igazodott ki rajta. Több volt, mint közönséges ember és az utóbbi éjszakákat nem is töltötte velük, mintha csak valami rejtegetni valója lenne. Benne voltak a varázslás démonai, ő mégis képes volt uralkodni rajtuk, még ha csak trinit páncélja segítségével is. Az elmúlt pár nap alatt viszont mintha éveket öregedett volna és kimerültnek is látszott.

Halk dörrenések jelezték, hogy valaki megzörgette a kopogtatókat. Nem kellett sokat várniuk, mire a kapu résnyire kitarult. Apró, csodálkozó szerzet nézett ki rajta. Emberforma volt, de annál kisebb, hüllőszerű bőrrel, kék szőrtaréjjal a fején és kezein-lábain csak három-három ujj volt. Egyszínű zöld szemeivel csodálkozva nézett az idegenekre, mintegy némán is azt kérdezve, hogy mit keresnek itt.

–A Denevér lovag keresi Yamayinget.

–Várnotok kell – közölte a yatt harcos, aki mögött most több másik fegyverest is láttak, hosszú fényes lándzsákat szorongatva a kezükben. A kapu halkan bezárult.

–Nyugodtan letáborozhatunk – mondta a lovag. –A Wonk hatalmas. Akár egy napba is beletelhet, míg ideér.

–Különös hely – mondta Herk.

–Beszélnem kell veled – szólalt meg a lovag, mintha csak hirtelen elhatározásból tette volna. A fiú meglepődött és most tanácstalanul nézett Snígerre, akit igen megkedvelt az utazás alatt. A londa bólintott. A lovag megkötötte fekete lovát és letette fegyvereit is.

–Csakrissal? – kérdezte reménykedve Herk, mert volt valami rossz érzése a férfival kapcsolatban.

–Ő maradjon csak itt – legyintett a lovag, majd elindult a kapuval szemközt levő bozótos erdő irányába. Az út, amin ide érkeztek keskeny volt, s látszott rajta, hogy nemigen használták az utóbbi időben. Csak itt-ott mutatta jelét annak, hogy valaha nagyobb forgalom volt a Wonk és Hadd Lamúr népei között.

–Valami baj van? – kérdezte a fiú, mintegy feloldandó a néma feszültséget, ám a lovag nem válaszolt. Csak akkor állt meg, mikor végre úgy ítélte meg, hogy kellő távolságba kerültek a többiektől. Itt odafordult hoz és a szemébe nézett. Herk ettől megborzongott. Még sosem figyelte a férfi szemét, de most izzott benne valami tűz, ami félelmetessé tette. A fiú ijedtében már varázsolt is.

–Ne tedd! – figyelmeztette a lovag.

–Ööö.. egy pillanatra olyan félelmetes... – motyogta zavarodottan Herk, de belátta, esztelenség próbálkoznia, hiszen a férfin trinit páncél van. Félelem kúszott a gyomrába.

–Látod, most már nyakra-főre használod az erődet és nemsokára mit sem törödsz majd azzal, hogy ezzel ártasz-e másoknak!

–Én csak ijedtemben...

–Ha az erődet félelemből használod, annál rosszabb! De tudnom kell valamit! Tisztában vagy vele, hogy honnan van az erőd?

–Már kiskorom óta megvan. Anyám szerint sok galibát okoztam vele.

–Egy benned lakó lény – mondta halkan és rejtelmesen a férfi, nem várva meg a további magyarázkodást, amitől Herknek megint borsózni kezdett a háta. –mi démonnak hívjuk. Az okozza az erődet.

–Démon? – kérdezte meglepetten a fiú. –De hát az lehetetlen!

–Milyen érzés varázsolni? – kérdezte keményen a lovag.

–Hát..jó – aztán rájött, hogy túl gyorsan válaszolt, mert ez így valójában nem igaz. –De néha belül olyan furcsa, felkavaró érzés – kezdte, eközben a lovag levette a páncélját. A trinit némán csattant a földön az elcsöndesedett gyerek előtt. A lovag most megváltozott. Arca megöregedett, haja megfakult, teste felizzott és lassan átalakult. Herk befogta a szemét, hogy ne lássa az előtte megjelenő iszonyatot. Mintha maga a halál állt volna vele szemben, tüzes, vörös tekintetével, félelmetesen, időn túlinak látszva. Önkéntelenül is ismét megpróbálta eltüntetni, vagy legalábbis visszavarázsolni. Ezúttal azonban síron túli hang felelt neki:

–Nincs hatalmad fölöttem! Én egy vagyok a hét mágus közül, akit halottnak hittek, mert feláldozta magát értem az, akit a legjobban szerettem. Hét démon lakozik bennem, akik lassan megpróbálják átvenni az uralmat. A hét gonosz külön-külön akarattal maga a káosz és a végzet. Benned is ez az erő lakozik, ha nem is olyan nagy hatalommal, mint bennem – aztán a páncél felé nyúlt, s erőt véve magán ismét visszaalakult. Herk tátott szájjal állt előtte. Olyannyira megdöbrent, hogy mukkanni sem tudott.

A lovag hamarosan ismét teljes díszben állt vele szemben és halkan csak ennyit mondott:

–Én azért jöttem ide, hogy megszabaduljak a démonjaimtól. Ha van egy csöpp eszed, te is ezt teszed! Addig, amíg késő nem lesz és uralkodni nem kezd az elméden – ezzel otthagya a fiút, aki teljesen magába roskadt. Eddig gondtalannak, mi több vidámnak tűnt az élete. Már csak azért is, mert tudott valami olyasmit, amiért a többiek jobban megbecsülték és felnéztek rá. Most a lovag által állított tükörben azt látta, hogy ez nem más, mint maga a halál. Megborzongott, és ahogy elméjében elképzelte, hogy milyen lenne megszabadulnia ettől a képességétől, ami nélkül üresnek és gyengének érezné magát, megfájdult a feje. Nem tudott tisztán gondolkodni és maga sem tudta, hogyan vánszorgott ki a kapu előtti tisztásra.

–Minden rendben? – kérdezte tőle a londa, mert látta, hogy Herk igen sápadt és mintha éppen össze akarna esni.

–Csak megmutattam neki a jövőjét –közölte a lovag, aki reménykedett benne, hogy elérte, amit akart. Remegett a keze,

miközben a lovához ment, de megpróbálta elrejtteni a többiek szeme elől. Ereje a végét járta.

A kapu kitért. Ezúttal szinte teljesen. Egy fiatal, zöldhajú yatt sietett eléjük, mögötte egy másik, nagyobb és erősebb zöldhajúval.

–Micsoda öröm, hogy ismét találkozunk! – mondta a zöldhajú fiú és egyenest a lovaghoz sietett.

–Ő Yama és az apja Yimyam – mondta a lovag, miközben átölelte az apró lényt.

–A többi vendégben kit tisztelhetek? – kérdezte a nagyfőnök, aki csettintéssel köszöntötte a lovagot.

–Seppia barátaink küldöttségben vannak és elhozták magukkal a lányt, akit Látónak hívnak. Sníger a londa Lídiumot képviseli, magam pedig a sorsom útján jöttem.

–A két embergyerek? – kérdezte érdeklődve Yama.

–Csakris, aki trükkmesternek tanult és Herk a barbárok népéből, aki varázsló is egyben.

–Akkor jobb, ha óvatosak leszünk – mondta erre a yatt fiú. – Legyetek üdvözölve a Wonkban!

Hosszú folyosókon haladva egy különös, földalatti világ tárult a szemük elé. A Wonk barlangrendszerének azonban csak a külső részét szemlélhették meg. Az apró, vörös hajú dolgozók mindenütt a munkájukat végezték, vagy éppen oda siettek, vagy onnan jöttek. A forgalmas déli főútról egy kisebb csarnokba jutottak, melyben gombabőrből készült ülések várták őket.

Egy izmos, sebhelyes kékhajú yatt érkezett közvetlenül utánuk, majd egy apró vörös hajú dolgozó.

–Foglaljatok helyet – mondta Yimyam nagyfőnök, s a társaság leült a székekbe, melyek elég kényelmesek és rugalmasak voltak. A seppiák persze nem ültek beléjük, hanem szorosan Ixis körül maradtak, mintha csak meg akarnák védeni valamitől. A Denevér lovag sem ült le, ő úgy tűnt, hogy vár valamire.

–Mielőtt elkezdenénk a tanácskozást,... –kezdte a nagyfőnök, de nem is folytatta, mert az apró, vörös hajú yatt a lovaghoz ment. Furcsán nézett ki, mert éppen a derekáig ért.

–Eljött az idő – mondta halkan.

–Tudom – mosolyodott el a lovag és letérdelt.

–Nem itt! – figyelmeztette a dolgozó. –Túlságosan megviselné őket!

–És a fiú? – kérdezte a lovag Herkre nézve, aki most értetlenül forgatta a fejét.

–Hamarosan rá is sor kerül. De ő még nem akarja eléggé! – felelte az apró yatt. –Hamarosan visszajövünk! – ezzel kimentek a csarnokból.

–Meg kell várnunk őket! – mondta Sníger.

–Még nem kezdjük el – ellenkezett Yimyam. –Várunk egy idősebb dolgozót is és eljönnek a szürkék követei. A Névtelen szolgája szerint, aki az imént kiment a lovaggal, fontos ügyben jöttetek és jobb, ha minden érintett itt van.

A déli főútról egy kisebb alagúton keresztül jutottak el egy újabb csarnokba. A lovag ide csak lehajtott fővel juthatott be.

–Most hol vagyunk? – kérdezte.

–Ez egy templom – felelte a yatt. –Itt nyugodtan imádkozhatunk, mert ezt a helyet ezért készítettük. Fel kell készülnünk, mert ami most következik, az nagy erőket mozgat meg! – A helység távolabbi részéből még két yatt munkás jött elő. A lovag a csarnok közepén állt, a másik három pedig letérdelt. Becsukták szemeiket és egy furcsa nyelven mormoltak valamit. A teret békesség töltötte be – ezt a lovag már akkor érezte, amikor belépett – valahogy úgy érezte magát, mint Leanor közelében. Ő maga is letérdelt és arcáról a könny kezdett csorogni. Ekkor a három yatt felállt, hangjuk felerősödött és olyan erővel zengtek az imát, hogy a templom falai visszhangként erősítették fel. A lovag fejében lüktetni kezdett a fájdalom, ahogy a benne levő gonosz még egy utolsó kísérletet tett a menekülésre. Arca megöregedett, haja őszülni kezdett, de a yattok folytatták az imát. Ekkor a Denevér lovag elveszítette az eszméletét és elterült a földön. A csarnok megremegett, mintha csak vulkán akarna kitörni valahol és a testből hét fekete démon jött elő. Némán sikoltva kínjukban és dühükben, ahogy kénytelenek voltak engedelmességni az Egyetlen²⁶ erejének. Aztán a démonok semmivé váltak, ahogy visszatértek abba a világba, ahonnan valaha megidéztek őket és a yattok imája is elhalkult.

A templomba visszatért a csend és a nyugalom. A lovag szabad volt, de még a földön feküdt az Egyetlen Lelkének békés kábulatában. Most látszott, hogy mennyire öreg. Bőre ráncos lett és

²⁶ A Névtelen másik elnevezése.

arcán is előtűntek az elmúlt évtizedek nyomai. De a ráncos arc mégis békességet sugárzott. Olyan békét, amilyent még soha nem tapasztalt.

A tanács összeült. Miután a lovag megérkezett, mindannyian csodálkozó tekintettel néztek rá. Ha a páncélja nincs rajta, talán fel sem ismerik. A vonásai hasonlóak voltak ugyan, de megöregedett. Látszatra úgy hetven évesnek tűnt. Mozgása is lassabb és bizonytalanabb volt, mint azelőtt. Ám az arca szokatlan békességet sugárzott, s titokzatos mosoly ült ki rá.

Herk komoly képpel figyelte. Ő már tudta, hogy mi történt és hirtelen benne is vágy kerekedett. Ha egy mágus fontosnak érezte, hogy megszabaduljon, akkor neki is jó lehet. De egyelőre nem akart ilyen öreg lenni.

Ekkor Pricspak lépett elő és elmondta a történetét. Ezután Csaprics felolvasta a verset, amit Ixis a szobor talapzatán látott. Váratlanul Yarakurt, yatt harcmester állt fel, kinek testén jól láthatók voltak a régi harcok nyomai:

–Ismerem ezeket a lényeket. Valóban veszélyesek lehetnek, mert bár csak eggyel kerültünk szembe, mégis meggyült vele a bajunk. Ha jól emlékszem, két harcosunk vesztette életét, de maga a lény elmenekült.

–Ezek szerint már itt a Wonknál is voltak ilyen méleonok? – csodálkozott Yimyam. –Én miért nem tudtam erről.

–Talán Yzarr lehetett az oka – vélte Yama.

–Ebben az esetben komoly veszély van kilátásban és ténylegesen szükség lesz rá, hogy Délvidék népei összefogjanak!

–Figyelmeztetnünk kell a Sondor kolóniáit, hogy készüljenek fel az idegenek fogadására! – mondta most a szürke nagyfőnök.

–A tündéreknek majd én szólok – ajánlotta fel a lovag, akinek a hangja is megváltozott, bár nem annyira, hogy ne ismerték volna fel.

–A Lídiumiakat figyelmeztetem – mondta Sníger. –A hírt eljuttatjuk a törpékhez és a hegyi tündérekhez is. A Paldiniak tisztában vannak a veszéllyel. Phopal királlyal több levelet is váltottunk időközben.

–Úgy tűnik, ezeket a lényeket északon is a yattok fékezték meg – mondta Sníger. –Ha ez így van, az egész Sondorban szükség lehet a yatt örökre.

–A SONDORBAN TÚL SOK NÉP ÉL AHHOZ, HOGY EZ MEGVALÓSULHASSON –
ELLENEKEZETT A SZÜRKE NAGYFŐNÖK.

–Ha átjutnak a hegyen, akkor nincs, aki megfékezze őket! – aggódott
a londa. Most már két veszéllyel kell szembenéznünk: a mágusokkal
és a méleonokkal. Úgy tűnik, ezen a bolygón sosem lesz béke!

–Ne felejtkezz el a vers többi részéről! – figyelmeztette a lovag:

*Segít a Könyv, mit a Bölcs rejt,
A Nagy Homálytól népünk elfelejt,
Felfedi a föld alatti nép a Rég Elfeledett helyét.
Hogy megismerjük az Ártó seregét.*

*Három kulcs van, ki segít
Ellenségtől menekít:
Egy Balga tán, de nem ostoba
Ne keresd meg őt soha!
Kettő nyugatról hoz reményt,
Félelembe bátor fényt.
S a harmadik felhőt lát
Idegen, de jó barát.*

*A kulcsokat ne keresd!
Csak a Látót kövesd!
Megmutatja majd az utat,
Ha megoldás után kutat.*

–És most nézzük, hogy mi van a Könyvben, aminek hasznát
vehetjük?

–Igazán a Névtelenre utal az egész – mondta Yimyam.

–A szeretet hatalmáról ír – folytatta Yamaying, hogy
megmagyarázzák azoknak is, akik nem hallottak még a Tudás
Könyvéről. –Ha kéritek, ide hozom, amit lejegyeztünk.

–Nem kell! – ellenkezett Yimyam. Ezt a sort nem értem: –*Aki a
tudást keresi, annak a Feneketlen kút mutatja meg az igazságot.* Ez
az egyetlen mondat a szövegben, amit nem értek.

–Olyan ismerős nekem ez a hely: Feneketlen kút – suttogetta a lovag. –
Mégsem emlékszem rá, hogy hol hallottam. Egy erdő villan be,

patak, kövek és fák. Mégsem vagyok biztos benne, hogy enélkül nem boldogulunk. Ha az Egyetlen vezeti a lépteinket, akkor van remény.

–Köveltük a Látót és ide jutottunk – mondta a londa – a szövetségünk az új ellenséggel szemben máris új erőt és reményt ad Délvidék népeinek. Csak összefogással győzhetjük le ezt az ellenséget. Az útjaink mégis külön válnak.

–Igazat kell, hogy adjak a lovagnak – mondta Yamaying. –A versek egy részét még mindig nem értjük, de úgy hiszem a kulcs az Egyetlen kezében van. Ráadásul olyan személyek is részt vesznek a megoldásban, akiket a vers szerint meg sem kereshetünk.

–A mi feladatunk a szövetség létrehozása és a védelem megszervezése volt – szólalt meg Pricspak. Nagy öröm számunkra a yattok szövetsége és most már bizakodással nézünk a jövő felé. Ideje hát, hogy elinduljunk és tegyük a dolgunkat: figyelmeztessük a körülöttünk élőket és felkészüljünk a veszélyre.

–És én? – kérdezte kicsit félszegen Ixis.

–A Látó immár haza térhet – mondta Pricspak. –Elkísérünk az otthonodba, mielőtt hazatérünk.

–Nekem Galiv Anenbe kell mennem – mondta Sníger. –De a helyzet komolysága miatt úgy gondolom, hogy nem maradok ott sokáig.

–Én pedig elkísérlek – közölte a lovag. –Ha valahol van feljegyzés a kútról, akkor az London könyvtára lesz. Más hasznomat már úgysem veszitek, azt hiszem.

–Néhány feljegyzéssel magad is gazdagíthatnád azt a könyvtárat – mondta Sníger és elmosolyodott. –Örülök, ha nem kell egyedül mennem.

–Már csak azért sem, mert yatt küldöttséget kell indítanunk a Sondor hegységben élő rokonainkhoz. Nem szabad, hogy az ellenség átjöjjön a hegyen. És ezt úgy tűnik csak a yattok tudják majd megakadályozni.

–Remélem együtt megyünk, mint a régi szép időkben! – mondta Yama, s apja után a lovagra nézett. Az barátságosan visszanézett rá, s halkán odasúgta Herknek:

–Csakris és te velem jöttök? – A fiú nyelt egyet és bár barátja lelkesnek látszott, ő megrázta a fejét.

–Én nem szeretnék elmenni – motyogta –Legalábbis nem így, ezzel a démonnal, vagy mivel, ami bennem van! – ekkor lépett elő ismét az

az apró vörös hajú yatt, aki a lovagot nemrég magával vitte és most megfogta a szinte remegő fiú kezét:

–Nem kell tovább félned! Jöjj és kövess engem!

Sötétedett. Gil Barand Ramaria egyik előkelő fogadójában szállt meg kíséretével. A fogadó neve „Ezüst hajnal” volt. Gliarang kíváncsian foglalta el szállását, s mivel csak férfiak voltak a kíséretben, ő külön szobát kapott. Az ablakkal felszerelt helyiség túlságosan is kényelmesnek tűnt a hegyi tündérek spártai életmódjához. Gil Barand azonban a protokoll szerint járt el.

Végre elővehette a csomagot, amit Smilardtól kapott, és amit a követ majdnem elvett tőle. Egy doboz volt. Díszesen faragott, régi doboz, benne egy díszes aranymedál. Kíváncsian pattintotta fel a fedelét. Egy apró préselt virág volt benne: egy nefelejcs.

TARTALOMJEGYZÉK

- I.fejezet: FORDULATOK
- II.fejezet: GONDBAN A LONDA
- III.fejezet: A GUBÓ
- IV.fejezet: DÍNÓGÁT
- V.fejezet: SKRAJAVADÁSZAT
- VI.fejezet: HOLLÓGÁT
- VII.fejezet: HERK
- VIII.fejezet: ZIAD ÁRNYÉKÁBAN
- IX.fejezet: NYOMON
- X.fejezet: LESZÁMOLÁS
- XI.fejezet: NYUGATI ERDŐ
- XII.fejezet: MALIN BARGAS
- XIII. fejezet: DÍNÓVADÁSZOK
- XIV.fejezet: THET GORGON OSTROMA
- XV.fejezet: TALÁLKOZÁS
- XVI.fejezet: ERŐPRÓBA
- XVII.fejezet: KOHÓK
- XVIII.fejezet: SZÁMVETÉS
- XIX.fejezet: A SEREG
- XX.fejezet: SEPPIÁK
- XXI.fejezet: FIRIBUSZ
- XXII.fejezet: GRAUL TUNDRAS
- XXIII.fejezet: FEJVADÁSZOK
- XXIV.fejezet: KÖZJÁTÉK
- XXV.fejezet: HAZA
- XXVI.fejezet: BÁTORSÁG ÉS BÚCSÚ
- XXVII.fejezet: SZÖVETSÉG ÉS SZABADSÁG